

Tôi Không Muốn Diễn Vai Nữ Phụ Này Nữa

Tác giả: Mèo Sữa Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Net

Giới thiệu:

Lâm Ý Nhiên xui xẻo, bị hệ thống chọn trở thành người thay thế cho nhân vật nữ phụ phản diện trong tiểu thuyết bá tổng cẩu huyết. Để có thể trở về, Lâm Ý Nhiên buộc lòng phải diễn tiếp vai nữ phụ này cho đến khi hoàn thành cốt truyện.

Diễn thì diễn!!!

Nhưng có ai nói cho cô biết, diễn tới diễn lui, cố gắng tác hợp cho nam nữ chính đến với nhau.

Thế quái này mà nam chính lại dây dưa với cô hết lần này đến lần khác vậy?

Như thế này thì chệch hết quỹ đạo của nguyên tác rồi, cô làm sao có thể hoàn thành nhiệm vụ để trở về thế giới cũ đây?

Muc luc:

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

- Chương 14
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17
- Chương 18
- Chương 19
- Chương 20
- Chương 21
- Chương 22
- Chương 23
- Chương 24
- Chương 25
- Chương 26
- Chương 27
- Chương 28
- Chương 29
- Chương 30
- Churcus 24
- Chương 31
- Chương 32
- Chương 33
- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36
- Chương 37
- Chương 38
- Chương 39
- Chương 40
- Chương 41
- Chương 42
- Chương 43
- Chương 44
- Chương 45
- Chương 46
- Chương 47
- Chương 48: H
- Chương 49
- Chương 50

Chương 51: Phiên Ngoại Nhỏ

Chương 1

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cảm giác nghẹn ở ngực thật khó đỡ, dù mi mắt nặng đến mấy Lâm Ý Nhiên cuối cùng vẫn phải miễn cưỡng mở mắt, ngồi dậy, mò mẫm xuống giường.

"Cộp" 1 tiếng vang to, Lâm Ý Nhiên đau đến trợn mắt, cuối cùng cũng tỉnh táo lại, trước mặt là 1 cái tủ, dưới chân lộn xộn nào quần nào áo, chân của cô đá ngay cái ghế đẩu nằm lăn lóc dưới đất.

Hình ảnh trước mắt vô cùng xa lạ, chỗ này đâu phải là ổ chó nhà cô đâu nhỉ?

Lâm Ý Nhiên lôi từ trong ký ức những gì còn sót lại. Cô nhớ đêm đó đi party với nhóm bạn cũ, uống cũng kha khá, lúc tan tiệc Lâm Ý Nhiên khoác vai nhau loạng choạng chân nam đá chân chiêu đi ra ngoài, ai dè lại tự vấp chân ngã sóng soài ra đường.

Đến đây thì Lâm Ý Nhiên hết nhớ thêm được gì nữa, vì sao cô lại nằm ở căn phòng xa lạ này, là ai đưa cô vào đây? Thật là nghĩ ko ra mà.

Vò vò mái tóc, nhìn những sợi tóc xoăn dài óng ả sáng màu rơi qua kẽ tay, Lâm Ý Nhiên cảm thấy có gì đó ko đúng ở đây rồi. Vì là 1 giáo viên nên Lâm Ý Nhiên đã để tóc đen suốt 3 năm, mái tóc cũng được cắt ngắn gọn gàng, để thẳng tự nhiên, lý nào 1 giấc ngủ dậy có khả năng biến thành tóc xoăn màu nâu sáng dài đến eo chứ.

Lâm Ý Nhiên vội vàng chạy đến chỗ tủ quần áo, giật tung cửa nhìn vào tấm gương trước mặt. Trong gương là một cô gái da dẻ trắng trẻo, đôi mắt hoa đào trong veo với đường cong hoàn mỹ kèm hàng mi dày, trên mặt còn vệt mascara nhem nhuốc, đôi môi mọng cũng còn lưu lại son đỏ chỗ đậm chỗ nhạt. Đây đúng là có 5 phần giống

với Lâm Ý Nhiên nhưng quả thực ko phải cô. Lâm Ý Nhiên ko có làn da trắng trẻo mềm mịn như vậy, suốt 4 năm học đại học và 3 năm đi dạy ngâm mình dưới nắng gió, da của cô đã biến thành màu lúa mạch khỏe mạnh, cũng vì vậy mà tay chân có phần gân guốc chai sạn, gò má cũng có vài nốt tàn nhang nhạt màu. Những thứ này vô hình chung đã che lấp đi nét đẹp thật sự của Lâm Ý Nhiên.

Vừa muốn ôm đầu hét lên một tiếng kinh hãi, một giọng nói vang lên:

[Đã tỉnh rồi à?]

Lâm Ý Nhiên cuối cùng ngã xuống bất tỉnh như ý nguyện.

[Sao mà nhát gan thế ko biết? Nhìn tướng tá khỏe mạnh thế này cơ mà.]

Lâm Ý Nhiên hé mắt, trong đầu vẫn vang lên giọng nói lạ, sợ hãi lẩm nhẩm đọc đủ loại kinh cầu trong miệng.

[Đọc cái gì mà đọc, tỉnh rồi thì ngồi dậy nghe tôi nói chuyện chút đi tôi có nhiệm vụ muốn giao cho cô đây.]- Giọng nói lạ bắt đầu có dấu hiệu mất kiên nhẫn

Nghe đến hai từ "nhiệm vụ" Lâm Ý Nhiên ngồi thẳng dậy, liên tưởng đến mấy cái hệ thống xuyên sách trong tiểu thuyết mà mình hay đọc, cảm thấy hơi nghi ngờ.

[Xin tự giới thiệu tôi là nhân viên của "Hệ thống quản lý nữ phụ".]

Đúng là không phụ sự nghi vấn của Lâm Ý Nhiên, thế mà cô đang nói chuyện với hệ thống xuyên không thật.

Thấy Lâm Ý Nhiên ko nói gì, hệ thống thở dài, tiếp tục: [Lâm Ý

Nhiên, 27 tuổi, con gái thứ 2 của một gia đình trung lưu, cha là Lâm Thế Hào 60 tuổi, chủ một tiệm bán đồ thể thao nhỏ, mẹ Lý Uyển Hồng 56 tuổi, nội trợ. Có người anh Lâm Ý Hiên 30 tuổi, chủ một trung tâm thể hình bình dân. Đang hôn mê trong bệnh viện, lý do bị té dập đầu.]

[Đang hôn mê ư?] – Lâm Ý Nhiên ngơ ngác, chỉ vào mặt mình hỏi.

Hệ thống ko đáp lại Lâm Ý Nhiên, nói tiếp: [Ký chủ là một trong số người may mắn được chúng tôi chọn lựa để hoàn thành cốt truyện trong thế giới này. Để giúp ký chủ hiểu thêm về nhân vật mình đảm đương và cốt truyện, mời ký chủ theo dõi đoạn phim sau đây.]

Đột nhiên không gian trước mặt tối đi, những hình ảnh bắt đầu hiển thị trước mặt Lâm Ý Nhiên như màn hình chiếu phim 3D trong rạp. Giọng hệ thống vang lên đều đều như diễn viên lồng tiếng theo mạch hình ảnh đang nhảy múa trước mặt Lâm Ý Nhiên.

[Thế giới này là thế giới của tuyến truyên "Đai Boss lãnh khốc sủng vơ đến tân trời" xoay quanh nam chính là người nắm quyền gia tôc Tần thi đứng đầu các đai gia tộc ở Minh Thành- Tần Cảnh Sâm, tổng giám đốc của tập đoàn Tần thị. Lớn lên trong hào mộn, năm quyền lực trong tay từ khi còn trẻ, nhìn đủ hết sự lừa lọc nịnh hót của người xung quanh, tính cách của nam chính vì vậy mà có phần đen tối lanh nhat thâm sâu khó dò, từ xưa đến nay chưa hề biết thương cảm là gì. Nữ chính là diễn viên nối tiếng Triêu Vy Vân. Tính cách trong sáng, diu dàng nhưng đầy khẳng khái, không ngại khó khăn cực khổ, bất chấp quy tắc ngầm trong giới mà tự mình vươn lên, nên đã gây được thiện cảm với người trong giới. Nhờ vậy sau vài lần tiếp xúc đã làm đại boss lớn nhất trong truyện động lòng, trở thành hâu đài vững chắc cho nữ chính bước lên đài cao của danh vong, gặt hái được ngôi vi Ánh hậu chỉ 3 năm ra mắt, sau đó vinh quang bước chân vào hào môn lớn nhất Minh Thành- trở thành Tần phu nhân đức cao vong trong được mọi người kính nế ngưỡng mô. Môt cái kết hanh phúc tốt đẹp dành cho 2 người, nam chính cuối cùng cũng tìm thấy tình yêu đích thực và thay đổi bản thân.]

Những hình ảnh sống động hiển thị trước mắt khiến Lâm Ý Nhiên trầm trồ ko ngớt. Ấy thế mà mấy thế giới có tuyến truyện tồn tại song song là có thật ta ơi. Nhìn nam chính thân hình chuẩn đét gương mặt đẹp trai ngời ngời trước mắt khiến Lâm Ý Nhiên phải xuýt xoa 1 tiếng. Nghĩ đến điều gì đó, Lâm Ý Nhiên buột miệng hỏi: [Thế ta đâu? Ta là nhân vật nào trong thế giới này thế?]

Nhìn vẻ mặt háo hức của Lâm Ý Nhiên, hệ thống lại thở dài một cái. Hình ảnh zoom cận vào một phụ nữ vung tay đá chân loạn xạ đang nằm dưới đất xa xa trong bức ảnh nam chính nữ chính ôm nhau kèm giọng điệu có phần thương cảm:

[Đây chính là ký chủ. Lâm Ý Nhiên 23 tuổi một nữ phụ pháo hôi ham giàu háo sắc đầy tâm cơ. Sinh ra trong một gia đình trung bình ở tỉnh C, cha mẹ là công nhân trong một xưởng may da giày xuất khẩu trong thi trấn. Ở dưới có 1 đứa em trai nhỏ hơn mình 12 tuổi. Sau khi thi rớt đại học, không cam tâm sống dưới quên nghèo chó ăn đá gà ăn cát, cuối cùng bỏ nhà lên Minh Thành, làm phục vụ tại 1 quán cafe trong 1 năm, may mắn được một người quản lý nghệ sĩ của công ty giải trí nhỏ Stars Entertainment phát hiện. Trong cốt truyên, Lâm Ý Nhiên rắp tâm tìm cách quyến rũ nam chủ Tần Cảnh Sâm, hòng thực hiện giấc mộng gia nhập hào môn. Chính vì thế đã kết thù với nữ chính Triệu Vy Vân, từ đó mà vạn kiếp bất phục, cuối cùng chọc giận nam chính khiến hắn đích thân ra tay trừng trị tàn nhẫn nữ phu. Lâm Ý Nhiên bị phong sát toàn diên ở Minh Thành, lai ko cam tâm vì thua nữ chính nên nguyên chủ đã tìm cách cặp kè với 1 tên giám đốc của 1 công ty nhỏ, ý đồ muốn dùng bàn đạp này để quay lại giới giải trí và trả thù Triệu Vy Vân, lại bị Tần Cảnh Sâm phanh phui trên các kênh truyền thông, còn cho người gián tiếp đưa chính thất của tên ấy đến bắt gian tại trận ở khách sạn, bị vợ của người ta đánh đập, cắt tóc, rạch mặt hủy dung rồi tung hình lên mạng khiến Lâm Ý Nhiên sợ hãi đến mức trốn chui trốn nhủi, trở thành người vô gia cư, sau lai bi một đám đàn ông du côn cưỡng hiếp đến phát điện, cuối cùng rơi xuống Tây cầu chết mất xác.]

Hình ảnh nữ phụ pháo hôi Lâm Ý Nhiên lần lượt hiện lên, từ trang điểm sắc sảo ỏn ẻn đứng trước mặt Tần Cảnh Sâm, giơ nanh múa

vuốt trước mặt nữ chính Triệu Vy Vân, rồi ngã sóng xoài trên đất, rách nát ôm thân quỳ trước đám đông người, cho đến khi đi chân trần lang thang trên đường, gương mặt chẳng chịt sẹo, 1 bên đầu bị cạo trọc, trên ngực còn một vết bỏng nặng, gục bên đường sợ hãi nhìn những gương mặt khả ố đè trên người mình, cuối cùng ngơ ngẩn đứng trên Tây cầu lúc nửa đêm, cười điên cười khùng gieo mình xuống dòng sông đen kịt, hoàn toàn biến mất trong dòng nước.

Cuộc đời của nữ phụ này cũng quá kinh khủng rồi. Cảm giác tức giận, đau đớn, oán hận dường như đang bám vào trái tim của mình khiến Lâm Ý Nhiên thấy gai người, hai cánh tay xoa vào nhau, nuốt nước miếng, ngửa đầu rụt rè hỏi: [Đây là cuộc đời của ta ở thế giới này à?]

[Phải.]- Hệ thống thở dài lần nữa.

[Không...ta ko chơi đâu, tại sao lại cho ta vào vai một nhân vật có cuộc đời khủng khiếp như vậy chứ. Đổi vai, ta muốn đổi vai, ko cần tiểu thư hào môn, siêu sao nổi tiếng, làm một người qua đường sống yên bình cũng được rồi.]- Lâm Ý Nhiên hét toáng lên, giãy đành đạch trên giường khiến hệ thống cũng đau đầu.

[Không được, nhiệm vụ đã được đưa ra, bắt buộc ký chủ phải diễn cho xong vai nữ phụ độc ác này, làm chất xúc tác cho nam chính và nữ chính hoàn thành tuyến truyện. Không thể đổi người.]

Lâm Ý Nhiên lu loa khóc lớn: [Tại sao chứ, sao lại cho ta cái vai nữ phụ nghiệt ngã này chứ, sao lại đối xử với ta như vậy?]

Hệ thống nhìn Lâm Ý Nhiên thương cảm nói giọng dỗ dành: [Thì cũng bởi cuộc đời nữ phụ này nghiệt ngã quá, Lâm Ý Nhiên chân chính chịu ko nổi cú sốc đầu tiên đã uống rượu tự sát, buộc lòng chúng tôi phải kiếm người thế vào tiếp tục vai diễn để hoàn thành cốt truyện đây. Nhưng nhân sự đang bị quá tải, chúng tôi đã cố gắng

điều người nhưng mọi người đều có công vụ cả rồi, cũng ko ai tự nguyện nhận nhiệm vụ, đành phải để cho một người mới như ký chủ đây đảm đương, thông cảm giúp tôi với nhé. Chỉ cần cô hoàn thành các tình tiết trong truyện liên quan đến nam chính và nữ chính, sau khi xong cô sẽ có phần thưởng.]

Nghe đến phần thưởng, Lâm Ý Nhiên dỏng hai tai, đôi mắt mở ra, giọng hưng phần hỏi: [Phần thưởng gì thế?]

[Nếu ký chủ hoàn thành nhiệm vụ được giao, tôi có thể xin cấp trên cho cô trở về thế giới cũ. Đây là lần đầu tiên chúng tôi đưa ra những đãi ngột tốt như vậy cho người mới đó, nhiệm vụ của cô lần này đủ khó khăn nên phần thưởng cũng tốt hơn bình thường.]- Hệ thống nói giọng khoe khoang.

[Có thể trở về được sao?]- Lâm Ý Nhiên nghi hoặc.

[Tôi có thể xin cho ký chủ.]- Hệ thống qua loa trả lời Lâm Ý Nhiên.

[Với khả năng của ta, khẳng định là ko thể hoàn thành được tuyến truyện, có làm xong nhiệm vụ chắc cũng đã tan xương nát thịt dưới sông rồi, ta nghĩ rồi, để bảo toàn cái mạng nhỏ này, tốt nhất là tránh xa 2 cái người đó ra, để hai người bọn họ thoải mái yêu đương đi.]-Lâm Ý Nhiên ôm gối trầm tư.

[Cũng ko được, nữ phụ chính là chất xúc tác mạnh mẽ để nam chính nhìn thấy được sự tốt đẹp và khác biệt của nữ chính, nhờ vậy mới động tâm vì đối phương, yêu thương đối phương, ký chủ ko xuất hiện trước mặt hai người bọn họ thì làm sao mà hoàn thành được cốt truyện, thúc đẩy tuyến tình cảm của nam nữ chính chứ hả?]- Hệ thống bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Thấy Lâm Ý Nhiên vẫn trầm mặc, hệ thống quyết định tung ra đòn quyết định: [Thật ra nhiệm vụ đưa ra chủ yếu là muốn ký chủ thể hiện sự tâm cơ của một nữ phụ phản diện nhằm tôn lên những mặt tốt đẹp của nữ chính, từ đó khiến nam chính nhìn nữ chính khác đi so với những người phụ nữ khác vây quanh anh ta, sau đó thúc đẩy

hai người bọn họ đến với nhau hoàn thành tuyến truyện. Cô chỉ cần làm sao để hai người bọn họ nhìn thấy được điểm tốt của đối phương rồi đến với nhau theo đúng cốt truyện, vậy là nhiệm vụ đã hoàn thành rồi.]

Lâm Ý Nhiên nghi ngờ hỏi lại: [Được ko đó? Lỡ ta diễn ko đạt thì sao?]

Hệ thống ậm ừ vài câu rồi trí trá nói: [Đến lúc đó rồi tính, nhưng tôi tin tưởng ký chủ sẽ hoàn thành nhiệm vụ của cốt truyện này. Cô phải tin tưởng vào hệ thống, tôi sẽ hỗ trợ cô hết mình.]

[Thật ko đó, hay lại gặp chuyện là chạy trước đấy?] Lâm Ý Nhiên ko tin tưởng, cô cũng đã đọc kha khá tiểu thuyết rồi nhé, mấy hệ thống này đều ko đáng tin chút nào.

[Yên tâm, tôi đã hỗ trợ biết bao nhiêu nữ phụ hoàn thành cốt truyện rồi.]- Hệ thống nhanh nhảu trấn an, có chút khoe khoang mà nói ra.

Đã đến nước này rồi thì chỉ còn nước nhận mệnh thôi.

Chương 2

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lâm Ý Nhiên gượng ngồi dậy, bắt đầu cầm theo điện thoại của nguyên chủ bò ra khỏi giường.

Do hệ thống đã cho Lâm Ý Nhiên xem ký ức của nguyên chủ nên bây giờ cô đã nắm khá rõ về cuộc sống và sinh hoạt cá nhân của cô ấy.

Đây là 1 căn hộ nhỏ bình dân 1 phòng ngủ, vì lúc mới ký hợp đồng thấy nguyên chủ ko có chỗ ở, đang phải tá túc trong căn phòng nhỏ trên lầu của quán cafe nên quyết định cho cô mượn một căn hộ cũ của 1 thực tập sinh đang chuẩn bị debut thành Idol sau 1 show tuyển chọn tài năng của TC Ent và đài Thỏ.

Lâm Ý Nhiên nhìn qua căn phòng 1 hồi, cố nén cảm giác bực bội. Nguyên chủ quả ko phụ lòng của người quản lý, căn hộ cũ kỹ với những mảng tường ố kết hợp với đồ đạc bừa bộn, quần áo rơi vãi khắp nhà và khu bếp cáu bẩn lạnh lẽo thật xứng đôi vừa lứa.

Lâm Ý Nhiên đứng chống nạnh, ngửa đầu thở một hơi dài rồi bắt tay dọn dẹp lại căn hộ, dù sao đi nữa đây cũng sẽ là nơi cô nương thân một thời gian dài trong thế giới này.

[Đã có một cuộc đời thê thảm, sinh hoạt cũng thê thảm ko kém]

[Ít ra ngươi nên chọn cho ta một thời điểm thích hợp, ví dụ như sau khi cô ấy đã dọn phòng chứ.]

Hệ thống im re ko dám nói lại tiếng nào, nó cũng cảm thấy nguyên chủ đúng là hết thuốc chữa, không uổng phí cái danh nữ phụ phản diện pháo hôi mà.

Lau dọn 1 hồi, Lâm Ý Nhiên mới nhớ ra sáng giờ mình chưa ăn gì, lại lật đật đi đến tủ lạnh mở ra. Nhìn vào bên trong chỉ toàn là rượu Vodka trắng và mấy chai nước lọc vơi nửa, Lâm Ý Nhiên thật muốn chửi thề. Nguyên chủ ơi là nguyên chủ, cô sống cái kiểu này hỏi sao ko thăng thiên sớm.

[Vừa mới đến nơi đã khuyến mãi cho một buổi lau dọn nhà cửa mệt chết bà nội thế này, còn có nữ phụ nào thê thảm như tôi ko cơ chứ?]

[Chịu khó tí đi, dù gì đi nữa kí chủ cũng phải ở trong căn phòng này gần một năm.]- Hệ thống an ủi

Kiểm tra tiền mặt trong ví xong, Lâm Ý Nhiên uể oải lê bước ra khỏi căn hộ đi xuống dưới lầu mua thực phẩm, nếu không cô chưa kịp chết vì bị nam nữ chính hành hạ thì đã chết vì đói rồi.

Căn hộ dù cũ nhưng cũng coi như nằm ở khu dân cư nhộn nhịp gần trung tâm thành phố. Nhìn người ta đi qua di lại tấp nập, Lâm Ý Nhiên cũng cảm thấy vui vẻ trở lại, đây chính là cuộc sống.

Tiền mặt trong ví của nguyên chủ cũng ko nhiều lắm nên Lâm Ý Nhiên cũng ko dám mua nhiều, xách thêm 1 thùng nước 5 lít trên tay rồi quày quả đi ra bàn tính tiền, dự định mai sẽ gọi người đưa nước lên sau.

Đi ra khỏi siêu thị 24h, Lâm Ý Nhiên ko nhịn được bóc ngay một cái bánh mì bơ sữa ra ăn lót dạ. Đang đứng ăn ngon lành, cô đột nhiên ngảng đầu lên nhìn mình trong kính phản chiếu của một chiếc xe màu đen bóng loáng đang đậu sát via hè. Trong kính hiện lên 1 gương mặt bơ phờ, quầng thâm dưới mắt đã hiện ra một viền xanh, đặc biệt là mái đầu tổ quạ bù xù được buộc sơ sài bằng 1 cọng thun đen nay đã bị gió thổi làm lệch sang một bên. Lâm Ý Nhiên quay đầu nhìn 1 vòng rồi lạch bạch đôi dép lê đã hở keo gần 1/3 đến gần chiếc xe rồi dí sát mặt mình vào kính. Sau một hồi hết vạch mắt, vỗ má, đến nhe răng, Lâm Ý Nhiên mới nhớ ra cái búi tóc lỏng lẻo trên đầu, vội vàng đứng thẳng dậy vuốt vuốt một hồi rồi nghiêng đầu 2 cái cười ngốc với người trong kính.

[Này, hồi nãy ngươi nói là chỉ cần một năm à?]

[Theo như cốt truyện thì các tình tiết của nhân vật nữ phụ này sẽ xuất hiện trong một năm nay, trước khi Triệu Vy Vân thành danh]-Hệ thống trả lời.

Lâm Ý Nhiên gãi đầu, chỉ ngón tay với bóng hình phản chiếu trên kính: [Vậy là mày phải cố gắng lăn lộn một năm này nghe chưa!]

"Này cô, cô đang làm gì thế?"- Giọng 1 người đàn ông khó chịu vang lên làm Lâm Ý Nhiên giật mình.

Người đàn ông mặc tây trang màu đen đứng gần cửa tay lái nhăn mi nhìn Lâm Ý Nhiên làm trò khùng điên trước xe mình. Cô đoán có vẻ đây là chủ xe, nhìn cách ăn mặc sang trọng lịch sự, quay lại nhìn chiếc xe mới phát hiện đây ko phải chiếc xe bình thường, trông nó không khác gì những chiếc siêu xe của giới siêu giàu suốt ngày được tâng bốc trên mạng.

"À, xin lỗi, xin lỗi..."- Lâm Ý Nhiên ngượng ngùng lùi bước đi lên lề cách xe chiếc xe gần 2 mét, lo lắng ko biết lúc nãy mình có đụng tay vào xe người ta ko? Chỉ 1 vết trầy trên chiếc xe này thôi, có bán cô đi sợ cũng ko có đủ tiền đền.

Người đàn ông dò xét nhìn cô đi giật lùi ra xa rồi lại vội vàng ôm bình nước dưới đất lên tay cúi đầu đi thẳng, lúc này mới dời tầm mắt, mở cửa xe ngồi vào trong.

"Xin lỗi, là tôi ko cẩn thận để ảnh hưởng đến ngài rồi...."- Khác hẳn khí thế bắt người vừa nãy, người đàn ông khúm núm quay về ghế sau, cúi đầu nhỏ giọng.

"Cũng ko hẳn là lỗi của anh, là tôi kêu anh đi, ko nghĩ lại có người

đến gần."- Giọng người đàn ông ngồi ghế sau vang lên lạnh nhạt, ko biết đang vui hay buồn.

Người tài xế lái xe lúc này mới thở phào một hơi, ngồi hẳn xuống ghế lái cài dây an toàn, chầm chậm lái xe rời khỏi khu vực đậu xe bên đường.

Mà người đàn ông ngồi ghế sau lúc này lại đưa mắt nhìn cửa kính xe. Bóng dáng cô gái hồi nãy chưa đi xa, đôi dép lê dưới chân hẳn khiến cô ta ko đi nhanh được, 1 tay ôm bình nước lớn, 1 tay xách 1 bịch đồ, vừa đi vừa gặm miếng bánh mì ngon lành. Đột nhiên đang đi cô gái dừng lại, ngoái đầu nhìn đằng sau, rồi lại lạch bạch chạy đến gần 1 người phụ nữ lớn tuổi tóc muối tiêu, khom người nói gì đó, rồi giằng lấy bình nước lớn trong tay bà ấy. Sau đó là hình ảnh 1 cô gái chân tay gầy nhẳng mỗi tay ôm 1 bình nước 5 lít, trên khuỷu tay treo lủng lẳng 2 bịch đồ, bàn chân đi đôi vớ đen đã muốn lọt ra khỏi chiếc dép lê, đang cười nói gì đó với người đi bên cạnh.

Nhìn thấy ông chủ của mình lạnh mặt nhìn ra ngoài, trợ lý ngồi bên ghế phụ e ngại mà mở miệng với tài xế bên cạnh: "Cô ấy chính là Lâm Ý Nhiên, một âm hồn bất tán. Thời gian vừa qua liên tục tìm đến cửa công ty muốn gặp ngài, còn bịa đặt ám chỉ cô ta có quan hệ với Tần Tổng cho các ê kíp làm phim nữa, thật là mặt dày ko biết xấu hổ. Hôm nay xuất hiện ở đây ko biết là cố ý hay vô tình đây, chúng ta nên cẩn thận một chút, tránh bị truyền thông vẽ chuyện."

"Tần tổng, có cần tôi đi kiểm tra 1 chút ko ạ?"- Tài xế kiêm vệ sĩ nghe thấy trợ lý dặn dò, vội vàng nhổm người dậy, ánh mắt thập phần cẩn trọng.

"Không cần, chờ xem sao" – Người đàn ông quay đầu lại, dựa vào ghế da đắt đỏ, phất tay với trợ lý.

Chiếc xe sang trọng tiếp tục lăn bánh mất hút trong màn đêm, bỏ lại sau lưng những cảnh náo nhiệt trên đường.

Lâm Ý Nhiên khê nê đi về căn hô của mình, vừa đi vừa vui vẻ nhìn

về phía 2 chai sữa yogurt được tặng kia. Thật ra mấy chuyện giúp đỡ nhỏ nhặt như vậy đối với Lâm Ý Nhiên rất bình thường. Sinh trưởng trong gia đình trung bình, từ bé mọi người đều phải tự lập. Cho nên Lâm Ý Nhiên không giỏi cái gì, chỉ giỏi nhất là khoản thể lực. Khi thi đại học, cũng vì thành tích làng nhàng, ko có môn nào gọi là nổi bật, Lâm Ý Nhiên dứt khoát nộp đơn vào khoa giáo dục thể chất của trường đại học gần nhà, vừa thấp điểm, học phí lại rẻ mà cũng ít người đăng ký. Sau đó đường hoàng trở thành giáo viên thể dục của một trường trung học trong tỉnh, mỗi ngày đều hùng hục trên đường chạy mặc kệ nắng mưa, hoàn thành nhiệm vụ rèn luyện sức khỏe cho những mầm non của Tổ quốc.

Nhưng đến khi vác thùng nước leo 4 tầng lầu thì Lâm Ý Nhiên cũng thấm mệt, ngồi xuống cửa thở hồng hộc như trâu. Cái thân thể của nguyên chủ này vừa ốm vừa yếu, nhìn là biết người chẳng chịu tập tành gì, lại nhịn đói cả buổi, hỏi sao cô ko thấy mệt.

Đang xì xụp húp lấy húp để tô mì, điện thoại trên bàn lại vang lên. Nhìn vào màn hình hiển thị người gọi là đại diện Trần Hồng, Lâm Ý Nhiên đảo mắt qua một vòng rồi quệt miệng bắt máy.

"Ý Nhiên hả em? Chị nghe tin bên "Rồng bay phượng múa" từ chối suất nữ hai cho em. Chuyện này là sao vậy? Không phải là em nói với chị em có cách à?"

"Hả? Cái gì Rồng bay phượng múa ạ?"- Lâm Ý Nhiên ù ù cạc cạc hỏi lại.

"Ây da, cái con bé này, dự án chị em tâm huyết bao nhiêu ngày qua mà có thể quên được ư? Lúc trước người nào nhảy dựng lên xin chị bằng được để tham gia vai nữ hai này chứ hả?"

Lâm Ý Nhiên nghe Trần Hồng ra rả bên tai cũng bắt đầu định thần lại: [Đây là cái gì thế?]

Hệ thống xoẹt xoẹt mở ra thông tin: [Theo tuyến truyện, ký chủ sẽ trực tiếp chạm mặt nữ chính ở dự án có tên là Rồng bay phượng

múa, lúc này là ký chủ đang tranh vai nữ hai với nữ chính Triệu Vy Vân nhưng bất thành, sau lại nghe nói công ty nam chính bỏ vốn đầu tư bộ phim nhờ đó mà nữ chính có cơ hội gặp mặt nam chính, vì thế mà sinh lòng ghen ghét, bắt đầu kết thù với nữ chính.]

[À thế à, vậy là đã bắt đầu vô cốt truyện rồi à?]

[Đúng vậy, báo cho ký chủ thêm một tin xấu, từ lúc này ký chủ đã đắc tội với nam chính rồi.]- Hệ thống lần nữa lên tiếng.

[Fuck? Nhanh vậy, ta đã làm cái gì đâu, mặt người ta còn chưa thấy.]- Lâm Ý Nhiên rên rỉ.

[Trước đó để giành vai diễn này, ký chủ đã dùng tiền mua vài trang blog nhỏ tung tin đồn giữa mình và nam chủ, cho nên bị Tần thị đưa lời cảnh báo xuống đoàn phim, đó là lí do mà ký chủ bị mất vai nữ hai.]- Hệ thống cũng ko hiểu sao trên đời có nhân vật ngu ngốc đến thế.

"Em đang làm gì đó, mãi mà ko thấy trả lời chị vậy?". Trần Hồng sốt ruột

Lâm Ý Nhiên thở dài ngao ngán với người trong điện thoại: "Không được thì thôi chị à."

"Em nói cái gì đấy?" – Trần Hồng không tin vào tai mình, lập tức gào lên trong điện thoại.

Lâm Ý Nhiên cảm thấy cuồng phong sắp nổi lên, run rẩy muốn tắt điện thoại thì trong đầu lại vang lên "ting" 1 tiếng.

[Không được từ chối, ký chủ phải tìm cách tham gia dự án này, như vậy với có cơ hội xuất hiện trước mặt nam chủ và nữ chủ.]

Lâm Ý Nhiên nhíu mi, lắc đầu như trống bỏi: [Không được, người ta đã từ chối tôi rồi, lấy gì mà hoàn thành nhiệm vụ, chơi khó nhau thế sao được.]

[Ký chủ chỉ cần tìm cách xuất hiện ở phim trường thôi, sau đó thuận theo tự nhiên, diễn đến sống động nhân vật nữ phụ tâm cơ độc ác trước mặt hai người họ là được, quan tâm gì đến việc dành được vai nào.]

[Vậy cũng được á hả?]- Lâm Ý Nhiên khinh thường.

[Ký chủ chỉ cần biết hiện tại quan trọng nhất là tiếp cận được với hai người kia và diễn cho ra vai nữ phụ, khiến cốt truyện đi đúng hướng, giúp cho nam chủ và nữ chủ nhìn đến đối phương. Còn lại những thứ khác ko quan trọng.]- Hệ thống chắc nịch khẳng định

Trần Hồng bên đầu dây ko thấy Lâm Ý Nhiên trả lời, đã tức muốn tắt điện thoại mà trực tiếp qua gặp người, lúc này lại nghe thấy giọng lu xìu của cô ấy bên kia điện thoại: "Chị à..."

"Cô còn biết đến người chị này à? Bao nhiêu công sức dồn cho cô, vậy mà có nói thôi là thôi sao? Cô có nghĩ cho người chị này, có nghĩ cho tương lai của mình ko? Cô quên tình hình bản thân mình hiện tại rồi à?" – Trần Hồng dồn hết sức rống trong điện thoại.

"Em nói thôi là thôi cái vai nữ hai chứ ko có ý là bỏ dự án này. Bây giờ chị xem giúp em xem còn vị trí nào trong đoàn ko? Vai gì cũng được, miễn là được 1 chân tham gia dự án này là ok rồi ạ."

"Nhưng ngay từ đầu mục tiêu của chúng ta là vai nữ hai này, em cũng còn nói là dùng mọi cách để đoạt về cũng rất chắc chắn về điều này, bây giờ lại nói nhẹ nhàng như vậy, cam tâm sao?" – Trần Hồng dịu giọng lại, thở dài trong điện thoại.

Lâm Ý Nhiên vỗ vỗ đầu, nhăn mặt giải thích: "Vai này đã định ko thể cho em rồi, có giành cũng ko giành được, tốt hơn hết là buông tay, chọn lựa cái nào đó phù hợp hơn, dù gì đây cũng là 1 dự án được

đầu tư của TC Ent và đài lớn cho nên chắc chắn bộ phim này sẽ thành công, chỉ cần đóng góp 1 vai nhỏ trong đây cũng trở thành bàn đạp để tiến lên. Không nhất thiết phải là vai nữ hai đó, vả lại khả năng diễn xuất của em chưa tốt, có khi lại còn kéo dẫm tác phẩm, trở thành tấm bia nhận gạch đá khi bộ phim ra mắt, như vậy rất không tốt cho con đường thăng tiến về sau."

Trần Hồng dù chỉ là đại diện của công ty nhỏ nhưng cũng lăn lộn trong nghề gần chục năm, cho nên khi nghe những lời Lâm Ý Nhiên nói ko phải là ko đúng, chỉ là ban đầu đã đầu tư quá nhiều tâm huyết trong đấy, lại nhìn Lâm Ý Nhiên khi đó vừa xinh đẹp lại tràn đầy tự tin nói với chị ta cho nên Trần Hồng cũng ôm mộng lớn một chút. Ai ngờ cuối cùng vẫn gãy.

"Nếu em đã nói như vậy, chị cũng ko có ý kiến nữa, tiếp theo em muốn thế nào?"- Trần Hồng hít 1 hơi, nhẹ giọng hỏi. Chị ta cảm thấy Lâm Ý Nhiên lúc này có hơi khác so với trước đây, cảm giác suy nghĩ thấu đáo hơn, có chủ kiến hơn.

"Chị xem mấy vai phụ ở dưới, còn vai nào chưa chốt, xin cho em 1 suất được ko? Vai nào cũng được."

"Từ vai nữ bốn trở xuống thì đều chưa chốt, để chị hỏi giúp em, mấy vai này đa phần là phụ của phụ, lên hình cũng ko được bao nhiều tập, thoại ko nhiều, xin cho em 1 suất chắc cũng ko có vấn đề gì. Em chuẩn bị chờ tin tốt của chị nhé."

Dặn dò vài câu, Trần Hồng nguôi giận cúp máy. Lâm Ý Nhiên thở phào, ôm tô mì húp ngụm cuối rồi lết vào nhà bếp tiếp tục công cuộc lau dọn của mình.

Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau một hồi lăn lộn, căn hộ bừa bộn đã gọn gàng sạch sẽ hơn hẳn, nhìn 3 bao rác lớn trước cửa, Lâm Ý Nhiên cảm thấy hài lòng nằm dài ra sofa.

Tu hết một chai nước lạnh, Lâm Ý Nhiên tiện tay cầm điện thoại lên lướt 1 vòng. Trên tường nhà của nguyên chủ đăng đầy hình selfie xinh đẹp, ở dưới mỗi hình cũng có vài chục bình luận khen xã giao, số lượng bạn cũng ko nhiều, không có gì đặc biệt cần chú ý.

Điện thoại hiển thị tin nhắn đến, chị Hồng làm việc quả thật nhanh nhẹn, mới qua 2 tiếng đã lấy được tin tức về rồi.

"Ý Nhiên à, hiện tại ko còn vị trí nào tốt cả, chỉ sót lại 3 vai này là được lên hình nhiều hơn một chút. Chị khó khăn lắm mới năn nỉ được 1 chân đấy. Vừa nghe đến tên em, bên sản xuất đã cúp máy, em gây ra cái tai họa gì vậy bé ơi?"- Trần Hồng nhắn tin tốc độ cực nhanh.

Lâm Ý Nhiên gãi đầu, còn ko phải nguyên chủ dám cả gan lợi dụng cái danh của đại Boss giễu võ giương oai với người ta, bị người ta cảnh cáo chứ sao. Chỉ có điều, người lãnh nhân hậu quả bây giờ là cô đây này, khổ không thể tả.

"Ko sao chị ơi, vai nào cũng đc, em ko ngại đâu."- Lâm Ý Nhiên lấp liếm trả lời.

Một tệp tin được gửi qua kèm tin nhắn: "Em đọc đi, rồi báo chị em chọn vai nào, mà vai nào cũng như nhau cả thôi, ko nô tỳ thì cũng chỉ là thị thiếp."

"Cám ơn chị Hồng."- Lâm Ý Nhiên dù ko nhìn thấy mặt đối phương

nhưng vẫn theo thói quen cúi đầu một cái.

"Đừng nói cám ơn suông, em chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời chị cố gắng hoàn thành vai là được. Đây là dự án đại chế tác, dù chỉ là vai nhỏ nhưng sống trong ko khí đoàn lớn chuyên nghiệp coi như cũng học được thêm ít nhiều."- Chị Hồng nhắn tin xong có việc phải ra ngoài tham gia 1 bữa tiệc xã giao về đêm.

Lâm Ý Nhiên nhắn câu chúc quen thuộc rồi nhấn mở tệp tin trong khung thoại tin nhắn.

Vì yêu cầu của nhiệm vụ tham gia dự án "Rồng bay phượng múa" nên Lâm Ý Nhiên bắt buộc phải xem qua nguyên tác một chút. Đây là một dự án phim cổ trang chuyển thể từ bộ tiểu thuyết đang rất ăn khách "Rồng bay phượng múa" trên mạng. Câu chuyện xoay quanh nữ chủ Kha Nguyệt là con gái út của một tướng quân của Tân La. Vì ganh ghét đấu đá trong triều mà cha của nữ chủ bị vu oan tội phản quốc, trong 1 đêm cả gia tộc chết thảm, nữ chủ được 1 người chăn ngựa cứu rời đi cùng 1 thị nữ. Gánh trên vai mối thù của gia tộc, nữ chủ gặp được nhị hoàng tử của Đại Đường thịnh quốc khi đang lưu lạc nơi này. Hai người hợp mưu giúp nhị hoàng tử đánh bại Thái tử, lên ngôi Hoàng đế, còn bản thân cũng bước lên ngôi nhất quốc chi mẫu, trở thành độc sủng hoàng hậu tài mạo song toàn, đứng trên đài cao nhìn Đại Đường thịnh quốc thâu tóm Tân La bé nhỏ, diệt trừ từng tên tham quan bại hoại đã hại chết gia đình mình, tiện đường phế bỏ luôn tên hôn quân hoang dâm vô dụng.

Đây quả thật là một tác phẩm rất hay, tập hợp tất cả các cung bậc cảm xúc, mưu quyền đoạt vị, tranh đấu giang hồ, bất cứ nhân vật nào trong tác phẩm này cũng đều có vị trí và tính cách riêng biệt, nam chủ và nữ chủ được xây dựng vô cùng xuất sắc, khiến người đọc cảm thấy rất thuyết phục và suy nghĩ nhiều khi đóng lại tác phẩm.

Nhìn qua 3 bảng phân vai mà chị Hồng gửi qua, Lâm Ý Nhiên đại khái cũng hiểu được lời của đối phương. Quả nhiên là phụ của phụ mà.

Ba vai này, một là thị nữ của nữ chủ lúc đầu, trên đường chạy trốn, vì muốn bảo vệ huyết mạch còn sót lại của nhà Tướng quân đã tráo đi khoác bào của nữ chủ, một mình chạy về hướng ngược lại, thu hút đám sát thủ, cuối cùng chết phơi thây trên đường núi mà nữ chủ núp trong góc tối chỉ có thể bất lực khóc trong âm thầm rồi nắm tay tiếp tục chạy.

Một vai là mỹ nữ của sứ đoàn Tây vực được giao cho Nhị Hoàng Tử thết đãi nhưng thực chất là gián điệp của Thái tử, lên sàn được mấy phân cảnh đã bị phát hiện, cho uống rượu độc rồi thổ huyết mà chết.

Vai cuối cùng là một thị thiếp giả của Nhị hoàng tử, thật ra là 1 tử sĩ, lên sàn chỉ để che dấu con người và thực lực thật của nam chủ, giúp nữ chủ có thể âm thầm đột nhập vào phủ Thái tử thám thính.

Nhìn qua nhìn lại, 3 vai này chắng vai nào có thế giúp đỡ cho con đường thăng tiến của mình cả, Lâm Ý Nhiên chán nản tắt file, ngửa đầu nói với hệ thống.

[Tuyến truyện đã khởi động rồi, vì cái vai nữ hai này mà ta cũng bắt đầu kết thù với nữ chính, lại còn giở trò với bên tổ đạo diễn và sản xuất. Bây giờ còn mặt mũi nào mà xuất hiện trong đoàn phim chứ.]

Hệ thống còn đâm thêm một dao: [Đấy là chưa kể, nhân vật này ko có năng lực diễn xuất, chỉ được cái vẻ ngoài để câu kéo người xem, tranh giành tài nguyên với nữ chính. Sau này theo cốt truyện sẽ bị nữ chính và các fans vả mặt, chờ ngày phong sát, kết thúc sự nghiệp diễn viên sau 1 năm ngắn ngủi.]

[Ngươi đã từng tiếp nhận trường hợp thê thảm như thế này bao giờ chưa?]. Lâm Ý Nhiên thở dài.

Hệ thống ko nói, coi như đây là câu trả lời rõ ràng nhất.

Cô là trưởng hợp thảm nhất từ trước đến giờ.

Không có bối cảnh.

Không có chỗ dựa.

Lại còn gây thù chuốc oán khắp nơi.

Nguyên chủ này lấy đâu ra dũng khí để sống như thế này vậy?

Lật qua lật lại mãi, Lâm Ý Nhiên nghĩ nghĩ, bây giờ tình tiết có khác đi một chút, trong tay cô chỉ còn mấy vai phụ hơn quần chúng một chút này, thời gian quay trong đoàn phim cao nhất chắc chỉ 2-3 ngày là xong.

[Thời gian ít như vậy, tôi ko cò lòng tin sẽ gây ra được sự vụ gì ấn tượng với nam nữ chủ.] Cô lo lắng nói ra.

[Đây mới là tình tiết khởi động, ký chủ chỉ cần khiến cho nam chính và nữ chính chú ý đến là được, có bao nhiêu đanh đá chua ngoa cứ thể hiện ra hết, còn ko sợ mình không làm loạn đủ sao?]

Nghĩ đến đây, Lâm Ý Nhiên nhìn đi nhìn lại ba vai, bắt đầu chọn. Vai thị nữ của nữ chủ coi như bỏ, cô ko thích chung đụng với nữ chính, bớt chuyện nào hay chuyện đó. Vai thị thiếp giả thì cô chắc ko có khả năng đảm đương, việc phải õng ẹo, uốn éo thu hút đàn ông rồi diễn ba cái hành động mập mờ gợi tình trước mặt mọi người cô thật ko làm được. Chỉ còn vai sứ đoàn Liêu Quốc là đỡ nhất, ko cần biểu hiện quá nhiều, đất diễn lại ít, cái này duyệt.

Quyết định xong, Lâm Ý Nhiên nhắn 1 cái tin cho chị Hồng, cũng ko đợi trả lời, ngáp 1 cái thật to rồi hướng về phòng ngủ.

Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ánh nắng len lỏi qua khe hở của rèm cửa, chiếu sáng một góc phòng. Lâm Ý Nhiên lăn qua lăn lại hai vòng, cuối cùng cũng mở mắt ra ngồi dậy.

Cào cào mái tóc dài đã rối như tổ quạ, Lâm Ý Nhiên lọ mọ rời giường thay 1 bộ đồ thoải mái đơn giản rồi rời khỏi căn hộ. Theo thói quen, mỗi sáng cô sẽ chạy bộ rèn luyện sức khỏe, cô đã giữ gìn thói quen này suốt 15 năm qua, từ khi còn là cái đuôi nhỏ chạy theo ông anh trai đánh nhau lở đầu đến khi trở thành giáo viên thể dục, bây giờ cô vẫn muốn tiếp tục, tránh cho bản thân ăn ở ko mụ mị cả người.

Dường như Minh Thành không ngủ, đường phố sáng sớm đã rất nhộn nhịp. Lâm Ý Nhiên chạy bước nhỏ trên via hè, một đường hướng ra quảng trường dân sinh cách đó mấy cây số. Chạy một hồi đã thấm mệt, Lâm Ý Nhiên thong thả bước đến một quán bán sữa đậu nành mua 2 phần rồi sảng khoái ngửa đầu uống 1 ngụm sữa nóng làm ấm bụng buổi sáng.

Chiếc Maybach xa xỉ đen bóng chầm chậm xếp hàng trong dòng xe buổi sáng hướng về khu vực trung tâm Minh Thành. Giờ này là giờ cao điểm đi làm buổi sáng nên tài xế cũng không thể vội, cứ thế mà nhích từng vòng bánh ở ngã tư đường.

Tần Cảnh Sâm lướt sơ qua một bài báo tài chính trên Ipad, sau đó ngửa người dựa vào sofa da thật mềm mại, nhàn nhã nâng mắt nhìn ra bên ngoài.

Cái búi tóc lỏng lẻo rối thành 1 nùi trên đỉnh đầu, hai bên rơi rớt mấy sợi tóc mai, gương mặt trắng trẻo đỏ hồng hai má ướt đẫm mồ hôi, không chỉ gương mặt, đằng trước ngực và sau lưng cũng ướt đẫm,

hiện lên 1 mảng sẫm màu trên lớp áo thun trắng. Nhưng chủ nhân của nó thì chẳng hề để ý gì nhiều, vừa đi vừa hớp từng ngụm sữa có vẻ vô cùng thỏa mãn, thỉnh thoảng lại híp mắt cười ngô nghê, lưỡi thè ra liếm một vòng trắng xóa quanh miệng.

Tần Cảnh Sâm nhướng mày, những ngón tay dài gõ gõ lên tay vịn ghế da, ánh mắt càng lúc càng trầm xuống.

Trợ lý Hàn Duệ cảm nhận được ánh mắt của sếp lớn, cũng nghiêng người nhìn qua, bắt gặp thân ảnh có vẻ quen mắt phía trước, lại lần nữa nhìn qua vị đại boss nhà mình thăm dò ý tứ một chút.

Lâm Ý Nhiên mua thêm 1 phần mì hoành thánh mang về nhà. Vừa mở cửa, điện thoại đã vang lên, là chị Trần Hồng gọi đến.

"Alo, Ý Nhiên à, bên đó đồng ý rồi đấy, em chuẩn bị một chút đầu tuần sau đến đoàn phim nhé."

Lâm Ý Nhiên theo thói quen hỏi thời gian địa điểm, đã bị Trần Hồng cắt ngang.

"Hôm đó chị ko đi với em được nhưng sẽ an bài cho Lý Nhi đến đón em, từ nay bé đó sẽ theo hỗ trợ cho em trong công việc."

Lâm Ý Nhiên ồ lên một tiếng: "Thế là em cũng có trợ lý à? Thích thế!"

Trần Hồng bĩu môi nhìn vào điện thoại, chị ta đã phải cắn răng cắt 1 nhân sự qua cho Lâm Ý Nhiên đấy. Sau khi nói chuyện với cô hai hôm nay, cảm thấy Lâm Ý Nhiên có phần thay đổi, theo chiều hướng tốt hơn nhiều, suy tính một phen, lại thấy còn có khả năng push được cho nên chị ta cũng muốn chiếu cố một lần cuối, nếu mà ko được thì lúc đó bỏ luôn cũng ko muộn, dù gì hợp đồng của Lâm Ý Nhiên còn đến 4 năm.

Dặn dò vài câu cơ bản, lại gửi số điện thoại của Lý Nhi cho Lâm Ý Nhiên, chị Hồng cúp máy.

Nhìn vào lịch trên bàn, còn đúng 3 ngày nữa là phải nhập đoàn, Lâm Ý Nhiên vội vàng dọn 1 ra một cái balo các vật dụng hàng ngày vài vài bộ quần áo bình thường. Bây giờ vẫn còn trong mùa hè, ưu tiên đồ mỏng nhẹ, cho nên sau khi nhét đủ đồ vô, balo chỉ phồng lên một chút cho có lệ.

Kiểm tra tài khoản tiết kiệm một chút, số dư hiện lên con số năm ngàn đồng có lẻ, Lâm Ý Nhiên khóc ko ra nước mắt, lăn lộn ở Minh Thành hai năm, lại ký được hợp đồng làm diễn viên, vậy mà nguyên chủ ko tiết kiệm nổi con số 1 vạn.

[Ngươi nói xem, cuối cùng nguyên chủ là dạng người gì thế này, cô ấy chắc chắn là ko tính sống qua năm 30 tuổi mà.]

Thôi vậy, tự khích lệ bản thân một hồi, Lâm Ý Nhiên nhảy lên sofa làm ổ, bật một bộ phim cổ trang khá nổi gần đây gặm liền tù tì, ai bảo cô là người ngoại đạo làm chi, bây giờ bắt đầu học hỏi chắc cũng ko muộn.

3 ngày cuối tuần qua rất nhanh, sáng sớm ngày thứ Hai, Lâm Ý Nhiên đã dây từ sớm, chuẩn bi xong xuôi, chờ điên thoại của Lý Nhi.

"Alo, em chào chị, em là Lý Nhi đây ạ, em đã đến dưới khu chung cư rồi ạ, chị xuống đi nhé."

Giọng trong trẻo cao vút vang lên trong điện thoại, Lâm Ý Nhiên lập túc đeo balo, đi xuống dưới lầu.

Lý Nhi đang đứng bên cạnh một chiếc xe con cóc màu xanh lá, tươi cười vẫy tay với Lâm Ý Nhiên. Cô bé khoảng 20 tuổi, tóc ngắn đến mang tai, đôi mắt một mí đang nheo lại vì nắng nhìn như hai đường kẻ trên gương mặt tròn.

"Chào em, em đợi có lâu ko?"- Lâm Ý Nhiên thân thiện mở miệng hỏi thăm theo thói quen khi còn là giáo viên.

Hơi kinh ngạc vì sự hòa ái dễ gần của Lâm Ý Nhiên, Lý Nhi lắc đầu như trống bỏi, chiếc răng khểnh không thể giấu sau khuôn miệng cười, giọng lanh lảnh: "Dạ ko ạ, ko lâu chút nào."

Nhét balo vào ghế sau, hai chị em bắt đầu xuất phát về hướng ngoại thành. Minh Thành là nơi đặt phim trường cổ trang lớn nhất nhì cả nước, nằm ở ngoại thành giữa khu vực Minh Thành và tỉnh A. Đó cũng là lý do mà ngành giải trí và phim ảnh của Minh Thành phát triển vượt bậc hơn hẳn.

Chắc là chạy đường dài đã quen nên Lý Nhi lái xe khá êm khiến Lâm Ý Nhiên buồn ngủ. Dù gì cũng phải mất 3 tiếng đồng hồ mới đến nơi, nên cô dứt khoát ngửa ghế phụ ra, gác chân lên đánh một giấc.

Nhìn qua bộ dáng tùy tiện, thoải mái, trên người mặc một cái áo sơ mi vạt trong vạt ngoài và chiếc quần jeans rách gối, chân lại đi đôi giày vans đạp gót, Lý Nhi tặc lưỡi, cảm thấy Lâm Ý Nhiên ko hề giống với những lời than thở của chị Hồng chút nào. Nào đâu có vẻ kiêu ngạo, ương bướng và trịch thượng đâu cơ chứ. Rõ ràng là bộ dáng của chị hàng xóm dễ gần nhà bên cơ mà, Cô còn chưa thấy một diễn viên nào mà ăn mặc xuề xòa và đơn giản như thế này khi đi ra ngoài bao giờ, thậm chí Lâm Ý Nhiên còn ko thèm trang điểm luôn cơ.

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.Net

Con đường cao tốc dài tít tắp trước mặt đã hiện một nhánh đường rẽ ngang, chỗ khúc cua còn đặt một biển chào lớn thật lớn- Phim trường Long Tịnh

Chiếc xe nhỏ nhẹ nhàng chạy thêm khoảng 30 phút, cuối cùng đã đến cửa cổng phim trường. Gọi là cổng kỳ thực nó được xây dựng như 1 bức tường thành thời xưa, cao ngót nghét cũng phải 5 mét hơn bao vây phim trường rộng lớn, lại được bố trí chốt chặn kiểm soát nghiêm ngặt, những người muốn đi vào cần phải nằm trong danh sách được báo trước hoặc được người có phận sự bên trong đưa vào.

Lần đầu tiên bước chân vào một nơi như phim trường Long Tịnh, Lâm Ý Nhiên ko tránh khỏi bỡ ngỡ. Nhìn biểu cảm của cô, Lý Nhi ko nhịn được nhắc nhở: "Chị Nhiên à, sắp tới khu vực của đoàn phim đang setup rồi đây ạ, chị chú ý một chút nhé."

Nghe nói vậy, Lâm Ý Nhiên nghiêm chỉnh ngồi lại trên ghế, điều chỉnh cơ mặt sao cho hoàn hảo nhất rồi nhìn về phía đoàn người đông đảo đang tập trung ở phía trước mắt.

Lý Nhi dừng xe lại, để Lâm Ý Nhiên ôm balo xuống xe trước rồi dặn cô đứng chờ mình đi đậu xe. Sau đó, Lý Nhi nhanh nhẹn đẩy 1 cái vali nhỏ và đeo balo của cô lên vai, kéo tay cô đi vào khu vực quay của riêng ê kíp Rồng bay phượng múa.

Lâm Ý Nhiên vừa đi vào đã thu hút ko ít ánh mắt của người trong đoàn phim, nhưng đa phần đều là ánh mắt ko mấy thân thiện, có tò mò, có soi mói, có chán ghét, điều này làm Lâm Ý Nhiên hơi khớp một chút, đưa mắt sang nhìn Lý Nhi cầu cứu.

Lý Nhi cũng coi như là người nhanh nhẹn, lập tức tiến lên phía trước cúi đầu chào hỏi với một người đàn ông trẻ đang cầm 1 tập hồ sơ ghi chép gì đó. Nhìn thấy Lý Nhi đến, anh ta ngẳng đầu lên, nhíu mi nhìn về Lâm Ý Nhiên đang đứng phía sau. Cô lúc này hiểu ý, vội vàng bước lên vài bước đến trước mặt người đó, nở nụ cười tiêu chuẩn, khom lưng cúi đầu y như hồi còn làm giáo viên mà gặp hội trưởng hội phụ huynh vậy.

"Lâm Ý Nhiên à, đến cũng sớm đấy, cố gắng diễn cho tốt vào, cũng đừng nghĩ gây thêm chuyện gì nữa, nếu ko thì dù chị Hồng có đến cầu thì tôi cũng ko nể mặt đâu, nhớ chưa."

Lý Nhi nghe ra giọng điệu của người trước mặt ko có nhiều kiên nhẫn vội vàng kéo tay Lâm Ý Nhiên, hai chị em cúi đầu dạ thưa liên tục, cuối cùng người đó mới giãn mày, phất tay cho 1 trợ lý chạy việc trong đoàn dắt hai người họ đến phòng phục trang.

Phòng phục trang rất rộng lớn, có 2 gian, 1 gian chỉ chuyển để trang phục của diễn viên, gian phòng còn lại dùng cho diễn viên phụ trang điểm.

Do đoàn phim đã khai máy được mấy ngày trước nên các diễn viên có phân cảnh đều tụ tập qua bên khu vực quay phim, hiện tại phòng trang điểm cũng thưa thớt người.

Lý Nhi nhìn quanh 1 vòng, nhẹ nhàng nói nhỏ với Lâm Ý Nhiên: "Chị Nhiên, chị có thấy thái độ của anh Triển Bằng hôm nay có hơi...quá ko nhỉ?"

Lâm Ý Nhiên chớp mắt, cô cũng ko ngu mà, tiếp xúc với phụ huynh học sinh nhiều, thể loại nào cũng gặp, sao ko nhìn ra được thái độ gay gắt của người đó đối với cô.

[Nguyên chủ ko biết là lại gây ra chuyện gì nữa đây?]- Lâm Ý Nhiên

đảo con ngươi, trong lòng lén lút hỏi thăm hệ thống.

[Là thế này, bên đây trước đó cũng có mời ký chủ tham gia một vai, nhưng ký chủ chê vai nhỏ, ko nhiều đất diễn nên từ chối, lời nói ko quá khéo léo làm phật lòng người ta.]- Hệ thống lại lần nữa tường thuật.

Lâm Ý Nhiên bĩu môi, đã bắt đầu làm quen với những lượng tin tức kinh người thế này.

"Người ta làm quản lý casting diễn viên, khối lượng công việc nhiều, nên ko được thoải mái là đương nhiên, em đừng nghĩ nhiều."- Lâm Ý Nhiên qua loa nói mấy lời trấn an Lý Nhi.

Lúc này cửa phòng trang phục lại một lần nữa được mở ra, một người đàn ông để râu lún phún, mặc áo thun đen khoác áo gi lê và quần túi hộp, gương mặt hằm hằm bước vào hướng thẳng về phía Lâm Ý Nhiên đang ngồi.

"Cô, đi ra đây với tôi, tôi có chuyện muốn nói với cô."

Lâm Ý Nhiên nhướng mày liếc qua Lý Nhi bên cạnh, rồi lại chỉ vào bản thân để xác định lại lần nữa là người đó đang nói chuyện với mình, mà Lý Nhi bên cạnh thì đã nháy đến muốn nứt con mắt: "Chị Nhiên à, trợ lý đạo diễn gọi chị đó."

Vừa bước 1 chân ra ngoài phòng phục trang, trợ lý đạo diễn đã kiềm ko được, gằn giọng: "Cô cũng giỏi nhỉ, thế mà vẫn chen được một chân vào đoàn phim này. Tôi ko muốn nhiều lời với cô, lo mà đóng tốt vai rồi rời đi, đừng mang tâm tưởng gây chuyện ở trong đoàn phim này, nếu ko tôi ko nể tình mà đuổi cô đi đâu."

Lâm Ý Nhiên gãi đầu, nghĩ nghĩ hẳn là trước đó nguyên chủ đã làm mất lòng mấy người trong ê kíp rồi: "Vâng vâng, tôi nhớ rồi ạ, đảm

bảo sẽ ko gây chuyện rắc rối ạ, mong ngài cho tôi một cơ hội làm lại ạ."

"Hmmm, nói lời phải giữ lấy lời, bằng ko thì hậu quả cô ko tưởng tượng đc đâu, đây là dự án của TC Entertaimemt đầu tư, nếu có rắc rối xảy ra, tôi ko xử lí cô thì cũng có người xử cô, mà khi đó hẳn là còn khủng khiếp hơn việc bị đuổi nhiều."

Nói rồi trợ lý đạo diễn dậm chân quay lưng đi, ko để cho cô thêm một lời giải thích.

Lý Nhi có vẻ lo lắng, từ nãy giờ cứ đứng vặn vẹo ngón tay hóng ra ngoài cửa, nhìn thấy Lâm Ý Nhiên ko có biểu cảm gì thất thố quay lại mới thở phào: "Chị à, trợ lý đạo diễn tìm chị có chuyện gì ko vậy?"

Lâm Ý Nhiên vuốt tóc, tròng mắt đảo một cái rồi cười tươi: "À ko, chỉ khích lệ chị vài câu, muốn chị cố gắng diễn xuất cho tốt thôi à."

Lý Nhi nghe cô nói như vậy, bán tín bán nghi nhưng cũng ko nói ra, nhẹ nhàng lôi ra nửa ổ bánh mì đưa cho Lâm Ý Nhiên gặm đỡ đói.

Lâm Ý Nhiên ngồi gặm bánh mì, trong lòng thở dài rầu rĩ cùng với hệ thống.

[Cũng tốt, cái tiếng xấu của kí chủ đã đồn đại khắp trong giới rồi, cô có quá quắt đến mấy cũng ko để người ta hiếm lạ.] Hệ thống tận tình khuyên nhủ một phen.

Vừa gặm được 2 miếng, thợ trang điểm đã được gọi vào trong phòng. Lâm Ý Nhiên chỉ là diễn viên phụ nên sẽ có sử dụng chung 1 thợ trang điểm, một thợ như vậy sẽ lo make up cho 10 diễn viên phụ.

Nhìn gương mặt sạch sẽ trắng trẻo của Lâm Ý Nhiên, thợ trang điểm tên Tô Nhã rất thích thú, vội vàng bày đồ nghề ra bàn. Bởi vì chỉ là một thợ trang điểm phụ ko có tiếng, trước giờ Tô Nhã chỉ toàn

make up cho diễn viên phụ, mà những người đó cũng ko có ai là có nhan sắc nổi bật thực sự, cho nên Tô Nhã mãi vẫn ko có tác phẩm hài lòng.

Nhìn thấy sự thân thiện và hưng phấn trong mắt Tô Nhã, Lâm Ý Nhiên cũng vui vẻ lây, vội vàng bỏ miếng bánh mì đang ăn dở xuống, ngồi yên lặng để cho Tô Nhã thuận lợi múa cọ.

Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phòng trang điểm đã bắt đầu đông người, từng nhóm diễn viên nữ phụ khoác vai bước vô chào hỏi lẫn nhau.

"Ôi, ai thế kia, chẳng phải là đại minh tinh tương lai đây à?"- Một giọng nói cao vút vang lên sắc bén đánh gãy tiếng ồn trong căn phòng.

Hai cô gái trẻ mới bước vào, nhìn nhau nhếch mép cười, tiến lại gần chỗ của Lâm Ý Nhiên, nghiêng đầu châm biếm: "Lâm Ý Nhiên, bất ngờ quá nha, ko ngờ cô vẫn chen được vào đoàn phim này cơ đấy, thủ đoạn cũng thật là khá."

Lâm Ý Nhiên đang được trang điểm nên cũng ko tiện mở miệng, chỉ đưa 1 ánh mắt qua nhìn hai người đó.

[Ai thế kia?]- Lại hỏi nhỏ

[Chỉ là những nhân vật phụ qua đường, hệ thống cũng ko thể nhớ hết được, cần thời gian để kiểm tra lại nội dung nguyên tác.]- Hệ thống lau mồ hôi, mỗi thế giới như vậy không khác thế giới thực là mấy, có để tỷ người, có những nhân vật liên quan mật thiết đến nam nữ chủ, chỉ xoay quanh hai người đó, nhưng có những người chỉ làm nền, cả đời thậm chí còn ko có cơ hội đi ngang nhân vật chính, làm sao nó có thể nhớ nổi chứ.

"Tôi còn nhớ bộ dạng hùng hố của cô ở buối tiệc lắm đấy, ai từng nói là sẽ trở thành đại minh tinh nhỉ? Sao hôm nay lại chen chúc với diễn viên phụ bọn tôi đây trong căn phòng này chứ."- Cô gái mặc áo croptop hở một đoạn eo nhỏ, tóc duỗi thẳng, cúi người đến gần Lâm Ý Nhiên mia mai nói.

Mà cô gái mặc váy 2 dây dài màu trắng đứng kế bên làm như sực nhớ: "Ôi, Oanh Oanh à, cậu nhắc tớ mới nhớ đó, nhưng mà mình nhớ là đã bị sản xuất từ chối thẳng mặt rồi mà"

"Cũng ko biết lấy gương soi lại bản thân đi, nghĩ sao có thể cùng Triệu Vy Vân tranh giành vai diễn vậy, người ta ít ra cũng là tiểu thư dòng dõi thư hương, gia đình mấy đời làm nghệ thuật."

Hai cô gái tự biên tự diễn náo loạn cả căn phòng, người ngồi bên trong bây giờ cũng đại khái biết được Lâm Ý Nhiên trước đó muốn giở thủ đoạn giành vai lại bị lật tẩy, phải ngồi đây chịu làm số phận vai phụ của phụ.

Tô Nhã ái ngại, động tác chậm dần rồi dừng hẳn. Lý Nhi đứng kế bên lo lắng, muốn đứng ra nói mấy câu thì đã bị Lâm Ý Nhiên giữ tay lại, thật ra chuyện này đúng là có xảy ra, chỉ là ko phải do cô làm mà do nguyên chủ gây ra.

Bây giờ cô đại khái đã biết hai người này là ai rồi. Nhưng điều đó ko có nghĩa là Lâm Ý Nhiên chịu ngồi im để cho người ta sỉ nhục, cô giơ tay ra hiệu cho Tô Nhã, miệng nở một nụ cười thân thiện rồi xoay người lại nhìn hai người vẫn đang miệng lưỡi điêu ngoa cười nói trong phòng.

"Dù sao đi nữa cũng tốt hơn mấy người, ngày qua ngày đều diễn vai phụ, đến khả năng đi giành vai cũng ko có, cuối cùng ko phải cũng chỉ có thể đứng đó ghen tức nói bóng nói gió người khác sao?"

"Cô...cô đừng có khinh người quá đáng, ai nói tôi mỗi ngày đều diễn vai phụ chứ hả?"- Oanh Oanh tức giận, chỉ ngón tay về phía Lâm Ý Nhiên, gương mặt vặn vẹo. Vào nghề đã 4 năm, năm nay đã 24 tuổi nhưng đến giờ đến vai nữ hai cô ta còn chưa được đóng, đây chính là điểm đau chí mạng của cô nàng.

"Đúng vậy, cô cũng đâu muốn mỗi ngày đều chỉ diễn vai phụ, cô cũng có lòng muốn nổi tiếng, muốn trở thành minh tinh. Vậy tại sao tôi lại ko được mơ mộng? Thử hỏi xem, ai ở trong phòng này mà ko có một ngày ôm mộng trở thành diễn viên nổi tiếng." – Lâm Ý Nhiên liếc một vòng căn phòng, mọi người dường như đã im lặng cúi đầu, suy nghĩ lời cô vừa nói.

"Tôi chỉ là khác cô ở chỗ, tôi nghĩ cái gì, thì sẽ nói ra điều đó, cũng một lòng muốn thực hiện, ko phải như cô, chỉ biết ấm ức trong lòng, rồi dùng lời nói ghen tức đi đâm người khác."- Lâm Ý Nhiên nhìn thẳng vào Chu Oanh Oanh và Nhạc Linh, giọng rõ ràng từng tiếng khiến hai người á khẩu, ko biết phản bác thế này.

"Còn 30 phút nữa setup xong bối cảnh, diễn viên cảnh 3 phân đoạn phủ tướng quân chuẩn bị."- Tiếng nói của trợ lý đạo diễn vang lên trong loa, mọi người hoàn hồn, lập tức quay lại những công tác chuẩn bị dang dở, cuộc tranh cãi cuối cùng cũng bị vứt ra sau đầu.

Lâm Ý Nhiên lúc này ngồi lại ghế, mỉm cười xin lỗi Tô Nhã, lại nhắm mắt để cô ấy hoàn tất những nét cọ cuối cùng.

Tô Nhã thấy Lâm Ý Nhiên dáng vẻ đẹp mắt, phong thái khiêm tốn, lại thẳng thắn ko câu nệ nên cũng ko còn cảm thấy ngại ngần vì những lời vừa nghe, dốc lòng chỉnh sửa từng cái kẻ mắt, viền môi cho Lâm Ý Nhiên.

[Sao, thấy tôi thể hiện ra chất nữ phụ đanh đá chưa?]- Lâm Ý Nhiên hí hửng khoe khoang

[Mở màn như thế tốt lắm, rất có năng khiếu]- Hệ thống ko nhịn được giơ ngón tay cái với cô.

Sau khi kết thúc phần trang điểm, mở mắt nhìn người trong gương, Lâm Ý Nhiên ko nghĩ đây là gương mặt của mình, đôi mắt to với đuôi mắt dài được vẽ kéo lên, hàng mi cong cong như cánh bướm đậu, đôi môi đầy đặn đỏ mọng, hai má đào ửng hồng, một đầu tóc quăn đen xõa dài sau lưng, được trang trí bằng một chuỗi vàng đính đá trắng tinh xảo.

Tô Nhã ko nén được sự kích động, ào ào lấy điện thoại ra chụp đủ 360 góc, có thể nói cô đã có tác phẩm để đời rồi.

Vì chỉ là một nhân vật phụ gây chút sóng gió cho nam chủ, trang phục của Lâm Ý Nhiên chỉ là 1 bộ váy màu xanh dương dài chấm đất kèm một tấm vải voan rũ hai bên tay áo. Trên mặt điểm thêm 1 tấm mạng che mặt bằng voan kèm tua rua trân châu để tạo sự bí ẩn. Tuy nhiên hiệu quả hình ảnh vẫn vô cùng xuất sắc khiến những người đang trong phòng trang điểm của phải ngoái đầu nhìn sang.

Đã bị cảnh cáo hai lần, Lâm Ý Nhiên cũng ko rề rà, sau khi hóa trang xong, lập tức bước ra ngoài hướng khu vực quay phim mà thẳng tiến.

Không khí phim trường vô cùng nghiêm túc. Khu vực bàn đạo diễn rộng rãi được bao vây bởi 4 màn hình lớn. Bên cạnh trợ lý đạo diễn đang nói gì đó với đạo diễn rồi hét vào bộ đàm. Gần đó là khu vực nghỉ tại chỗ của diễn viên chính trong đoàn. Không muốn gây sự chú ý, Lâm Ý Nhiên cùng Lý Nhi kiếm một góc khuất, mở cái ghế xếp ra ngồi xuống một lòng muốn học hỏi.

Phân cảnh này, gia đình Kha Nguyệt đã chìm trong thảm sát, nàng và một thị nữ được người chăn ngựa bảo hộ trốn khỏi Tân La suốt ba ngày ba đêm, nhưng không may khi đến gần khu vực khu vực biên giới giáp ranh với Đại Đường thịnh thế, bọn họ đã bị toán quân đuổi kịp. Lúc này thị nữ đã giựt lấy áo khoác bào của Kha Nguyệt, đẩy nàng rơi xuống triền dốc, còn mình bỏ chạy khỏi một hướng khác để thu hút quan quân truy đuổi, cuối cùng chết phơi xác giữa đồng không mông quạnh mà nữ chính chỉ có thể trơ mắt nhìn.

"Oanh Oanh, cô là thân là thị nữ, đang cố gắng bảo hộ cho nữ chính, mà sao vẻ mặt của cô như là người hết hơi thế kia hả? Vậy

thì làm sao thể hiện được mình đang cố gắng tìm đường thoát cho chủ tử chứ."- Giọng đạo diễn vang lên trong loa khiến mọi người đổ mồ hôi.

Mà Chu Oanh Oanh vừa bị điểm tên xấu hổ cúi đầu xin lỗi, thực sự cô đã chạy 4 vòng ở khu rừng trúc này rồi, giờ ngay cả sức để thở cũng ko có, diễn gì nổi nữa mà diễn cơ chứ.

Bên này đạo diễn đã bắt đầu bực bội, cầm loa chỉ đạo cameraman lùi lại, ko lấy góc cận nữa, tránh để vẻ mặt cứng đờ mệt mỏi của Chu Oanh Oanh lại xuất hiện trên khung hình khiến cô ta hậm hực mà ko dám bày tỏ.

Do có sự thay đổi của đạo diễn nên take này cuối cùng cũng suôn sẽ hoàn thành, mà phân cảnh của Chu Oanh Oanh cũng kết thúc ngay hôm nay, mang vẻ mặt ấm ức ko cam lòng, Chu Oanh Oanh nước mắt lưng tròng đi đến chỗ trợ lý đạo diễn muốn chào hỏi mọi người trước khi về, lại nhìn thấy được bảng sắp xếp phân cảnh sắp tới chính là cảnh quay của Lâm Ý Nhiên, đột nhiên tươi cười thay đổi thái độ, nhận lỗi với đạo diễn rồi xin ở lại 1 hôm để xem mọi người học hỏi. Thực ra cô ta cũng chỉ muốn nhìn Lâm Ý Nhiên mất mặt mà thôi.

Chương 7

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lâm Ý Nhiên ngồi trong góc nhìn thấy Chu Oanh Oanh bị phê bình thảm thương đã bắt đầu thấy run sợ trong lòng, người ta đã 5 năm có lẻ lăn lộn trong nghề mà còn bị như vậy, cô đây hôm nay là ngày đầu tiên nhìn thấy phim trường quay phim là như thế nào, làm sao tránh khỏi số kiếp bị đuổi đây?

[Má ơi, tôi cảm thấy có cảm giác ko ổn rồi!]. Lâm Ý Nhiên trong lòng đánh lô tô.

[Vai diễn của cô rất nhỏ, cố gắng lên]- Hệ thống động viên.

[Người ta đã đi diễn mấy năm trời, còn bị chửi té tát thế này, tôi làm sao mà làm được, tôi còn chưa lên sân khấu bao giờ đấy.]- Lâm Ý Nhiên không còn chút tự tin như lúc đầu.

Đầu óc đang quay cuồng, Lý Nhi bên cạnh lại nắm lấy tay Lâm Ý Nhiên lay mạnh: "Chị Nhiên, đổi sang bối cảnh đại điện rồi, chị chuẩn bị đi, sắp đến lượt cảnh tiến cống của sứ đoàn Tây Vực rồi đó."

Lâm Ý Nhiên vừa nghe đến đó, đã run rẩy đứng dậy, gấp gáp theo đoàn xe di chuyển sang khu vực hoàng cung sâu bên trong Long Tịnh.

Nhìn thấy khung cảnh đại điện đã được bày bố xong xuôi với dàn diễn viên mặc triều phục nhà quan xếp hàng đứng ngay ngắn, đạo cụ mạ vàng sáng bóng cùng bàn rượu thịt xa hoa được tuần tự dọn ra, Lâm Ý Nhiên càng lo lắng tợn. Cô nhắm mắt, lẩm nhẩm kịch bản lần nữa rồi quay đầu nhìn một lượt dàn diễn viên chuẩn bị lên đài. Thế mà lại bắt được thân ảnh của nữ chính trong thế giới tuyến truyện này Triệu Vy Vân đang ngoạn ngoãn mặc triều phục công

chúa, cúi đầu nói chuyện với nam nữ chính và nam phụ.

Vì đây là một dự án đại IP chuyển thể từ tác phẩm ăn khách cho nên bên sản xuất và nhà đầu tư rất mạnh tay chi tiền mời những tên tuổi đang hot đảm nhiệm những vai quan trọng. Nam chính Nhị hoàng tử Lý Lập Hiên do nam diễn mới xuất sắc nhất của giải Sư tử vàng Hoắc Tu Kiệt, nữ chính là Ảnh Hậu Ninh Hinh vừa trở lại làng giải trí sau 1 năm sinh nở. Mà nam nữ phụ một người là tiền bối lão làng Cao Lãng vai Thái tử tham vọng, người còn lại chính là tiểu hoa mới nổi vừa ký hợp đồng với TC Ent Triệu Vy Vân. Đây quả là một tổ hợp vừa tài năng vừa đẹp mắt.

"Nhìn đi, Triệu Vy Vân người ta vừa đẹp người lại đẹp nết, mới xứng đáng đứng trong tổ hợp tài hoa đó, đâu như ai kia, sử dụng chiêu trò dơ bẩn."- Chu Oanh Oanh âm dương quái khí đứng bên cạnh thổi hơi vào tai Lâm Ý Nhiên.

Giật mình vì bị quấy rầy, Lâm Ý Nhiên ko giữ sắc mặt tốt nữa, trực tiếp trừng mắt nhìn Chu Oanh Oanh: "Cô có bệnh à, cứ thích quấy rầy người khác thế, cô cứ thế này thì tôi sẽ méc trợ lý đạo diễn đấy nhé."

Chu Oanh Oanh hiện tại ko còn phận sự ở đây, nghe Lâm Ý Nhiên nói thế cũng sợ bị đuổi về, đành ngậm miệng rời khỏi chỗ Lâm Ý Nhiên đang ngồi.

Bối cảnh đại điện đã được chuẩn bị xong, diễn viên vào vị trí. Cảnh quay bắt đầu.

Vị nghệ sỹ ưu tú lão làng trong vai hoàng đế ngồi trên đài cao, bệ vệ nhìn xuống dưới, hàng ngũ triều thần nghiêm chỉnh ngồi thành 4 hàng. Mà hai nhân vật Nhị Hoàng Tử và Thái tử người bên tả người bên hữu đang ngồi dưới chân Thiên tử, vẻ mặt thân thiết nói cười cùng công chúa Lý Ngọc Trân. Buổi tiệc này mở ra để tiếp kiến sứ đoàn Tây Vực đến cống nạp trân bảo theo thông lệ mỗi năm, mà Tây Vực vì muốn thể hiện sự quy phục với Đại Đường cũng như mong muốn Đại Đường có thể ban chiếu đồng ý hỗ trợ quân sự, lần

này cố ý đưa một đống kỳ trân dị bảo, châu báu vàng ròng, dược liệu quý hiếm và mỹ nhân tuyệt sắc. Hoàng đế ko muốn hưởng một mình, dứt khoát ban cho hai vị hoàng tử của mình.

Lâm Ý Nhiên đứng trong hàng, nhẩm đếm đến lượt mình xuất hiện.

"Cắt. Cảnh toàn ok, chuyển sang góc cận."- Tiếng đạo diễn dõng dạc hô lớn trong loa.

"Lâm Ý Nhiên, cảnh tiếp theo sẽ thấy rõ mặt cô, nên phải chú ý nét mặt một chút, phải ra vẻ quyến rũ hơn, ánh mắt phải ướt át lay động lòng người, hiểu chưa."- Trợ lý đạo diễn lầm bầm nhắc nhở, Lâm Ý Nhiên lo lắng gật gật theo từng lời.

Máy quay chuẩn bị, Lâm Ý Nhiên nhẹ nhàng yểu điệu bước lên chính giữa điện, khom lưng khuỵu gối ngước mắt nhìn lên người ngồi trên ngai vàng.

"Cắt. mỹ nhân người ta là sóng mắt ẩn tình, chứ ko trợn mắt trừng người, cô như vậy là muốn nhát ma hoàng đế à?"- Giọng đạo diễn lại bắt đầu nghiêm khắc vang lên. Tiếng xôn xao bắt đầu nổi lên lăn tăn như bọt sóng.

Lâm Ý Nhiên biết là đạo diễn đang nói mình, vội vàng quay người lại, cúi gập 90 độ xin lỗi. Thấy thái độ khiêm tốn thành thật, lại biết nghe lời, đạo diễn ko nói tiếp, phất tay làm lại.

"Chuẩn bị, 3-2-1, action".

"Lâm Ý Nhiên phải ko? Chỉ 1 ánh mắt quyến rũ thôi mà cũng ko diễn đc à? Cô nhăn mày là khó chịu với Hoàng đế đấy à?" – Đạo diễn đập bàn một cái rõ to, ko còn kiên nhẫn mà gọi thẳng tên cô khiến Lâm Ý Nhiên xấu hổ muốn chui xuống đất.

"Hèn chị, thực lực như vầy thì có đi cửa sau cũng ko ai muốn nhận." Tiếng nữ xì xầm bên cạnh vang lên.

"Cô nghĩ nhà đầu tư lần này là ai mà muốn đi cửa sau là được.". Lại có thêm người nghị luận xen vào.

Lâm Ý Nhiên nhìn lên, phát hiện hai diễn viên vai thị nữ đứng cạnh Triệu Vy Vân đang to nhỏ về mình, mà Triệu Vy Vân ngồi ở đấy cư nhiên lại che miệng mỉm cười khiến cô nóng hết cả mặt, tự nhủ lần này nữa phải qua cảnh. Nghĩ là làm, Lâm Ý Nhiên quay lại nhìn đạo diễn nghiêm túc cúi gập 90 độ thêm lần nữa nói lời xin lỗi.

Đạo diễn ko muốn nói thêm với Lâm Ý Nhiên, ra hiệu camera và diễn viên vào vi trí.

"3, 2, 1 – Action"

Sứ đoàn Tây Vực tiến vào đại điện, theo hiệu lệnh 3 tiếng vỗ tay, mỹ nhân đã bước lên chính giữa, nhẹ nhàng tháo khăn che mặt, sóng mắt lưu chuyển, ướt át diễm tình khiến nam tử thổn thức ko thôi.

"Cắt, tốt lắm, nghỉ giải lao, chuẩn bị chuyển cảnh tiếp theo."- Đạo diễn hô to trong loa, gật gù ra vẻ vô cùng hài lòng.

Lâm Ý Nhiên thở phào, vì ko để bị NG lần nữa, Lâm Ý Nhiên cố gắng nhớ lại gương mặt anh chàng mối tình đầu hồi trung học, lúc đó Lâm Ý Nhiên ko có can đảm thổ lộ, chỉ cố gắng tìm cớ lượn lờ trước mặt người ta với gương mặt e thẹn.

Sau khi hoàn thành xong phân cảnh đầu tiên, Lâm Ý Nhiên chưa vội rời đi mà lơ đãng lia mắt một vòng, hệ thống trong đầu gấp gáp vang lên: [Tôi cảm nhận được, nam chính ở gần đây.]

[Cái gì? Nam chính xuất hiện á?]- Lâm Ý Nhiên sửng sốt, cô còn chưa chuẩn bị gì mà.

[Đúng vậy, đây là một tiểu thuyết bá đạo tổng tài, lấy nam chính là

trung tâm, hào quang vạn trượng, vượt trên cả nữ chính, thân là hệ thống lấy hoàn thành cốt truyện và mục tiêu chính, tôi rất nhạy cảm với nam chính đấy.]- Hệ thống chắc nịch.

[Hắn đến chưa? Tôi phải làm sao đây?]- Lâm Ý Nhiên bối rối, vẫn chưa dám rời đi.

[Đang trước cửa, chuẩn bị bước vào khu vực này, ký chủ nhanh chóng gây sự với nữ chính đi.]

[Bằng cách nào cơ?]

[Gì cũng được, chửi mắng, đẩy ngã, nhanh lên.]- Hệ thống ko nhịn được thúc giục

[Đẩy ngã nữ chính, ngay tại chỗ này, trước mặt mọi người à? Có bị điên ko thế?]- Lâm Ý Nhiên trợn mắt, hỏi lại lần nữa.

[Không có thời gian nữa đâu, ký chủ nhanh chóng quyết định đi.]-Hệ thống muốn gào thét.

Lâm Ý Nhiên đánh mắt qua vị trí Triệu Vy Vân, cô ấy đang đứng một mình, hai diễn viên vai thị nữ đã tiến lên trước vẫy tay với cô ấy rồi nhập vào dòng người muốn rời đi.

Để nhanh chóng được trở về, Lâm Ý Nhiên không thể không hành động, cô quyết đoán xoay người lại tiến đến chỗ Triệu Vy Vân, ánh mắt ghim chặt vào một điểm, trợn mắt mở miệng gần giọng: "Triệu Vy Vân, hồi nãy cô cười cái gì? Nhìn thấy tôi như vậy đắc ý lắm à?"

Triệu Vy Vân điềm đạm đứng đó, nhìn Lâm Ý Nhiên, không yếu thế đáp: "Tôi sao phải đắc ý với cô, cô với tôi lại ko thân thiết, chỉ là cười một cái thôi, cũng ko phải là cười cô."

Lâm Ý Nhiên liếc mắt nhìn xung quanh, sau đó tính toán lao lên lấy tay đẩy nhẹ Triệu Vy Vân một cái.

Thấy đối phương có vẻ tức giận muốn ra tay, Triệu Vy Vân lạnh mặt cứng đối cứng, đang muốn thẳng lưng chống trả thì phát hiện ra...

Lực đẩy có phải nhẹ quá rồi ko?

Lâm Ý Nhiên ko dám ra tay quá mạnh, tay vươn ra, lại ấn nhẹ một cái lên đầu vai Triệu Vy Vân, có khác gì phẩy tay đuổi ruồi đâu cơ chứ, cô muốn khóc quá đi à.

[Đẩy mạnh hơn được ko? Nam chính đã nhìn qua đây rồi]- Hệ thống cũng muốn khóc theo rồi.

Triệu Vy Vân nhíu mày nhìn hành động và vẻ mặt giả trân của Lâm Ý Nhiên, không nghĩ được đối phương đang mưu tính gì, lấy tay muốn hất ngược Lâm Ý Nhiên ra.

Nhìn thấy Triệu Vy Vân có vẻ muốn ra tay, Lâm Ý Nhiên cắn răng, dùng sức đấy mạnh Triệu Vy Vân một cái khiến cho cô ta phải lùi lại phía sau mấy bước mới gượng lại được.

Triệu Vy Vân ko nghĩ Lâm Ý Nhiên có thể ra tay mạnh như vậy trước mặt mọi người, thân hình chới với, miệng kêu ra tiếng.

Nhưng cảm giác đau đớn té ngã không ập đến, cô ta mở mắt ra, vai áo đã bị cánh tay Lâm Ý Nhiên giữ chặt lấy, gương mặt thất thần, rõ ràng đây là hành động theo bản năng mà.

[Ký chủ làm cái gì vậy?]- Hệ thống trợn mắt

"Cô làm cái gì vậy?" Triệu Vy Vân đồng thời cũng hét to lên.

Mà hành động của hai người đã gây sự chú ý với đoàn người, có tiếng người la lên: "Lâm Ý Nhiên lên cơn nữa à, lại ra tay với Triệu Vy Vân?" đã hoàn toàn kéo ánh mắt của mọi người đến chỗ hai

người bọn họ.

Lâm Ý Nhiên lúc này lại mới giật mình, vội vàng buông tay khiến Triệu Vy Vân hơi lảo đảo, những cuối cùng cũng ko ngã xuống như dự đoán ban đầu.

Những bước chân rào rào chạy qua khu vực Lâm Ý Nhiên đang đứng, ngoài tổ đạo diễn, sản xuất và mấy người ở hiện trường, còn có gương mặt lạnh lẽo âm tình bất định của một người đàn ông lạ đang đút túi nhíu mày đứng nhìn ê kíp loạn thành một đoàn.

[Dù sao cũng đã thu hút được ánh mắt của nam chính, coi như cũng hoàn thành một phần của nhiệm vụ đi.]- Hệ thống thở phào, hài lòng với hành động của Lâm Ý Nhiên.

Chương 8

Nguồn: EbookTruyen.Net

Triệu Vy Vân nhanh chóng được đỡ lên đưa ra ghế ngồi nghỉ, gương mặt ánh lên sự trách móc.

"Tại sao cô lại đẩy tôi?"

"Có sao?" Lâm Ý Nhiên trợn mắt nói dối.

"Rõ ràng, mọi người đều nhìn thấy?"- trợ lý Địch Thanh đi qua nói

"Nhưng cô có bị gì đâu." Lâm Ý Nhiên cười hiệp mắt gian xảo: "Tôi là thấy cô đứng ko vững mới đưa tay đã giữ lại, thế mà bị cô oan uổng thế này."

"Cô..." Triệu Vy Vân không nói lại Lâm Ý Nhiên mồm mép, chỉ có thể ấm ức nghẹn ngào khiến mọi người thương cảm.

Lâm Ý Nhiên ko thèm nói tiếp với Triệu Vy Vân, quay sang người đàn ông khí chất bất phàm đứng sau đám người: "Ôi Tần tổng đại giá quang lâm đến đoàn phim để thăm Nhiên Nhiên à?"

Cô mặt trơ mày tráo thấy người sang bắt quàng làm họ khiến mọi người ở đây phải hít một ngụm khí lạnh.

Ai ko biết, vị đại tôn Phật này không thể dây vào, dù mọi người đều muốn nịnh nọt lôi kéo làm quen để có chỗ dựa dẫm, nhưng ko ai nghĩ có thể mặt dày vô sỉ như Lâm Ý Nhiên được.

Lâm Ý Nhiên chưa kịp nhào đến, trước mặt đã bị trợ lý Hàn Duệ cùng 2 vệ sĩ ngăn lại.

Thật ra căn bản cô cũng chỉ muốn làm trò thôi, trước khi tiến vào

phạm vi 2m cô đã dừng lại rồi.

Nhưng gương mặt vẫn thể hiện sự tiếc hận, kiếng chân nói với vào: "Tần tổng, ngài còn nhớ Nhiên Nhiên ko? Chúng ta đã gặp nhau trong lễ kỷ niệm 5 năm ra mắt sản phẩm T tháng trước."

Đây cũng là do hệ thống nói với cô. Trong buổi lễ kỷ niệm này, Tần Cảnh Sâm có một bài phát biểu, nguyên chủ ngay tại đây nhất kiến chung tình với hắn, còn có cả nữ chính nữa. Nhưng ko ai lại mặt dày vô sỉ như nguyên chủ bám dính ko tha, còn trực tiếp đến dưới công ty hắn ôm cây đợi thỏ, thậm chí ngay cả chuyện đề nghị làm tình nhân ấm giường cho hắn cũng đã đưa qua, nhưng như cũ vẫn ko hề được hồi đáp, còn bị nhân viên và vệ sĩ không chút lưu tình đuổi đi.

Trái lại, nữ chính khéo léo biết cách đối nhân xử thế hơn nhiều, tình cảm tích tụ trong lòng nhưng ko dám thể hiện ra ngoài, vẫn là tùy thời mà tỏa sáng đúng lúc, thu hút ánh nhìn của nam chính.

Dù có đám người hằm hằm đứng chắn trước mặt, Lâm Ý Nhiên vẫn thấy rõ cái nhíu mày của Tần Cảnh Sâm, hắn xoay người, biểu tình lạnh lùng, cước bộ thong thả đi về phía khu vực nghỉ đã được tổ sản xuất chuẩn bị sẵn, nửa câu thừa thãi cũng ko ban bố cho cô.

Lâm Ý Nhiên giả bộ níu kéo, bước chân ko ngừng đi lùi về phía sau, cho đến khi thấy hắn ngồi xuống ghế, không thèm quay đầu lại, mới sung sướng giơ ngón tay cái với hệ thống: [Ha ha, có vẻ đã làm cho nam chính chán ghét thêm một chút rồi.]

[Nhìn ký chủ với nữ chính hai trạng thái khác nhau hoàn toàn, nam chính mắt sáng hẳn sẽ nhìn nhận rõ ai tốt ai xấu. Ký chủ rất là xuất sắc đó.]- Hệ thống khen ngợi lần nữa.

Cả hai người lén lút làm động tác ăn mừng cùng nhau, cũng ko cảm nhận được có một đạo ánh mắt kín đáo liếc về phía mình.

Hình như cảm giác có gì đó ko đúng.

Có phải là quá vui vẻ rồi ko?

Thấy bóng dáng cô bay nhảy rời khỏi khu vực quay, đạo diễn Lưu chậm mồ hôi trán thở dài nhìn vị đại boss trước mặt. Trước nay, vị này có bao giờ xuất đầu lộ diện ở đoàn phim, sao lần này lại thân chinh đến đây, còn ngay thời điểm xảy ra chuyện cãi vã mất mặt thế này, khiến ông làm đạo diễn ko biết làm sao để biện giải.

Sự xuất hiện của Tần Cảnh Sâm ko chỉ khiến đạo diễn bất ngờ mà tất cả mọi người đều ngỡ ngàng ko tin vào mắt mình, Tần tổng là ai chứ, là rồng thấy đầu ko thấy đuôi đấy, cai quản cơ ngơi to lớn của Tần thị, anh ta có bao giờ để vào mắt ba cái hạng mục đầu tư giải trí của TC Ent cơ chứ, lần xuất hiện ở lễ kỷ niệm 5 năm đã là coi trọng lắm rồi, dù gì TC Ent vẫn là một công ty con trực thuộc tập đoàn, lúc cần cũng phải cho nó một chút mặt mũi để nhắc nhở mọi người.

Nhưng việc xuất hiện ở đoàn phim một dự án của TC Ent vẫn là lần đầu tiên. Cho nên mọi người có mặt ở đây ko thể ko cảm thấy kích động.

Dàn diễn viên chính tranh thủ cơ hội tiến đến chào hỏi, gần quan được ban lộc, đạo lý này ai cũng biết mà, huống gì bình thường Tần Cảnh Sâm là đại nhân vật cực kỳ khó tiếp xúc.

Dù nổi tiếng là người lạnh lùng, ko có tình cảm và nhẫn tâm trong công việc nhưng Tần Cảnh Sâm vẫn rất thân sỹ và lịch thiệp khi xã giao bên ngoài. Chỉ là khí chất lạnh nhạt và gương mặt thâm trầm tương đương khối băng vạn năm tùy thời có thể đâm chết người vẫn khiến người đối diện e ngại, không rét mà run.

Tần Cảnh Sâm nhìn nhóm diễn viên chính đang nghiêm chỉnh đứng

trước mặt mình tự giới thiệu, khóe môi khẽ nhếch lên 1 đường cong chuẩn mực, gật đầu coi như đáp lại, lại đưa mắt nhìn qua Triệu Vy Vân, mở miệng hỏi, chất giọng trầm như tiếng đàn cello: "Không sao chứ?"

Triệu Vy Vân thụ sủng nhược kinh, mặt đỏ ửng, e thẹn nhìn người đàn ông đẹp trai quý khí trước mặt, không ngờ người này vậy mà lại có chút để ý đến mình: "Không ạ, tôi ko sao, cám ơn Tần tổng đã quan tâm."

Mà những người xung quanh nhìn thấy thái độ của Tần Cảnh Sâm với Triệu Vy Vân, nhất thời đã tự thêu dệt không biết là bao nhiêu chuyện trong đầu, rồi lại len lén đưa ánh mắt hâm mộ qua nhìn hai người họ.

Nghe Triệu Vy Vân nói vậy, Tần Cảnh Sâm ko tiếp tục ở lại, dứt khoát quay người đi theo sản xuất đi đến phòng họp của ê kíp.

"Tôi sẽ chú ý răn đe lại nhóm diễn viên, để bọn họ ko làm loạn nữa. Mong Tần tổng không để bụng chuyện hôm nay." Giám chế vội vàng đứng bên một ra sức hứa hẹn.

Căn phòng vô cùng im lặng, một tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

"Hừm..." Âm thanh bật ra từ khuôn miệng đẹp hoàn mỹ của Tần Cảnh Sâm khiến trợ lý Hàn Duệ chú ý. Gương mặt của Tần Cảnh Sâm trầm tư, đôi mắt rũ xuống, nhìn nước trà từ từ nguội dần. Hắn ko hề bỏ sót qua vẻ mặt há hốc của Lâm Ý Nhiên khi kéo vai áo Triệu Vy Vân lúc nãy kia.

Còn cả bộ dáng vô cùng vui vẻ khi rời đi nữa chứ!

Không giống trước đây chút nào.

Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lý Nhi đứng trong phòng phục trang, lo lắng nói: "Chị Nhiên à, sao đột nhiên chị lại gây sự với Triệu Vy Vân thế?"

Còn ko phải vì thúc đẩy cốt truyện sao?

Nhưng cái này Lâm Ý Nhiên làm sao có thể nói ra, chỉ có thể dỗ dành cô bé:

"Lý Nhi à, em đừng kể cho chị Hồng biết nhé, ko thì hai chị em mình sẽ không còn đường sống đâu."

"Em ko nói, nhưng chị nên chú ý một chút đi nhé!" Lý Nhi mặt nhăn như khỉ. Cô bé cũng là muốn tốt cho Lâm Ý Nhiên.

"Được rồi, chị biết rồi mà!" nói xong Lâm Ý Nhiên phất tay với Lý Nhi, lén lút trốn ra ngoài hít thở không khí, tiện thể đàm đạo với hệ thống một chút.

[Lịch trình quay còn thêm một ngày nữa, bây giờ tôi có cần làm gì nữa ko?]- Lâm Ý Nhiên hỏi

[Trên tinh thần thì cố gắng thể hiện mỗi khi nhìn thấy nam chính, như vậy xác suất thành công sẽ cao hơn, thời gian có thể rút ngắn đi.]

[Thế thì hai ngày nay, tôi phải cố gắng một chút, cơ hội để có thể xuất hiện trước mặt hai người đó không nhiều đâu.]

[Đúng vậy, cố gắng làm sao để mình bị phong sát trước khi Triệu Vy Vân nổi tiếng thì sẽ dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ hơn, đợi khi nữ chính trở thành sao, ký chủ ko có khả năng chung đụng với cô ta nữa.]

Hai người tính toán lên kế hoạch.

Mà Tần Cảnh Sâm bên này đang chống tay trên bàn, nhìn biểu đồ số liệu của giám đốc bộ phận gửi qua, không chút biểu tình ừ một tiếng.

Hắn cảm giác Lâm Ý Nhiên đang có ý đồ gì đó, nếu ko sao lại bày ra nhiều sắc thái như vậy trước mặt hắn.

Mỗi lần gặp hắn đều là bộ dạng uốn éo đong đưa, chanh chua đanh đá, tục ko thể thể,

Còn sau lưng hắn, là dáng vẻ thoải mái phóng khoáng kia?

Cuối cùng Lâm Ý Nhiên là cô gái như thế nào, cô đang muốn diễn trò gì với hắn đây, Tần Cảnh Sâm đột nhiên rất muốn xem thử.

Ngày quay hôm nay rất nhanh kết thúc.

Vừa bước ra khỏi phòng phục trang, Lâm Ý Nhiên đã đụng mặt Triệu Vy Vân đi cùng 2 trợ lý và nhóm Chu Oanh Oanh đang đứng chờ xe bảo mẫu đến.

Chu Oanh Oanh là người đầu tiên nhìn thấy nhóm Lâm Ý Nhiên, khẽ nói bên tai với Triệu Vy Vân rồi xoay người lại hùng hổ: "Lâm Ý Nhiên sao cô có thể ngang ngược như thế chứ."

Lâm Ý Nhiên ko thèm để ý Chu Oanh Oanh.

Ai ngờ Chu Oanh Oanh ko buông tha, quay sang Triệu Vy Vân bóng gió: "Cậu đó, ăn ở hiền lành quá nên bị người ta trèo lên đầu lên cổ, loại người như vậy mình phải mạnh mẽ đáp trả, ko để họ có cơ hội hiếp đáp."

Lý Nhi ko vui khi nghe người ta châm chọc diễn viên nhà mình,

muốn tiến đến nói lý vài câu.

Lâm Ý Nhiên lừ mắt nhìn Chu Oanh Oanh một cái, rồi nhẹ giọng dỗ Lý Nhi đang nổi sùng bên cạnh: "Đi về nào, chị buồn ngủ rồi."

Chu Oanh Oanh thấy Lâm Ý Nhiên ko đáp trả, được nước lấn tới: "Mà thôi, hơi đâu đi tranh chấp với hạng người đó, bây giờ cậu chỉ cần yên tâm diễn thật tốt, sau này nhất định là 1 đại minh tinh, ko cần phải lo lắng có tiểu nhân hãm hại gây rối, chúng mình sẽ ở bên câu."

Lâm Ý Nhiên ko thèm nghe vào tai, đứng nhịp nhịp chân.

Mà Triệu Vy Vân bên kia nhíu mi, nhìn thấy thái độ Lâm Ý Nhiên thờ ơ khác hẳn bình thường, trong lòng gợn sóng, tiến lên một bước, dịu giọng nói: "Lâm Ý Nhiên, tôi ko biết mình đã làm gì đắc tội với cô, nhưng tôi thật lòng muốn hai bên chúng ta hòa hoãn với nhau, có thể bỏ qua mọi chuyện được ko?"

Lâm Ý Nhiên làm lơ Triệu Vy Vân, miệng ngáp lớn một cái rồi kéo Lý Nhi đi về phía khu vực đỗ xe.

[Khoan, dừng lại, tôi ngửi thấy mùi của nam chính đang ở gần đây.]

[Oắt đờ heo? Ngươi là chó à mà có thể đánh hơi được mùi nam chính thế?]- Lâm Ý Nhiên trợn mắt

Hệ thống nghe mình bị ví với chó, cả giận nói: [Ăn nói cho cẩn thận nhé, đây là khả năng của hệ thống, cảm nhận được hào quang của nhân vật chính, tôi đã nói ký chủ rồi, thế giới này xoay quanh nam chính, khí chất hắn vô cùng cường đại, thân là hệ thống tôi chắc chắn có thể nhận ra từ xa.]

[Thế bây giờ lại diễn trò tiếp à? Làm gì đây, đẩy ngã, đánh, đấm,

ngươi nói đi, rồi ta lao lên một lượt luôn.]

[Giả bộ cho nữ chính một bạt tai thế nào?]- Hệ thống đề nghị.

[Chơi lớn dữ? Ta chưa đánh ai bao giờ đâu.]- Lâm Ý Nhiên gãi đầu.

[Thế sao lúc nãy ký chủ hùng hổ thế hả?]- Hệ thống nghẹn họng.

[Nói thì dễ, làm mới khó, người tưởng đánh người dễ lắm sao, cũng phải có năng khiếu cả đấy!]- Lâm Ý Nhiên cả vú lấp miệng em.

[Tôi cũng ko nghĩ đánh thật, ký chủ nghe hiệu lệnh của tôi, khi nào tôi nói đánh, thì giơ tay lên giả bộ tát vào mặt nữ chính một cái, theo lí thuyết trong các tiểu thuyết ngôn tình tổng tài bá đạo sủng thê thế này thì nam chính sẽ thấy chuyện bất bình chẳng tha mà xuất hiện kịp thời để bảo hộ nữ chính, huống chi tôi đã nhận ra nam chính càng lúc càng đến gần đây rồi.]- Hệ thống tính toán.

Lâm Ý Nhiên nhìn bàn tay của mình, gương mặt nhăn tít lại như đớp phải ruồi, nhưng cũng chỉ có cách này là tốt nhất.

Thở một hơi, lấy tinh thần, Lâm Ý Nhiên vẻ mặt hùng hổ quay người lại, tiến đến trước mặt Triệu Vy Vân đang cúi mặt đứng tại chỗ, giọng đanh đá: "Nói hay nhỉ, vừa đánh vừa xoa à, một bên thì cho người châm chọc giễu nhại tôi, bây giờ đóng giả từ bi cho ai coi, cô có thật lòng muốn bỏ qua hay ko, tưởng tôi ko rõ à?"

Triệu Vy Vân bị hành động của Lâm Ý Nhiên làm cho ngỡ ngàng, miệng lắp bắp ko nói thành câu: "Tôi ko có...tôi thật sự muốn làm hòa với cô."

"Cho dù cô có thì sao, tôi cứ ghét cô đó, cô làm gì được tôi?" Lâm Ý Nhiên kiêu căng ép sát Triệu Vy Vân.

"Đúng là quá đáng, Triệu Vy Vân đã hạ mình với cô, cô bớt tạo nghiệt đi, không sợ trời phạt à. Vy Vân cần gì nói lý với hạng người này, mặc kệ cô ta, cậu phải mạnh mẽ lên cho tớ." Chu Oanh Oanh

đứng bên cạnh đổ thêm dầu vào lửa, lòng thầm mong Lâm Ý Nhiên làm ầm lên nữa đi.

Triệu Vy Vân có Chu Oanh Oanh đứng bên cạnh bênh vực, lúc này đã bình tĩnh lại mà đáp trả: "Tôi ko hiểu, từ đầu đến cuối cô đều kiếm cớ gây sự với tôi, nhưng Oanh Oanh nói đúng, tôi ko sợ cô đâu, ông trời có mắt, người hiền gặp lành, cô cứ cố tình gây chuyện với tôi sẽ gặp báo ứng."

Lâm Ý Nhiên lấy tay che mặt, hai mắt trợn trừng nhìn như rất tức giận, thực ra là muốn che đi biểu cảm quẫn bách của mình. Thì đúng là cô đang bị trời phạt mà, nên mới phải thủ cái vai nữ phụ đanh đá ko biết phải trái đúng sai này.

[Chuẩn bị, đánh đi!]- Hiệu lệnh trong đầu vang lên

Cắn răng quyết định vì mình hại người, Lâm Ý Nhiên chỉ tay vào Triêu Vy Vân, gương mặt nghẹn lại đỏ ửng như thể bị tức giận quá độ, ko nói ko rằng lao đến, cánh tay giơ lên, hướng về gương mặt của Triệu Vy Vân mà đáp mạnh xuống.

"Á…"- Tiếng rên đau vang lên, nhưng ko phải của Triệu Vy Vân, mà lai là của Lâm Ý Nhiên.

Hé mắt ra, liếc lên, một thân tây trang xa xỉ đang đứng trước mặt Lâm Ý Nhiên, che đi thân hình Triệu Vy Vân nhỏ bé cam chịu đứng sau lưng.

"Muốn làm gì?"- Bàn tay của Tần Cảnh Sâm rất có lực, cánh tay dài chắc chắn vươn ra nhẹ nắm lấy cổ tay của Lâm Ý Nhiên đã khiến cả cánh tay và bả vai của cô tê rần.

Triệu Vy Vân nhìn thấy bóng lưng cao lớn đứng chắn trước mắt, xúc động ko nói nên lời, mà đám Chu Oanh Oanh ngỡ ngàng đi qua,

ngay lập tức dương dương tự đắc nhìn về phía Lâm Ý Nhiên hả hê khiêu khích.

"Đau...đau..." Lâm Ý Nhiên nhịn ko được, rút tay về, Tần Cảnh Sâm cũng ko muốn giữ lại, dứt khoát buông ra, nhìn cô ý vị thâm trường.

Lâm Ý Nhiên cúi đầu xoa cổ tay, thở phào một cái.

Thế là cô lại hoàn thành xong một phân đoạn nữ phụ phản diện pháo hôi đánh đá ức hiếp nữ chính bị nam chính bắt gặp được.

"A, Tần tổng, sao ngài lại xuất hiện ở đây vậy? Chúng tôi chỉ là trò chuyện một chút xíu thôi."- Lâm Ý Nhiên học hỏi bộ dáng của mấy nhân vật nữ phụ độc ác hay giả bộ trên mấy webdrama mình hay luyện mỗi tối, ánh mắt đưa đẩy, giọng nũng nịu.

Tần Cảnh Sâm nhướng mày nhìn Lâm Ý Nhiên ưỡn ẹo trước mặt muốn gãy eo, liếc mắt qua chỗ Triệu Vy Vân một cái.

Nhận thấy ánh mắt của Tần Cảnh Sâm, Triệu Vy Vân cắn môi, đôi mắt dâng lên hơi nước, trong giọng nói mang theo chút âm mũi: "Chúng tôi đúng là đang trò chuyện một chút."

"Triệu Vy Vân, sao cậu lại tốt bụng đến vậy, bị người ta ức hiếp còn nói đỡ cho họ."- Chu Oanh Oanh xen vào, ngữ điệu ko hề tốt.

Lâm Ý Nhiên nhìn Triệu Vy Vân, nhoẻn miệng cười: "Tần tống ngài cũng nghe Triệu Vy Vân nói rồi đấy."

Tần Cảnh Sâm nhếch khóe môi, như có như không mà nhìn hai cô gái trước mặt. Sau đó chân dài sải bước đi về phía chiếc xe sang trọng đang được mở sẵn cửa chờ đón.

"Tần tổng...Nhiên Nhiên có thể mời ngài ăn tối ko? Nhiên Nhiên biết một quán cơm Tây rất ngon ở gần đây."

Lâm Ý Nhiên đẩy hông đi đến gần, một bộ câu dẫn đong đưa, hai

tay xoa xoa vào nhau ra vẻ thèm thuồng si hán.

Tần Cảnh Sâm cảm giác như mình là miếng thịt béo trên bàn ăn của cô vậy.

Hắn nhăn mày, ko hề đáp lại câu nào với Lâm Ý Nhiên mà ngồi lền ghế sau, lại nghe thấy một âm thanh thanh thoát mềm mại

Triệu Vy Vân luống cuống, đôi mắt như có sóng nước luân chuyển, không biết vì sao mình lại ko kiềm được muốn đuổi theo người đàn ông này, cuối cùng chỉ có thể ngập ngừng: "Tần tổng, Vân Nhi muốn cám ơn ngài, lúc nãy đã ra tay giúp đỡ..."

"Không cần cám ơn, cũng chẳng phải chuyện to tát gì."

Cửa xe đóng lại, chiếc xe màu đen lăn bánh đi ko chút lưu luyến.

Đây rõ ràng là thiên vị mà, cùng là phụ nữ với nhau, thế là nam chính chỉ đáp lại lời của nữ chính, còn thân nữ phụ cô đây bị quăng ra chuồng gà.

Lâm Ý Nhiên lén lút giơ ngón tay thối đằng sau xe.

Chương 10

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chiếc Maybach vững vàng lăn bánh trở về khách sạn.

Sau khi kết thúc cuộc họp video call với các giám đốc bộ phận, Tần Cảnh Sâm tháo kính xuống, nhẹ day mi tâm, nhận một cuộc gọi nội bộ.

Chưa đầy ba phút sau, Hàn Duệ đã nghiêm chỉnh xuất hiện trước mặt Tần Cảnh Sâm.

"Ngày mai nếu ko có gì quan trọng, lùi lại tất cả, tôi sẽ ở đây thêm 1 ngày nữa."- Tần Cảnh Sâm phân phó.

"Vâng, Tần tổng."

Hàn Duệ gật đầu, tay lại đưa qua một tập hồ sơ mỏng: "Đây là lý lịch của cô Lâm Ý Nhiên."

Tần Cảnh Sâm lướt mắt lật mấy trang, Hàn Duệ biết ý tự động thuyết minh thay: "Lâm Ý Nhiên 23 tuổi, gia cảnh bình thường, thi rớt đại học, ký hợp đồng 5 năm với SStar, hiện tại mới bước chân vào vòng giải trí được gần 1 năm, trước nay chỉ đảm nhiệm những vai phụ ko mấy nổi bật. Còn Triệu Vy Vân thì khác, cô ấy xuất thân trong một gia đình thư hương, nền tảng rất tốt, trong nhà cũng có người làm nghệ thuật, nhưng từ bé đến giờ đều tự đi lên bằng thực lực của mình, không hề lợi dụng mối quan hệ của gia đình mà kiếm lợi cho bản thân, cách đây 1 năm đã tốt nghiệp khoa diễn xuất của đại học sân khấu nghệ thuật Minh Thành loại giỏi, mới ký hợp đồng với TC Ent năm nay, vai diễn trong dự án này là do cô ấy tự mình đi casting trước khi ký hợp đồng với công ty."

Tần Cảnh Sâm nghe ra giọng điệu nhất bên trọng nhất bên khinh

của Hàn Duệ, đột nhiên cảm thấy ko vui, lạnh giọng nhìn anh ta thả ra 1 câu hỏi ko đầu đuôi: "Thích Triệu Vy Vân?"

Hàn Duệ nhìn vẻ mặt như cười như ko, chân mày nhướng lên nhưng giọng điệu lại rét lạnh như hằm băng Nam cực của Tần Cảnh Sâm, thầm nghĩ ko ổn. Đi theo ông chủ lớn hơn 5 năm trời, từ lúc Tần Cảnh Sâm về nước sau khi lấy bằng thạc sĩ kinh tế tài chính ở Mỹ, ít nhất phần nhìn mặt đoán y, Hàn Duệ có thể nắm được tương đối 5 phần, đặc biệt là những lúc Tần Cảnh Sâm chẳng hề muốn giấu giếm cảm xúc hỉ nộ vô thường của mình, như lúc này đây.

Hàn Duệ vội vàng cúi đầu phủ nhận: "Không, tôi không hề có cảm xúc cá nhân với cô Triệu Vy Vân." Anh ta sợ hãi, thái độ của boss lớn nhà mình ko phải là để ý đến cô diễn viên xinh xắn lương thiện ấy chứ, nếu như vậy cho anh 100 lá gan anh cũng ko dám nói thích, người phụ nữ ông chủ đã để ý, làm sao mà anh ta dám đụng đến chứ.

"Vậy là Lâm Ý Nhiên có thù với nhà cậu?" - Tần Cảnh Sâm gõ những ngón tay lên bàn, nheo mắt nhìn Hàn Duệ khiến anh ta luống cuống ko thôi.

"Xin lỗi Tần tổng, tôi sẽ điều chỉnh."

"Tôi từng nói qua, cái gì cũng nên điều tra kỹ lưỡng, đánh giá nhiều mặt mới đưa ra được kết luận đúng đắn, hiểu ko?"

Hàn Duệ hô vâng một tiếng, trong lòng bối rối, vậy là ông chủ nhà mình là thích hay ko thích Triệu Vy Vân đây. Sao nghe có vẻ muốn dành công đạo cho Lâm Ý Nhiên vậy?

Hàn Duệ run rẩy bước ra khỏi phòng tổng thống, còn Tần Cảnh sâm một mình, bàn tay một lần nữa mở tập hồ sơ, nhìn bức hình lộ vẻ phong tình quyến rũ của Lâm Ý Nhiên kẹp trong đó, trong đầu hiện lên vẻ mặt ghét bỏ của Lâm Ý Nhiên trên kính chiếu hậu chiều nay, còn dám giơ ngón tay giữa với hắn. Đây mà là bộ dáng háo sắc ham tài muốn leo lên người hắn sao? Hắn đâu có mù đâu mà ko nhận ra

chứ.

Lâm Ý Nhiên vừa về đến khách sạn đã bổ nhào lên giường, hận ko thể nhắm mắt ngủ ngay lập tức. Phải nhờ Lý Nhi bên cạnh thúc giục đi tắm rửa, sau đó lại lăn lộn một vòng mới thoải mái lăn ra đánh một giấc.

Hôm nay lại là một ngày quay mới, với những phân cảnh quan trọng của Lâm Ý Nhiên.

Cảnh quay hôm nay là khi sứ đoàn Tây Vực được mời đến làm khách ở phủ Nhị hoàng Tử Lý Lập Hiên vài hôm, cũng là cơ hội cho nhân vật gián điệp của Lâm Ý Nhiên có thể đột nhập thư phòng lục soát tìm chứng cứ Nhị hoàng tử bí mật thành lập quân đội và tổ chức tình báo riêng. Sau đó bị bại lộ thân phận, bị ép uống thuốc độc làm bỏng lưỡi đến thổ huyết mà chết

Những phân cảnh này cần đến thân thủ nhanh nhẹn một chút để thực hiện những cú bay nhảy và một số thế võ đơn giản.

Ko biết nguyên chủ thì sao nhưng Lâm Ý Nhiên thì vô cùng thích thú, bản thân là người ưa vận động thích mạo hiểm nên khi biết bản thân sẽ được trải nghiệm cảm giác đeo dây cáp bay lên độ cao 10m thì càng thêm phấn khích.

Trợ lý Thôi gương mặt nghiêm trọng, đi đến trước Lâm Ý Nhiên cảnh cáo: "Hôm nay cố gắng quay cho xong, đây là những phân cảnh còn lại của cô, chú ý đừng gây ra chuyện gì nữa, tôi sẽ gửi catse cho cô ngay sau khi xong việc."

Lâm Ý Nhiên đang cho cascadeurs kiểm tra lại dây cáp và đai bảo hộ lần cuối, nghe nói thế ngắng đầu lên cười tươi một cái, đứng nghiêm giơ tay làm động tác chào cờ khiến Thôi trợ lý cũng ko biết trách móc tiếp thế nào.

Đạo diễn Lưu yêu cầu kiểm tra lại tất cả mọi thứ kỹ càng thêm lần nữa, mới nhìn qua vị tôn thần đang bắt chéo chân ngồi nhàn nhã thưởng thức ly cafe nóng. Ông thật sự muốn hỏi tại sao ông chủ lớn này vẫn chưa rời đi vậy? Điều hành cả một đế chế thương nghiệp to lớn nhất Minh Thành ko phải bận rộn lắm hay sao mà có thời gian nhàn nhã ngồi đây uống cafe xem bọn họ quay phim vậy.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng đạo diễn Lưu nào dám thể hiện ra mặt, chỉ có thể chân chó quay ra tươi cười lấy lòng, chờ đợi Tần Cảnh Sâm ra hiệu cho bắt đầu cảnh quay.

Sự xuất hiện của Tần Cảnh Sâm hai ngày liên tiếp ở đoàn phim gây xôn xao một trận lớn, khiến ai ai cũng khó nén lòng mà liếc qua nhìn một cái.

Chu Oanh Oanh khó nén hưng phấn, bắt đầu liến thoắng cái miệng, thêm mắm dặm muối kể lại chuyện hôm qua được Tần Cảnh Sâm che chở như thế nào, Lâm Ý Nhiên mất mặt ra sao, Chỉ trong chốc lát, toàn bộ người của đoàn phim đều biết chuyện, gấp ko nhịn được sán lại gần chỗ của Triệu Vy Vân, muốn tranh thủ tạo chút ít quan hệ.

Người trong cuộc Triệu Vy Vân ôm gương mặt then thùng nghe mọi người hỏi han, đôi mắt nhịn ko đc chốc chốc lại liếc qua vị trí Tần Cảnh Sâm đang ngồi, nụ cười lan tràn khắp khuôn mặt. Thấy bóng dáng của trợ lý Địch Thanh bước vô, lại gấp gáp đứng lên, cầm lấy bình sứ chịu nhiệt, nhẹ nhàng bước đến chỗ của người đàn ông quý khí bậc nhất ấy.

"Tần tổng, Vân Nhi có hầm chút canh soup buổi sáng, hi vọng có thể hợp khẩu vị của Tần tổng."

Hàn Duệ liếc mắt nhìn ông chủ lớn đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, không dám tự ý quyết định. Mà Triệu Vy Vân lòng đầy mong đợi, nhìn Tần Cảnh Sâm đang không chút để ý đến mình. "Tôi ko ăn đồ ăn lạ."

Tần Cảnh Sâm ko buồn ngắng đầu,.

Hàn Duệ đã hiểu rõ. Tần tổng núi băng vạn năm nhà mình tuyệt nhiên ko hề động lòng với bông hoa xinh đẹp thanh thuần kia.

Triệu Vy Vân có hơi ngỡ ngàng, muốn hỏi lại lần nữa thì tiếng hô của đạo diễn Lưu đã cắt ngang, cô ta ko cách nào khác, phải ôm bình sứ ngồi trở lại ghế.

Lâm Ý Nhiên vẫn vô tư cười nói chào hỏi với mấy diễn viên quần chúng và cascadeurs, ko hề biết những chuyện râu ria vừa xảy ra dưới dài giữa nam chính và nữ chính.

Dây thần kinh vận động của Lâm Ý Nhiên cực kỳ tốt, cộng thêm thân hình trẻ tuổi dẻo dai và nhẹ cân, những động tác bay trên ko, đáp xuống đất của cô rất đẹp mắt, lại ko gây cảm giác gượng gạo.

Sau 3-4 take với các góc quay toàn cảnh, hình ảnh hiển thị trên màn hình monitor của đạo diễn và Tần Cảnh Sâm rất hoàn mỹ khiến đạo diễn Lưu vô cùng hài lòng, hiếm hoi mở lời khen: "Tốt, Lâm Ý Nhiên, có phải cô từng học võ cổ truyền hay ko thế? Mấy tư thế này cô làm vô cùng chuẩn đó."

Lâm Ý Nhiên đang ngồi trên mái nhà, nghe vậy cười cười xua tay: "Cảm ơn đạo diễn, cũng có học hỏi qua chút đỉnh thôi." Đúng là có một năm khi ông anh của cô mới lên trung học ko biết bị cái gì nằng nặc đòi đi võ quán, lại còn lôi kéo cô làm cái cớ, cuối cùng ba mẹ nghe bùi tai, trực tiếp mang hai anh em đi đăng ký khóa hè.

Mất nửa ngày để quay xong các cảnh quay bay nhảy của phân đoạn đột nhập mà Lâm Ý Nhiên thủ diễn. Chạng vạng là đến cảnh cuối cùng của Lâm Ý Nhiên trong bộ phim này, hóa ra đây chỉ là cái bẫy của Nhị hoàng tử, nhân vật của cô bị bắt tại trận khi đang lén lục soát thư phòng. Cuối cùng bị người của Nhị hoàng tử ép buộc uống thuốc độc câm, bỏng lưỡi hộc máu mà chết.

Lúc này, Lâm Ý Nhiên đang bị 3 người đè quỳ xuống nền gạch, hai tay bị khóa bị khóa chặt, bả vai bị bóp chặt, diễn viên quần chúng còn rất tận tâm mà nắm tóc ngửa mặt cô lên nhìn diễn viên Hoắc Tu Kiệt đứng trước mặt.

"Nói, ngươi đây là theo lệnh của ai mà cả gan đột nhập thư phòng của bổn vương." Nhị hoàng tử mặt mày âm ngoạn nhìn nữ nhân quỳ dưới đất.

"Thiếp chỉ là tò mò đi dạo một vòng vương phủ, xui xẻo lạc vào thư phòng, thỉnh Nhị hoàng tử cho thiếp một công đạo."- Mỹ nữ Tây vực một thân chật vật nhưng vẻ mặt vẫn tràn ngập phong tình.

"Không nói? Ngươi tưởng ko nói thì bổn vương đây ko biết chủ tử đằng sau ngươi là ai sao? Mang lên đây!"- Nhị hoàng tử vẻ mặt vẫn rất sảng khoái, ko hề nhiễm tức giận, gõ quạt một tiếng ra lệnh cho ám vệ đang đứng đợi lệnh.

"Nếu đã ko muốn nói, bổn vương thành toàn cho người, đời này đừng mở miệng nữa." – Nhị hoàng tử nắm lấy cái cằm trắng mịn của mỹ nữ, lời lẽ tàn nhẫn cứ vậy mà phun ra từng tiếng khiến người ta gai óc.

Kim khẩu đã rơi xuống, ko có cách nào cứu vãn, dù có giãy dụa như thế nào, hồng nhan cũng ko thể thoát được mệnh yểu, chén nước vừa đổ vào miệng, cảm giác bỏng rát đã đến khiến nữ tử kêu la thảm thiết, nhưng mãi mãi ko thể nói được ra tiếng, cái lưỡi tựa như bị ăn mòn, máu đỏ trào ra, phun đầy trên mặt đất, gương mặt xinh đẹp bây giờ ko khác gì xác chết, nằm vật ra đất ánh mắt liếc lên thân ảnh nam nhân đã mơ hồ, nhổ một ngụm máu tươi cuối cùng rồi cũng tắt thở.

"Cắt. lại lần nữa, Lâm Ý Nhiên lần này cho biểu cảm giãy dụa mạnh

hơn nữa, đau đớn hơn, cái liếc mắt cuối cùng phải thể hiện thêm biểu cảm ko cam tâm, rõ chưa."- Giọng đạo diễn vang lên trong loa. Mọi người lại lục tục thu dọn để quay lại cảnh vừa xong.

Lâm Ý Nhiên đứng dậy, xoa xoa bả vai, giơ tay ra dấu hiệu ok.

Cảnh quay tiếp tục, để tạo hiệu ứng tốt hơn, ba diễn viên quần chúng lần này thực sự dồn lực ghì Lâm Ý Nhiên xuống, mà cô cũng ko muốn quay đi quay lại nhiều, ra sức vùng vẫy mạnh hơn, cảm tưởng bả vai như muốn gãy làm đôi.

Đau đớn thực sự trên vai khiến Lâm Ý Nhiên đổ mồ hôi lạnh, gương mặt vặn vẹo lại hoàn toàn thể hiện được biểu cảm của mỹ nữ đang quần quại vật lộn với chất độc những giây phút cuối cùng. Nương theo cú ngã nhào xuống đất, nữ nhân u oán nhìn người trước mắt, phun một búng máu rồi gục hẳn xuống, hơi thở dừng lại, thân hình lạnh dần.

"Cắt. Tốt lắm."- Đạo diễn Lưu phấn khởi kêu lên, hoàn toàn hài lòng với biểu cảm của Lâm Ý Nhiên trên màn hình.

Tiến độ quay hôm nay rất tốt, tâm trạng của đạo diễn Lưu cũng thân thiện hơn hôm qua. Lâm Ý Nhiên biết đây là phân cảnh cuối, quay xong cô sẽ rời khỏi đoàn về nhà, nên lễ phép cúi chào và cám ơn một vòng.

Những người ít tiếp xúc thì cũng khách sáo đáp lại một câu, nam nữ diễn viên chính và mấy diễn viên gạo cội cũng giữ hình tượng mà chúc mừng cô một tiếng, đám Triệu Vy Vân và Chu Oanh Oanh thì cô chẳng cần thiết phải cho mặt mũi, dứt khoát bỏ qua. Trợ lý Thôi trước nay vẫn ko cho cô sắc mặt tốt, thấy cô tươi cười lấy lòng bước đến nói lời cảm ơn, ngữ điệu xa cách: "Tôi cũng ko làm gì nên cô ko cần phải cám ơn, cô ko gây chuyện là tôi cảm tạ lắm rồi. Catse của cô sẽ được gửi sau hôm nay."

Tần Cảnh Sâm ngồi tại chỗ, trong lòng ôm một cỗ chờ đợi.

Nhưng hình như có vẻ hơi lâu quá rồi thì phải.

Mãi mà ko thấy người ghé qua đây nói lời chào, Tần Cảnh Sâm ngước mắt kiếm tìm, lại ko thấy đâu nữa.

"Người đã đi đâu rồi?"- Tần Cảnh Sâm nới cà vạt trên cổ ra một chút.

Hàn Duệ giật mình, trong lòng loạn thành một đoàn, đây là đang muốn hỏi ai đây?

Tần Cảnh Sâm lừ mắt liếc qua, Hàn Duệ run lên một cái, quay mặt lại nhìn gương mặt càng ngày càng trầm xuống của đại Boss. Đây là không vui rồi, Hàn Duệ đầu óc xoay chuyển 180 độ, thật sự dùng hết trí thông minh để nhìn mặt đoán ý.

"Tần tổng là muốn hỏi về Lâm Ý Nhiên?"

Tần Cảnh Sâm ko trả lời câu hỏi của Hàn Duệ mà im lặng một lúc như đang suy nghĩ điều gì, cuối cùng mở giọng phân phó: "Đi, nói với bên đạo diễn Lưu đêm nay tôi muốn mời khách, chọn 1 địa điểm, thông báo tất cả mọi người trong đoàn phim đều tham gia."

"Vâng, thưa Tần tổng." Hàn Duệ cung kính nhận lệnh.

Hóa ra người mà ông chủ lớn nhà mình đang để mắt đến là Lâm Ý Nhiên chứ ko phải Triệu Vy Vân, thật sự là oái oăm mà, một cô gái xinh đẹp tốt tính như vậy thì ko để vào mắt, cư nhiên lại chọn một cô nàng hồ ly xấu tính. Nhưng Hàn Duệ nào dám ý kiến gì, đại boss nhà mình mà để ý đến ai rồi, thì anh ta chỉ có thể cúc cung tận tụy mà thôi.

Chương 11

Nguồn: EbookTruyen.Net

Căn phòng khách sạn rất sạch sẽ, vì đã dự tính trước sẽ ko ở lâu nên Lâm Ý Nhiên ko mang theo nhiều đồ, cứ thế dứt khoát nhét hết toàn bộ vào balo quẩy lên trên vai rồi thúc giục Lý Nhi trở về Minh Thành.

"Ko ở lại sáng mai về sao chị?"- Lý Nhi kéo vali, mở cốp xe cất vào, vẫn ko nhịn được mà hỏi lại

"Thôi em, về nhà ngủ nghỉ cho thoải mái, có câu ko đâu bằng ổ chó nhà mình."- Lâm Ý Nhiên ngáp một cái rồi chui vào xe.

Lý Nhi nghĩ nghĩ cũng ko phản đối, về nhà nghỉ ngơi sớm cũng tốt, vui vẻ lái xe rời khỏi Long Tịnh, thẳng tiếng trở về Minh Thành.

Tần Cảnh Sâm đã ra tay mời khách thì vô cùng hào phóng, nguyên sảnh tiệc của khách sạn đắt nhất Long Tịnh được bao trọn, lúc này đã tấp nập người của đoàn phim xúng xính váy áo đến tham dự. Còn phải hỏi sao? Là Tần đại tổng tài mời đấy, ai bị ngu mới ko đi.

Khi tất cả mọi người đã yên vị, Tần Cảnh Sâm mới ung dung bước vào ngồi xuống bàn trung tâm.

Nhìn thấy ông chủ lớn đã yên vị, mọi người bắt đầu phấn khích muốn tiến lên vuốt mông ngựa một phen.

Hoắc Tu Kiệt hiện tại đang là đỉnh lưu mới dưới trướng TC Ent, đương nhiên cơ hội nhìn thấy Tần Cảnh Sâm nhiều hơn những người ở đây, coi như quen thuộc mà tiến lên cùng đạo diễn Lưu kính một ly rượu, trao đổi vài câu thông thường.

Tiếp theo là đến ảnh hậu Ninh Hinh và tiền bối Cao Lãng, mỗi người

tự cầm một ly, đứng lên khom người phụ họa thêm mấy lời tâng bốc quen thuộc.

Hoắc Tu Kiệt lăn lộn trong giới giải trí cũng đã lâu, tự nhiên cách đối nhân xử thế cũng rất biết trước nhìn sau, dù gì cũng là cùng 1 công ty quản lý, chiếu cố Triệu Vy Vân một chút cũng phải đạo, tự nhiên vẫy tay kéo Triệu Vy Vân qua đứng gần Tần Cảnh Sâm, miệng tươi cười: "À, Triệu Vy Vân cũng đến kính Tần tổng một ly nào, tôi có nghe việc Tần tổng ra tay giúp đỡ em, hẳn là ly này ko thể bỏ qua phải ko Vy Vân."

Triệu Vy Vân đỏ mặt thẹn thùng nhìn Tần Cảnh Sâm, rồi nâng cánh tay thon thả trắng nõn lên trước mặt, giọng ngọt như mật đào: "Tần tổng, cho Vân Nhi kính ngài ly này, cám ơn Tần tổng đã chiếu cố thời gian gần đây."

Câu nói của Triệu Vy Vân hàm chứa ẩn ý khiến những người có mặt đều một bộ dáng muốn "à ra thế" mà lén lút đưa mắt đánh giá. Hai từ chiếu cố mà được đặt lên người Tần Cảnh Sâm thì rất có sức nặng đó. Nếu đó là sự thật thì Triệu Vy Vân thật tốt số, có thể lọt vào mắt xanh người đàn ông quyền lực giàu có nhất Minh Thành, coi như đường quan sau này rộng mở rồi, còn ai dám đắc tội với cô ta nữa chứ.

Hàn Duệ đứng bên canh nheo mắt nhìn cô gái nhỏ trước mặt, câu này nói ra đích thực ẩn chứa vài phần tâm tự.

Tần Cảnh Sâm đang chờ phục vụ rót một ly rượu vang cho hắn, ngẳng đầu lên nhưng ko hề nhìn Triệu Vy Vân mà hướng về Hàn Duệ đứng bên cạnh hỏi: "Cậu chắc chắn là truyền đạt đầy đủ ý của tôi chứ?"

Hàn Duệ nghe câu hỏi bất chợt ko đầu ko đuôi hoang mang trả lời: "Vâng thưa Tần tổng, tôi đã truyền đạt đầy đủ cho bên đạo diễn Lưu

và nhà sản xuất."

"Còn thiếu."- Tần Cảnh Sâm nhìn Hàn Duệ, mày nhướng lên một chút, gương mặt ko có độ ấm, phun ra một câu.

Biểu tình này Hàn Duệ đã quen thuộc, đại biểu ông chủ lớn của anh ta đang rất ko hài lòng. Hàn Duệ vội vàng đưa mắt nhìn 1 lượt rồi cúi đầu đáp: "Xin lỗi Tần tổng, là tôi thất trách, để tôi đi tìm ngay."

Hàn Duệ chưa kịp rời khỏi chỗ, đạo diễn Lưu đã đưa tay ra giọng hơi ngà ngà say nói lại: "Còn thiếu cái gì? Tất cả mọi người đều có mặt ở đây đủ, nghe nói Tần tổng mời khách, ai cũng hưng phấn, nào dám ko có mặt cơ chứ."

Mọi người nghe tiếng đạo diễn Lưu sang sảng, vội vàng gật đầu. Chỉ có Thôi trợ lý ngồi bên cạnh đạo diễn Lưu ko đón ý hùa theo mà lầm bầm trong miệng: "Có thiếu thì chỉ thiếu mỗi cái cô Lâm Ý Nhiên ko coi ai ra gì mà thôi."

Nhắc đến Lâm Ý Nhiên, Hoắc Tu Kiệt nhớ lại dáng vẻ chật vật của cô trong cảnh quay cuối, lúc này mới nhận ra đúng là cô ko đến, à một tiếng nói đỡ: "Lâm Ý Nhiên chắc ko nghe thấy thông báo, hồi chiều quay xong cô ấy cũng vội vàng trở về khách sạn."

"Cậu đi gọi hỏi một chút đi." – Tần Cảnh Sâm nhíu mi, sắc mặt hơi trầm xuống, ngoắc tay với Hàn Duê.

"Để tôi gọi cho trợ lý của Lâm Ý Nhiên."- Thôi trợ lý lên tiếng, tay đã cầm điện thoại ấn vào số của Lý Nhi.

Đầu dây bên kia vang lên giọng cao vút của con gái: "Alo, Thôi trợ lý ạ?"

"Cô và Lâm Ý Nhiên đang ở đâu thế?" – Thôi trợ lý liếc qua nhìn

gương mặt Tần Cảnh Sâm đang lơ đãng uống một hớp rượu vang, nhẹ giọng hỏi.

"Em đang lái xe về Minh Thành ạ, chị Ý Nhiên mệt quá ngủ rồi. Có chuyện gì ko vậy anh?". Lý Nhi vô tư trả lời.

Lúc này Thôi trợ lý đang đứng kế bên ghế ngồi của Tần Cảnh Sâm, giọng của Lý Nhi tiếng được tiếng mất truyền ra, bắt được cái nhăn mày của Tần Cảnh Sâm, Thôi trợ lý vội vàng trách móc: "Sao về sớm thế, về cũng ko nói mọi người một tiếng, hôm nay đoàn phim mở tiệc, hai người đã đi bao xa rồi, quay lại đây được ko?"

Lý Nhi nghe giọng điệu nặng nề của Thôi trợ lý trong điện thoại, nhìn sang người đang gác chân ngủ thẳng giấc từ lúc nào, chỉ đành lay lay cô dậy hỏi: "Chị Nhiên, Thôi trợ lý nói chúng ta quay lại Long Tịnh, Tần tổng đang ở đó đãi khách, chị xem xem..."

"Xem cái rắm, Tần tổng là gì, mài ra cơm ăn được ko? Về về về, buồn ngủ lắm rồi!" Lâm Ý Nhiên ko để ý Lý Nhi vẫn đang mở điện thoại, làu bà làu bàu.

Mà Thôi trợ lý đang để điện thoại ra không trung, chờ câu trả lời của Lý Nhi, không kịp đề phòng mà bị dội thẳng một tràng thế này.

Không chỉ mình anh ta, còn người đàn ông cao quý ngồi gần nhất nữa.

Mặt Tần Cảnh Sâm đen như đít nồi, gân xanh trên trán như ẩn như hiện.

Lý Nhi đầu dây bên kia làm gì biết được sự tình bên này, nghe Lâm Ý Nhiên cự tuyệt lật đật giả lả nói: "Thôi trợ lý à, chúng em ko quay lại được đâu, cũng đã đến cửa ngõ Minh Thành rồi, lái xe trở về đó lâu lắm, mọi người cứ ăn uống vui vẻ, ăn giúp luôn phần hai chị em nhé.

Điện thoại ngắt máy, Thôi trợ lý cùng Hàn Duệ im lặng nhìn Tần đại

tổng tài từ từ nâng ly rượu, uống hớp cuối cùng rồi đặt mạnh xuống bàn, vẻ mặt không còn chút kiên nhẫn: "Đi, về Minh Thành."

Nhìn thấy đoàn người Tần Cảnh Sâm đã khuất bóng hẳn, mọi người mới chậm rãi thở ra, không khí đang tốt, vị đại thần này lại đột nhiên thay đổi thái độ quay lưng đi thẳng.

Mà Triệu Vy Vân từ nãy đến giờ tựa như người vô hình trong mắt Tần Cảnh Sâm, ảo não nhìn thân hình người đàn ông rời đi mãi ko dứt ra được.

Chương 12

Nguồn: EbookTruyen.Net

Căn hộ nhỏ của Lâm Ý Nhiên từ sau khi được dọn dẹp sạch sẽ đã sáng sủa và thơm tho hẳn lên. Cho dù bỏ không 2-3 ngày cũng ko bừa bộn, mùi ẩm mốc đã được thay bằng mùi thơm của nước lau sàn, mùi hoa cỏ và cả mùi nắng.

Lâm Ý Nhiên thoải mái lăn lộn trong căn phòng nhỏ, trước đây cô cũng mong muốn có một nơi dành riêng cho mình nhưng lương nhà giáo ít ỏi, cộng thêm ba mẹ cũng ko dư dả, sau khi anh trai có bạn gái, toàn bộ số tiền trong nhà đều dành dụm để mua nhà cho anh ấy cưới vợ, thành ra Lâm Ý Nhiên 26 năm trời vẫn phải sống chung với người lớn trong nhà.

Sau khi từ phim trường Long Tịnh trở về, chị Hồng đã nhắn tin cho Lâm Ý Nhiên, thông báo nhận được catse bên đoàn phim thanh toán, sáng hôm sau số tiền 2 vạn đã nằm trong tài khoản của Lâm Ý Nhiên.

[Đóng phim có 2 ngày bằng tiền lương 3 tháng đi làm giáo viên, hèn chi ai cũng đổ xô đi làm diễn viên.]

[Đáng tiếc, nghiệp diễn viên của ký chủ chỉ kéo dài trong 1 năm mà thôi.]- Hệ thống cắt ngang niềm vui sướng của Lâm Ý Nhiên.

[Thế thì trong thời gian này ráng cày thôi, tích cóp một khoản gửi cho gia đình nguyên chủ, coi như cảm ơn cô ấy đã cho tôi có cơ hội sống lại.]- Lâm Ý Nhiên tính toán một chút.

Vừa mới nói xong, điện thoại đã vang lên một tiếng, màn hình hiển thị số của Trần Hồng.

Lâm Ý Nhiên bắt máy lên, giọng chị Hồng đã sang sảng: "Ý Nhiên à,

em nói cho chị biết, hôm vừa rồi quay có chuyện gì xảy ra ko?" khiến cô giật nảy, chẳng lẽ chị Hồng biết vụ cô đẩy ngã Triệu Vy Vân ở phim trường sao?

"Đâu có gì đâu chị, mọi thứ vẫn ổn, sao thế?"- Lâm Ý Nhiên hỏi dò.

"Thật ko đó, ko được giấu chị đâu đấy." Trần Hồng nửa đe nửa dọa.

"Chị phải tin tưởng em chứ."- Lâm Ý Nhiên thiếu điều chỉ còn vỗ ngực xưng nam tử hán đại trượng phu như trong mấy phim kiếm hiệp.

Im lặng một chút, đột nhiên chị Trần Hồng cười ha hả ra tiếng: "Tất nhiên là chị tin em rồi, chị biết em là người thông minh mà, sẽ ko để chị lo lắng đâu, rất tốt nha."

Lâm Ý Nhiên nghe tiếng cười của chị Hồng biết là đã vượt qua cửa ải, thở phào hỏi: "Gọi em có chuyện gì ko vậy?"

"À, Thôi trợ lý có nhắn chị, bên bạn anh ta có một dự án phim hiện đại cần tìm vai phụ, thấy có vẻ hợp với em nên muốn giới thiệu em qua, hỏi chị lịch em có rảnh để đi gặp họ một chút ko?"

"Thôi trợ lý à?" – Có phải cái người trợ lý đạo diễn suốt ngày mặt nặng mày nhẹ với cô ko nhỉ?

"Đúng rồi, em làm cách nào mà thu phục được anh ta vậy? Trước đó còn một bộ ko muốn quen biết với chúng ta, bây giờ lại chủ động muốn giới thiệu em qua đó. Em nha, được lắm đó." – Chị Hồng tựa hồ đang vô cùng phấn khích mà bắn ra một tràng khen ngợi, sau đó gửi qua một địa điểm kèm thời gian cuộc gặp mặt, lại nói vài lời dặn dò khích lệ rồi cúp mắt.

Lâm Ý Nhiên đang làm ổ trên giường, nhìn tin nhắn gửi đến, lục tục ngồi dậy rửa mặt chải đầu, thay một bộ váy dài ngang gối khá thanh lịch rồi đi ra ngoài.

Địa điểm gặp mặt là một nhà hàng ở lầu 1 trung tâm thương mại gần quảng trường dân sinh, thời điểm hẹn trùng với giờ cơm trưa, nên Lâm Ý Nhiên ko cần lo lắng cho cái bụng của mình mà lập tức đi vào phòng bao.

Trong phòng đã có người ngồi, 1 người là Thôi trợ lý mà cô biết, 1 người đàn ông trẻ tuổi ngồi chính giữa đang nói chuyện với Thôi trợ lý, 1 phụ nữ trung niên đang xem menu. Lâm Ý Nhiên lễ phép cúi chào rồi ngồi xuống bên cạnh Thôi trợ lý.

Nhìn thấy cô ăn mặc nghiêm chỉnh thuận mắt, lại khiêm tốn ngồi bên cạnh, Thôi trợ lý cũng giãn ra, gật đầu đáp lại, đưa tay qua bên hai người còn lại, giới thiệu về Lâm Ý Nhiên.

"Đã đến rồi, chúng ta vào chuyện chính nhé. Đây là Chung Thịnh, đạo diễn của dự án phim "Nếu không là giấc mơ", anh ấy có xem vài phân đoạn của cô mấy hôm trước nên ngỏ ý muốn gặp mặt trao đổi."- Thôi trợ lý mở miệng

"Không đế mất thời gian của mọi người, tôi sẽ trình bày luôn. Dự án này là một webdrama hiện đại kể về sự đấu đá và scandal của một gia đình giàu có trong giới thượng lưu. Hôm nay mời cô đây đến vì tôi cần tìm một diễn viên cho vai nữ phụ. Đây là nhân vật phản diện điển hình trong mối quan hệ tay ba với nhân vật nam nữ chính. Dự kiến lịch quay là tháng sau. Không biết lịch trình của cô Lâm đây thế nào."- Đạo diễn Chung Thịnh vô thẳng vấn đề.

"Hiện tại lịch của tôi còn trống, nếu được cũng rất muốn hợp tác với ngài." Lâm Ý Nhiên ko siểm nịnh đáp lại.

"E hèm...dù là vai thứ chính nhưng chi phí sản xuất bộ phim này ko phải là quá nhiều, catxe có thể ko bằng được với những dự án khác, ko biết cô Lâm đây có ngại ko?"- Người phụ nữ hắng giọng, nhìn qua Lâm Ý Nhiên dò hỏi.

"Đừng khách sáo, chị cứ chia sẻ đi ạ."- Lâm Ý Nhiên thấp thỏm trong lòng, vấn đề tiền này nói nhẹ ko nhẹ, nói nặng...thì quả thật là rất nặng với cô đó, cô đang muốn kiếm tiền thật nhanh đây.

Thấy thái độ Lâm Ý Nhiên cũng tốt, nhà sản xuất cũng ko muốn giấu diếm: "Tôi cũng đã báo với Trần Hồng, catse của cô Lâm đây trong dự án này, chúng tôi cố gắng đáp ứng trong khoảng 25- 30 vạn, cô thấy sao?"

Gì chứ, 25 vạn á, cô có nằm mơ cũng ko nghĩ quay 1 vai phụ đã nhận đc nhiều vậy đây, làm diễn viên thật là dễ kiếm tiền quá đi, hèn chi ai cũng đổ xô đi làm người nổi tiếng.

"Đối với tôi ko vấn đề gì, được cơ hội hợp tác với các vị đây là vinh hạnh cho tôi rồi ạ."- Lâm Y Nhiên nụ cười rộng đến mang tai, vẫn rất khiêm tốn đáp.

"Vậy tốt rồi, đây là kịch bản, cô Lâm xem kỹ đi, có gì ko hiếu thì gọi cho tôi, đầu tháng sau chúng ta khai máy."- Chung Thịnh lịch sự nhã nhặn nói chuyện với Lâm Ý Nhiên. Mọi chuyện bàn bạc thuận lợi, không khí trong phòng cũng lên cao hơn, cả phòng bao vui vẻ dùng cơm tiện bề thắt chặt thêm tình hữu nghị.

Ăn bữa cơm mất một buổi trưa, trời đã về chiều, Lâm Ý Nhiên vươn vai đứng trên đường, nhìn thùng rác gần đó cũng cảm thấy thuận mắt. Còn ko phải vì sắp bỏ túi được một khoản tiền lớn mà vui mừng phần khởi hay sao?

Nhưng người xưa có câu, niềm vui ngắn chẳng tày gang, đúng thật đã ứng nghiệm, còn ngay tại lúc này, khi Lâm Ý Nhiên chưa thích thú được bao lâu.

Bóng dáng mảnh mai yếu điệu như bông hoa lê trong sương sớm của Triệu Vy Vân đã hiện bên đường phía đối diện. Lâm Ý Nhiên nhớ ra khu vực trung tâm của Minh Thành này là nơi tọa lạc của rất nhiều kiến trúc nổi tiếng như tòa tháp chữ T của tập đoàn Tần thị,

khu trung tâm thương mại Paradise hay khách sạn kiến trúc Baroque Phục Hưng hình vương miện The Grand City và hiển nhiên văn phòng đại diện của TC Ent cũng được đặt ở ở khu vực này. Công nhận với sự hậu thuẫn của Tần thị đằng sau, tiềm lực của TC Ent coi như đứng đầu Minh Thành, đặt một tòa nhà trụ sở ở đây cũng ko có gì hiểm lạ.

[Nữ chính xuất hiện!]- Hệ thống nhắc nhở

[Thế là tôi chuẩn bị lên đài đúng ko?]- Lâm Ý Nhiên thăm dò

[Còn phải hỏi, nhanh đi qua đó đi, cho dù nam chính ko ở đây, nhưng chỉ cần hình ảnh cô ức hiếp nữ chính được đăng trên mạng, thế nào cũng đến tai nam chính, đến lúc đó...hắc hắc hắc...]- Hệ thống cười khả ố.

Lâm Ý Nhiên liếc xéo nó một cái. Giữa thanh thiên bạch nhật này mà nó muốn cô nổi cơn điên mắng chửi người ta ư? Đây là muốn đẩy cô vào chỗ chết mà, bị người đời chửi rủa mà chết đấy.

Thật tình cờ, Triệu Vy Vân ấy thế mà lại đưa mắt qua đây, gương mặt nhăn nhẹ một cái, hẳn nhiên đã phát hiện ra Lâm Ý Nhiên đang nhìn cô ta.

Ưỡn ngực thẳng lưng, Lâm Ý Nhiên dáng vẻ chiến sĩ hi sinh vì đại nghĩa, nện đôi giày cao gót 7 phân bước đến trước mặt Triệu Vy Vân.

Lên thôi, sớm chết sớm siêu sinh.

"Cô đến đây làm gì?" Triệu Vy Vân mở miệng hỏi trước khiến Lâm Ý Nhiên đơ người một giây, đệt, cô ta cướp câu hỏi của cô rồi, vậy thì lấy đâu ra khí thế hưng sư vấn tội đây.

"Bộ tôi ko thể đến đây? Ai cấm chứ? Cô à? Cô cho cô là ai vậy Triệu Vy Vân"- Lâm Ý Nhiên hất hàm, vẻ mặt kiêu căng đúng kiểu người muốn gây sự.

Triệu Vy Vân vốn là một cô gái tri thức sinh trưởng trong gia đình gia giáo, trước nay đều đi trên con đường bằng phẳng dưới sự che chở của gia đình và bạn bè, quả thật là một người thanh thuần trong sáng, nhìn cái bộ dáng hùng hổ ko muốn nói lí của Lâm Ý Nhiên, hiển nhiên ko thể đấu lại, chỉ đành cụp mắt nhìn xuống đất, hoàn toàn là dáng vẻ cam chịu bị người ta ức hiếp.

"Sao ko dám nhìn tôi, dáng vẻ đáng yêu ngây thơ động lòng người của cô đâu rồi, sao trước mặt tôi lại bày ra cái vẻ tội nghiệp này, cho ai coi hả? Tần Cảnh Sâm sao? Trời cao hoàng đế xa, cô nghĩ Tần tổng có khả năng xuất hiện ở đây để ra mặt thay cho cô ko?"- Lâm Ý Nhiên phồng mang trợn mắt mà chỉ thẳng vào Triệu Vy Vân.

Người đi đường đã bắt đầu chú ý đến động tĩnh của hai cô gái, bước chân đi ngang qua cũng chậm hơn, một số người còn lấy điện thoại ra hướng về hai người họ.

"Tôi nói cho cô biết, cô muốn giành đàn ông với tôi à? Không có cửa đâu, cửa sổ cũng đừng mơ. Tần Cảnh Sâm tôi đã xác định rồi, bớt lượn lờ trước mặt anh ấy đi, đừng tưởng tôi ko biết cô có tâm tư gì với người ta. Muốn học đòi người khác câu dẫn đàn ông cũng phải nhìn xem đụng vào ai chứ."- Lâm Ý Nhiên càng nói càng hăng, nước miếng đã văng tung tóe. Thật sự mấy vai diễn người đàn bà chanh chua đanh đá đi đánh ghen tiểu tam cũng chỉ được đến thế này mà thôi.

Triệu Vy Vân bị chọc trúng tim đen, gương mặt đỏ bừng lên, ngắng đầu nhìn Lâm Ý Nhiên, đôi mắt đã ầng ậng nước, nghẹn ngào nói ko ra hơi: "Cô...cô nói bậy, tôi không có, Tần tổng anh ấy với tôi là...là..."

"Là cái gì, nói ra nghe thử, có phải ý cô là đôi bên lưỡng tình tương duyệt, Tần Cảnh Sâm nguyện ý bảo hộ cho cô, mà cô cũng ko ngại

lấy thân báo đáp, dâng trọn tấm chân tình phải ko nào? Không biết xấu hổ." – Lâm Ý Nhiên ép sát, từng bước vạch trần tâm tư và mộng tưởng của Triệu Vy Vân trước nhiều người.

Nhìn thấy đã có một số lượng người đứng từ xa chỉ trỏ bọn họ, Triệu Vy Vân then không thể ngay lập tức rời khỏi, lau vội nước mắt muốn quay lưng đi, lại bị Lâm Ý Nhiên bắt được cánh tay kéo lại, hiển nhiên là ko muốn buông tha khiến Triệu Vy Vân ko nén được tức giận vung tay một cái thật mạnh, cả người Lâm Ý Nhiên lảo đảo lùi lại 2 bước mà túi xách Triệu Vy Vân cầm trên tay cũng bị tung ra, rơi xuống đất.

Một bóng người vụt qua, túi xách trên mặt đất cũng không cánh mà bay theo, Triệu Vy Vân nhìn thấy một màn trước mặt, sững người, lắp bắp kêu lêu: "Túi của tôi...túi của tôi..."

Chưa nói dứt câu, một tiếng hét như hổ gầm đã vang lên bên cạnh: "Đứng lạiiiiiiiiiii."

Lâm Ý Nhiên hùng hổ co giò đuổi theo như một cơn gió.

Tên trộm có vẻ là nhất thời nhìn thấy nên nổi lòng tham, chỉ biết ôm túi len lỏi chạy trong dòng người đi bộ. Lúc đầu cứ tưởng ngon ăn khi nhìn hai cô gái chân yếu tay mềm đang tranh cãi bên đường, có ngờ đâu lại đụng thứ dữ. Ai nói cho hắn biết cô gái này từ đâu ra được ko? Hắn đã chạy được nửa tiếng đồng hồ rồi mà cô ấy vẫn bám theo sít sao đẳng sau lưng.

Lâm Ý Nhiên theo quán tính đuổi theo tên trộm trước mặt, chẳng còn quản hình tượng hay diễn trò gì sất, cởi phăng đôi giày cao gót ra mà sải từng bước chân dài, cảm giác ko khác gì lúc thi marathon 10km ở hội thao của trường.

Bóng dáng tên trộm hơi nghiêng ngả, hắn ta đã bắt đầu thấm mệt, quay đầu lại nhìn đằng sau, ko thấy cô gái nữa, đang muốn đứng lại thở, bên tai vang lên tiếng nhắc nhở: "Này, chưa gì đã mệt rồi à, chưa được 10 cây số đó, tiếp tục đi."

Gương mặt Lâm Ý Nhiên xuất hiện ngay bên cạnh, miệng còn liên tục cổ vũ, chân vẫn theo tốc độ chạy của hắn không hề có dấu hiệu ngừng lại. Tên trộm giật nảy mình, cắm đầu cắm cổ chạy về phía trước, còn quản mệt cái khỉ khô gì nữa.

Hình ảnh trên đường thành ra vô cùng quỷ dị, thanh niên đi ăn trộm gương mặt như thấy ma chạy thục mạng trên đường, cô gái xinh đẹp thì chạy bên cạnh, vô cùng ân cần mà khích lệ hắn ta.

Cuối cùng ko thể chịu nổi, tên thanh niên ngã vật ra đất, lồm cồm bò dậy, hai tay cầm cái túi dâng lên như báu vật, miệng thở hổn hển cầu xin tha thứ: "Em sai rồi, chị gái tha cho em lần này, em nhất thời nổi lòng tham, chị gái xinh đẹp làm ơn tha thứ cho em được ko?"

Lâm Ý Nhiên ngồi xổm xuống, cầm lấy túi, thái độ ko đồng tình: "Tôi tha cho cậu thì bảo vệ ở đây cũng ko tha cho cậu đâu, tốt nhất là yên phận về đồn đi, từ nay về sau đừng đi trộm cắp nữa, cậu còn trẻ, chỉ cần kiên nhẫn sẽ kiếm được công việc tốt."

Lại một vòng chạy trở về chỗ trung tâm thương mại, Lâm Ý Nhiên tâm trạng hưng phấn khi làm được chuyện tốt mà quên béng mất vai diễn dang dở của mình khi nãy, hồn nhiên vén váy, xách đôi giày trên tay, đạp lên nền đá hoa cương vẫy tay với Triệu Vy Vân đang đứng đực ra đấy, giọng vui vẻ: "Này, túi của cô, tôi đã lấy về rồi đây."

"Chạy cũng giỏi thật."- Giọng đàn ông trầm trầm gợi cảm đầy từ tính đột nhiên vang lên giữa hai người.

Chương 13

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này Lâm Ý Nhiên mới tỉnh táo nhìn lên người trước mặt, Triệu Vy Vân ko đứng một mình, cô ta bây giờ như con chim nhỏ đang nép vào thân hình cao lớn của người đàn ông đẹp trai cực phẩm, bộ tây trang màu xám tro trên người hắn toát lên vẻ vương giả cao quý. Hắn bễ nghễ đứng đó, nhìn xuống Lâm Ý Nhiên, nét mặt như cười như không.

"Tần Cảnh Sâm". Lâm Ý Nhiên chỉ dám thốt ba tiếng trong lòng. Gương mặt cứng ngắc, ko biết nên giả bộ diễn tiếp hay quay đầu đi luôn cho rồi.

[Sao nam chính lại xuất hiện ở đây mà mi ko báo cho ta biết chứ hả?]- Lâm Ý Nhiên sợ quá hóa rồ, điên cuồng mắng mỏ trong lòng.

[Bà cô của tôi ơi, tôi cũng là lo đi theo cô bắt trộm, còn tâm tình đâu mà tra xét xung quanh chứ!]- Hệ thống gắng gượng khổ sở thốt ra một câu rồi biến mất vô tung vô ảnh.

Xì, là hệ thống mà trình hóng hớt chẳng thua chị kém em chút nào!

Lâm Ý Nhiên bĩu môi, lấm lét nhìn xung quanh, bộ dáng õng ẹo ngày thường biến đi đâu mất, chỉ còn một thân nhếch nhác, đầu đầy mồ hôi đứng trước mặt mấy người kia.

"Cô Triệu, túi của cô, cầm lấy đi."- Tần Cảnh Sâm giữ đúng phép lịch sự, quay sang Triệu Vy Vân nhẹ nhàng thông báo, cô ta như con rô bốt, máy móc cầm lấy túi trên tay Lâm Ý Nhiên, đôi mắt ngơ ngần vẫn ko rời khỏi Tần Cảnh Sâm.

Anh ấy xuất hiện ở đây, anh ấy hỏi thăm mình, anh ấy nói chuyện với mình, anh ấy đứng chờ ở đây cùng mình, có phải là anh ấy để ý

đến mình ko? Có phải là giấc mộng của mình đã thành sự thật rồi ko?

Triệu Vy Vân cứ thế chìm đắm trong mộng ảo của bản thân, đôi chân dính chặt lấy sàn nhà, ko buồn di chuyển.

Bây giờ thì Lâm Ý Nhiên đã nắm được mấy phần, mỗi lần nữ phụ muốn ra tay với Triệu Vy Vân sẽ ko thoát khỏi đôi mắt của nam chính Tần Cảnh Sâm. Đây gọi là thiết lập nhân vật theo cốt truyện. Đúng là cái thế giới tiểu thuyết máu chó ba xu, cố tình hay vô ý nhân vật nữ phụ độc ác vẫn phải hoàn thành nhiệm vụ se duyên kết tóc cho nam nữ chính rồi đi lãnh cơm hộp.

Dù gì Lâm Ý Nhiên cũng chó ngáp phải ruồi, đánh bậy đánh bạ mà cũng trình diễn thành công một màn chua ngoa đánh đá của nữ phụ rồi, lúc này cô rón rén muốn rời đi, trước mặt lại thấy dáng người nghiêm trang thẳng tắp của Hàn Duệ ngăn cản.

Sau lưng giọng của Tần Cảnh Sâm đã đuổi tới: "Đứng lại đó."

Lâm Ý Nhiên cười giả lả với Hàn Duệ: "Trợ lý Hàn, tôi có việc phải đi gấp, có thể nhường đường chút được ko?"

Hàn Duệ thân vững như thái sơn, ánh mắt xuyên qua Lâm Ý Nhiên nhìn về đằng sau khiến cô cũng ko thể ko quay lại nhìn. Tần Cảnh Sâm hai tay đút túi, dáng vẻ thong dong, nhưng ánh mắt thì như khóa chặt lấy cô, ko hề có ý định buông tha.

Đây là muốn tính sổ với cô đúng ko? Lâm Ý Nhiên lẩm bẩm trong bụng.

Đàn ông chân chính nhìn thấy người mình yêu bị ức hiếp sao có thể bỏ qua dễ dàng, đây lại còn là Tần Cảnh Sâm, người đàn ông uy mãnh nhất Minh Thành, hành vi của cô với Triệu Vy Vân có khác gì đang tát thẳng vào mặt hắn chứ.

Nghĩ đến số phận thảm hại và cuộc sống kinh khủng sau này mà cô

được thấy khi tiếp nhận thân phận của nguyên chủ, Lâm Ý Nhiên rùng mình một cái, mà ngặt một nỗi mỗi lần nam chính xuất hiện thì cái hệ thống chết tiệt này lại trốn đi đâu mất. Theo như lời nó nói, vì hào quang và áp lực của nam chính quá lớn, khiến nó không chịu nổi, cho nên hình thành cục diện bỏ lại mình cô Võ Tòng đả hổ, sống chết mặc bay như bây giờ.

Cô nhìn Tần Cảnh Sâm, đôi môi run rẩy kéo ra vài chữ, cố gắng tìm kiếm cho mình một lối thoát, dù gì cô cũng làm gì Triệu Vy Vân, chỉ là nói mấy lời khó nghe thôi chắc chưa đến tội chết nhỉ: "Tần tổng, tôi biết sai rồi, ngài niệm tình tôi vì quá ngưỡng mộ ngài mà nói năng linh tinh với cô Triệu đây, có thể tha cho tôi lần này được ko? Tôi cũng chưa làm gì tổn hại đến Triệu Vy Vân cả..."

Triệu Vy Vân nhìn dáng vẻ khép nép của Lâm Ý Nhiên trước mặt, một sự vui sướng dễ chịu mơ hồ lan tràn khắp ngóc ngách cơ thể, đây còn ko phải là muốn ra mặt đòi lại công đạo cho mình hay sao. Tần Cảnh Sâm thật sự là có tình ý với mình.

Tần Cảnh Sâm như có điều suy nghĩ, nhếch khóe môi, bước lên một bước.

"Tần tổng, bỏ đi, Vân Nhi cũng ko xảy ra chuyện gì? Ngài ko cần vì Vân Nhi mà gây khó dễ cho cô Lâm đây." Cánh tay đột nhiên bị giữ lại, Triệu Vy Vân đứng bên cạnh tiến tới, những ngón tay thon gầy đang nắm lấy cánh tay của Tần Cảnh Sâm, gương mặt thẹn thùng, giọng mềm như bông.

Tần Cảnh Sâm nhíu mày, nhìn chỗ cánh tay bị người ta nắm chặt, cảm giác khó chịu dâng đến cổ họng: "Phiền cô Triệu đây bỏ tay ra."

Không biết vì sao đột nhiên Tần Cảnh Sâm lại cáu kỉnh, Triệu Vy Vân giật bắn người vội buông tay, cắn môi tỏ vẻ đáng thương vô cùng: "Em chỉ là không muốn Tần tổng bận lòng vì em, nên nhất thời xúc động..."

"Cô Triệu đừng nghĩ nhiều quá. Đến lúc cô nên đi rồi.". Tần Cảnh Sâm lạnh nhạt cởi bỏ áo khoác đưa cho người bên cạnh, ánh mắt như người bề trên mang theo cười nhạo.

"Vâng, Tần tổng nói phải, Vân Nhi cũng cần phải trở về rồi, cám ơn Tần tổng đã quan tâm.". Triệu Vy Vân ko cam lòng bước đến một chiếc taxi đang đứng chờ khách gần đó, mở cửa ghế sau, lưu luyến quay đầu nhìn người đàn ông cao ngất đang quay lưng với mình.

Thấy Triệu Vy Vân đã rời đi, Lâm Ý Nhiên cũng hoàn hồn, hai bàn chân chà sát với nhau, lấm lét nhìn lên Tần Cảnh Sâm đứng trước mặt: "Tần tổng à, Triệu Vy Vân...cô ấy đã nói là không muốn truy cứu nữa rồi..."

"Cho nên?"

"Ngài có thể thả cho tôi về được ko?"

Thả cô ấy đi?

Không phải bình thường cô quấn lấy hắn, hận ko thể bám dính lên người hắn sao? Bây giờ lại xin hắn thả cô đi?

Diễn trò gì thế này?

Nhìn Lâm Ý Nhiên đứng đó cúi đầu, lí nhí trong miệng, hai chân ko đi giày, bàn chân chà sát lên nhau, lớp vớ da dưới lòng bàn chân đã lủng vài chỗ, xước một đường lên tận đầu gối. Tần Cảnh Sâm cảm thấy không thể tiếp tục đứng đây nữa, sải bước dài đi đến xe của mình, ngồi vào ghế sau.

Đôi mắt của Lâm Ý Nhiên như rực sáng, khóe môi cũng nhoẻn ra một nụ cười, cúi gập người 90 độ về phía chiếc xe sang trọng: "Đội ơn Tần tổng."

"Còn muốn đứng đấy? Tính hành lễ ba quỳ chín lạy à?". Tần Cảnh Sâm nhướng mày.

"Vâng, vâng, tôi đi đây, đi ngay đây.". Lâm Ý Nhiên hận ko thể ngay lập tức biến mất, vội vàng xoay người, chân ko kịp mang giày mà lấy sức ba bò chín trâu chạy thoát khỏi nơi này.

Nhưng ai có thể nói cho cô biết tại sao cái đám người vệ sĩ này cứ đứng chắn trước mặt cô ko?

"Trợ lý Hàn, Tần tổng đã cho phép tôi đi rồi." Lâm Ý Nhiên phát bực, chỉ về phía Tần Cảnh Sâm đang ngồi trong xe.

"Tần tổng là ko muốn cô tiếp tục đứng đây. Cho nên mời cô Lâm lên xe, đi đến nơi khác nói chuyện.". Hàn Duệ mặt ko cảm xúc, đưa tay mời.

Lâm Ý Nhiên như chết đứng, chậm chạp quay đầu nhìn Tần Cảnh Sâm đang chống cằm nhìn cô làm trò, thấy cô quay qua nhìn hắn, gương mặt như dẫm phải cứt, ko nhịn được giãn mày, đưa ngón tay ngoắc ngoắc.

Thật sự là muốn xử lý cô phải ko? Cô thật sự cái gì cũng chưa làm, cố hết sức tránh tổn thương Triệu Vy Vân, vậy mà kết cục tệ nhất vẫn xảy ra sao? Lâm Ý Nhiên khóc rồi, đôi mắt rưng rưng, hít hít cái mũi mở lời cầu xin: "Tần tổng, ngài tha cho tôi lần này được ko? Nhà tôi trên có cha mẹ già, dưới còn em nhỏ, nếu tôi có mệnh hệ gì, họ phải sống sao đây?"

"Vậy à?". Tần Cảnh Sâm thích thú nhìn bộ dạng suy sụp của Lâm Ý Nhiên. Trước đó vẫn còn một bộ hung hăng càn quấy lắm, những lời to gan lớn mật với hắn cũng có thể nói ra miệng được, bây giờ đã bị dọa đến mức co rúm như con mèo con lạc mẹ. Cô ấy như vậy khiến hắn thật sự rất muốn chơi đùa một phen.

"Thật sự, ngài hẳn trước đó cũng đã điều tra rồi, tôi không dám nói dối."- Lâm Ý Nhiên sụt sịt, thiếu điều muốn quỳ xuống giơ tay thề thốt.

"Lên xe trước đã, sau đó nếu cô Lâm làm tôi vui lòng, tôi sẽ cân nhắc mà bỏ qua cho cô lần này."

Lâm Ý Nhiên ngẳng đầu lên, đôi mắt xoay chuyển một vòng, run rẩy đi đến gần chiếc xe, tay đưa ra mở cửa.

Nhưng lại bị khóa rồi.

Cửa ghế phụ lái không mở được.

Mà Tần Cảnh Sâm nhàn nhã ngồi trong xe, ngón tay như có như không gõ gõ lên ghế nệm da, một bộ kiên nhẫn dõi theo Lâm Ý Nhiên.

Lâm Ý Nhiên cắn răng, chui vô ngồi lên ghế sau, quy củ nép sát cửa xe, thân hình thu lại hết cỡ, ko dám nhìn ngang liếc dọc.

Phất tay với nhóm vệ sĩ, Hàn Duệ nhanh chóng leo lên ngồi ghế phụ lái.

Chiếc Maybach rời khỏi khu vực xa hoa bậc nhất Minh Thành.

Chương 14

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không gian trong xe im lặng quỷ dị, vách ngăn được kéo xuống khiến ghế lái và ghế sau trở thành 2 không gian riêng biệt. Hiện tại chỉ còn mỗi Lâm Ý Nhiên và Tần Cảnh Sâm đang hờ hững lướt lpad bên cạnh.

"Sao ko nói chuyện?". Giọng Tần Cảnh Sâm vang lên nhưng ko hề nhìn qua Lâm Ý Nhiên.

"Nói chuyện...à...chúng ta là đang đi đâu vậy?" Lâm Ý Nhiên dè dặt hỏi.

Tân Cảnh Sâm để Ipad qua một bên, ánh mắt chuyển qua, lướt một vòng gương mặt của Lâm Ý Nhiên: "Cô Lâm đây là muốn chơi trò mới? Tôi ko ngại phụng bồi đâu."

Lâm Ý Nhiên giả ngô giả nghê: "Tần tổng nói gì vậy? Nhiên Nhiên ko hiểu?".

"Không phải cô Lâm đây trước mặt người khác tuyên bố hùng hồn lắm sao? Bây giờ trước mặt tôi lại khép nép như thế này?". Tần Cảnh Sâm ko hề buông tha.

Lâm Ý Nhiên yếu ớt chống đỡ: "Tần tổng ngài cao cao tại thượng, khí chất phi phàm, là hình mẫu người đàn ông hoàn mỹ trong mắt phụ nữ ở Minh Thành này. Tôi chỉ là một trong số những người thầm thương trộm nhớ ngài mà thôi. Chuyện kia...ha ha...chỉ là một vài mẩu chuyện vặt giữa phụ nữ khi gặp nhau, Nhiên Nhiên tất nhiên nói xong đã hối hận muốn chết rồi, làm sao còn dám mơ tưởng hão huyền nữa, mong ngài đừng để bụng mà tức giận."

Lâm Ý Nhiên lúc này còn lòng dạ nào mà diễn trò nữa, chỉ mong sao

có thể tránh thoát được một kiếp.

Cô trộm nghĩ, ko biết trước giờ có người nào giống cô ko, chưa kịp hoàn thành cốt truyện đã bị nam chính thủ tiêu rồi.

"Nhưng tôi đã lỡ để bụng rồi."- Tần Cảnh Sâm tà tà nói.

"Dạ?"- Lâm Ý Nhiên cảm thấy lỗ tai lùng bùng.

"Cho nên, phiền cô Lâm có thể nói lại cho tôi nghe những lời đó được ko?". Tần Cảnh Sâm ngoắc môi, giọng như gió thoảng.

Mấy lời đó vào tai Lâm Ý Nhiên càng nặng nề, cô chỉ dám trước mặt Triệu Vy Vân khua môi múa mép, một phần vì muốn thúc đẩy cốt truyện sớm một chút, phần vì nữ chính nguyên tác là một cô gái nhỏ lương thiện mềm lòng, cho dù bị người ta hãm hại cũng chỉ biết một bộ hoa lê đái vũ cắn môi cam chịu. Sau này được nam chính quyền khuynh thương giới thu vào trong đôi cánh mới từng bước nở rộ rực rỡ mà đi lên đỉnh cao danh vọng.

Bảo cô giờ này trước mặt người đàn ông nguy hiểm mang thân phận nam chính, người mà sau này sẽ vì nữ chính mà dùng mọi thủ đoạn để hủy hoại mình, Lâm Ý Nhiên có 10 lá gan cũng ko dám nói bậy.

"Không nói? Tốt lắm, cô có biết việc dám lấy danh Tần Cảnh Sâm tôi cùng gia tộc Tần thị ra làm làm loạn sẽ có hậu quả gì ko?"- Tần Cảnh Sâm nghiêng người qua, ánh mắt sắc bén nhìn xoáy vào Lâm Ý Nhiên.

"Tôi nói...tôi nói là...Tần tổng...là người đàn ông tôi đã xác định rồi...Triệu Vy Vân...cô ta nên cách xa ngài ra...nếu ko...tôi sẽ tức giận."- Giọng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn là tiếng thì thầm trong cổ họng.

"Đúng ko?". Âm thanh như vấn vít bên tai khiến Lâm Ý Nhiên nổi da gà, vội vàng gật đầu như gà mổ thóc.

"Nhớ kỹ những lời cô nói."

Áp lực bên cạnh đã rút đi, Tân Cảnh Sâm điềm nhiên ngồi thẳng người trở lại, lơ đãng xoay điện thoại trong tay.

Lâm Ý Nhiên hốt hoảng, từ trong tâm trí lôi ra những hình ảnh thảm hại của bản thân nguyên chủ của cốt truyện, cuối cùng ko thể giữ được bình tĩnh như ban đầu.

"Đợi chút, đang trên đường đi, sắp đến nơi rồi, cúp máy đây, lát nữa nói sau." Tần Cảnh Sâm nhàn nhạt nói chuyện điện thoại, đến cuối câu thì lại ý vị thâm trường nhìn qua Lâm Ý Nhiên một cái.

Trong cốt truyện mà Lâm Ý Nhiên được xem qua, sau khi tận mắt nhìn thấy nguyên chủ ức hiếp nữ chính Triệu Vy Vân đến mức khóc đỏ mắt, nam chính Tần Cảnh Sâm ko nhịn được nữa, bắt đầu lên kế hoạch tính sổ với nguyên chủ. Trong đó có một chi tiết Lâm Ý Nhiên còn nhớ rõ, nguyên chủ bị bắt đưa đến một hội sở để một đám đàn ông bụng phệ chơi đùa, mà người ngầm đứng sau cho phép việc này xảy ra chính là Tần Cảnh Sâm.

Cô đồng ý diễn vai nữ phụ độc ác này, mục đích cuối cùng chính là đẩy thuyền cho nam nữ chính, cho nên từ trước đến giờ, dù cắn răng đi theo đúng cốt truyện, cô cũng tránh nặng tìm nhẹ mà ra tay qua loa với nữ chính Triệu Vy Vân, bởi vì ngay từ đầu cô đã xác định bản thân mình khó mà chịu nổi những đòn tra tấn tâm lý và thể xác của nam chính, những thủ đoạn của Tần Cảnh Sâm này, Lâm Ý Nhiên ko gánh nổi, cũng ko nguyện ý gánh.

Chiếc xe quẹo vào một con đường vắng sạch sẽ, hai bên đường là những tòa biệt thự trắng ẩn nấp sau những tán cây rộng dày lá. Khu này chắc chắn ko có chỗ dành cho những người nghèo như cô.

Lâm Ý Nhiên cúi đầu, hai bàn tay nắm chặt lấy túi xách để trên đùi, hô hấp bắt đầu trở nặng.

Bánh xe ngoàn ngoèo lăn một lúc rồi dừng lại. Hai người đàn ông lạ đã đứng chờ trước cổng từ bao giờ, lúc này nhẹ nhàng đi đến mở cửa xe cho Tần Cảnh Sâm. Hắn nhẹ nhàng bước xuống, chỉnh lại cà vạt, ko mang theo áo khoác dẫn đầu đoàn người bước lên lên bậc thang dẫn lên sảnh.

Lâm Ý Nhiên ko dám ngước lên nhìn tòa nhà trước mặt, cẩn thận bước xuống xe, tránh cánh tay đang giơ ra của nhân viên phục vụ, giả bộ giũ giũ cẳng chân, sửa sang lại váy áo.

Từ trong tòa nhà đi ra một nhóm người, Tần Cảnh Sâm có vẻ thân quen với người đi đầu, tiến lại gần bắt tay người đó.

Lâm Ý Nhiên bị hai vệ sĩ kè sát bên cạnh sườn, đẩy lên bậc thang tiến vào trong.

Một đoàn người rầm rập đi trên hành lang vô cùng bắt mắt.

"Ui da!"- Đột nhiên Lâm Ý Nhiên cong người lại, ôm bụng rên rỉ.

Hai vệ sĩ dừng lại, đưa mắt nhìn nhau.

"Tôi đau bụng quá, dừng lại chút cho tôi vô nhà vệ sinh được ko?" Bây giờ hệ thống ko có ở đây, cô phải kiếm cách tự cứu lấy mình.

Tiếng động bên này cũng khiến nhóm người đằng trước quay lại nhìn, Tần Cảnh Sâm nhíu mày, muốn bước đến gần nhìn cô.

"Bủm!" Lâm Ý Nhiên cố gắng rặn ra một âm thanh kỳ lạ.

Mặt Tần Cảnh Sâm ko khác gì vừa mới ăn phải món cứt.

Hắn cứng đờ người, cước bộ dừng lại, như bị hóa đá ngay tại chỗ.

"Đau bụng quá, ko nhịn được nữa...!" Lâm Ý Nhiên bỏ thêm một câu.

Tần Cảnh Sâm ko còn lời nào để nói nữa, nghiến răng nghiến lợi phất tay cho hai vệ sĩ. Lâm Ý Nhiên như được ơn toàn xá mà chạy vọt vào một góc cua gần đó.

Không muốn đứng đây chờ đợi, Tần Cảnh Sâm cố nén giận, sải bước rời đi trước, chỉ để lại 1 vệ sĩ ở lại.

10 phút trôi qua, Lâm Ý Nhiên vẫn chưa đi ra.

Vệ sĩ cũng ko nghĩ ngợi gì nhiều, hắn ta nhìn quanh rồi đi ra chỗ bình nước, muốn rót một ly cho mình.

"Vụt" một tiếng, bóng dáng của Lâm Ý Nhiên lướt qua trên hành lang, vượt lên trên hai người mặc đồng phục y tá. Cô ko màng đem theo giày, chân trần đạp lên nền đá lạnh lẽo, dùng hết sức bình sinh chạy thật nhanh qua đài phun nước. Đây là lần đầu tiên cô cố gắng chạy như vậy.

Đã trôi qua 20 phút, vệ sĩ có phần sốt ruột, quyết định đi vào nhà vệ sinh nữ tìm người.

Tất cả các gian phòng đều trống rỗng.

Không có bất cứ người nào trong đây.

Lâm Ý Nhiên biến mất rồi!

Hắn ta lo lắng quay trở lại gọi cho trợ lý Hàn.

"Cái gì, biến mất?"- Hàn Duệ ko thể tin vào tai mình.

"Không phải biến mất, là đã trốn rồi!" Tần Cảnh Sâm vẻ mặt âm u, miết điếu xì gà trong tay.

"Tại sao cô ấy lại trốn chứ?"- Hàn Duệ vô cùng kinh ngạc bật miệng hỏi ra lời, ko chú ý mình có chút vô thố.

Tần Cảnh Sâm cố kiềm nén cơn thịnh nộ, ngón tay kéo hẳn cà vạt xuống. Nếu hắn biết thì còn cần đến đám người này làm gì chứ.

"Sao thế? Ai có gan chọc Tần thiếu tức giận thế này."- Người đàn ông trẻ mặc áo blouse trắng vừa bước vào phòng lên tiếng.

Tần Cảnh Sâm kiềm chế sự bực bội, quay lại, thái độ dịu bớt: "Bác sỹ Thiệu, cậu đến đây làm gì?"

"Không phải nghe cậu ghé qua nên tôi mới đích thân đến gặp mặt à?"- Thiệu Bác Văn tủm tỉm nhìn gương mặt đang ngày càng đen của Tần Cảnh Sâm.

"Hồi nãy cậu nói muốn khám bệnh? Nhìn cậu khỏe mạnh thế này chắc ko phải cậu đâu nhỉ? Ai thế?"

Tần Cảnh Sâm lừ mắt nhìn Thiệu Bác Văn ko muốn bỏ qua, đưa tay lên day nhẹ mi tâm: "Đúng là tôi muốn nhờ cậu khám cho một người."

"Người đâu? Đưa vào đây đi. Tôi cũng mới xong việc, chỉ còn đợi cậu thôi đấy."

"Đi rồi."

"Đi rồi?"

Thiệu Bác Văn nhìn gương mặt đang bốc hỏa của Tần Cảnh Sâm, ko nể nang cười ha ha hai tiếng. Nhân vật nào tài giỏi đến mức có thể chạy trốn dưới mí mắt của Tần đại tổng tài nức tiếng Minh Thành đây nhỉ. Anh ta rất muốn biết đó.

Nhìn tên bạn thân vẫn ko có dấu hiệu ngừng lại, Tần Cảnh Sâm mặt lạnh quay lại leo lên xe đi mất.

Đây là bệnh viện tư nhân mà Tần Cảnh Sâm tự dùng tiền riêng đầu tư cho người bạn thân của mình là Thiệu Bác Văn từ khi còn học chung đại học bên Mỹ. Bệnh viên kiêm trung tâm điều dưỡng cao cấp dành cho những người có tiền của Minh Thành nên vị trí tọa lạc cũng nằm trong khu dân cư đắt đỏ ở vành đai phía Đông bên cạnh sông Lam.

Nhìn thấy Lâm Ý Nhiên chân trần chạy một quãng đường dài như vậy đuổi theo tên trộm để lấy lại túi xách, Tần Cảnh Sâm nhất thời nổi hứng làm người tốt muốn mang cô đi bệnh viện xem xét một phen. Vậy mà ko nghĩ tới, cô lại chạy trốn.

Lần đầu tiên Tần Cảnh Sâm cảm thấy đau đầu vì hành vi của một người như thế này. Trước mặt cái cô gái tên Triệu Vy Vân kia, Lâm Ý Nhiên luôn tỏ vẻ khoe mẽ, lôi hắn ra làm lí do đả kích cô ta, nhưng khi nhìn thấy hắn thực sự thì là luôn là vẻ mặt chán ghét, bộ dạng rúm ró, thậm chí ko cần suy nghĩ đã tìm đường chạy trốn.

Đừng tưởng là hắn nhìn ko ra.

Tần Cảnh Sâm thừa nhận hắn lớn lên có chút lạnh nhạt, thái độ xa cách, nhưng trước nay chưa từng gây ra chuyện gì quá mức khủng bố dọa người, cho dù là với những đối thủ trên thương trường, huống chi là một cô gái như Lâm Ý Nhiên, cô gái ấy vì nguyên do gì mà gặp hắn thì như nhìn thấy quỷ đòi mạng vậy?

Nhìn đôi giày màu bạc đính đá lấp lánh nằm trên thảm trong xe, Tần Cảnh Sâm rơi vào trầm tư, mãi đến khi nghe thấy điện thoại báo cáo của Hàn Duệ, Tần Cảnh Sâm bực bội vung tay cho tài xế lái xe trở về.

Hắn xem cô muốn trốn đến khi nào đây.

Chương 15

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lâm Ý Nhiên ko dám dừng lại phút giây, cắm đầu cắm cổ chạy, ra được đường lớn, vội vàng ko kịp chặn một chiếc taxi mới thả khách, hối thúc xe chạy về trung tâm Minh Thành.

[Sao thế, chuyện gì đã xảy ra rồi? Ký chủ ko sao chứ?] Lúc này hệ thống đã trồi lên.

[Chưa chết, cái hệ thống chết bầm này, lần nào cũng bỏ mặc ta, người có biết hắn khủng bố thế nào ko? Vất vả lắm mới nhặt được cái mạng này trở về, người còn thế nữa, ta e ta không kịp hoàn thành nhiệm vụ đã phải bỏ mình dưới tay nam chính rồi.]- Lâm Ý Nhiên rùng mình, nhớ đến một vài hình ảnh bạo lực 18+ mà nguyên chủ phải trải qua.

[Ký chủ đừng trách tôi, đây cũng là bất đắc dĩ, tôi chỉ là hệ thống nữ phụ nhỏ bé, làm sao địch lại nổi khí lực cường đại của nam chính, đành phải ủy khuất cô vậy. May mắn, vẫn chưa sao.]- Hệ thống cũng cảm thấy có lỗi, vô cùng thành khẩn mà an ủi cô.

Về đến nơi, Lâm Ý Nhiên đầu óc trống rỗng lao vào căn hộ, leo lên giường trùm kín chăn thở hồng hộc. Cô đã thoát một kiếp rồi, tiếp theo tính sao đây?

Hình ảnh những lão già hói đầu bụng phệ giơ những cái miệng đầy răng vàng phả hơi thở nồng mùi rượu khiến Lâm Ý Nhiên ghê tởm muốn chết, cô thật sự là ko thể chịu nổi đâu. 26 năm trời giữ mình trong sạch, những hành vi thân mật với đàn ông bình thường còn ko có, sao có thể nằm im để mấy lão già thối kia vấy bẩn.

Ngồi một lúc đã đến nửa đêm, Lâm Ý Nhiên mò ra ngoài phòng ăn đỡ một tô mì, lúc này tâm trạng cũng đã bình tĩnh trở lại.

Hành động chạy trốn dưới mi mắt Tần Cảnh Sâm có khi sẽ khiến hắn tức giận, hôm sau sẽ là tin tức phong sát ngập tràn các kênh truyền thông hay ko? Hay hắn sẽ trực tiếp cho người đến bắt cô vào sáng mai? Có khả năng nào hắn thấy cô thành khẩn hối lỗi mà tha cho cô một lần này ko? Những câu hỏi xoay mòng mòng trong đầu khiến Lâm Ý Nhiên không có lòng dạ nào mà ăn nữa, dứt khoát đem nửa tô mì còn lại đổ đi.

Cơn đau dưới chân cuối cùng cũng kéo tâm trí Lâm Ý Nhiên trở lại. Lúc chiều khi chạy đua với tên trộm, dưới bàn chân đã xuất hiện những nốt bỏng nước, thêm cuộc chạy trốn buổi tối nay, bây giờ bàn chân cô đã rách da, phần phồng rộp đã bể ra nhoe nhoét nước dưới chân, đau xót vô cùng.

Lâm Ý Nhiên nhẹ nhàng dùng kim khêu một ít da dính trên vết thương rồi khập khiếng đi vào phòng tắm, cũng may cô có 2 tuần dưỡng thương trước khi gia nhập đoàn phim mới. Mà ko biết sáng mai thức dậy, cô còn có thể tiếp tục ở lại Minh Thành làm diễn viên hay không hay phải trở về quê gia nhập đội công nhân da giày ở phân xưởng của cha mẹ nguyên chủ.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Lâm Ý Nhiên lúc này đã thần hồn nát thần tính, nhìn thấy dãy số lạ trên màn hình, càng run tợn.

"A lô..."

"A lô, đây là chương trình khuyến mãi của công ty XXX, chúng tôi vui mừng thông báo đến quý khách may mắn đã trúng...."

"Không mua bán gì hết, làm ơn đừng gọi nữa."

Lâm Ý Nhiên đang rén cả người, nghe thấy là điện thoại quảng cáo, quả bóng hơi trong lòng xì xuống, bực bội mắng to.

Ngả người nằm trên sofa, 1 phút sau điện thoại lại vang lên.

Lại là một dãy số lạ, Lâm Ý Nhiên lúc này không nhịn được nữa chửi tục: "Mẹ bà nó, vẫn còn muốn làm phiền bố mày à? Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ phải ko?"

Đầu dây bên kia im lặng một hồi.

Lâm Ý Nhiên đột nhiên dâng lên một dự cảm không lành.

Ngay sau đó là giọng nói trầm thấp âm u như satan dưới địa ngục của Tần Cảnh Sâm vang lên bên tai: "Được lắm, Lâm Ý Nhiên!"

Cúp máy rồi, âm thanh tút tút không khác gì tiếng đồng hồ báo tử dành cho cô.

Lâm Ý Nhiên lăn lộn gào khóc.

~

Mơ màng một trận đến gần trưa hôm sau mới uể oải ngồi dậy, nhìn màn hình điện thoại đen ngòm. Để tránh bị quấy rầy, cô dứt khoát tắt máy từ đêm qua, cũng là không muốn nhìn thấy những tin tức xấu về mình.

Vừa mở máy lên, một loạt tin nhắn của chị Hồng và Lý Nhi gửi đến. Chưa kịp mở ra xem, điện thoại đã dồn dập vang lên, Lâm Ý Nhiên nghĩ mình xong đời rồi, run tay ấn nghe.

"Em làm cái gì mà từ hôm qua đến giờ chị gọi điện thoại ko được vậy Ý Nhiên?"- Giọng chị Hồng có vẻ lo lắng.

"Điện thoại hết pin ạ."- Lâm Ý Nhiên lí nhí trả lời

"Em đang ở đâu thế? Điện thoại hết pin từ hôm qua đến giờ luôn à?"- Chị Hồng dò hỏi

"Em ở nhà, ngủ quên mất, giờ mới dậy."- Lâm Ý Nhiên qua loa.

"Ủa, chị tưởng em xảy ra chuyện gì, ko liên lạc được, chị lo. Chuyện hôm qua chị đã được nghe nói."- Chị Hồng thở một hơi, giọng đã bình tĩnh lại nhưng lại khiến Lâm Ý Nhiên đánh lô tô trong lòng, cuối cùng cũng nhắc đến rồi, cô muốn mở miệng nói một tiếng xin lỗi với chị Hồng nhưng cổ họng như bị ai bóp nghẹt, ko phát được ra tiếng, chỉ hổn hển khạc ra hai chữ.

"Chị Hồng...."

"Chị biết khả năng của em, cũng biết mục đích em vào nghề này để làm gì, em nhận bộ này rồi cố gắng diễn xuất thật tốt vai này, đây là một bước đệm lớn cho em để thoát khỏi mác bình hoa tuyến mười tám. Chỉ cần em nổi tiếng rồi, tiền có thể kiếm mấy hồi, hiểu ý chị nói ko?"- Chị Hồng nhẹ nhàng động viên.

Lâm Ý Nhiên "ở ở" hai tiếng trong lòng, ngoáy lỗ tai, muốn nghe rõ ràng lời của chị Hồng nói. Không phải là tin tức phong sát cô sao? Sao lại bàn đến chuyện tương lai nổi tiếng? Cô còn cơ hội làm diễn viên, đóng phim ở Minh Thành à?

"Chị Hồng, ngoài cái này ra chị còn có gì muốn nói với em ko?"

"Em muốn nghe chị nói gì nữa? Chị Hồng đây cũng ko thích nói ngọt với người khác, chủ yếu là ở tấm lòng, hiểu ko? Em ngoan ngoãn, nỗ lực học hỏi diễn xuất, con đường đi sau này của em chị Hồng sẽ hỗ trợ hết mình. Không là đại minh tinh thì cũng là tiểu hoa hàng thật giá thật."

Nói xong, như những lần trước, chị Hồng lại nhanh nhẹn cúp máy vì có công chuyện khác.

Mà Lâm Ý Nhiên lúc này vẫn cầm điện thoại để bên tai, mơ hồ nghĩ, hình như không có tin tức bóng gió nào thổi qua chỗ chị Hồng.

Lật đật mở trang mạng xã hội ra, ngoài trừ vài tin tức kinh tế tài chính ko đáng chú ý, ghim đặc biệt của mấy hôm nay là bài thông báo lưu lượng mới nổi Hoắc Tu Kiệt tham gia dự án phim cấp S của TC Ent.

Không hề có bất kỳ tin tức gì về diễn viên vô danh có cái tên là Lâm Ý Nhiên.

Trên tường nhà vẫn dừng lại ở bức hình selfie do chính nguyên chủ tự đăng. Con số followers cũng dừng lại ở mốc 12.000 người. Mọi thứ đều sóng yên biển lặng một cách quỷ dị, khiến Lâm Ý Nhiên vừa mừng vừa lo, ko biết trong hồ lô của Tần Cảnh Sâm chứa cái gì?

[Ngươi nói xem, nam chính sẽ xử lí ta thế nào đây?]- Lâm Ý Nhiên hoang mang.

[Nói thật là hệ thống cũng ko rõ, theo thiết lập nhân vật, nam chính có thể so với vương công thái tử trong thời phong kiến, một tay che trời ở Minh Thành, tính cách lại có thâm sâu khó dò, thủ đoạn ra tay vô cùng tàn nhẫn hiểm độc, cho nên quả thật không thể đoán ra.]- Hệ thống cũng bó tay, không đưa ra được giải pháp gì hay ho, ngược lại còn dọa Lâm Ý Nhiên một trận.

[Ngươi nói xem, nếu bây giờ ta đến nhận lỗi với hắn, có khả năng sống qua con trăng này ko?]- Lâm Ý Nhiên đề xuất ý kiến.

[Mọi chuyện ko thể nói trước, nhưng còn nước còn tát, cái gì cảm thấy làm được thì ký chủ nên làm ngay, tránh đêm dài lắm mộng.] Hệ thống cũng mệt chết mẹ luôn rồi, nó chỉ mong Lâm Ý Nhiên có thể bình an đi hết vai diễn này rồi thăng thiên hay trở về, gì cũng được.

Rà lại một vòng, từ lúc cô xuyên đến bây giờ, cốt truyện đã bắt đầu, mà cô cũng hi sinh dấn thân thực hiện đc một số hành động liên

quan đến nam nữ chính. Lần vừa rồi có thể nói là nam chính đã chính thức ra mặt cho nữ chính, cô cũng đã có cuộc tiếp xúc trực tiếp với nam chính. Như vậy tức là vai diễn nữ phụ độc ác xấu tính này của cô cũng đã tác động lên mối quan hệ của nam nữ chính rồi. Cột mốc cuối cùng là nam chính Tần Cảnh Sâm ra tay phong sát cô toàn diện ở Minh Thành khiến nguyên chủ mất đi toàn bộ tài nguyên mà giới giải trí cũng ko còn có thể bước chân vào, tương đương với việc nguyên chủ chỉ có thể rời khỏi Minh Thành mà về quê chăn vịt.

Mà mục đích duy nhất của Lâm Ý Nhiên khi đảm nhận vai diễn trong thế giới này chính là làm sao giảm thiểu tối đa thù hận của nam nữ chính với mình, từ đó mà khiến cho mức độ hình phạt và thủ đoạn ra tay của Tần Cảnh Sâm với nguyên chủ đây cũng sẽ bớt đi phần nào, Lâm Ý Nhiên cô có thể tìm được đường sống trong cái chết, sau đó tìm một nơi bình yên mà sống vui vẻ qua ngày, ko cần phải lo lắng bị trả thù, bị bắt gian, hay bị hành hạ đánh đập cưỡng hiếp đến điên loạn mà chết bờ chết bui bên cầu.

Lâm Ý Nhiên chờ đến ngày mai, tin tức phong sát vẫn chưa rơi xuống đầu thì có hơi lo lắng. Cô mới chỉ diễn được phân nửa, lúc này tình cảm của nam nữ chủ chưa được sâu đậm, mà khả năng lên đài của cô có khả năng sẽ bị người ta chặn ngang, khó có thể hoàn thành cốt truyện.

Thế này thì không xong rồi, cô đã đắc tội với nam nữ chủ, lại ko thể trở về thế giới cũ, đương nhiên là ở lại đây chịu tội thay nguyên chủ rồi, kết cục thê thảm của nguyên chủ cô vẫn còn nhớ như in. Lâm Ý Nhiên một chút cũng không muốn trải qua. Cho nên, cô rốt cục phải diễn tiếp cái vai nữ phụ pháo hôi phản diện này chờ ngày bị phong sát mà nhìn hai người kia ân ân ái ái.

Điều tiên quyết bây giờ là Lâm Ý Nhiên phải tiếp tục được lên đài, nếu ko còn cơ hội xuất hiện trước mặt nam nữ chủ, cô diễn cho ai xem đây, cũng coi như không hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Nghĩ thế, Lâm Ý Nhiên cắn răng, đưa ra quyết định.

Chương 16

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đầu thu, gió đêm cũng có hơi lạnh, mấy ngày nay sợ bóng sợ gió, Lâm Ý Nhiên ko dám ra ngoài, chỉ sử dụng tạm nước muối để sát khuẩn ban đầu, bây giờ cần phải đi ra ngoài mua một chút băng gạc.

Thật ra vết thương này cũng chẳng là gì so với thời còn đi học, nhưng vì muốn dưỡng cho mau lành để kịp cho dự án sắp tới, Lâm Ý Nhiên ko dám hoạt động nhiều, chỉ nghĩ ghé tiệm thuốc 24h ở kế bên khu chung cư rồi trở về ngay.

Lâm Ý Nhiên bên trên tròng 1 cái áo hoodie màu hồng, bên dưới chỉ bận một chiếc quần short ngắn, lộ ra một đôi chân thon dài thẳng tắp, dưới bàn chân quấn vải trắng sơ xài xỏ gọn lỏn vào đôi dép bông hình con heo, búi tóc trên đầu như muốn rơi xuống, chậm chạp bước vào tiệm thuốc quơ tay múa chân một lúc.

Tần Cảnh Sâm mấy ngày nay ko vui, đây là nhận định của tất cả mọi người xung quanh.

Bản thân hắn cũng không biết vì sao, cơn bực dọc nằm ngang ở cổ ko cách nào phát tiết được, cuối cùng quyết định trở về biệt thự nghỉ ngơi mấy ngày cuối tuần này.

Nghe tin Tần Cảnh Sâm trở về, quản gia cùng người làm vườn đã đứng chờ sẵn ở cửa. Dì giúp việc và đầu bếp thì đang tất bật dọn bàn ăn theo gu thẩm mỹ và khẩu vị của hắn.

Dùng xong bữa tối, Tần Cảnh Sâm ko định lên phòng ngay mà ngồi trên sofa lớn ở phòng khách, nhâm nhi một ly Cognac giải tỏa tinh thần.

Dì Lư giúp việc hiền lành và làm việc tỉ mỉ siêng năng nhất ở đây, dù

đã lớn tuổi nhưng vì tính tình thật thà, lại ko thích nghe ngóng chuyện của chủ nhân nên Tần Cảnh Sâm rất nể tình mà giữ bà lại làm việc gần 10 năm nay cùng quản gia Lễ bên nhà chính của Tần thị từ lúc hăn mới về nước tiếp quản gia tộc.

Trên tay dì Lư cầm một đôi giày cao gót màu bạc đính đá lấp lánh, ngập ngừng nhìn về phía ông chủ trẻ tuổi của mình: "Thiếu gia, đôi giày này...?"

Lúc này Tần Cảnh Sâm mới nhớ ra, hắn lại mang đôi giày của Lâm Ý Nhiên về quăng vô tủ giày ở biệt thự.

"Vứt đi." Giọng hắn nặng nề, nói xong đã ngửa cổ uống cạn ly rượu.

"Ting", âm báo tin nhắn điện thoại vang lên. Ngón tay dài lướt trên màn hình, thông báo một video đã được gửi đến tài khoản của hắn. Nhấn nút play, màn hình hiện ra bóng dáng một cô gái khập khiễng bước trên via hè, quần áo phong phanh đơn giản, thậm chí có chút nhàu nhĩ, dưới chân lê một đôi dép bông, mà bàn chân thì được băng kín, màu thuốc nâu nâu đỏ đỏ đã thấm ra ngoài miếng băng gạc.

Vậy mà vẻ mặt cô gái chẳng có gì là đau đớn, cô vừa đi vừa xem cái gì đó trong điện thoại rồi bật cười khúc khích, cho nên ko cẩn thận đâm vào người đường ông trẻ đi hướng ngược lại.

Nhìn thấy đối phương là một cô gái xinh xắn, lại luôn miệng cúi đầu xin lỗi, người đàn ông ấy cũng xua tay ko ngừng, lại tiến đến gần, một bộ dáng muốn đỡ cô gái trở về chung cư.

Video kết thúc ở đoạn cô gái vẫy tay cúi chào người đàn ông trước cửa chung cư rồi quay lưng bước lên lầu.

Ngón tay Tần Cảnh Sâm khẽ vuốt nhẹ màn hình, video lại play lại từ đầu một lần nữa. Nhìn hình ảnh đơn giản mộc mạc đến xuề xòa của Lâm Ý Nhiên trong clip, Tần Cảnh Sâm nhếch môi cười mỉm một cái, đây chính là hình ảnh chân thực của cô sau lưng hắn có phải

không?

Màn hình dừng lại, hiện ra bóng hai nam nữ trẻ tuổi dán sát vào nhau, đôi mắt cô gái nhìn lên, nét mặt có vẻ ngại ngùng, nụ cười trên môi vẫn ko ngừng lại.

Tần Cảnh Sâm xoa mi tâm, buông điện thoại, rót thêm một ly rượu nữa, rồi đột nhiên hắng giọng gọi dì Lư trở lại: "Đôi giày đó, dì cất vào tủ giày trong phòng ngủ chính giúp tôi."

Nói xong câu này, trong đầu hắn cũng nhảy ra một ý nghĩ kỳ lạ, ánh mắt ánh lên một tia tính toán tà ác. Cô gái Lâm Ý Nhiên này, hắn đã không tính toán bỏ qua thì cô chạy không thoát. Chờ xem hắn thu thập cô như thế nào đây.

Đã ra quyết định, sáng nay Lâm Ý Nhiên dậy thật sớm, vừa lui cui trong bếp, lại đi sửa soạn một hồi, 11h chính thức tập tễnh bước chân ra khỏi nhà.

[Ký chủ xác định chỉ như thế này thì có thế thu phục được vị tống tài bá đạo lớn nhất truyện?]- Hệ thống nghi ngờ.

[Mọi thứ đều có thể dễ dàng nói chuyện thông qua đường bao tử. Nghe câu này chưa?]- Lâm Ý Nhiên hất hàm.

Nói thì nói cứng như vậy nhưng Lâm Ý Nhiên hoàn toàn ko có tự tin, chưa kể, cô còn ko chắc mình có cơ hội để gặp cái vị bá tổng kia nữa đây, cái thứ trên tay này chỉ là đạo cụ mang theo cho đỡ trống trải mà thôi, vạn nhất nếu có thể gặp được thì còn có cái để mượn hoa kính phật. Thử hỏi một người đàn ông hoàng kim gia tài trăm tỷ, thứ quý giá gì trên đời mà chưa từng trải qua, cô thì lại nghèo rớt mồng tơi, lấy đâu ra tiền mua quà đắt đỏ cho hắn chứ.

Thôi thì cứ của nhà trồng được vẫn là xài tốt nhất.

Tòa nhà Tần thị uy nghi tráng lệ sừng sững dưới ánh mặt trời, ánh sáng phản chiếu trên những tấm kính khiến Lâm Ý Nhiên bị đau

mắt.

Hít một hơi, Lâm Ý Nhiên ưỡn ngực đi vào trong sảnh.

Quầy lễ tân rộng lớn nằm ở trung tâm, chỗ cửa sổ kính sát đất bày biện một hàng ghế sofa êm ái, gần đó là quầy tự phục vụ nước, có trà túi lọc và cả cafe nữa. Không hổ là công ty lớn, đến đại sảnh cũng sang trọng cao cấp hơn người.

Lễ tân vừa ngẳng đầu lên, nhìn thấy Lâm Ý Nhiên tiến vào, bên mỗi là một nụ cười khinh thường thấy rõ.

Lâm Ý Nhiên tất nhiên cũng nhận ra, có hơi nhụt chí quay lưng lại hỏi nhỏ: [Này, sao cô ta nhìn tôi kỳ lạ thế nhỉ?]

[Hmmm, để tôi xem lại nào, nguyên chủ trước đây từng có thời gian đeo bám nam chính quá lố, đến mức rình mò trước cửa công ty, còn làm loạn ở đại sảnh đòi gặp mặt Tần Cảnh Sâm bằng được, cuối cùng bị cho vào blacklist, đuổi ra ngoài, còn bị cười nhạo một trận. Đúng rồi, chính là ở đây. Cũng chưa trôi qua lâu lắm, hiển nhiên là vẫn còn bị người ta ghi nhớ.]- Hệ thống thản nhiên tường thuật lại.

[Trời ơi, sao tôi cứ bị nguyên chủ dẫm chân thế này, vậy thì làm sao có cơ hội gặp Tần Cảnh Sâm nữa chứ.]- Lâm Ý Nhiên ôm đầu muốn ngã quỵ.

Hệ thống cũng cảm thấy đây là một ca vô cùng khó kể từ khi nó nhậm chức đến nay. Bất kỳ tình tiết nào đều bị nguyên chủ cốt truyện phá hư, đến nó là hệ thống mà bây giờ cũng còn lung lay khi nhìn Lâm Ý Nhiên ủ rũ đứng đó.

[Đã đến đây rồi, hay cứ thử một lần nữa đi, cùng lắm thì là bị người ta đuổi ra ngoài, chuyện này quá quen thuộc với nguyên chủ rồi, ko sợ mất mặt nữa!] Hệ thống động viên.

Lâm Ý Nhiên nghĩ nghĩ lại xoay người thẳng lưng đi vào, đến trước quầy lễ tân, nở một nụ cười nhe 8 cái răng sáng bóng tiêu chuẩn, giọng mềm mại uyển chuyển: "Xin chào, tôi có thể gặp Tần tổng ko?"

Nhân viên lễ tân thái độ chuyên nghiệp đúng mực đáp lại: "Xin chào, cô đây có hẹn trước với Tần tổng ko, nếu có vui lòng điền thông tin vào form này, chúng tôi sẽ báo lên phòng thư ký bên trên để xin lệnh."

Lâm Ý Nhiên đau khổ, tất nhiên là cô ko có hẹn trước rồi.

"Uhm...tôi ko có hẹn trước, cảm phiền cô liên hệ báo với Tần tổng giúp tôi được ko?"- Lâm Ý Nhiên ngại ngùng nói.

Lễ tân liếc mắt lên, nụ cười châm biếm, giọng nói vẫn vô cùng lịch sự: "Thành thật xin lỗi, nếu ko có hẹn trước thì cô không thể đi vào."

"Nếu ko gặp được Tần tống, thì có thế cho tôi gặp trợ lý Hàn được ko? Tôi có chút chuyện."- Lâm Ý Nhiên nằn nì.

"Cô có hẹn trước ko? Nếu ko có hẹn trước thì ko được." Lễ tân ko có nhiều kiên nhẫn, đã rút đi nụ cười trên mặt.

"Vậy có thể cho tui xin số điện thoại của trợ lý Hàn được ko?"- Lâm Ý Nhiên cố gắng lần cuối cùng.

"Này cô, chúng tôi ko có nhiều thời gian để tiếp loại người như cô, nếu đã ko có hẹn, vui lòng quay trở về cho."- Lễ tân lạnh lùng nhấn phím nội bộ, hai bảo vệ từ đâu xuất hiện đi lại chỗ này.

Lâm Ý Nhiên như dự đoán lần nữa bị quăng ra ngoài.

Hình ảnh chật vật của cô được một số nhân viên và khách trong đại sảnh ghi lại. Ngay lập tức video đã lan truyền khắp các bộ phận trong tòa cao ốc.

Trợ lý Hàn cầm văn kiện đi vào bộ phận thư ký trên tầng cao. Vì tính chất công việc, Tần Cảnh Sâm thành lập riêng một bộ phận thư ký và cấp quyền quản lý cho Hàn Duệ để có thể hỗ trợ anh ta các đầu tin tức hoặc báo cáo từ các bộ phận trong tập đoàn và các công ty chi nhánh.

Lúc này văn phòng thư ký đang rất sôi nổi, mọi người tụ tập lại một bàn, vừa uống cafe vừa chỉ trò bàn tán về khung chat trong màn hình. Hàn Duệ bình thường cũng là người vô cùng yên tĩnh, anh ta nhẹ nhàng đi lướt qua vào văn phòng riêng của mình để lấy văn kiện đưa lên cho Tần Cảnh Sâm.

Ngoài ý muốn nhìn thấy một hình ảnh quen thuộc trên màn hình.

Hàn Duệ vội vàng dừng lại, tiến lại gần nhìn một lần nữa.

"Đây là?"

Nhân viên trong phòng giật mình, vội vàng tản ra, run rấy nhìn Hàn Duệ. Tuy anh ta ko ác liệt bằng Tần Cảnh Sâm nhưng đi theo ông chủ lớn hơn 5 năm, trên thân cũng nhuốm chút ít khí thế cường đại và thâm trầm.

"Video này là thế nào đây?"- Hàn Duệ lạnh nhạt hỏi.

"Đang ở dưới sảnh đấy ạ, Lâm Ý Nhiên lại tìm đến đòi gặp Tần tổng, thậm chí còn muốn xin số điện thoại của trợ lý Hàn, đã bị lễ tân gọi bảo vệ đuổi ra ngoài." Một người trong nhóm họ nhanh chóng báo cáo, trong giọng nói còn nhiễm chút sự vui vẻ.

Hàn Duệ nhíu mày, nhớ đến cái vị đang ở trên tầng cao kia đang sầm xì mấy ngày nay, vội vàng nhấn thang máy lao lên.

Tần Cảnh Sâm đang vùi đầu kiểm tra các bảng kế hoạch của giám đốc bộ phận, không vui khi có người làm phiền, giọng nói có phần gắt gỏng: "Chuyện gì?"

"Cô Lâm, Lâm Ý Nhiên đang ở dưới sảnh, muốn gặp Tần tổng?"-Hàn Duệ không dám chậm trễ.

"Sao cơ, Lâm Ý Nhiên?"- Nghe thấy cái tên này, rốt cuộc Tần Cảnh Sâm cũng chịu ngắng đầu lên nhìn Hàn Duệ.

Hàn Duệ vội vàng mở màn hình theo dõi camera an ninh nội bộ trong tòa nhà, nhìn thấy rõ Lâm Ý Nhiên đang bị hai bảo an ép sát bên sườn đẩy ra ngoài.

Mà mấy nhân viên lễ tân thì đứng khoanh tay ra chiều rất hài lòng.

Còn mấy người giơ điện thoại quay phim lại.

Tần Cảnh Sâm nhíu mày: "Cậu đi xuống xử lý đi."

Hàn Duệ chỉ chờ mỗi câu này, vội vàng nhấc điện thoại gọi một cuộc, cước bộ cũng ko dừng lại mà tiến thẳng về phía thang máy.

Lâm Ý Nhiên bị người đẩy mạnh ra bên ngoài, thân hình chới với mãi mới lấy được thăng bằng, nhìn hai bảo an đứng khoanh tay làm mặt lanh trước cửa, nhìn cô như đề phòng ăn trộm, rốt cuộc cũng chán nản thở dài.

[Biết ngay mà, làm sao có thể.]

[Không nghĩ bọn họ hạ thủ mà chẳng lưu tình chút nào.]- Hệ thống góp vui.

[Tần Cảnh Sâm là người thế nào thì cấp dưới cũng như thế mà thôi. Hôm nay đi công cốc rồi.] Lâm Ý Nhiên xoa cổ tay, tính quay người đi về.

"Cô Lâm Ý Nhiên"

Một giọng đàn ông vang lên.

Ai mà lại gọi cả họ lẫn tên của cô vậy.

Lâm Ý Nhiên nghiêng đầu nhìn lại, Hàn Duệ nhanh chân chạy đến cửa, gương mặt tươi cười thân thiện.

Cô ko tin vào mắt mình, dùng ngón tay chỉ chỉ vào mặt hỏi: "Anh...là gọi tôi à?"

Hàn Duệ nhẹ nhàng đến gần: "May quá, cô Lâm vẫn chưa đi."

"À vâng, tôi cũng chuẩn bị đi rồi đây." Lâm Ý Nhiên ngơ ngác.

"Không phải cô Lâm đây đến tìm Tần tổng sao?". Hàn Duệ mỉm cười đưa tay mời.

Lâm Ý Nhiên lại ngẩn người lần nữa: "Tôi...được đi vào à?".

"Tất nhiên, Tần tổng đang đợi cô trên văn phòng chủ tịch."

Lâm Ý Nhiên cứ thế bị Hàn Duệ đích thân đưa vào thang máy riêng của tổng giám đốc trước ánh mắt sững sờ của mọi người.

Chương 17

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dưới sảnh một trận xôn xao, cô gái lễ tân vừa nãy sẵng giọng với Lâm Ý Nhiên bây giờ đã run như cầy sấy, cô gái đó vậy mà thật sự là khách của Tần tổng.

"Làm sao đây?"

Mấy đồng nghiệp còn lại ra sức an ủi, nhưng thâm tâm ai cũng quá đỗi kinh ngạc, thầm cảm thấy may mắn hồi nãy mình chưa nói gì nặng với Lâm Ý Nhiên.

Lâm Ý Nhiên hồi hộp đứng trong thang máy, cẳng chân ko nhịn được mà nhịp nhịp mấy cái, Hàn Duệ nhìn tướng đứng lưu manh của cô thì buồn cười.

Thang máy rất nhanh đã lên đến tầng văn phòng chủ tịch.

Toàn bộ tầng này là khu vực riêng của Tần Cảnh Sâm, được trang hoàng theo đúng phong cách của nam chính, lạnh lẽo, âm u, toát lên đầy mùi tiền.

Hàn Duệ đưa cô đến trước một cánh cửa bọc da gõ hai tiếng rồi mở cửa đưa tay mời.

Lâm Ý Nhiên chần chừ bước vào, miệng há hốc trước thiết kế sang trọng và nội thất đắt đỏ trong phòng.

Cô chỉ là dân đen, lần đầu tiên đứng trong căn phòng rộng lớn bày biện xa xỉ thế này, có cảm giác cô đang đi trên tiền chứ ko phải là tấm thảm lông dê nữa rồi.

Tần Cảnh Sâm đã nhận ra ngay khi cô bước vào nhưng hắn vẫn ko

ngừng lại, tay vẫn hí hoáy viết viết trên bàn, đầu cũng ko ngẳng lên.

Ở đây chỉ có mỗi mình cô và hắn, hệ thống như thường lệ trốn đi đâu mất rồi, Lâm Ý Nhiên đảo mắt một vòng ngó nghiêng xung quanh trầm trồ vài câu, sau đó nhận ra mình hơi thất thố, lại yên lặng đặt mông nhỏ ngồi xuống một góc sofa.

Nhàm chán chơi điện thoại đến khoảng nửa giờ sau, rốt cục cô cũng nghe được tiếng ghế xoay ma sát trên nền.

Tần Cảnh Sâm có vẻ đã xử lý xong công việc, đứng lên thong dong bước đến ngồi xuống chính giữa sofa, ý vị thâm trường nhìn cô.

"Tần tổng...~!" Lâm Ý Nhiên vội vàng bẻ giọng mình lại, nũng nịu kêu lên.

"Đến đây có chuyện gì?". Tần Cảnh Sâm đã nhìn ra cái bộ dạng giả vờ này của cô, bình tĩnh không gợn chút sóng mà trầm trầm hỏi.

"Nhiên Nhiên nhớ ngài quá đi." Lâm Ý Nhiên nỗ lực uốn éo người diễn xuất.

"Ngừng, nếu ko chịu nói chuyện nghiêm chỉnh, tôi sẽ trực tiếp quăng cô ra khỏi đây." Tần Cảnh Sâm ngả người ra sofa, ánh mắt sắc bén quét qua, giọng nói chứa đầy sự hăm dọa.

Lâm Ý Nhiên rùng mình, vội vàng quy củ ngồi trở lại, cười cười lấy lòng: "Hôm nay đến đây là muốn thỉnh tội với Tần tổng."

"Cô biết mình gây ra tội gì ko mà đòi thỉnh?"- Tần Cảnh Sâm nói mát.

"Tất nhiên, lần đó tôi cũng ko cố ý đâu, chẳng qua trước đó có điện thoại quảng cáo, tôi cứ nghĩ là bọn họ gọi lại nên mới..."- Cô ko dám nói hết, sợ lại chọc giận đến vị đại gia này.

"Chỉ có chuyện đó à?". Tần Cảnh Sâm vắt chéo chân, ánh mắt tà tứ

khóa chặt Lâm Ý Nhiên.

"Còn gì nữa sao?". Lâm Ý Nhiên giả ngây giả ngô.

"Nếu chỉ có vậy thì cô ra ngoài được rồi!"- Tần Cảnh Sâm ko muốn phí thời gian với cái người ko chút thành tâm này, trực tiếp phất tay.

"À...còn...còn nữa, đừng đuổi tôi đi ra ngoài mà, tôi nói!"- Lâm Ý Nhiên xua tay, lắc đầu nguầy nguậy.

Tần Cảnh Sâm ngồi trở lại, khóe môi khẽ nhếch, chờ đợi cô nói.

Lâm Ý Nhiên liếm môi mấy cái, tròng mắt xoay tròn, ngón tay xoắn vào nhau, mãi mới mở miệng: "Tôi ko nên ăn hiếp Triệu Vy Vân, ko nên giữa thanh thiên bạch nhật mà nói ra những lời đại nghịch bất đạo với Tần tổng."

Tần Cảnh Sâm thân hình bất động.

"Không nên chĩa ngón tay thối với xe của ngài."

Lông mày hắn giật một cái.

"Không nên nói dối Tần tổng, càng không nên chạy trốn."

Gân xanh trên trán hắn nhảy thịch một cái.

Lâm Ý Nhiên lấm lét nhìn người đàn ông bất động thanh sắc trước mặt, cuối cùng ko nhịn được khóc rống lên: "Chẳng lẽ ngài còn biết được chuyện tôi chửi thầm ngài sau lưng sao?"

"Lâm Ý Nhiên"- Tần Cảnh Sâm nghiến răng ken két, hận ko thể bóp chết cô.

Cô sợ hãi, theo bản năng ngồi thụp xuống ôm đầu: "Đừng đánh, làm ơn đừng đánh!"

Cơn tức giận của hắn như quả bóng xì hơi.

Mãi không thấy đối phương ra tay, Lâm Ý Nhiên lén lút nhìn qua khe hở những ngón tay, thấy Tần Cảnh Sâm đang gõ ngón tay xuống bàn, gương mặt đã bình tĩnh trở lại, mới biết mình vừa vượt qua được một kiếp.

Vội vàng ngồi dậy sán đến gần nịnh nọt: "Tần tổng, tôi biết là tôi sai rồi, ngài đại nhân đại lượng tha cho tôi được ko? Tôi có mang cơm trưa đến cho Tần tổng đây nè."

Lâm Ý Nhiên gấp gáp muốn khoe khoang, ôm hộp cơm giữ nhiệt hình Doraemon đặt lên bàn, mở ra.

Hộp cơm 4 ngăn đầy đủ hương sắc.

"Đây là tôi tự tay làm đó, cũng đủ thành tâm chứ."- Lâm Ý Nhiên chân chó cười cười.

"Cô cũng biết làm cơm à, có chắc là ko bỏ độc vào đây ko?" Tần Cảnh Sâm khinh thường.

"Tôi nào dám chứ, đây là xã hội pháp trị đấy, giết người sẽ ngồi tù."-Lâm Ý Nhiên ko nhận ra sự châm chọc trong lời nói của hắn, vội lắc đầu, gắp một miếng thịt bò kho lên: "Tần tổng thử xem."

Nhìn cô hai tay cầm đôi đũa đưa ra trước mặt, Tần Cảnh Sâm thế mà lại mở miệng ra thật.

Lâm Ý Nhiên chỉ tính làm bộ đưa đến trước mặt hắn, còn cô đã chuẩn bị một đôi đũa riêng cho Tần Cảnh Sâm rồi, ấy vậy mà hắn lại há miệng cắn lấy.

Thịt bò kho rất mềm, có chút tê cay, mùi vị cũng vừa vặn, thơm vị

"Sao, ăn được ko?" Lâm Ý Nhiên hồi hộp như lần đi thi đại học.

Tần Cảnh Sâm ko trả lời, ngón tay thon dài chỉ vào khay kế tiếp: "Đây là gì?"

Lâm Ý Nhiên vội vàng mở ra, miệng liến thoắng: "Đậu hủ non sốt tương cay." Lại múc một muỗng nhỏ lên cho hắn ăn thử.

Cứ thế, Tần Cảnh Sâm ngồi chỉ tay, Lâm Ý Nhiên như thị nữ trong tẩm cung phục vụ hoàng đế dùng ngọ thiện.

Thoáng cái mấy khay cơm trên bàn đã thấy đáy.

Tần Cảnh Sâm hài lòng đưa khăn ướt lên lau miệng.

Lâm Ý Nhiên xoa tay, lần nữa cầu tình: "Tần tổng, vậy chuyện của tôi chắc có thể tha thứ chứ?"

"Để xem biểu hiện của cô đi." Hắn ko đáp ứng ngay mà treo một câu lờ lửng.

"Sao cơ?" Lâm Ý Nhiên chưa tiêu hóa kịp.

"Nếu cô làm tôi hài lòng, thì tôi có thể xem lại." Tần Cảnh Sâm cười tà, lâu lắm rồi mới có bữa cơm làm hắn thỏa mãn như vậy, ko thể chỉ sử dụng được có một lần chứ.

"Làm sao mới có thể khiến Tần tổng hài lòng, tôi chỉ là một diễn viên nhỏ vô danh, trên răng dưới dép thế này, chỉ có thể mỗi ngày làm cơm dâng lên cho đại gia ngài thôi."- Lâm Ý Nhiên khó nghĩ vò đầu.

"Cũng được."

"Hả?" Lâm Ý Nhiên ngẳng đầu ngơ ngác.

"Giờ nghỉ trưa là 11h rưỡi, ngày mai đừng đến trễ đấy, à, tôi muốn ăn canh súp khoai, với thịt heo cháy cạnh, còn hai món còn lại cô tự nghĩ đi." Tần Cảnh Sâm thả xuống một câu khiến Lâm Ý Nhiên nghẹn họng.

Đây là muốn cô tiếp tục phục vụ cơm trưa à.

~_~

Khi Lâm Ý Nhiên ủ rũ rời khỏi toà nhà Tần thị, toàn bộ nhân viên bộ phận lễ tân đã nhận một email cảnh cáo.

Mà nhân viên lễ tân trực tiếp nói chuyện tay đôi với Lâm Ý Nhiên đã bị đưa lên phòng hành chính kỷ luật.

Sau hôm đó không thấy bóng dáng cô nàng đi làm nữa.

Theo như lời một người kể, phía trên đưa văn bản xuống yêu cầu nhân viên tập đoàn Tần thị nghiêm chỉnh chấp hành quy định tiếp đãi khách hàng, ko được thể hiện bất kỳ sự khó chịu, bất lịch sự hoặc khinh thường dù là với bất kỳ người nào khi đến Tần thị liên hệ công tác.

Tác phong chuyên nghiệp lịch sự là yêu cầu hàng đầu khi tuyến dụng nhân sự.

Trợ lý Hàn trực tiếp ra lệnh yêu cầu tất cả phải có sự thông báo lên phòng thư ký, bộ phận lễ tân ko được tự tiện quyết định cho đến khi nhận được chỉ thị của cấp trên.

Chương 18

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lâm Ý Nhiên mệt mỏi rã rời lăn ra giường, hệ thống lúc này lại trồi lên trở lại hỏi thăm: [Sao rồi, dỗ được nam chính chưa?]

[Trước mắt thì đã vượt qua được một ải rồi, chưa chết được. Nhưng ngày tháng sau này, ngươi nói xem làm sao ta có thể trụ nổi]

[Nam chính âm hiểm xảo trá, không có chút tình cảm, hắn vẫn chưa xử lí ký chủ, điều có chứng minh ký chủ vẫn chưa chạm đến giới hạn của hắn.]- Hệ thống phân tích.

[Vậy thì bây giờ cứ tiếp tục thế nào sao?]

[Ký chủ chịu khó nhẫn nhịn một thời gian, xem tình hình nam nữ chính ra sao, lúc đó hệ thống sẽ thông báo cho ký chủ làm một mẻ tóm gọn.]

Từ sau lần đó, Lâm Ý Nhiên biến thành chân hầu cơm trưa cho vị đại gia nào đó trên tầng 60 của tòa cao ốc Tần thị.

Mỗi sáng phải dậy sớm đi chợ để mùa được đồ tươi, 11h vội vàng chạy đến công ty của Tần Cảnh Sâm, lại còn phải giả vờ mua vui cho hắn suốt 2 tiếng đồng hồ, Lâm Ý Nhiên vừa mệt thân vừa mệt tâm.

Mà tên này còn khó ăn khó uống.

"Món canh rong biển hôm nay hơi ngọt."

Ngọt cái đầu anh!

"Món cá chưng tương này lần sau đừng cho nhiều ớt quá."

"Sao được, phải có ớt mớt thơm chứ, món này ko cay ko ngon đâu, bí quyết gia truyền của nhà tôi đó." Lâm Ý Nhiên ko nhịn được cãi lại.

Tần Cảnh Sâm miệng thì chê, tay vẫn gắp lia lịa, nghe vậy liếc xéo một cái.

Lâm Ý Nhiên lập tức cười hề hề: "Tần tổng nói phải, Nhiên Nhiên sẽ chú ý điểm này."

Tần Cảnh Sâm lấy khăn lau miệng, hiếm thấy uống một ngụm trà sữa cô mang theo, ngả người vào sofa có chút thỏa mãn nói: "Thời gian này ko có lịch trình gì sao?"

"Sang tháng sẽ nhập đoàn, quay một bộ webdrama hiện đại." Lâm Ý Nhiên thành thật trả lời.

"Là đoàn nào, tên gì?"

"Đạo diễn Chung Thịnh, của công ty Sao Trời và đài SundayTV."

Tần Cảnh Sâm cảm thấy mấy ngày nay Lâm Ý Nhiên phục vụ hắn cũng rất chu toàn, nghĩ nghĩ cũng ko nên ăn không của người ta như thế, nhấn điện thoại nội tuyến, gọi cho Hàn Duệ: "Cậu tổng hợp thông tin của dự án phim Nếu ko là tình yêu, đạo diễn Chung Thịnh của công ty Sao Trời và Sunday TV cho tôi."

Lâm Ý Nhiên ngơ ngác nhìn một loạt hành động của Tần Cảnh Sâm: "Anh tính làm gì thế?"

"Ko phải cô sắp nhập đoàn à, làm chống lưng cho cô một lần."

Lâm Ý Nhiên hiểu, giới giải trí với tư bản gắn bó mật thiết, không phải ai làm diễn viên cũng có cơ hội nổi tiếng, dù tài giỏi đến đâu, ko có tư bản phía sau chống đỡ, cả đời cũng chỉ có thể đóng vai quần chúng.

Nhưng cô ko nghĩ làm người nổi tiếng, cô chỉ hoàn thành vai này theo cốt truyện rồi rời đi thôi.

"Anh ko cần..."

"Nếu tôi đầu tư, catse của cô sẽ tăng lên."- Tần Cảnh Sâm tùy tiện nói thêm một câu.

Lần này thì Lâm Ý Nhiên im bặt.

Tiền nhiều ai mà chả thích chứ.

Nghe vậy Lâm Ý Nhiên càng ra sức phục vụ cho bao tử của Tần Cảnh Sâm.

~

Bộ phim Rồng bay phượng múa đã được công chiếu, ngay lập tức được trong ngoài giới hoan nghênh nhiệt liệt.

Nguyên tác căn bản đã là một bộ tiểu thuyết xuất sắc rồi. Qua phần đầu tư và diễn xuất của những tên tuổi gạo cội nhanh chóng trở thành đề tài thảo luận trên khắp cõi mạng.

Mà vai diễn công chúa của Triệu Vy Vân được mọi người nhiệt liệt đón nhận, độ thảo luận cũng vô cùng cao, đa phần đều là khen ngợi.

[thương thay cho tiểu công chúa, đứng giữa phải làm sao đây]

[Triệu Vy Vân diễn rất đạt, đây chính là tiểu công chúa trong lòng tôi.]

[chính thức gia nhập cộng đồng đám mây nhỏ nha!]

Triệu Vy Vân một bước tiến lên hàng tiểu hoa, vô cùng vui vẻ.

Mà tình hình sóng yên biển lặng mấy ngày nay bên này khiến cho Lâm Ý Nhiên có hơi lo lắng: [Này, chúng ta cứ thế này mãi ko được đâu? Tôi sắp nhập đoàn rồi đấy.]

[Tôi đang kiểm tra các sự kiện gần đây nhất đây, chờ một chút, có rồi, bộ phim Rồng bay phượng múa đã chiếu rồi cho nên nữ chính được lựa chọn trở thành 1 trong những ứng cử viên đại diện phát ngôn cho một app giải trí của tập đoàn Tần thị, ngày mai đoàn đội của Triệu Vy Vân sẽ ghé thăm tổng bộ để xem xét các yêu cầu liên quan về vấn đề người đại diện.]

[Ngày mai à?]

[Đúng vậy, đây chính là cơ hội tốt để chúng ta thúc đẩy nam nữ chính.] Hệ thống chắc nịch.

Sáng hôm sau, Lâm Ý Nhiên vẫn dậy sớm chuẩn bị bữa trưa cho vào hộp giữ nhiệt cỡ lớn. Nhưng lần này cô xuất phát đến tòa nhà Tần thị có sớm hơn bình thường, sau đó thần thần bí bí đưa hộp cơm cho lễ tân dưới sảnh.

"Cô gái xinh đẹp à, phiền cô lát nữa đưa cái này cho cô Triệu, diễn viên Triêu Vy Vân đó, để mang lên cho Tần tổng giùm tôi nhé."

Lễ tân đã quen mặt với Lâm Ý Nhiên, tự nhiên đã có phần ăn nói lễ phép hơn, lúc này trợn mắt hỏi lại: "Cô Lâm, sao cô ko đi lên đưa cho Tần tổng như mọi ngày."

Lâm Ý Nhiên bày ra bộ mặt âu sầu, đôi mắt long lanh ánh nước, tủi thân kể: "Còn ko phải Tần tổng ngứa mắt tôi, hôm qua đã nổi trận lôi đình, tôi làm sao dám đi lên đó được chứ."

"Nhưng hộp cơm này..." Lễ tân khó xử.

"Cô ko biết đâu, Tần tổng với cô Triệu đây có mối giao hảo từ lâu, cô có nhớ lần trước Tần tổng từng đến thăm ban đoàn phim Rồng bay phượng múa ko, đấy, chính là để gặp Triệu Vy Vân, tôi kể cho cô nghe chuyện này cô đừng nói ai hết nhé. Tôi nhìn mà còn ganh tỵ cơ đấy."

Lâm Ý Nhiên rủ rỉ rù rì với cô gái lễ tân, cuối cùng vỗ bàn cái đét: "Cho nên, tôi chỉ có thể nhờ Triệu Vy Vân làm Tần tổng bớt nộ khí, sau đó mới dám đi thỉnh tội, cô xem tôi có đáng thương ko cơ chứ."

Cô làm bộ lã chã chực khóc, cô gái lễ tân cũng ko đành lòng, vội vàng nhận lấy. Mấu chốt là cô ta hôm nay đã hóng được một chuyện cực hot của đại boss, vô cùng cao hứng mà đồng ý giúp đỡ Lâm Ý Nhiên.

Xong việc, Lâm Ý Nhiên đeo kính râm, đi ra quán cafe đối diện lẳng lặng ngồi chờ đợi.

10 phút sau, một chiếc xe màu đen trờ tới, đúng là đoàn đội của Triệu Vy Vân.

Vì đã có lịch hẹn trước đó, Triệu Vy Vân nhanh chóng được lễ tân đón tiếp và thông báo lên trên.

Tốc độ làm việc của tập đoàn lớn vô cùng nhanh, chưa đến 1 tiếng sau, Triêu Vy Vân đã được đưa xuống dưới sảnh.

Lúc này là 11h20.

Nhớ lời dặn dò của Lâm Ý Nhiên, cô gái lễ tân trẻ nhẹ giọng gọi Triệu Vy Vân, đưa ra hộp cơm giữ nhiệt nói: "Cô Triệu, đã đến giờ cơm trưa, đây là phần làm riêng của Tần tổng, muốn để cô Triệu đi lên cùng ăn với nhau một bữa."

Lễ tân rất trượng nghĩa ko hề nói gì đến Lâm Ý Nhiên, trong lòng tự biên tự diễn một đoạn quan hệ bí mật của ông chủ lớn nhà mình với tiểu hoa xinh đẹp này.

Triệu Vy Vân hơi bất ngờ, nhưng trong lòng này nhớ nhung người đàn ông kia đã lâu, hôm nay lại ko thể nhìn thấy qua, có hơi chút thất vọng, lúc này nghe đến đấy, trái tim đột nhiên nở hoa, ko chút cân nhắc trước sau, đã vội vàng đồng ý, dặn dò trợ lý đi trước, còn mình quay trở lại thang máy, để lễ tân bấm nút lên thẳng văn phòng tổng giám đốc.

Từ bên ngoài, nhìn thấy sự tình đã bày bố xong xuôi thỏa đáng, Lâm Ý Nhiên tung tăng trở về nhà.

[Chắc là hai người họ bây giờ đang ngồi tâm tình cùng nhau.]- Lâm Ý Nhiên tặc lưỡi.

[Hi vọng nữ chính biết nắm bắt cơ hội, một phát nắm trọn trái tim nam chính luôn đi.]- Hệ thống cũng vô cùng mong đợi.

[Chắc là sẽ nhanh thôi, theo cốt truyện là vậy mà, nam chính là của nữ chính, nữ phụ ra chuồng gà chơi.]- Lâm Ý Nhiên cảm thán.

[Đừng buồn, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, ký chủ nếu thích thì có thể đăng ký tham gia những thế giới khác để nâng cao trải nghiệm.]-Hệ thống an ủi

[Rồi để cho mấy người quăng ta vào cốt truyện máu chó, với cái vai rách nát nào đó, như vầy à?]- Lâm Ý Nhiên lườm nó cháy mặt

[Cái này là sự cố đột xuất, là đột xuất mà thôi.] Hệ thống vội vàng thanh minh, nó cũng ko phải người quyết định mà.

Lâm Ý Nhiên còn muốn móc họng thêm mấy câu, ngoài cửa vang lên tiếng chuông: "Chắc là shipper giao đồ ăn đến."

Cô lật đật xỏ dép bông chạy ra ngoài, vô cùng vui vẻ mà mở cửa hét to: "Hello, đồ ăn đến..."

Chữ cuối cùng rơi lộp bộp xuống đất.

Ngoài cửa là gương mặt âm u nổi bão của Tần Cảnh Sâm.

Còn shipper lúc này mới thở hồng hộc chạy đến sau lưng hắn, giơ bịch nilon lên: "Đồ ăn của quý khách đây ạ."

Tần Cảnh Sâm mặt lạnh quay lại, với tay cầm qua rồi cường thế đẩy cửa đi vào.

Lâm Ý Nhiên cảm thấy giờ tử của mình đến rồi.

Tần Cảnh Sâm không hề biết thân biết phận, đảo khách thành chủ, chễm chệ ngồi trên sofa cũ giữa nhà.

Cô buộc phải đóng cửa lại, tránh ảnh hưởng đến hàng xóm, chân chó chạy qua nịnh nọt: "Tần tổng, sao giờ này lại đến đây vậy, ai cha, anh ko báo trước, để tôi dọn dẹp một chút đón khách, ngại quá đi."

Tần Cảnh Sâm cười khẩy, quăng hộp cơm giữ nhiệt lên bàn cái rầm.

"Ối, Tần tổng thật tốt, lại có thể mang hộp cơm về cho Nhiên Nhiên, cảm động quá."

"Đừng diễn nữa, khó coi lắm." Âm thanh lạnh lẽo vang lên.

"Gì chứ, nỡm à?" Nhiên Nhiên giả ngu uốn éo chọc chọc vào ống quần của hắn.

Một lực mạnh kéo căng cánh tay của cô, khiến cô phải nhăn mặt kêu ra tiếng: "A a a, đau...đau."

Đôi mắt của hắn nheo lại, hàn băng trong mắt tản ra như muốn đông cứng đối phương. Lâm Ý Nhiên ý thức được hắn giận thật rồi.

"Được rồi, được rồi." Cô bò lên ghế sofa, khoanh chân ôm gối.

"Có thể nói chuyện bình thường rồi." Cô bổ sung thêm câu nữa.

"Vậy thì nói." Giọng đàn ông áp bức ko chừa chút khe hở.

Lâm Ý Nhiên lén lút nhìn qua sườn mặt hắn, thở hắt một hơi nói ra: "Đúng là tôi bày trò đó. Tôi không thích Triệu Vy Vân, một mặt muốn chơi cô ta một vố, còn lại..."

"Thì sao?"

"...còn lại...là muốn...thử lòng anh, đúng vậy, là muốn thử lòng anh." Lâm Ý Nhiên hàm hồ nói, mắt ko dám nhìn Tần Cảnh Sâm.

Nghe đến câu này, hắn đột nhiên ngần ra.

Thử lòng cái gì chứ?

Thấy Tần Cảnh Sâm vẫn trầm mặc nhìn mình đăm đăm, Lâm Ý Nhiên đâm lao đành phải theo lao: "Còn ko phải lần trước ở đoàn phim, tôi thấy hai người mắt đưa mày lại, cô ta còn được Tần tổng hỏi thăm, bảo hộ, cho nên hôm nay nhìn thấy, lửa giận bốc lên, mới bày ra trò này, chủ yếu muốn thử xem trong lòng anh có cô ta ko?"

Nói xem nào, trong lòng nam chính đã có nữ chính chưa vậy? Câu này quả thật cô cũng muốn biết.

"Hồ đồ." Tần Cảnh Sâm quát một tiếng khiến Lâm Ý Nhiên sợ co rúm người lại, chôn mặt xuống gối.

Cho nên cô đã ko thấy được khóe miệng hắn khẽ nhếch lên cao.

Hóa ra là ghen đây mà.

Không hiểu sao cục tức trong lòng trưa giờ đã bay đi đâu mất, Tần

Cảnh Sâm ngồi thẳng lưng, cố gắng giữ bộ dáng uy nghi nhưng giọng điệu đã mềm đi nhiều.

"Nghĩ lung tung, chuyện của tôi đến lượt cô xen vào sao?" Hắn cảm thấy nên chấn chỉnh lại Lâm Ý Nhiên một chút, tránh sau này cô làm loạn khắp nơi, ko coi hắn ra gì.

Lâm Ý Nhiên rầu rĩ: "Xin lỗi."

Thấy cô bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời ngồi ở đó, Tần Cảnh Sâm cũng rút bớt vẻ mặt nghiêm nghị: "Sau này ko được tự chủ trương bày trò như thế nữa, tôi ko thích người phụ nữ của mình ko biết cao thấp làm loạn suốt ngày, khiến tôi mất mặt."

Lâm Ý Nhiên ko quá chú ý câu nói của hắn, chỉ gật đầu cho có lệ.

Trong lòng cô vẫn đang mải suy nghĩ, vậy nam nữ chính cuối cùng đã có gì chưa đây.

Chương 19

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vai diễn sắp tới của Lâm Ý Nhiên là một người phụ nữ thượng lưu đấu đá giành đàn ông và tiền tài với nữ chính. Bối cảnh hiện đại, phản ánh cuộc sống hào nhoáng thượng lưu cũng như những tranh đoạt của giới học thức nhà giàu, cho nên địa điểm quay lần này ko xa, nằm trong khu biệt thự mới ngay rìa Minh Thành, rất tiện cho việc đi lại.

Điện thoại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Lâm Ý Nhiên, ko ai khác vẫn là chị Hồng.

"Ý Nhiên à, bên dự án Nếu ko là giấc mơ mới gọi chị, muốn em qua bên đó gặp họ một chuyến, nghe bảo mới tìm thêm được nhà đầu tư."

"Vậy thì chỉ cần nam nữ chính đi là được rồi chứ nhỉ?"- Lâm Ý Nhiên thắc mắc.

"Chị cũng nói như thế nhưng bên Thôi trợ lý bảo đạo diễn Chung coi trọng em, vai diễn của em cũng là nhân vật quan trọng, nên muốn nâng đỡ em trước mặt nhà đầu tư."- Chị Hồng khó nén được tâm trạng vui vẻ.

Thấy Lâm Ý Nhiên có vẻ ko muốn lắm, Trần Hồng lên tiếng trấn an: "Lần này chị cũng sẽ đi chung với em, để xem bên đó họ có thật lòng thật dạ với mình hay ko? Em cứ yên tâm đi, chị kêu Lý Nhi qua rước em rồi, chú ý ăn mặc đẹp chút, hẹn em tối nay ở Moon Bar nhé."

Cũng đã đọc qua nhiều tiểu thuyết, Lâm Ý Nhiên hơi phản cảm với những cuộc gặp gỡ cùng nhà đầu tư thế này, ko phải hầu rượu thì cũng phải nịnh nọt vài câu, có khi còn bị ăn đậu hũ không chừng.

Nhưng chị Hồng đã nói thế, lại thêm ê kíp phim sắp tới, Lâm Ý Nhiên biết mình ko đi ko được. Mà cô cũng muốn thương lượng một chút vài phân cảnh của nhân vật nữ phụ phản diện trong bộ phim này.

Lý Nhi lúc nào cũng vô cùng đúng giờ, điện thoại vừa gọi đến, cô bé đã đứng dưới chung cư của Lâm Ý Nhiên từ hồi nào.

Chị Hồng đã dặn dò, Lâm Ý Nhiên cũng ko dám qua loa, cô lôi hết trong tủ đồ của nguyên chủ ra được một chân váy dài màu trắng, phối với một cái áo sơ mi oversize kèm thắt lưng, vừa thoải mái, lại ko đánh mất sự thanh lịch.

Moon Bar là một hội sở xa hoa nổi tiếng ở Minh Thành, hầu như ko một người giàu có nào ở Minh Thành có thể bỏ qua nơi này. Thâm chí trên mạng còn lưu truyền một câu, muốn nhìn thấy người nổi tiếng hay đại minh tinh ngoài đời ư, chỉ cần một vé vào Moon Bar là được.

Vì muốn lấy lòng nhà đầu tư mới này, ê kíp Nếu ko là giấc mơ đã ko tiếc tiền bao trọn một phòng VIP trên tầng thượng với quầy bar riêng biệt cùng cửa sổ kính sát đất để nhìn ngắm cảnh sắc nhộn nhịp về đêm của Minh Thành.

Chị Hồng cùng Thôi trợ lý đích thân ra đón Lâm Ý Nhiên, thái độ của Thôi trợ lý khác xưa rất nhiều, hôm nay thấy cô lại còn nở nụ cười thân thiện khiến Lâm Ý Nhiên tưởng anh ta nhận lầm người.

Trong phòng bao đã đông người, một số người cô nhận ra như đạo diễn Chung, nhà sản xuất, biên kịch, ba người còn lại chắc là diễn viên trong đoàn. Trước đó Lâm Ý Nhiên có đọc sơ qua danh sách đoàn phim mà chị Hồng gửi đến, nam nữ chính giao cho hai tiền bối lâu năm chuyên trị mảng phim truyền hình chính kịch. Nam phụ là

một ldol đang lên, còn lại là cô- diễn viên tuyến mười tám chưa nổi danh.

Mọi người chào hỏi nhau một lượt, Lâm Ý Nhiên lễ phép ngồi ngoài rìa, bên cạnh nữ diễn viên Phan Lộ Lộ.

Đang muốn cầm ly rượu mời mọi người một ly, Chung Thịnh và nhà sản xuất lại có việc phải ra ngoài nghe điện thoại. Không khí phòng bao chưa kịp nóng lên đã bị gương mặt thất thần và hoảng hốt của hai người này phá vỡ.

Loáng thoáng nghe thấy trợ lý của nhà sản xuất vội vàng phân phó phục vụ và bartender tại quầy, lại an bài mọi người sắp xếp lại vị trí ngồi, chị Hồng ghé tai nói nhỏ với Lâm Ý Nhiên nhân vật lớn đến rồi.

Sau khi hai người kia quay lại, sau lưng họ là một người đàn ông trung niên mặc vest, đi giày da, gương mặt nghiêm nghị, tóc vuốt bóng mượt đĩnh đạc đi vào.

Nhưng người đàn ông này ko ngồi xuống sofa ngay mà nghiêm chỉnh đứng chắp tay, ko quan tâm nhóm nhà sản xuất đang đon đả trước mặt.

Chị Hồng lăn lộn trong nghề bao năm, kéo tay Lâm Ý Nhiên đứng dậy, thì thầm: "Người có máu mặt như giám đốc Chương đây còn phải cúi đầu đứng chờ thế này, coi bộ người sắp đến đây ko phải đơn giản."

Lâm Ý Nhiên nghe chị Hồng nói chỉ biết cúi đầu, liếc qua mấy vị còn lại cũng thấy mọi người một bộ dáng thấp thỏm đứng chờ nghênh tiếp.

Bóng đen đổ dài ngoài cửa, mấy đôi giày da tiến vào theo tiếng hô của mọi người: "Xin chào, Tần tổng."

Thân hình cao lớn của người đàn ông lướt qua, đi đến chính giữa ghế sofa lớn ngồi xuống, mùi nước hoa xa xỉ đắt tiền vấn vít theo

từng bước đi của hắn. Mà Lâm Ý Nhiên bên này đã đứng hình, ko dám ngẳng đầu lên nhìn, chỉ muốn vùi đầu vào một góc kẹt nào đó trốn đến hết ngày.

Sao vị đại ôn thần này lại có mặt ở đây chứ?

Mỗi lần hắn xuất hiện là cô cảm giác ko có điềm lành rồi.

Chương 20

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tần Cảnh Sâm một thân tây trang phẳng phiu màu đen, kim cài cà vạt và cổ tay áo cùng một bộ làm bằng kim cương sáng lấp lánh. Hắn ko nhìn Lâm Ý Nhiên, ung dung ngồi chính giữa phòng bao, đôi chân vắt chéo, gương mặt như được điều khắc hơi hất lên, khí chất thanh lãnh cao quý tràn ngập căn phòng.

Không ai ở đây có thể ngờ được tối nay, người đại diện nhà đầu tư đến gặp bọn họ là Tần Cảnh Sâm nổi danh Minh Thành. Cho nên những người có mặt hôm nay ở phòng bao này chắc chắn đã có một niềm vui bất ngờ.

Ngoại trừ Lâm Ý Nhiên.

Không có nữ chính Triệu Vy Vân ở đây, cô ko muốn diễn gì hết, vả lại, Lâm Ý Nhiên cũng mong muốn gây ấn tượng tốt với đoàn phim này, cho nên lựa chọn ngồi im trầm mặc.

Không khí phòng bao hưng phấn trở lại, đạo diễn Chung vẫn còn trẻ tuổi, run tay rót một ly rượu cung kính nâng lên mời ông chủ lớn. Tần Cảnh Sâm trái lại phong thái văn nhã, vô cùng dễ chịu mà cầm ly rượu lên, nhấp môi một cái.

Giám đốc Chương hẳng giọng một tiếng, hướng Chung Thịnh và nhà sản xuất lên giọng: "Tần tổng cảm thấy dự án phim này rất có tiềm năng, nên đích thân đến đây hôm nay để gặp ê kíp."

Nhà sản xuất gật đầu liên tục, nụ cười đến tận mang tai: "Được tiếp đón Tần tổng là vinh hạnh của chúng tôi."

Hàn Duệ một bộ lạnh lùng ngồi bên cạnh ông chủ, bấy giờ lên tiếng cắt ngang: "Phiền đạo diễn Chung đây có thể trình bày một lượt về

nội dung kịch bản cũng như tiến trình của dự án đến đâu? Thành phần diễn viên của chúng ta đã có những ai rồi?"

Chung Thịnh đã có kinh nghiệm đi xin tài trợ từ các nhà đầu tư, ngay lập tức rút ra cuốn kịch bản đã chuẩn bị sẵn, nghiêm túc giới thiệu sơ qua.

Tần Cảnh Sâm từ đầu đến cuối đều lơ đãng uống rượu, đợi đến khi đạo diễn Chung miệng đắng lưỡi khô tóm lược tất cả cùng những điểm chính yếu có thể thu hút người xem, mới thong dong để ly rượu xuống.

"Nói về diễn viên và vai diễn một chút đi."

"À vâng, hiện tại dàn diễn viên chính đã cast xong rồi ạ. Nữ chính là chị Phan Lộ Lộ đây, là một gương mặt nổi bật bên mảng truyền hình chính kịch mấy năm nay, nam chính chồng của nữ chính là Cao Lãng, đã từng tham gia mấy dự án gần đây của TC Ent, còn lại hai bạn diễn viên trẻ một người là Tống Hiên của show sống còn "Tôi có thể" đang rất hot năm nay, Lâm Ý Nhiên, diễn viên trẻ của SStars."

Lần lượt những người được nhắc tên vội vàng nở nụ cười đẹp nhất tiến lên nâng ly kính rượu.

Mà Lâm Ý Nhiên vẫn đang làm đà điểu rụt đầu lại giật thót một cái khi nghe nhắc tên, len lén nhìn qua lại bắt gặp ánh mắt ý vị thâm trường của Tần Cảnh Sâm đang nhìn mình.

Đối diện với ánh mắt lấm lét của Lâm Ý Nhiên, Tần Cảnh Sâm nhếch môi cười một cái khiến cô nổi da gà.

"Diễn viên đã cast xong hết rồi thì bên chúng tôi cũng ko có ý kiến, chúng ta bàn lại nội dung kịch bản một chút đi đạo diễn Chung." Hàn Duệ đề nghị.

Chung Thịnh nhìn biên kịch đi cùng, mở miệng hỏi: "Kịch bản có chỗ nào chưa ổn thì Tần tổng cứ nói, chúng tôi nhất định sẽ xem xét kỹ

càng."

Tần Cảnh Sâm gõ lên cuốn kịch bản đang mở: "Tôi cảm thấy mấy cảnh như vầy ko nên quá lạm dụng."

Vị trí ngón tay của hắn đang chỉ là một phân đoạn nam chính ngoại tình với nữ phụ, cả hai có một cảnh giường chiếu khá bỏng mắt để bắt đầu cao trào cho một màn trả thù vạch mặt chốn hào môn.

Chung Thịnh rất tâm huyết với kịch bản lần này, vội vàng thanh minh: "Tôi biết nội dung có hơi gây shock một chút, nhưng tôi tin tưởng rằng bộ phim sẽ đột phá người xem, những phân cảnh trong phim sẽ được quay khéo léo, không phô phang thô tục nhưng vẫn truyền tải đầy đủ những mặt tối của hôn nhân."

"Tôi tôn trọng ý kiến của đạo diễn Chung, nếu ko thể thương lượng thì buổi gặp gỡ hôm nay coi như chưa từng xảy ra." Tần Cảnh Sâm giơ ly rượu lên để phục vụ bỏ thêm đá lạnh.

"Và nếu như đàm phán ko thành, tôi nghĩ các đài và nền tảng phát sóng cũng như cục chắc chắn sẽ có cùng quan điểm với tôi."

Tần Cảnh Sâm nâng phiến môi, nhẹ nhàng thả ra câu chốt cuối cùng khiến ê kíp đổ mồ hôi lạnh, đây còn ko phải là lời đe dọa hay sao?

"Thương lượng chứ, dự án này Tần tổng muốn chỉnh sửa bố trí như thế nào cứ nói, chúng tôi sẽ khiến ngài hài lòng." Nhà sản xuất lau mồ hôi trán, vội vàng xuống nước xoa dịu.

Biết đối phương ko thể chống đỡ, Hàn Duệ đưa ra một tập hồ sơ được chuẩn bị sẵn, yêu cầu ê kíp trả lời trong ngày mai, nếu họ có thể đảm bảo thực hiện theo đúng thỏa thuận, bên Tần thị sẽ trở thành nhà đầu tư lớn nhất của dự án cũng như chịu trách nhiệm liên hệ bên đài Sunday cho việc phát sóng. Đây thực sự là một điều kiện vô cùng tốt mà trước giờ Chung Thịnh chưa được gặp qua.

Quyết định xong xuôi, Tần Cảnh Sâm ko có ý nán lại lâu, trực tiếp rời khỏi phòng bao cùng giám đốc Chương, nhóm đạo diễn biên kịch và nhà sản xuất đêm nay phải bận rộn để điều chỉnh lại kịch bản và kế hoạch quay phim theo thỏa thuận mới này, không còn tâm trạng để ở lại ăn chơi tiếp, cũng muốn đứng dậy rời đi, cho nên nhóm diễn viên cũng ko ai nói nhau đồng loạt đứng dậy muốn trở về. Nhóm của Lâm Ý Nhiên là những người rời phòng bao cuối cùng.

Những người ở đây đều có xe riêng, cho nên giờ này đều đứng ở khu vực sảnh chờ để đợi xe do nhân viên phục vụ lái đến, một vài người tranh thủ thời gian hỏi thăm nhau vài câu, nói vài chuyện vặt vãnh.

Lâm Ý Nhiên đang lễ phép đứng đó cười cười ra vẻ lắng nghe nhóm tiền bối ôn vài kỉ niệm quay phim cùng nhau lúc trước, bóng một người đàn ông đã phủ trước mặt.

"Cô Lâm, Tần tổng mời cô lên xe một chuyến, chỗ ngài ấy có một món đồ cần gửi lại cho cô Lâm đây." Hàn Duệ lịch sự đưa tay mời.

Trần Hồng đang đứng ngáp bên cạnh trợn mắt lên, miệng chưa kịp khép lại, đánh mắt qua bên Lâm Ý Nhiên, khẩu hình mở ra: "Em lại làm ra cái chuyện gì nữa vậy?"

"Xin lỗi, tôi nghe ko hiểu lắm, tôi ko có món đồ nào ở chỗ Tần tổng cả."- Lâm Ý Nhiên giả điện giả khùng,

"Hàn trợ lý à, Nhiên Nhiên nhà tôi không được khéo léo cho lắm, ko biết đã làm phiền gì đến Tần tổng đây?"- Trần Hồng vội vã kéo tay Lâm Ý Nhiên.

"Cô Lâm đây thật mau quên, ngày hôm đó cô Lâm đã chạy trốn...."

"Hàn trợ lý, cung kính chi bằng tuân mệnh, tôi đây lập tức qua đó diện kiến Tần tổng ngay."- Lâm Ý Nhiên vội vàng la lên, cắt ngang câu nói của Hàn Duệ hòng hủy thi diệt tích trước mặt Trần Hồng. Nếu để chị ấy biết cô gây rắc rối cho Triệu Vy Vân còn bị Tần Cảnh Sâm bắt được sau đó chạy trốn khỏi tay hắn thì sẽ chị Hồng bóp cổ chết ngay tại chỗ này rồi.

Lâm Ý Nhiên cắn răng, thần thái như tử sĩ chuẩn bị ra chiến trường, chậm rì rì theo sau Hàn Duệ đi đến chiếc xe Maybach màu đen đang đỗ đối diện, trước chục con mắt của người trong đoàn làm phim.

Tần Cảnh Sâm vẫn một bộ dáng lạnh nhạt an tĩnh lướt lpad trong không gian rộng rãi xa hoa, thậm chí hắn chẳng thèm quay đầu nhìn cái người đang run rẩy chui vào xe ngồi kế bên mình.

Chiếc xe lăn bánh được chừng 5 phút, Tần Cảnh Sâm mới tắt lpad, để sang một bên, bàn tay nhẹ nhàng gỡ bỏ hai nút áo ở cổ tay, thoải mái gác lên tay vịn của ghế da rồi mới quay sang nhìn Lâm Ý Nhiên tựa tiếu phi tiếu hỏi: "Hôm nay thấy tôi ko vui sao?"

Lâm Ý Nhiên xoắn hai ngón tay, cười lấy lòng: "Ko có."

Tần Cảnh Sâm nghiền ngẫm gương mặt của cô, không nói thêm.

Chung cư cuối cùng cũng hiện ra trước mặt, Lâm Ý Nhiên kích động muốn xuống xe ngay lập tức. Khi chiếc xe dừng hẳn lại, cô đã hấp tấp đưa tay ra muốn mở cửa xe.

Lại bị khóa nữa rồi.

Lâm Ý Nhiên cười như mếu, quay sang Tần Cảnh Sâm: "Tần tổng, cám ơn ngài đã đưa tôi về nhà, hiện tại cũng đã đến nơi rồi..."

Cho nên cho tôi xuống xe đi. Nội tâm Lâm Ý Nhiên gào thét.

"Tôi đưa cô về tận nhà, lại ko quên mang theo đôi giày mà cô bỏ quên trên xe..."

Tần Cảnh Sâm nhẹ nhàng nói ra đến đó, không làm thêm bất kỳ động tác nào.

Mà cửa xe thì vẫn bị khóa kín.

Lâm Ý Nhiên dùng hết các tế bào não để thăm dò thế trận, thái độ quay ngoắt 180 độ: "Nhiên Nhiên biết mà, Tần tổng thật là tốt với Nhiên Nhiên.", giọng nhão như nước hồ.

Thấy gân xanh hai bên thái dương Tần Cảnh Sâm giật 1 cái, Lâm Ý Nhiên cảm thấy cách này đúng là hữu dụng, tên này rất phản cảm với những người phụ nữ õng ẹo nịnh hót ôm mộng yêu thương muốn tính kế leo lên giường hắn. Bây giờ cô giở lại chiêu câu dẫn của nguyên chủ đã từng bị hắn ghét bỏ trước đây, hẳn là ko còn kiên nhẫn mà đuổi cô xuống.

"Cho nên đây là cách cô Lâm đối xử với người mình thích sao? Đúng là ko hề có thành ý?". Tần Cảnh Sâm nhướng mày.

Lâm Ý Nhiên ngẩn người hẳn 3 giây, đây là hắn có ý gì đây: "Tấm lòng của Nhiên Nhiên đối với Tần tổng có trời đất chứng giám, thành ý mười phần, nhưng lực bất tòng tâm, không biết làm sao mới có thể khiến có Tần tổng động lòng. Ngài xem, Nhiên Nhiên hèn mọn thế này, ngay cả việc mời Tần tổng lên tệ xá uống ly trà cũng chỉ là mơ mộng hão huyền, Nhiên Nhiên biết mình ko có phúc phần, không xứng...".

Lâm Ý Nhiên khua môi múa mép, cố gắng tìm đường sống trong cái chết mà giở ra mười phần công lực diễn xuất của mình, nói đến mụ mị đầu óc, vùi dập bản thân đến thảm thương.

"Được.". Giọng đàn ông vang lên.

Lâm Ý Nhiên đang thổn thức ôm ngực, lúc này không kiềm được mà ngắng phắt đầu mê man hỏi lai: "Gì cơ?"

"Đi thôi, không phải Nhiên Nhiên muốn mời tôi ghé thăm tệ xá uống

ly trà sao. Tôi thành toàn cho cô.". Tần Cảnh Sâm trả lại nguyên câu cho Lâm Ý Nhiên, ung dung mở cửa xe bước xuống, dẫn trước đi vào chung cư.

"Tần tổng...chờ một chút...cái người này."

Khi đã tỉnh táo lại, Tần Cảnh Sâm đã đi được một đoạn xa, Lâm Ý Nhiên hốt hoảng hét to, tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này chứ, ai nói cho cô biết với.

Tần Cảnh Sâm một đường thẳng tiến đến lầu 4, chính xác mà đứng trước cửa căn hộ của Lâm ý Nhiên, nhàn nhã nhìn cô đuổi theo bở hơi tai đằng sau.

Lần trước là hắn tự ý xông vào, chưa bao giờ Lâm Ý Nhiên chủ động mời hắn lên nhà cả. Đây mà nói là thích hắn sao, hắn ko tin đâu.

Cho nên hắn phải từng bước ép cô lộ ra chân tướng mới được.

"Tần tổng, hôm nay không tiện đâu." Lâm Ý Nhiên chống đầu gối thở dốc một hơi rồi xua tay với người trước mặt.

"Mở cửa đi, hôm nay tôi cảm thấy rất tiện.". Tần Cảnh Sâm dựa vào một bên, hất đầu ra hiệu.

Lâm Ý Nhiên muốn điên rồi, hắn như vậy là muốn giở trò gì với cô đây, dò xét nơi ở, tiện bề sau này xử lí cô sao? Cô thật sự ko muốn giả bộ nữa rồi.

"Tần Cảnh Sâm, anh đừng ép người quá đáng?". Lâm Ý Nhiên sầm mặt, hệ thống đã trốn mất, ko còn ai nhắc nhở cô phải giữ bình tĩnh.

Lần đầu tiên nghe Lâm Ý Nhiên gọi thẳng tên mình bằng cái giọng điệu phẫn nộ như vậy, ngược lại khiến Tần Cảnh Sâm vui vẻ hơn bình thường, trước đây nếu ko phải là cái chất giọng nhão nhoẹt cùng điệu bộ õng ẽo giả vờ tâng bốc lấy lòng thì là trốn đông trốn

tây. Bây giờ đã đến lúc chịu ko nổi muốn bộc phát rồi.

"Nếu cô ko muốn nửa đêm có một đám người đến tháo cửa, thì cứ tiếp tục đứng đấy.". Tần Cảnh Sâm chẳng hề bị ảnh hưởng, rút điện thoại ra cầm trên tay.

Đây là kiểu nói gì thế này, còn không phải là là đang đe dọa sao? Lâm Ý Nhiên xìu xuống, cô phải nhịn đến khi tống tiễn được tên ôn thần này đi.

Gương mặt hiện lên vẻ giận dỗi rõ ràng, Lâm Ý Nhiên dậm chân đi đến trước cửa ấn mấy con số, cánh cửa mở ra, cô trực tiếp đi vào trong nhà đá bay đôi giày dưới chân rồi ngồi phịch xuống ghế sofa, một bộ dáng tỏ ý bà đây mệt rồi, không muốn diễn trò với ngươi nữa.

Tần Cảnh Sâm cũng không khách khí nữa, với tay đóng cửa lại, đôi mắt nhìn vào tủ giày đặt trước cửa. Tốt lắm, ko có giày của đàn ông, chỉ toàn mấy đôi dép bông và sandal rẻ tiền, toàn bộ đều là kiểu dáng của nữ.

Nhìn Tần Cảnh Sâm có vẻ muốn lê đôi giày da vô nhà, Lâm Ý Nhiên phụng phịu chỉ vào đôi dép bông hình con heo hồng đang để trước huyền quan.

"Anh đi đôi dép đó vào đi, tôi mới mua đó, chưa đi bao giờ."

Đôi dép bông của Lâm Ý Nhiên khiến Tần Cảnh Sâm nhớ đến hình ảnh mình nhìn thấy mấy ngày trước đó, cô ăn mặc tỳ tiện, dưới chân lê đôi dép hình thú, vừa đi vừa gặm bánh mì, hai cái má phồng ra, trông đến là thích mắt.

Ghế sofa lún xuống một bên do thêm một người ngồi. Lâm Ý Nhiên lúc này mới hoàn toàn xác định, hiện giờ vị nam chính đại thần lại tiếp tục yên vị ở trong nhà cô.

Ai đến thì cũng là khách, Lâm Ý Nhiên không tình nguyện đứng dậy

đi đến tủ lạnh mở ra: "Thật ra nhà tôi ko có trà, Tần tổng uống đỡ nước lọc nhé, còn ko thì có nước ngọt và café gói."

"Nước lọc được rồi.". Tần Cảnh Sâm khoác tay lên ghế, thong thả đưa mắt đánh giá một vòng, lần trước đến đây trong tâm trạng giận dữ cực độ, hắn cũng chưa kịp ngắm nhìn nhà cô kỹ lưỡng. Căn hộ nhỏ, đã cũ, tường đã ố vài chỗ, chứa nhiều đồ đạc rẻ tiền nhưng lại sạch sẽ tươm tất, nào giống phong cách phô trương khoe mẽ bên ngoài của chủ nhân nó chứ.

Lâm Ý Nhiên cầm nước lọc bằng hai tay, hít một hơi thật dài, ngồi xuống trước mặt Tần Cảnh Sâm.

"Tần tổng, chúng ta thẳng thắn với nhau nhé, tôi biết bản thân mình chơi không nổi với ngài."

Tần Cảnh Sâm lườm cô một cái: "Giờ gọi lại Tần tồng rồi à?".

"Là tôi nhất thời xúc động..."- Lâm Ý Nhiên xua tay, muốn tìm lại không khí hòa hoãn của hai người, thấy Tần Cảnh Sâm ko lên tiếng, quyết định nói tiếp.

"Nói gì thì nói, vẫn là do tôi ko biết tự lượng sức mình, lại dám bày trò quấy nhiễu Tần đại tổng tài đây, sau lại còn gây chuyện khiến bạn gái của ngài khó chịu, ngài đại nhân đại lượng có thể bỏ qua cho tôi, đừng truy cùng giết tận được ko? Còn không thì cứ dứt khoát, ban một lệnh phong sát cho tôi là được, chỉ cần phong sát thôi, đừng sử dụng thêm biện pháp nào nữa, có được ko?". Lâm Ý Nhiên hạ giọng thương lượng, cốt truyện chính yếu là thời điểm cô bị Tần Cảnh Sâm phong sát, nhất định phải diễn đến lúc đó, cho nên có thể nói lệnh phong sát này với cô rất quan trọng để hoàn thành nhiệm vụ vai nữ phụ độc ác này.

"Bạn gái tôi là ai? Sao tôi còn chưa biết nhỉ?"- Tần Cảnh Sâm âm

dương quái khí hỏi ngược, hắn ko để tâm nghe Lâm Ý Nhiên nói hươu nói vượn nhưng vấn đề bạn gái này hắn cảm thấy phải hỏi cho rõ ràng.

Còn không phải Triệu Vy Vân sao, mấy nay cô có gây sự với ai ngoài nữ chính đâu cơ chứ. Nhưng nghe giọng điệu của Tần Cảnh Sâm, chẳng lẽ nam chính vẫn chưa thu phục được Triệu Vy Vân về tay sao. Không hổ là nữ chính con để của cốt truyện, cao ngạo thanh lãnh như thế.

Phát hiện này khiến Lâm Ý Nhiên kích động, hai mắt sáng quắc nhoài người nhìn về phía Tần Cảnh Sâm, quyết định đánh xuống một chiêu hiểm hóc: "Tần tổng này, nếu mà tôi có thể giúp được ngài, ngài có thể hứa với tôi một chuyện được ko?"

"Giúp tôi? Chuyện gì?"- Tần Cảnh Sâm học điệu bộ của cô đổ người về phía trước ra vẻ tò mò.

"Cái đó đó...bạn gái của ngài đó...!"- Lâm Ý Nhiên càng ghé lại gần, giọng điệu ra vẻ thần bí.

"À…!". Tần Cảnh Sâm mân khóe môi, nhìn xoáy vào Lâm Ý Nhiên, cuối cùng cũng nhịn ko nổi nữa mà đi vào vấn đề chính rồi. Đúng là đã thông minh hơn nhiều, hắn ngược lại cũng muốn thử xem, Lâm Ý Nhiên này có thể khiến hắn bất ngờ đến mức nào nữa đây.

Thấy Tần Cảnh Sâm đã nổi lên hứng thú, Lâm Ý Nhiên ngồi thẳng người lại, gương mặt nghiêm túc: "Điều kiện của tôi rất đơn giản, trừ phong sát ra, mong Tần tổng nương tay, không truy cùng giết tận, cho Lâm Ý Nhiên tôi một con đường sống, làm người đàng hoàng an an ổn ổn. Có được hay ko?".

Vấn đề phong sát này, nhất định Lâm Ý Nhiên cô phải giúp nó diễn ra thuận lợi êm xuôi nhất, sau đó mới có thể tính đến cuộc sống thoải mái an nhàn.

Tần Cảnh Sâm nhíu mày có điều suy nghĩ, đang nói về chuyện bạn

trai bạn gái với hắn, sao lại nhảy sang vấn đề phong sát, ngươi sống ta chết rồi.

"Tôi cảm thấy việc phong sát hình như không liên quan!" – Tần Cảnh Sâm xua tay, có hơi bực bội đáp lại. Nực cười, tại sao hắn phải đi phong sát bạn gái của mình chứ, nếu cô ấy làm hắn phật lòng, không còn hứng thú muốn tiếp tục gặp gỡ, thì vung tay cho một ít nhà xe gì đó, hay một số tài nguyên thương vụ hạng A, hắn cũng ko phải người keo kiệt, chút tiền ấy bỏ ra cho cô cũng ko là gì. Lý nào đã chia tay rồi còn phải phong sát cô. Lâm Ý Nhiên đang nghĩ cái quái gì vậy, cô nghĩ hắn là tên hẹp hòi nhỏ mọn như vậy sao.

"Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, cho nên việc này tôi vẫn muốn nghe Tần tổng bảo đảm.". Lâm Ý Nhiên kiên trì thuyết phục.

Tần Cảnh Sâm thực sự ko muốn tiếp tục dây dưa vấn đề này nữa, tùy ý phất tay đáp ứng: "Được rồi, tôi hứa với em.". Cái việc phong sát này, hắn chẳng bao giờ thèm để mắt vào.

Nghe Tần Cảnh Sâm đồng ý với điều kiện của mình, Lâm Ý Nhiên nhẹ nhõm hẳn, nở một nụ cười tươi như hoa, thái độ cũng thân thiết hơn mà sán lại gần nịnh nọt.

"Tần tổng yên tâm, tôi nhất định sẽ hoàn thành thật tốt nhiệm vụ."

Đây có thế là lần đầu tiên mà Tần Cảnh Sâm nhìn thấy được gương mặt tươi tắn vui vẻ thực sự của Lâm Ý Nhiên, đôi mắt cong hình trăng khuyết, những sợi lông mi rung động theo từng âm thanh phát ra trong lồng ngực đang phập phồng lên xuống của cô. Hmm, cũng ko tệ, tròn đầy, căng mọng, cảm giác sẽ rất vừa tay.

Trong lòng dâng lên một hương vị ngọt ngào dễ chịu hiếm thấy, Tần Cảnh Sâm giơ tay vuốt một lọn tóc rơi bên vành tai Lâm Ý Nhiên, hiếm có một lần quan tâm săn sóc hỏi han: "Thích đóng phim?"

Lâm Ý Nhiên nghiêng đầu nghĩ nghĩ, thật ra cô cũng ko thích lắm, cũng ko có năng khiếu lắm, nhưng cô cảm thấy muốn gắn bó với

nghề này đến khi hoàn tất cốt truyện của nhân vật nữ phụ, dù gì nghề này kiếm tiền cũng ko tệ.

"Có lẽ là thích đi."

"Nếu thích thì cứ tiếp tục, tôi ko cấm cản em, nhưng có mấy điều em cần nhớ kỹ cho tôi.". Tần Cảnh Sâm cưng chìu nói.

"Điều gì?"

"Không được đóng cảnh thân mật với bạn diễn khác giới, không được mặc trang phục lộ da thịt quá nhiều, đây là giới hạn của tôi, hiểu chưa."

Lâm Ý Nhiên lầm bầm trong miệng: "Tôi cũng ko thích, bản cô nương vẫn là hoàng hoa khuê nữ, còn chưa hôn ai bao giờ, sao có thể đóng mấy cảnh thân mật với người xa lạ chứ."

Gương mặt của Tần Cảnh Sâm như tắm gió xuân, cảm giác thỏa mãn lan tràn khiến hắn càng thêm tùy ý: "Tốt, tôi đã cho người đi xử lý phần kịch bản kia, em cứ yên tâm đóng phim, còn lại, muốn gì cứ nói với tôi hoặc trợ lý Hàn, tài nguyên thương vụ gì đó tôi sẽ ko để em chiu thiệt."

Lâm Ý Nhiên ko để tâm câu nói của Tần Cảnh Sâm, liếc nhìn đồng hồ, lại thấy thân hình người đàn ông vô cùng thoải mái ngả ra ghế sofa, ko nhịn được lên tiếng nhắc nhở: "Tần tổng, cũng đã trễ rồi, có phải ngài nên quay về nghỉ ngơi rồi ko?"

Tần Cảnh Sâm xoa nhẹ đôi mắt, giọng trầm trầm: "Được rồi, hôm nay đến đây thôi."

Lâm Ý Nhiên vui mừng đứng lên, đon đả đưa vị tôn thần ra cửa: "Tần tổng, ngài về cẩn thận nhé."

Tần Cảnh Sâm đã đi giày ra đến cửa lại đột nhiên quay lại, cau mày bất mãn: "Đã như vầy rồi, em còn gọi tôi như thế à?"

"Hả?". Vị này lại bắt đầu lên cơn gì nữa thế? Lâm Ý Nhiên ngây người.

"Tôi cũng ko phải là ông chủ của em."

Anh ko phải ông chủ trực tiếp của tôi mà còn hơn thế nữa, anh là người nắm giữ mạng sống và nửa đời sau của tôi đó, tôi chỉ thiếu điều tôn anh là hoàng đế bệ hạ mà ba quỳ chín lạy hô vạn tuế vạn vạn tuế mà thôi.

Lâm Ý Nhiên chỉ dám nghĩ trong đầu chứ nào dám nói ra, trên mặt vẫn là nụ cười lấy lòng: "Vậy phải gọi thế nào đây?"

"Gọi tên đi.". Tần Cảnh Sâm ngoắc môi.

"Tên...Tần...Cảnh Sâm." Lâm Ý Nhiên thăm dò một chút.

"Hmmm, gọi cả họ lẫn tên như vậy vẫn chưa cảm thấy có hương vị thân thiết lắm.". Tần Cảnh Sâm vẫn còn trầm ngâm.

"Tôi thấy như vậy là được rồi, Tần tổng à.". Lâm Ý Nhiên xua tay.

Ánh mắt sắc bén của Tần Cảnh Sâm lại bắn tới khiến Lâm Ý Nhiên run một cái, nhỏ giọng kêu: "Là...Tần Cảnh Sâm."

"Được rồi, tiễn đến đây thôi. Em vào nhà đi."

Bóng dáng cao lớn của Tần Cảnh Sâm khuất sau cầu thang, Lâm Ý Nhiên mới dám thở phào đóng cửa lại, nhảy lên giường nằm suy nghĩ.

Chương 21

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tần Cảnh Sâm vừa rời đi, Lâm Ý Nhiên đã nghe thấy tiếng gào rú của hệ thống tỏng đầu: [Ký chủ này, tại sao...tại sao lại thỏa thuận những điều kiện này với nam chính chứ hả?]

Lâm Ý Nhiên xua tay: [Bình tĩnh, nghe ta nói...]

[Còn nói gì nữa, ký chủ đã để lộ thân phận rồi, còn có thể đi hết cốt truyện được sao?]- Hệ thống rầu rĩ.

[Nghe này, nhiệm vụ của ta và ngươi là thúc đẩy cốt truyện, khiến cho nam nữ chính yêu nhau, nhưng đâu có bắt buộc phải dùng biện pháp nào đâu.]

Hệ thống nghe Lâm Ý Nhiên gần giọng, nó ngưng rên rỉ.

Thấy hệ thống im lặng, Lâm Ý Nhiên nói tiếp: [Tần Cảnh Sâm là con cáo già, ta nghĩ hắn đã đoán ra được 7-8 phần ta bày trò chơi hắn rồi, nam chính là người nổi tiếng tàn nhãn, thủ đoạn nham hiểm, người hắn một, hắn quay người đến mười, căn bản không thể nào qua mắt được hắn. Chi bằng chúng ta giả bộ đầu hàng, ký kết thỏa thuận làm việc dưới trướng hắn, vừa có thể tiếp tục hợp tác cho nam nữ chính, mà lại ko sợ bị hắn đối phó.]

[Có được ko?]- Hệ thống hơi lung lay rồi.

[Người như nam chính, nếu như ngươi càng thành thật, hắn lại càng ko quan tâm, mà như vậy lại dễ cho chúng ta hành động. Không phải nhiệm vụ chính yếu của chúng ta là khiến cho nam nữ chính thành đôi à?]- Lâm Ý Nhiên nói cứng.

Hệ thống cũng cảm thấy xuôi xuôi, đúng là nhiệm vụ của hai người

họ chính là khiến cho nam chủ động tâm, tìm thấy tình yêu của đời mình.

Vậy bọn họ đổi chiến lược chắc ko vấn đề gì, dù sao chỉ cần hoàn thành xong nhiệm vụ là được mà.

Lâm Ý Nhiên đã nghĩ rồi mới đưa ra đề nghị này với nam chính, dù là nửa thật nửa giả, nửa che nửa giấu nhưng cuối cùng phương án cô đưa ra đã được Tần Cảnh Sâm đồng ý.

Như vậy có phải kế hoạch của cô không vi phạm quy định của hệ thống hay ko? Nếu vậy, cô chỉ cần kiên trì hỗ trợ và thúc đẩy mối quan hệ của nam nữ chính, sau đó tại thời điểm mấu chốt khiến nam chính ban xuống lệnh phong sát mình, như vậy cô có thể thoải mái rời khỏi tuyến truyện mà sống cuộc đời an nhàn của chính mình, cũng ko cần nơm nớp lo sợ rơi vào kết cục thê thảm của nguyên chủ trong nguyên tác nữa.

~

Dự án "Nếu không là tình yêu" sau khi chỉnh sửa đã đáp ứng được yêu cầu của Tần thị, sau đó nhanh chóng tiến hành quay cho kịp thời gian phát sóng của bên Sunday.

Ngoài số tiền catse được ê kíp nâng lên, Lâm Ý Nhiên vô cùng hài lòng vì kịch bản và vai diễn của cô đã thay đổi. Vẫn là nữ phụ tiểu tam não tàn thì trở thành một nhân vật phản diện lắm mưu nhiều kế. Như vậy tình tiết sẽ trở thành ban đầu nữ phụ là một cô gái xinh đẹp gia thế tốt, mong muốn một tình yêu hoàn mỹ. Sau khi phát hiện ra mình bị người ta lừa dối, chỉ muốn lợi dụng gia thế của cô để đạt được tham vọng cá nhân thì trở nên điên cuồng. Nửa sau bộ phim là một loạt những đấu đá và âm mưu vạch trần người chồng bội tình bạc nghĩa cũng như plot twist tẩy trắng cho nữ phụ phản diện vào phân đoan cuối cùng. Tính ra nếu thay đổi như vây nữ phu trong

phim cũng là một người đáng thương, có thể gây được cảm tình với người xem sau khi mọi thứ dần dần sáng tỏ, một nhân vật có cách xây dựng thú vị như vậy, rất phù hợp để Lâm Ý Nhiên gây ấn tượng với người xem.

Quan trọng là vì chỉnh sửa như vậy mà những phân đoạn cảnh nóng trong kịch bản ban đầu đã bị cắt bỏ hết, tập trung vào âm mưu đấu đá và nội tâm nhiều hơn. Việc này khiến Lâm Ý Nhiên vô cùng hài lòng, cảm thấy như nhấc được tảng đá trong lòng mấy hôm nay.

Sau hôm đó, Tần Cảnh Sâm ko xuất hiện, nhưng Lâm Ý Nhiên vẫn còn một cửa ải cần phải vượt qua: Trần Hồng.

"Em nói thật với chị, em với Tần tổng đã xảy ra chuyện gì? Em có biết đó là ai ko mà dám đụng vô? Người ta chỉ búng tay một cái thôi là em đã bay màu rồi."

"Em nói thật mà, em ko có làm gì hết."

"Không làm gì mà thế sao trợ lý Hàn lại đến gặp em, còn muốn đưa em về? Em tưởng Tần Cảnh Sâm là người rảnh rỗi và thân thiện đến mức ấy sao?"

Lâm Ý Nhiên im lặng, tất nhiên cô biết chứ, nhưng cũng không thể nói hết sự thật cho Trần Hồng, cuối cùng chỉ có thể ậm ừ xì ra một chút sự tình.

"Em ngứa da đúng ko? Thật sự là ko thể ở yên được giùm chị phải ko? Cứ phải dính vào Triệu Vy Vân đó làm gì chứ hả? Em chỉ là tép riu trong giới này, còn Triệu Vy Vân người ta dù ko phải công chúa thì cũng là xuất thân chính tông, người ta có bao nhiêu tốt đẹp, bao nhiêu tiếng tốt, em đụng vào chỉ có thiệt thân thôi.". Trần Hồng gào thét trong điện thoại.

"Em biết." Đấy là chưa kể cô ta còn có hào quang nữ chính trong thế giới này nữa.

"Mà theo như ý em nói, bây giờ cái người kia, Tần tổng ý, có vẻ vừa ý Triệu Vy Vân này?". Trần Hồng cảm giác ko tiêu hóa nổi những tin tức mà Lâm Ý Nhiên vừa nhả ra.

"Uhm...chắc vậy á."

"Trời ơi vậy mà em còn đụng vào cái nọc của người ta làm gì? Em chán sống rồi hả? Nói chị một tiếng, chị tống tiến em đi luôn, ko cần phải bày vẽ chi đâu!" Trần Hồng tức muốn hộc máu.

"Chị bớt nóng, hại thân thế lắm. Ngày hôm đó, em và Tần tổng cũng đã giải quyết xong xuôi rồi, chị đừng lo lắng". Lâm Ý Nhiên lí nhí.

Nghe Lâm Ý Nhiên nói vậy, kết hợp với mấy hôm nay sóng yên biển lặng, không có chút tiếng gió, dự án phim vẫn tiến hành quay như kế hoạch, catse lại được nâng lên một ít, Trần Hồng đi đàm phán một vài hợp đồng nhỏ cho gà nhà cũng ko thấy có điều gì khác lạ, cho nên có nghĩa là Lâm Ý Nhiên cũng ko nói dối. Mọi chuyện thật sự đã được giải quyết, Tần Cảnh Sâm thật sự bỏ qua?

Trần Hồng day trán, mệt mỏi thở dài: "Hi vọng là mọi chuyện tốt như em nói. Từ nay em đừng nghĩ vớ vẩn gì nữa, chuyên tâm học hỏi làm việc. Mình không có chống lưng tốt như người ta, không thành siêu sao hạng nhất được nhưng vị trí tiểu hoa tuyến một thì không phải là khó lấy, em chỉ cần ngoạn ngoạn nghe lời chị, đừng gây chuyện thị phi nữa, chị sẽ cố gắng tìm đường nâng em lên. Được ko? Em là một trong những người chị đặt kỳ vọng rất nhiều."

Lâm Ý Nhiên lần đầu tiên nghe tiếng Trần Hồng nhỏ nhẹ như vậy, cô hiểu là chị Hồng thật tâm lo lắng cho sự nghiệp tương lai của mình. Nghĩ lại những gì nguyên chủ phải trải qua trong cốt truyện, quả thật chị Hồng chưa hề làm lỗi gì với nguyên chủ cả, chỉ có do cô ấy là ngu muội, mắt mờ không nghe lời khuyên của người xung quanh, khiến chị Hồng bất lực không thể kéo cô lên khỏi vũng bùn lầy của dục vọng ấy mà đành buông tay, thực sự chị ấy lúc nào cũng là

người cố gắng đến cuối cùng, kể cả khi nguyên chủ bị phong sát.

Lâm Ý Nhiên là người kỳ lạ, tự bản thân cô cũng cảm thấy điều này. Cô là người rất lì đòn, càng trong hoàn cảnh khó khăn, càng bị vùi dập cô lại càng cứng rắn, càng mạnh mẽ, càng gai góc hơn. Nhưng bản thân cô lại không thể kiềm nén được khi có ai đó đối xử nhẹ nhàng dịu dàng với mình, chỉ cần một ánh mắt chia sẻ, một cái chạm nhẹ an ủi, một lời nói dỗ dành bâng quơ là có thể khiến cô dễ dàng buông tay đầu hàng mà rơi nước mắt.

Như lúc này đây cũng vậy, thà Trần Hồng cứ la mắng cô đi, cô còn có thể cười hề hề mà nghe tai này qua tai kia. Nhưng chị ấy lại dùng giọng điệu của một người mẹ hiền khuyên nhủ như vậy khiến Lâm Ý Nhiên quả thực ko chịu đựng được nữa.

Cô cố gắng kiềm lại tiếng nấc, ngoan dịu trả lời: "Chị Hồng, em biết chị tốt với em, là em phụ lòng chị, chị đừng giận em nhé, chờ chuyện này qua đi, sau này em nhất định sẽ nghe lời chị."

"Tốt, chị biết em là một cô gái ngoan. Thôi nghỉ ngơi đi, nhớ đọc kịch bản mới, đầu tuần sau Lý Nhi sẽ đến rước em nhé."- Trần Hồng gật gù, nói thêm một chút nữa rồi cúp máy.

Lâm Ý Nhiên nhìn điện thoại trên tay, lâm vào trầm tư, nam nữ chính đã gặp nhau, nam chính cũng đã thừa nhận để ý nữ chính, chỉ còn điểm mấu chốt cuối cùng là giúp hai người đó nhận ra tình cảm dành cho đối phương và công khai đến với nhau. Lúc đó cô có thể xuống đài được rồi, chỉ là khi ấy chị Hồng có dám mang một người tràn đầy tai tiếng, trên mình lại gánh thêm một cái lệnh phong sát toàn diện hay không?

Chương 22

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cuối cùng cũng đến ngày nhập đoàn phim mới, Lâm Ý Nhiên lại tay xách nách mang lên xe Lý Nhi đi vào khu vực quay phim.

Vì dự án lần này là thể loại phim hiện đại, nên phim trường ko cần phải đi xa như lần trước. Chỉ mất 1 tiếng lái xe, cả hai đã đứng trước căn biệt thự rộng lớn ở khu vành đai Đông Minh Thành.

Nghe nói căn biệt thự dạng showroom này do Tần thị liên hệ cho đoàn phim mượn quay, bên ngoài bề thế bên trong thì sang trọng vô cùng.

Khác với lần trước rất nhiều, khi Lâm Ý Nhiên và Lý Nhi vừa đến nơi đã thấy Thôi trợ lý đứng đợi trước cổng từ lúc nào. Anh ta cũng ko treo cái vẻ mặt khó ở khi nhìn thấy cô mà tươi cười hỏi thăm, tay chân nhanh nhẹn xách balo dẫn đầu bước vào.

Chung Thịnh vừa thấy Lâm Ý Nhiên bước vào đã vội vàng tiến tới bắt tay thân thiết, còn đưa cô đi tham quan một vòng, thật khiến Lâm Ý Nhiên thụ sủng nhược kinh 1 phen, đây là lần đầu tiền cô được người ta đối đãi long trọng như vậy.

Sau khi quay trở về phòng trang điểm, Lâm Ý Nhiên đã thấy Cao Lãng, Phan Lộ Lộ và Tống Hiên đang ngồi make up. Theo lý mà nói, Lâm Ý Nhiên là người có địa vị thấp nhất ở đây. Cho nên cô khiêm tốn lễ phép tiến đến trước mặt mọi người cúi đầu mở lời chào hỏi trước.

Vừa thấy Lâm Ý Nhiên tiến đến, Cao Lãng đã đứng lên trước tươi cười: "Đến rồi à, lần trước cô về chưa kịp nói thêm câu nào, may thay lần quay này lại gặp nhau."

"Hai anh em đã từng làm việc chung với nhau rồi à, thế là người quen rồi.". Phan Lộ Lộ cười.

"Em là Tống Hiên, sắp tới nhờ chị chiếu cố."

Lâm Ý Nhiên nhìn thần sắc vui vẻ và thân thiện của mọi người, khác hẳn với đoàn phim trước đó, tự nhiên thả lỏng ko ít, vui vẻ sà đến chỗ Phan Lộ Lộ ngồi xuống.

Không khí đoàn phim đợt này vô cùng thoải mái. Thời gian make up cũng trôi qua nhanh

"Mọi người đã đọc kịch bản mới hết chưa?" Trợ lý đạo diễn Thôi lên tiếng nhắc nhở mọi người trước khi bắt đầu cảnh quay.

"Đã đọc rồi, quả thật trong thời gian ngắn như vậy có thể sửa lại khối lượng lớn các phân cảnh trong kịch bản gốc, đạo diễn và biên kịch vất vả rồi.". Cao Lãng cũng là một tiền bối có thâm niên trong nghề, lên tiếng khen ngợi.

"Đúng rồi, kịch bản sửa lại thế nhưng cảm thấy kịch tính hơn hẳn, lại có chút tôn vinh nữ quyền và đem lại nhiều giá trị về hôn nhân gia đình, tôi rất thưởng thức đó.". Phan Lộ Lộ không tiếc lời.

"Tôi đã rất lo lắng khi xem kịch bản cũ, bởi đóng mấy cảnh ướt át với hậu bối xinh đẹp như Lâm Ý Nhiên, cảm thấy cô ấy có chút thiệt thòi.". Cao Lãng cười trêu chọc.

Lâm Ý Nhiên thấy câu chuyện chuyển hướng sang phía mình vội xua tay: "Được đóng với Cao tiền bối là vinh hạnh của em ạ."

"Em đừng ngại mặt mũi của lão Cao, có chị đây." Phan Lộ Lộ vỗ ngực ra vẻ bảo đảm.

"Thôi, Ý Nhiên có lòng ngại khó ngại khổ hiến thân cho sự nghiệp thì tôi cũng ko dám theo đâu. Kịch bản sửa như vầy là tốt nhất rồi.". Cao Lãng lắc đầu nguầy nguậy, ẩn ý nhìn qua những người còn lại, ai cũng mỉm cười đầy ý nhị.

Chỉ có Lâm Ý Nhiên vẫn ù ù cạc cạc gật gật đầu.

Mỗi người qua lại mấy câu, cuối cùng cũng đến giờ bấm máy. Đoàn người chỉnh trang lại lần cuối rồi lục tục tiến ra khu vực quay phim.

Đạo diễn Chung Thịnh đang tinh thần phấn chấn hoa tay múa chân với biên kịch và nhà sản xuất, vừa nhìn thấy dàn diễn viên đi ra, lập tức vui vẻ lôi kéo xem một vòng.

Phân cảnh đầu tiên chính là cảnh dùng bữa sáng của hai vợ chồng nam nữ chính.

Camera chuẩn bị, diễn viên đã vào vị trí, phân cảnh đơn giản này dễ dàng qua chỉ với 2 take.

Theo như lịch quay được sắp xếp khoảng đầu giờ chiều sẽ đến các cảnh quay của Lâm Ý Nhiên. Cô tranh thủ ngồi học thuộc lời thoại một chút, may mắn thay dàn diễn viên lần này ai cũng rất dễ chịu, cả Cao Lãng và Phan Lộ Lộ đều vô cùng tận tình chỉ dạy cho cô cách phân tích tâm lý nhân vật, quản lý biểu cảm, góc mặt, những lúc chưa đến cảnh quay lại tranh thủ đối diễn với cô, ngay cả Tống Hiên cũng nhiệt tình xách ghế đến ngồi đọc thoại cho Lâm Ý Nhiên.

Chờ một lúc, cũng đợi được đạo diễn Chung Thịnh thông báo cho Lâm Ý Nhiên lên đài.

Cảnh này là một đoạn flashback kể về những ngày đầu khi nữ phụ gặp gỡ nam chính. Trong đó có ko ít câu thoại ngọt ngào của cả hai.

Lâm Ý Nhiên nhìn Cao Lãng cười một cái rồi hít một hơi dài, chuẩn bị nhập vai.

Bóng dáng một người đàn ông mặc vest chợt bước vào.

Là Hàn Duệ.

Anh ta bước về phía đạo diễn Chung Thịnh mỉm cười tiêu chuẩn: "Tôi theo lệnh cấp trên hôm nay đến phim trường thăm hỏi mọi người, ngoài ra Tần tổng còn gửi tặng 1 xe nước uống và thức ăn nhẹ cho toàn bộ ê kíp."

Hàn Duệ vừa nói xong, khu vực sân nghỉ ngơi và phục vụ hậu cần của đoàn phim đã xuất hiện 2 chiếc xe minibus lưu động trang trí đủ màu sắc bắt mắt cùng một menu dài dằng dặc.

"Tần tổng có việc bận, sẽ ghé sau, mọi người cố gắng hoàn thành thật tốt công việc."

Chung Thịnh và mọi người biết ý, liếc nhìn qua Lâm Ý Nhiên đang khẩn trương đứng chờ hiệu lệnh, nhanh chóng phất tay cho mọi người trở về vị trí, bắt đầu cảnh quay. Có trợ lý Hàn ngồi đây giám sát, còn ai dám lợ là nhiêm vu chứ.

Thân là nam chính, Cao Lãng biết mình phải làm gì, cố gắng trước mỗi cảnh quay truyền tải đầy đủ trạng thái nhân vật cho Lâm Ý Nhiên, tránh NG nhiều lần khiến cho vị nào đó ko vui.

Những cảnh tình cảm ngọt ngào của hai người nhanh nhanh chóng chóng được đạo diễn cho qua liên tục, đến mức Lâm Ý Nhiên cảm giác khả năng diễn xuất của mình đã ngang ngửa mấy vị ảnh hậu trong truyền thuyết.,

Ngày quay đầu tiên kết thúc vào lúc 8h tối.

Phan Lộ Lộ còn có một công việc khác là lồng tiếng nên về sớm để hoàn thành.

Cao Lãng và nhóm đạo diễn Chung Thịnh đều là đàn ông độc thân, bây giờ kết nạp thêm Tống Hiên, nhất trí kéo nhau đi ăn uống.

Còn về lí do vì sao không rủ Lâm Ý Nhiên đi chung, còn ko phải có vị ôn thần đằng sau hay sao? Nhìn Hàn Duệ cung kính chờ Lâm Ý Nhiên tẩy trang thay quần áo, lại thêm chiếc Bentley sang trọng đang chờ ngoài kia, không ai nói ai tự động vẫy tay chào tạm biệt với Lâm Ý Nhiên.

Lâm Ý Nhiên phụng phịu đứng nhìn chiếc xe toàn thân đen bóng, không tình ko nguyện nói: "Trễ như vầy rồi, còn gặp cái gì nữa chứ?"

Hàn Duệ liếc Lâm Ý Nhiên nhiều thêm một cái, thái độ này là thế nào? Đại boss nhà anh ta đã hạ cố mời cô đến gặp mặt, không thể tỏ vẻ vui mừng thì cũng đừng trưng ra cái mặt như mất sổ gạo thế chứ?

"Với lại, nói chuyện thôi có có cần phải đuổi trợ lý của tôi về không vậy?". Đây lại là một lí do khiến Lâm Ý Nhiên bực bội, Lý Nhi thế mà lái xe trở về trước, không đợi cô.

"Tôi nghĩ để cho trợ lý của cô Lâm trở về nghỉ ngơi tốt, như vậy mới đảm bảo sức khỏe cho công tác ngày mai."

Tôi đây ngày mai cũng có công tác đấy thôi.

Nghĩ như vậy nhưng Lâm Ý Nhiên ko dám phản bác, chỉ có thể hậm hực bò lên xe, đóng cửa lại.

Chỉ mất 15 phút, chiếc xe nhanh chóng dừng trước một tòa biệt thự lớn mang phong cách hiện đại cộng sinh.

Chương 23

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tần Cảnh Sâm không thường xuyên trở về dinh thự của gia đình. Chỉ thỉnh thoảng cuối tuần hay những dịp lễ quan trọng hắn mới ghé về nhà để tham gia hoặc chủ trì đại sự, còn lại hắn sống bên ngoài, trong những căn hộ sang trọng đắt tiền rải rác ở Minh Thành. Đây là một trong những bất động sản riêng của Tần Cảnh Sâm, sau khi đầu tư xây dựng phát triển khu biệt thự ở vành đai Đông Minh Thành, hắn tự chọn cho mình một khu đất trên lưng chừng đồi để làm nơi chốn nghỉ ngơi hưởng thụ.

Sau cuộc nói chuyện rõ ràng lần trước, Lâm Ý Nhiên đã bớt sợ hãi hơn. Cô yên lặng ngồi trên sofa chờ đợi chủ nhân của nó. Người giúp việc đã quen với tính tình hỉ nộ thất thường của ông chủ nhà mình, lần đầu tiên thấy một cô gái làm khách trong nhà cũng ko dám hỏi han, chỉ lặng lẽ đặt ly nước trên bàn rồi lui xuống.

Sáng nay đã dậy sớm đến phim trường, đến giờ này Lâm Ý Nhiên thật sự có chút buồn ngủ. Ghế sofa lớn êm như nhung khiến cô khó cưỡng lại, nghiêng ngả lung lay một hồi, cuối cùng cũng nằm xuống.

Tần Cảnh Sâm có một buổi tiệc rượu bên ngoài, hắn tính sẽ về sớm, không ngờ lại gặp được bạn cũ mấy năm trước ở nước ngoài, thành ra lại lôi kéo nói chuyện một chút mới dứt ra được.

Cảnh tượng khi hắn trở về nhìn thấy chính là góc nghiêng gương mặt đang mơ màng ngủ, một bên tóc đổ xuống như thác che khuất phần còn lại.

Có vẻ mệt mỏi.

Tần Cảnh Sâm đi đến sofa, ngồi xuống, chống cằm nhìn vào gương mặt đã 1 tuần ko gặp. Trước đây hắn ko hề để ý đến, sau khi xác lập

quan hệ với cô ấy xong, lại không biết vì sao mỗi đêm trải qua thật trống trải làm sao. Cảm giác này cứ mơ hồ dâng lên lắng xuống khiến hắn cảm thấy phiền, cho nên hôm nay, khi biết cô ấy đang quay phim ở gần đây, dứt khoát mang người về đây một lần để kiểm chứng lại. Rốt cuộc là hắn phòng không gối chiếc nhiều năm nên cảm thấy thiếu thốn hay là vì lí do khác.

Cảm giác có người đang nhìn mình, Lâm Ý Nhiên ngủ không sâu cũng mơ màng tỉnh dậy, dụi dụi mắt nhìn qua, phát hiện hóa ra ông chủ lớn đã trở về, vội vàng nghiêm chỉnh ngồi thẳng lưng.

"Xin lôi, tôi ngủ quên."

"Quay phim có mệt ko?". Tần Cảnh Sâm cởi bỏ nút cổ tay áo sơ mi, mềm giọng hỏi thăm.

"Không mệt, không mệt.". Lâm Ý Nhiên sao dám lười biếng chứ.

"Sáng mai có cảnh quay ko?"

"Có...có cảnh quay.".

"Được rồi, tắm rửa rồi đi nghỉ thôi.". Tần Cảnh Sâm vô cùng tự nhiên đứng dậy, mở hai nút áo trên cùng.

"Gì cơ?". Câu nói của hắn như tiếng bom nổ bên tai Lâm Ý Nhiên. Cho cô 10 cái mạng cô cũng ko dám nấn ná ở đây lâu huống chi là ngủ lại. Cô cũng ko muốn sau này bị nữ chính ghi thù vì làm vấy bẩn sự trong sạch của nam chính đâu.

"Sao thế, không muốn?". Tần Cảnh Sâm đang chuẩn bị đi lên lầu, nghe giọng của Lâm Ý Nhiên thì quay lại nheo mắt hỏi.

"Tất nhiên rồi, sao tôi có thể ngủ lại đây được chứ!". Lâm Ý Nhiên cuống cuồng.

"Vì sao?".

Ngón tay hắn gõ gõ lên thành cầu thang, biểu cảm mất hứng thấy rõ. Lâm Ý Nhiên không muốn làm phật lòng đại boss trước mặt, uyển chuyển lựa lời.

"Ngày mai Nhiên Nhiên phải đi quay sớm, thật sự không dám phiền đến ngài, tính tình của mình ra sao Nhiên Nhiên biết rõ, sáng sớm mà ầm ĩ sẽ làm gián đoạn giấc ngủ của ngài."

"Ôn ào lắm à?". Tần Cảnh Sâm ra vẻ đắn đo cân nhắc.

"Phải phải!". Lâm Ý Nhiên mừng thầm.

"Thôi được rồi...".

Thấy Tần Cảnh Sâm xoa mi tâm rồi phất tay, Lâm Ý Nhiên cảm giác như tội phạm chung thân được tha bổng, mừng rỡ muốn nhảy cẫng lên.

"Tôi sẽ chịu khó làm quen một chút vậy.". Giọng của Tần Cảnh Sâm chậm rãi vang lên, như men rượu ủ lâu năm, từ từ thấm vào tai của người nghe.

"Anh…anh sao lại…sao lại…". Lâm Ý Nhiên đờ người, run rẩy chỉ tay vào đối phương nói ko nên lời

"Sao? Tôi như thế nào?".

"Không được.". Lâm Ý Nhiên bất chấp hét to, cầm tay nắm cửa vặn veo một hồi.

Lại bị khóa nữa rồi.

Tần suất Lâm Ý Nhiên muốn khóc ngày càng nhiều.

"Vì sao ko được? Tuần trước không phải chúng ta đã xác lập quan hệ à, người đề nghị chính là em.". Tần Cảnh Sâm sầm mặt.

Xác lập quan hệ gì chứ, cô chỉ là đề nghị giúp đỡ tên này thu phục nữ chính thôi, như vậy thì lúc cô diễn trò trước mặt hai người cũng ko quá sợ hãi sau này bị người ta trả thù thê thảm. không phải hắn đã đồng ý thành giao rồi sao, ở chỗ này làm gì có nữ chính nào, giả bộ thân thiết cho ai coi chứ.

"Không phải, cái quan hệ kia...kia là..."

"Hửm? Quan hệ kia là gì? Em muốn nuốt lời? Suy nghĩ cho kỹ rồi hẵng nói, Lâm Ý Nhiên.". Tần Cảnh Sâm gắn giọng, gương mặt hiện lên một tầng lanh lẽo âm u.

Lần đầu tiên nghe Tần Cảnh Sâm gọi cả họ lẫn tên của mình ra, Lâm Ý Nhiên biết đã chạm đến giới hạn của người này rồi, vội vàng im thin thít quay lại, cúi đầu khoanh tay như cô dâu nhỏ mới về nhà chồng, cười còn khó coi hơn là khóc

"Không phải, ý tôi là quan hệ kia...đúng là được xác lập...thật tốt... ha ha, tôi chính là người đề nghị mà, sao có thể nuốt lời chứ...ha ha...".

Nhìn cô gái trước mặt cảm xúc thay đổi liên tục, quả thật khiến cho Tần Cảnh Sâm mở mang tầm mắt. Đây có thể coi là người đầu tiên bày nhiều vẻ mặt như thế trước mặt hắn, trước đây người khác đối với hắn chỉ bao gồm biểu cảm tươi cười nịnh nọt, lấy lòng và sợ hãi. Chỉ có cô gái này, tất cả mọi cảm xúc hay suy nghĩ đều hiển thị trên gương mặt, tức giận, lo lắng, sợ hãi, lấy lòng, dỗ dành, thậm chỉ là vuốt đuôi ngựa... đủ phong phú, đủ đặc sắc.

Đã như thế, hắn cũng ko ngại mà hùa theo một phen với cô.

"Em cũng cảm thấy tốt như vậy thì...".

"Thì sao?"

"Thì dứt khoát chuyển đến sống chung đi, tôi không ngại giúp em một tay bồi dưỡng mối quan hệ này càng tốt hơn.". Tần Cảnh Sâm tiến đến một bước, nghiêng người về phía trước, môi mỏng dán sát vành tai nhỏ trắng trẻo tròn đầy, nhẹ nhàng thổi khí nóng.

Lâm Ý Nhiên nghe như có tiếng sụp đổ trong đầu, ầm ầm rơi xuống. Cô trợn trắng mắt, hàm răng đánh vào nhau lập cập, run rẩy nói ko ra hơi: "Sống...sống chung?"

Tần Cảnh Sâm đứng thẳng dậy: "Không thể?"

"Không thể!"

Cảm thấy đột nhiên hét toáng lên như thế thật là khiếm nhã, có nguy cơ chọc giận người trước mặt, Lâm Ý Nhiên đổi giọng ngay lập tức.

"Ngài xem, chúng ta trai đơn gái chiếc, sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của ngài đó, thật sự, ngài hãy nghĩ lại đi, Tần tổng, tôi ko thể kéo ngài xuống nước được, mối quan hệ này không thể công khai ra ngoài ánh sáng được. Tuyệt đối không thể.". Lâm Ý Nhiên thiếu điều chỉ muốn quỳ xuống lạy lục van xin người này, hắn đang nghĩ cái gì vậy chứ.

Tần Cảnh Sâm cũng ko phải muốn thật, chỉ là muốn giở trò trêu chọc cô lại thuận thế dò xét ý đồ đối phương một phen, hắn ko nghĩ sẽ cho cô một danh phận chính thức trước mặt mọi người, tính ra thân phận của cô quả thực không xứng, huống chi thanh danh của cô trước đây lại không phải thuộc dạng tốt đẹp. Người con gái như vậy, không phù hợp để đứng bên cạnh hắn.

Nhưng khi thấy cô cuống cuồng từ chối, một khắc cũng ko muốn để

lộ mối quan hệ với hắn ra bên ngoài, Tần Cảnh Sâm lại thấy khó chịu, như bị mắc cái xương ở cổ họng, nhổ ra ko được, nuốt xuống không xong. Cuối cùng mọi cảm xúc tốt đẹp vừa mới tích tụ phút trước không khác gì trái bóng bị người ta đâm xì hơi, chẳng còn tâm trạng để lời qua tiếng lại tiếp với cô nữa.

"Cô nghĩ nhiều rồi. Đi nghỉ đi!". Hắn kéo cà vạt xuống.

"Vậy tôi sẽ ngủ ở đâu?". Lâm Ý Nhiên dè dặt hỏi.

"Căn biệt thự rộng như vầy, lựa bừa cũng có một phòng ngủ dành cho khách, cô cứ tự nhiên.". Tần Cảnh Sâm không nhịn được buông lời gắt gỏng, không thèm để ý đến Lâm Ý Nhiên nữa là quay lưng đi lên tầng 3.

Lâm Ý Nhiên ngơ ngác nhìn theo bóng lưng của Tần Cảnh Sâm, bĩu môi, tự nhiên đổi thái độ gì thế kia, ở đây có ai chọc anh ta đâu có chứ.

Dù vậy cô vẫn cảm thấy may mắn, vui vẻ nhảy chân sáo xách túi lên lầu, bóng dáng người giúp việc như có giác quan thứ sáu, giây trước ko thấy đâu, giây sau đã tươi cười chuyên nghiệp đứng trước một căn phòng làm động tác giơ tay mời.

Kiểm tra cửa nẻo đầy đủ, chèn thêm một cái ghế sau cánh cửa, Lâm Ý Nhiên sung sướng ngả người xuống tấm nệm dày mà đánh thẳng một giấc đến sáng.

Chương 24

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tần Cảnh Sâm hôm qua uống rượu hơi nhiều, lại ở thư phòng làm việc đến nửa đêm, cho nên sáng nay hắn dậy trễ hơn so bình thường.

Phòng khách trống trơn, phòng ăn chỉ có người giúp việc đang bày biện chén dĩa.

Nhưng hình như hôm nay thiếu cái gì đó thì phải.

"Người kia, cô ấy đâu rồi?"

Quản gia Lễ cung kính: "Cô Lâm đã rời đi từ sáng sớm ạ."

"Đã đi từ sớm rồi à?". Hm, rõ ràng lo lắng làm ầm ỹ ảnh hưởng đến hắn, thế mà sau đó im hơi lặng tiếng chuồn đi rồi. Đúng là nói dối quen miệng.

Tần Cảnh Sâm ko lên tiếng, phòng ăn im ắng trở lại.

Lâm Ý Nhiên sau biến cố đêm nọ, dứt khoát dọn vào ở chung với những người ở đoàn phim, mỗi lần quay xong là chui vào đoàn người trở về khách sạn gần đó, đề phòng hôm nào đó lại bị người ta bắt giữa đường.

Thế nhưng một tháng nay trôi qua lại vô cùng êm đềm, đoàn phim bao gồm toàn những người dễ chịu vui vẻ, không khí làm việc vô cùng thoải mái.

Sau ngày đầu tiên Hàn Duệ xuất hiện cùng xe cafe thì không còn xuất hiện, ánh mắt mọi người nhìn Lâm Ý Nhiên lại càng thêm thương cảm, càng đối xử tốt với cô hơn. Đúng thật là hào môn

không dễ bước chân vào, người càng giàu có quyền lực thì lại càng cả thèm chóng chán.

Chỉ có Lâm Ý Nhiên là ngơ ngác và cảm động mà không biết vì sao.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Lâm Ý Nhiên đang học thuộc đoạn thoại cho phân cảnh ngày mai, nhìn qua thấy người gọi là Trần Hồng.

Mỗi lần chị Hồng gọi điện thoại đến đều không phải tin xấu thì là chuyện động trời.

"Ý Nhiên à, quay phim tốt ko em? Có ngoan ko? Mọi người trong đoàn phim không làm khó dễ gì chứ?". Giọng chị Hồng ngọt như đường.

"Dạ, vẫn tốt, mọi người trong đoàn rất chiếu cố em, chị Hồng đừng lo.".

"Ùm, vậy là tốt rồi, chị báo cho em một tin vô cùng tốt nha.". Chị Hồng hào hứng.

Lâm Ý Nhiên nghiêng đầu, chị Hồng hình như đây là lần đầu tiên gọi cho cô khoe có tin tốt lành, sao cô thấy rùng mình dữ vậy ta.

"Chuyện tốt gì mà chị Hồng vui quá vậy?". Lâm Ý Nhiên dò hỏi.

"Không nghĩ đến luôn, vậy mà em nhận được thư mời tham gia đêm hội Glamour tổ chức cuối tuần này đấy.".

"Đêm hội Glamour?"

"Đúng vậy, bất ngờ chưa, chị ko nghĩ là tạp chí Glamour năm nay lại để mắt đến một diễn viên vô danh như em, họ mới gửi thư mời cho chị chiều nay, chị còn tưởng là nhầm địa chỉ nữa đó, nếu ko phải tên em hiện rõ ràng trong thư chị đã trả lại rồi."

"Nhưng em còn quay phim, với lại em có đi thảm đỏ bao giờ đâu, em lo là mình ko làm tốt chị à."

Giỡn hoài, 26 năm nay, thảm đỏ lớn nhất mà cô dụng tâm ăn mặc cùng trang điểm chắc là lễ cưới của con gái hiệu trưởng trung học mà cô làm giáo viên. Cỡ như cái gì mà đêm hội Glamour kia, nhìn những người nổi tiếng xách váy tươi cười vẫy tay đi trên thảm đỏ đến khô răng cứng miệng đi, cô khẳng định là không kham nổi.

"Em cứ nói với đạo diễn và nhà sản xuất một tiếng là được, sự kiện này là sự kiện lớn, khẳng định một số diễn viên trong đoàn cũng được mời tham gia.". Chị Hồng ra sức thuyết phục.

"Nhưng mà em...".

"Không nhưng nhị gì hết, đây là cơ hội vô cùng tốt cho em tiến sâu vào giới giải trí, cứ nghe lời chị Hồng."

Lâm Ý Nhiên rầu rĩ nhìn điện thoại đã bị tắt, lo lắng làm sao có thể qua khỏi kiếp nạn này.

[Đây cũng là một tình tiết trong truyện à?]- Cô hỏi hệ thống

[Trong truyện đúng là có sự kiện này xảy ra, nhưng ký chủ ko được mời, cho nên chỉ có thể lấp ló bên ngoài, theo đuôi nam chính.]- Hệ thống thành thật trả lời.

[Thế tại sao bây giờ ta lại được mời tham gia thế này. Ta chưa đi thảm đỏ bao giờ, sao có thể ứng phó nổi với một loạt ống kính máy ảnh thế kia.]- Lâm Ý Nhiên than thở

[Tình tiết thay đổi thế này, có thể có lợi cho ký chủ đấy, sự kiện này cả nam nữ chính đều tham gia, sẽ là cơ hội để kí chủ thể hiện.]

Lâm Ý Nhiên nghĩ nghĩ, lại gật đầu: [Lâu quá rồi ko gặp nữ chính, cô ta giờ này chắc thuận buồm xuôi gió lắm.]

[Nữ chính làm người khá tốt, lại có hào quang nên dễ thu hút người khác phái, định sẵn là một đường thẳng tiến rồi.]- Hệ thống đồng tình

Vì suy nghĩ về sự kiện sắp tới, dĩ nhiên hôm sau Lâm Ý Nhiên đã bưng đôi mắt thâm quầng vì khó ngủ lên trường quay, thu hút được một cơ số người bước qua hỏi thăm.

"Đêm qua ngủ ko ngon sao?". Phan Lộ Lộ cười hiền.

"Dạ, chị Hồng có gọi điện thoại cho em, nói cuối tuần này trở về để chuẩn bị cho đêm hội Glamour gì đó.".

"Ô, em cũng được mời tham gia à?". Cao Lãng ngồi kế bên đột nhiên chen vào.

"Anh chị cũng tham gia chứ?". Lâm Ý Nhiên mắt sáng rỡ.

Phan Lộ Lộ gật đầu rồi búng trán cô mắng yêu: "Hai anh chị đã tham gia sự kiện này được 3 năm rồi, chỉ vì chuyện đc mời tham gia đêm hội Glamour mà khiến em mất ngủ à?"

"Aizzz, em chưa đi thảm đỏ lần nào, em sợ.". Lâm Ý Nhiên rụt vai, nằm bò ra bàn.

"Đừng lo, cũng không khác khi em đứng trước máy quay đâu, chỉ là số lượng ống kính hướng về mình thì khá nhiều thôi.". Cao Lãng trấn an.

"Em đã có trang phục dự kiến đi thảm đỏ chưa?". Phan Lộ Lộ tinh tế hỏi.

"Em không biết, để lát em hỏi chị Hồng xem bên đó chuẩn bị như thế

nào, chứ em là em ko có rồi?". Lâm Ý Nhiên lại ôm đầu gục mặt.

Phan Lộ Lộ và Cao Lãng hiển nhiên là hiểu rõ, tầng lớp diễn viên vô danh như Lâm Ý Nhiên, không có xuất thân danh giá, không có chống lưng, không có tiếng tăm, hẳn việc chuẩn bị trang phục là điều khó khăn nhất, một bộ đầm dạ hội hàng thiết kế giới hạn của nhãn hàng nội địa đã phải mấy trăm vạn, chứ đừng nói đến hàng Haute Couture, đương nhiên những diễn viên chưa thành danh sao có nổi số tiền lớn như vậy để chi trả, còn muốn mượn trang phục để mặc ư, lại càng không có cửa để liên hệ.

Huống chi, có vẻ Lâm Ý Nhiên đã bị người ta bỏ rơi rồi, cả tháng nay không thấy bóng dáng người bên Tần thị đả động đến.

Trần Hồng ở bên này cũng chạy đôn chạy đáo, đêm hội quy tụ gần như toàn bộ người nổi tiếng trong giới giải trí của Minh Thành, chưa tính khách mời nước ngoài, cho nên các nhãn hiệu thời trang cũng stylist đều bận bù đầu bù cổ để lên concept trang phục, không còn ai rảnh rỗi để hỗ trợ cho một diễn viên vô danh như Lâm Ý Nhiên, mà Trần Hồng cũng ko nghĩ tới thế mà mới ra mắt được mấy tháng, chưa có tác phẩm hay vai diễn nổi bật, Lâm Ý Nhiên lại nhận được thiệp mời của Ban Tổ Chức, chính vì thế trong khoảng thời gian mấy ngày ít ởi này không kịp chuẩn bị cái gì.

Lâm Ý Nhiên mệt mỏi nhoài người ra ghế, mở điện thoại quẹt vài cái.

Toàn bộ kênh truyền thông và trang mạng xã hội đều đồng loạt đưa tin về đêm hội Glamour cuối tuần này, một số bài viết của blogger còn rất tận tâm khi liệt kê danh sách những người tham gia sự kiện để phục vụ fans hâm mộ.

Quả nhiên, có tên của Triệu Vy Vân.

Bộ phim Rồng bay phượng múa kia quả là bước đệm tốt, dàn diễn viên chính tỏng phim coi như một bước lên mây, nhận được sự yêu thích vô cùng của khán giả.

Mà Triệu Vy Vân kia đích thật sắc có sắc, tài có tài, lại đảm đương vai nữ thứ chính bên ngoài mềm mại bên trong cương liệt, rất được lòng người xem.

Nghĩ đến cô lại sắp sửa thêm một lần mất mặt vì làm trò lố trước mọi người.

Không biết xong việc rồi chị Hồng có chém cô thành nghìn mảnh ko nữa.

"Chị Hồng, để em gọi điện thoại thử cho chị Lộ Lộ xem sao?" Lâm Ý Nhiên nghĩ nghĩ rồi nói với Trần Hồng.

Trước mắt nên giải quyết vụ lễ phục này cho xong đã rồi tính gì thì tính.

Đầu dây bên kia bắt máy rất nhanh, vì đêm hội này cả đạo diễn Chung Thịnh cùng nhà sản xuất và hai diễn viên chính chưa tính Lâm Ý Nhiên sẽ tham gia nên đoàn phim quyết định trở về Minh Thành nghỉ ngơi mấy ngày nay để mọi người dành thời gian chuẩn bị cho sự kiện lớn.

"Ý Nhiên à, gọi chị có gì ko?". Phan Lộ Lộ thân thiết hỏi thăm.

"Lộ Lộ, ngại quá, em phải làm phiền chị một phen rồi.". Lâm Ý Nhiên gượng gạo cười hai tiếng.

"Vẫn chưa tìm được lễ phục sao?". Phan Lộ Lộ tinh ý nói ra.

"Dạ.". Lâm Ý Nhiên ngượng ngùng.

"Thời điểm này đúng là rất khó để liên hệ thiết kế trang phục cho em, còn nếu là trang phục có sẵn e là cũng không còn." Phan Lộ Lộ hơi thở dài, cô gái nhỏ chân ướt chân ráo mới vào nghề như thế này mà kim chủ của mình cũng ko chịu giúp đỡ, thực sự đúng là bị bỏ rồi.

"Thế này vậy, chị có quen với một cửa tiệm áo cưới do mấy năm trước do làm người mẫu cho họ, chị sẽ nhờ bên họ hỗ trợ cho em bộ váy và gửi qua cho em mặc thử xem được không nhé?"

Thế thì còn gì bằng, cô cũng ko quan trọng lắm, chủ yếu làm sao để có thể bước vào hội trường của sự kiện là được, thế là Lâm Ý Nhiên vui vẻ vâng dạ trong điện thoại.

Tốc độ làm việc của Phan Lộ Lộ rất nhanh, hai tiếng sau Lâm Ý Nhiên đã nhận được đồ.

Tuy nhiên đó là một kiểu váy công chúa khá cổ điển, thiết kế cúp ngực đính đá bên trên, để lộ nửa bầu ngực và bờ vai trần, kết hợp với ống tay phồng công chúa, phía dưới thêu hoa xòe rộng, lại còn màu tím mơ màng khá là diêm dúa, không được đơn giản hiện đại như bây giờ, cứ như là trang phục cosplay của một nhân vật thần thoại cổ tích nào đó, rất khó để phối hợp phụ kiện và trang điểm làm tóc.

Phần lễ phục coi như đã giải quyết xong, Lâm Ý Nhiên nhanh chóng gọi điện thoại cho Tô Nhã, nhờ cô ấy hỗ trợ phần trang điểm và tóc tai, tiện thể chụp hình lại bộ váy để Tô Nhã nắm.

Mọi thứ cứ như thế mà qua loa đại khái cho xong. Giờ chỉ còn chờ đến cuối tuần mà thôi.

Tần Cảnh Sâm vẫn chìm đắm trong những cuộc họp bất tận, nhưng mấy ngày nay, mấy giám đốc bộ phận cũng như dàn trợ lý thư ký của hắn lại phát hiện ra một điều kỳ lạ mới mẻ. Ây vậy mà Tần đại tổng tài nhà họ từ lúc nào có thói quen nhìn vào điện thoại liên tục. Kể cả khi bọn họ đứng ở trên thuyết trình nước bọt tung tóe, mặt đỏ như gà chọi thể hiện nhiệt huyết và bày tỏ lòng ngưỡng mộ với tốc

độ tăng trưởng và doanh thu vượt cấp mấy nghìn tỷ của thời gian qua, ông chủ lớn của bọn họ vẫn hờ hững chống cằm, mắt liếc về phía điện thoại, chốc chốc lại cầm lên mở giao diện màn hình rồi đặt xuống.

Thế là thế nào nhỉ? Trước giờ Tần tổng đâu có thói quen nghịch điện thoại đâu nhỉ, mà lại còn trong lúc họp hội nghị cấp cao thế này.

Nghĩ là thế những không ai trong bọn họ dám nói ra, chỉ ngồi nghiêm chỉnh chăm chú quan sát vẻ mặt của đại boss, mong ngóng nhìn ra được chút vui buồn.

"Cậu đã thông báo với bên đó chưa?". Tần Cảnh Sâm cầm điện thoại lên, nhíu mày.

"Đã phân phó người làm hết thảy rồi ạ.". Hàn Duệ hơi lo lắng, nhìn về phía ông chủ của mình. Có khi nào mệnh lệnh của Tần tổng mà anh ta không dám thực hiện đâu.

Nghe Hàn Duệ nói vậy, Tần Cảnh Sâm thả điện thoại xuống bàn, day day mi tâm nghĩ thầm. Đã gần một tuần, vậy mà điện thoại hắn không hề vang lên một tiếng. Ngày mai là ngày cuối cùng để chuẩn bị, nếu bên đó đã nhận được thư mời, ắt hẳn người ấy phải ngay lập tức liên hệ với hắn chứ.

Lần đầu tiên Tần Cảnh Sâm không thể nắm bắt được tâm tư của một người, chuyện này làm lòng hắn ngứa ngày, cảm giác giống như bị móng vuốt của một con mèo nhỏ đang thập thò, thỉnh thoảng xòe ra khều nhẹ hắn một cái rồi chạy biến mất.

"Còn bên cậu? Mấy hôm nay có ai liên hệ ko?".

"Dạ...không...không có ai...". Hàn Duệ cúi đầu, trong lòng cũng tự cảm thấy bất lực, ông chủ nhà hắn người ta còn chướng mắt không thèm liên lạc, anh ta tính là cái gì.

Tần Cảnh Sâm nghi ngờ, có phải dạo gần đây hắn thể hiện thái độ

có hơi lạnh nhạt khiến cô sợ hãi quá rồi hay không? Cô ấy sao có thể nhát gan đến vậy chứ? Thật ra hắn chỉ muốn dọa cô một chút để cô biết đường thu liễm lại, người thông minh chút thì sẽ nhìn ra vấn đề mà chạy đến lấy lòng hắn, cầu xin thêm một cơ hội để thể hiện, không phải người bình thường sẽ như thế sao?

Chương 25

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hôm nay là một ngày vô cùng bận rộn.

Từ sáng sớm Trần Hồng cùng Lý Nhi đã gõ cửa căn hộ Lâm Ý Nhiên.

Sau khi lùa xong bữa sáng, Tô Nhã cũng đã cắp thùng đồ nghề qua bên này, bốn người chụm lại bắt đầu thảo luận và đưa ra các concept make up làm tóc cho Lâm Ý Nhiên.

Để phù hợp với phong cách cổ điển yểu điệu của chiếc váy, tóc Lâm Ý Nhiên sẽ được uốn xoăn mềm mại, sau đó được búi thấp kèm những sợi buông lơi rũ xuống hai bên phần tóc mai.

Phong cách trang điểm của Lâm Ý Nhiên lần này cũng theo kiểu trong vắt như sương sớm. Lớp nền được đánh mỏng tang mịn màng, đôi mắt được chuốt mascara cong vuốt kèm lớp nhũ lấp lánh, Nổi bật nhất là đôi môi tròn đầy được thoa một lớp ửng hồng, lòng môi lại được nhấn nhá màu đỏ mọng nước khiến hai phiến môi ướt át kiều diễm.

Lâm Ý Nhiên cứ như một yêu tinh mơ màng trong rừng sâu bất chợt một ngày lạc bước đến thành thị.

Cả ba người ngơ ngắn nhìn Lâm Ý Nhiên xoay một vòng, chiếc váy lễ phục cổ điển có phần diêm dúa lại trở nên rất thơ khi kết hợp với diện mạo này của cô.

Mọi thứ đều ổn thỏa, chỉ có đúng một điều làm Lâm Ý Nhiên đắn đo mãi.

Phần cúp ngực này có phải quá lộ hay ko?

Gần nửa bầu ngực của cô như tràn ra ngoài cùng phần lưng, đã vậy size ngực của Lâm Ý Nhiên có phần lớn hơn bộ váy một chút, để tăng thêm hiệu ứng, Tô Nhã lại dặm thêm kem nhũ lấp lánh lên phần xương quai xanh và xương cánh bướm, hình ảnh này quả thật quá kích thích mắt người nhìn.

Lâm Ý Nhiên ái ngại nhìn mọi người, cảm thấy ko đủ tự tin để bước ra ngoài trong bộ dáng này, đây là lần đầu tiên cô ăn mặc hở hang như thế.

Nhưng quả thật mọi người không còn chọn lựa nào nữa, cô chỉ có một đường là thẳng tiến lên đài.

~

Minh Thành đã vào thu, tiết trời về đêm đã có chút se se lạnh.

Lâm Ý Nhiên chỉ là một diễn viên tuyến mười tám, cho dù Ban tổ chức vì lý do gì mà đã gửi thiệp mời cho cô, cũng không có nghĩa là cô có đãi ngộ như những minh tinh đã thành danh.

Thời gian đi thảm đỏ có hạn. Những nhân vật có tiếng tăm được sắp xếp đi thảm đỏ trước với thời lượng nhiều hơn. Lâm Ý Nhiên chỉ có thể co ro ngồi đợi trong xe cùng Trần Hồng và Lý Nhi.

Cuối cùng cũng đến lượt mình, chỉ cần bước qua đoạn đường mấy chục mét trước mặt, Lâm Ý Nhiên có thể thuận lợi thực hiện nhiệm vụ của hệ thống rồi.

Quả thật mà nói, Lâm Ý Nhiên chẳng phải cái tên quen thuộc, không có vai diễn, không có tác phẩm, gần đây nhất phim cô quay thì lại chưa phát sóng, cho nên lúc thông báo tên cô đi thảm đỏ đám phóng viên cũng không mặn mà cho lắm.

Làn váy nhẹ nhàng quét qua, bóng người lướt đi nhanh như cơn gió. Cô gái kiều diễm với ánh mắt mơ màng sợ sệt thoáng liếc qua

những ống kính máy ảnh như dàn súng máy trước mắt, ngượng ngùng vẫy tay, cười mỉm như câu hồn người nhìn.

Lối phục sức và trang điểm cùng bộ váy cổ điển có phần lỗi mốt và diêm dúa khác hẳn với những trang phục Haute Couture đắt đỏ tinh xảo lại thành một nét chấm phá giữa muôn vàn nữ minh tinh ở đây. Cô gái tựa như nữ tinh linh trong thế giới huyền ảo đột nhiên rơi xuống trần gian, ngơ ngắn lo lắng khi bị hàng trăm người vây quanh.

Ánh sáng chớp lóa cả một khung trời đêm khiến Lâm Ý Nhiên sợ hãi, cô không dám đứng lâu, vội vàng lấy tay che ngực ký tên lên tấm backdrop khổng lồ rồi rảo bước nhanh vào trong, bỏ qua tất cả thủ tục phỏng vấn thường niên của chương trình, mặc cho những tiếng gọi vọng lại từ đám đông ký giả.

Mạng xã hội từ lúc bắt đầu sự kiện đã bùng nổ, đến lúc này người xem đã boom tràn màn hình.

[ôi, tiên tử nhà ai hạ phàm thế kia?]

[Vẫn không bằng Idol của tui.]

[Cũng ko bằng Idol nhà tui, tui chỉ lên đây để khen Idol nhà tui mà thôi.]

[tên lạ hoắc thế kia, sao lại được mời dự sự kiện nhỉ? Có ai biết cái cô này đã đóng phim gì ko?]

[Lót dép hóng +1]

[Lót dép hóng +2]

[Không biết sao chứ thấy kiểu váy dạ hội này có vẻ quen quen ta? Muốn xin tên nhãn hiệu]

[Hóng tên nhãn hiệu +1]

[Hóng tên nhãn hiệu +2]

Lâm Ý Nhiên vượt qua được đoạn đường kia bước vào hội trường thì tâm trạng thả lỏng đôi chút, lúc này hoàn toàn không còn để tâm đến trên mạng đang tranh cãi loạn thành một đoàn.

Hội trường đầy ắp người. Phong cách trang trí xa hoa theo kiểu u thoải mái. Mọi người tranh thủ mời rượu và hỏi thăm lẫn nhau trước khi bài diễn thuyết của BTC diễn ra.

Lâm Ý Nhiên nhìn một vòng, không thấy người quen đâu hết, lặng lẽ đứng trong góc xén từng miếng bánh ngọt ăn lấp bụng.

Tiếng người ồn ào trong đại sảnh đột nhiên im bặt khiến Lâm Ý Nhiên phải ngắng đầu nhìn lên. Tây trang thẳng thớm làm bằng thủ công thuộc hàng thượng đẳng, bộ phụ kiện kim cài đi kèm bằng kim cương và vàng trắng, cổ tay đeo một chiếc đồng hồ Patek Philippe tệp màu cùng bộ vest có giá không dưới triệu đô.

Nhưng những thứ đó ko đáng nhắc đến nếu đặt bên cạnh thân hình cao lớn cùng với gương mặt sắc cạnh như được điêu khắc bởi một thợ mỹ thuật tài ba, cộng thêm địa vị, quyền lực và khối tài sản khổng lồ trong tay khiến ai nấy điên cuồng đỏ mắt, chỉ mong có cơ hội được ôm đùi một lần.

Tần Cảnh Sâm- chủ nhân của gia tộc Tần thị, người có thể một tay che trời ở Minh Thành vậy mà lại xuất hiện trong đêm hội Glamor hôm nay.

Tới rồi, vai diễn của cô cũng sắp bắt đầu rồi.

Trước khi đi, hệ thống đã gửi cho cô mấy lời cổ vũ, nó vẫn như cũ, ko thể hiện hình trước nam nữ chính. Chỉ còn mỗi mình Lâm Ý Nhiên đơn độc chiến đấu.

Quả nhiên, sự xuất hiện của Tần Cảnh Sâm kéo đến rất nhiều đôi mắt thèm thuồng, hết đám người này tiến lên đến đám người khác lui xuống, lấy Tần Cảnh Sâm làm tâm điểm quây thành một vòng tròn lớn.

Bài phát biểu của BTC vang lên, qua loa mấy câu sơ lược lịch sử và tổng kết các cột mốc quan trọng của tạp chí Glamour mấy năm nay, còn lại đều là lời hay ý đẹp tâng ông chủ lớn lên tận mấy tầng trời xanh, mà những người trong hội trường thì ko ngừng gật gù vỗ tay kêu đúng.

Có vẻ cảm thấy mình đang được ông chủ lớn coi trọng, một người có vai vế trong ban tổ chức sự kiện bước đến khom lưng, xin được mời rượu cùng Tần Cảnh Sâm mà hắn cũng rất lịch sự mà đáp lại.

Có một người thì chắc chắn sẽ có thêm người thứ hai, thứ ba. Thế là một đoàn người không ngừng xếp hàng tiến lên, kính rượu với Tần Cảnh Sâm nhằm tranh thủ một cơ hội được người đàn ông này nhớ đến, mặc cho ly rượu trên tay hắn không vơi đi chút nào cũng cảm thấy vô cùng hỉ hả về buổi tối may mắn hôm nay.

Giữa đám đông những người đàn ông mặc tây trang, không thiếu những bóng hồng e thẹn nói lời ngưỡng mộ xa gần, giả vờ đùn đẩy nhau, ánh mắt lúng liếng diễm tình hi vọng mong manh có thể một lần quyến rũ thành công Tần đại tổng tài.

Thế trận lưỡng lữ đắn đo của các nữ minh tinh và tiểu thư danh gia vọng tộc cuối cùng cũng bị phá vỡ khi một thân hình nhỏ nhắn thanh thuần mở đường tiến lên trước mặt Tần Cảnh Sâm.

"Tần tổng, thật vui lại được gặp ngài ở đây.". Giọng nói Triệu Vy Vân mềm mại trong vắt như nước chảy.

Câu chào hỏi bình thường này đi vào tai người nghe lại thêm tầng ẩn ý, hóa ra hai người đó đã quen biết từ trước?

Nhìn những cặp mắt hau háu vừa mang theo tò mò, vừa tràn đầy ganh tỵ và dò xét, Chu Oanh Oanh đi bên cạnh không nhịn được cảm giác mình sắp bay lên cành cao đến nơi, không uổng công cô ả bám dính lấy Triệu Vy Vân ko rời để đi ké một suất đến đây.

Chỉ cần ở bên cạnh Triệu Vy Vân, trước tiên cô ả có thể hưởng sái được nhiều đặc ân từ đại boss thông qua cô ta, thời gian trôi qua, còn ko phải có cơ hội câu dẫn trèo lên người đàn ông hoàng kim này sao? Cô ả cũng ko tin Tần Cảnh Sâm chơi chán Triệu Vy Vân lại không để ý đến ả, so vóc dáng gương mặt, Chu Oanh Oanh không nghĩ mình thua kém ai.

"Tần tổng trước kia đã ra tay giúp đỡ cho Vy Vân rất nhiều, lần này lại gặp lại, đúng là thật có duyên.". Chu Oanh Oanh nhỏ giọng như là giải thích với nhóm người quen đứng bên cạnh, thật ra là cố ý nói cho tất cả mọi người ở đây cùng biết là hai người đó là có quan hệ.

Tân Cảnh Sâm rất cao, phải 1m87, hắn đứng đó, bễ nghễ từ trên nhìn xuống cô gái nhỏ bé kiều mị ngước nhìn hắn đầy mong đợi. Hắn không quên, cô tên là Triệu Vy Vân.

"Cô Triệu, đã lâu ko gặp.". Tần Cảnh Sâm nhướng mày liếc về góc phòng, nhìn cô gái yêu diễm như tinh linh rừng xanh đang sầm mặt nhìn về hướng này, trong đầu hiện lên chút tính toán.

Người nói vô tình, người nghe hữu ý, cả đại sảnh xôn xao một trận. Đây có phải ngầm xác nhận hai người này có một chân ko? Tần đại tổng tài vậy mà mở miệng đáp lại, còn không phải là đồng ý hay sao?

Cô tiểu hoa mới nổi này, không trách thời gian gần đây được truyền thông liên tục, hóa ra có kim chủ mạnh từng này rồi, sau này tiền đồ vô lượng không phải nói.

Triệu Vy Vân lâng lâng tiếp nhận vô ánh mắt ngưỡng mộ bắn về phía mình, run run đưa ly rượu đến trước mặt, giọng nói không kiềm được cảm xúc vui sướng: "Tần tổng không ngại cho Vân Nhi kính

một ly chứ?"

Tần Cảnh Sâm nheo mắt, tự đếm nhẩm trong lòng, rồi chầm chậm đưa ly rượu đến bên môi, chuẩn bị dốc xuống trước ánh mắt trầm trồ của mọi người và vẻ mặt đang ửng lên vì hạnh phúc và thỏa mãn của cô gái nhỏ.

"Ôi, bất ngờ chưa, thế mà tôi không biết cô Triệu và Tần tổng đây có quen biết nhau đấy, phải không?". Giọng một cô gái lạ vang lên quyến rũ kéo dài khiến người ta giật mình.

Cuối cùng cũng quyết định lên đài.

"Lâm Ý Nhiên, sao cô lại ở đây?". Chu Oanh Oanh là người lên tiếng trước.

"Vì sao tôi lại ko thể ở đây, cỡ như cô cũng có thể xuất hiện ở đây, vì sao tôi lại không được?". Lâm Ý Nhiên ngang nganh trả lời.

Câu nói này thật sự khiến Chu Oanh Oanh rất mất mặt, quả thực so sánh mà nói Chu Oanh Oanh chẳng hơn gì Lâm Ý Nhiên, cô ả nói như vậy cũng ko khác tự tát vào mặt mình, tức giận đỏ mắt, tìm cách xoay chuyển tình thế.

"Lâm Ý Nhiên, tôi biết cô nông cạn, không biết phép tắc, nhưng cũng ko vì thế mà không biết điều đến mức này, lại có thể ngang nhiên xuất hiện trước mặt Tần tổng, phá hư chuyện tốt của ngài ấy. Cô không quên bài học lần trước à? Còn muốn gây chuyện sao? Triệu Vy Vân hiền lành tốt bụng đã bỏ qua cho cô bao nhiêu lần vẫn không biết hối cải."

Người ở đại sảnh đã bu hết đến khu vực này để hóng chuyện, không ngờ cô gái lạ mặt này lại dám đụng vào người của Tần đại tổng tài, đúng là không biết sống chết.

"Tôi phá hư chuyện tốt gì của người ta? Cô nói thử một chút xem nào?".

"Cô...cô...không biết xấu hổ còn hỏi lại à, đúng là có mắt không tròng mà.". Chu Oanh Oanh tức giận.

"Các người thấy sang bắt quàng làm họ cũng phải hỏi người một tiếng xem ngài ấy có đồng ý không chứ? Tôi biết cô Triệu đây xinh đẹp, là một diễn viên tài năng, hôm nay gặp cô Triệu ở đây lại càng thêm mở mang tầm mắt. Cô Triệu nổi tiếng tri thư đạt lễ, xinh đẹp thanh thuần cũng muốn học người mà đi câu dẫn đàn ông rồi à, lại còn nói dối không chớp mắt thế kia?". Lâm Ý Nhiên miệng thì đanh đá nói, mắt đã liếc trắng tròng về phía người đàn ông bên cạnh.

Hắn đứng đấy, môi mỏng nhếch lên, thâm trường ý vị nhìn về phía cô, mở miệng: "Lâm Ý Nhiên."

Giọng hắn đặc biệt trầm, cảm tưởng như âm thanh bị nén lại trong cổ họng, chỉ dùng sự rung của dây thanh quản để phát ra âm thanh.

Nghe Tần Cảnh Sâm gọi tên của Lâm Ý Nhiên, Triệu Vy Vân mừng rỡ trong lòng, đây có phải là giọng điệu cảnh cáo hay ko? Người ấy lại một lần nữa ra tay che chở bảo hộ cho cô ta.

"Tôi không biết cô đang nói bậy cái gì, tôi không biết vì sao cô cứ hết lần này đến lần khác tìm cớ gây chuyện. Nhưng tôi thật sự khuyên cô nên thu liễm tính tình, chừa lại đường lui cho mình, kẻo sau này hối hận không kịp. Làm người phải biết chừng mực. Tôi có thể nhịn một hai lần, không thể nhịn mãi mãi được, cho dù tôi có nhịn được cô thì không có khả năng người bên cạnh tôi có thể nhịn cô.". Triệu Vy Vân mạnh mẽ thẳng lưng đáp trả cứng rắn, mỗi lời nói đều mang ẩn ý đe doạ ngấm ngầm.

Cô và hệ thống đã thức suốt đêm để nghĩ cách làm sao có thể gây ầm ỹ trong buổi tiệc rượu này, đồng thời khiến cho Tần Cảnh Sâm phải chú ý đến Triệu Vy Vân cũng như có cái nhìn ác cảm với mình. Cho nên Lâm Ý Nhiên càng ra sức diễn. Một bộ dạng chua ngoa đánh đá.

"Tôi nói bậy hay không bản thân cô tự biết. Cô có dám thề là trong lòng mình không có tâm tư riêng ko? Suốt ngày giả bộ thanh thuần cho ai coi, còn không bằng nhìn lại một vòng xung quanh mình xem, những người mang danh bạn tốt đấy ko biết chừng đang ở sau lưng cô ghen ghét đến đỏ mắt, hận không thể thay thế vị trí của cô đó. Aizzz, tôi không phải là người như vậy, tôi dám đứng trước mặt cô nói ra thì còn sợ cô sao? Cô không nhịn được thì cô có thể làm gì tôi chứ?"

Lâm Ý Nhiên hét lên một tiếng, giơ ly rượu vang trên tay ra trước bao con mắt sững sờ của quan khách.

Rồi ưng ực uống vào trong cổ họng đến gần cạn đáy.

Sau đó vung tay hất về phía Triệu Vy Vân trong sự ngây ngốc của vòng người.

Những giọt rượu còn đọng lại dưới đáy chẳng đủ để văng tới chỗ Triệu Vy Vân chứ đừng nói là làm bẩn y phục của cô ta.

Hồi nãy uống có vẻ hơi nhiều.

Quả nhiên không chừa lại bao nhiêu giọt.

Lâm Ý Nhiên nhăn mũi, cánh tay cố gắng vẩy mạnh hơn nữa ly rượu trống rỗng mà mọi người đứng xung quanh thì trợn tròn mắt nhìn hành động ngớ ngẩn của cô.

Cảnh tượng hết sức xấu hổ, Lâm Ý Nhiên thẹn đến mức muốn chui xuống đất.

"Đủ rồi. Làm trò!". Giọng người đàn ông vnagf lên trầm bổng.

Cánh tay đang vung vẩy cũng bị giữ lại, Tần Cảnh Sâm nheo mắt, hắn cảm thấy mình đã nhìn đủ rồi, quyết định ra tay ngăn cản cô gái diễn trò thêm nữa.

Đại boss lên tiếng can ngăn, ai dám hó hé thêm nữa chứ, mọi người lại bắn những ánh nhìn thương hại về phía cô gái vừa phát điên kia, thầm cảm thán trong lòng.

Chọc ai ko chọc, lại chọc ngay bảo bối của Tần tổng, giờ thì hay rồi.

Chờ xem Tần tổng xử lý như thế nào đây.

Triệu Vy Vân dáng vẻ nhỏ bé nghẹn ngào tiến lên một bước, muốn đưa tay ra nắm lấy cánh tay Tần Cảnh Sâm, giọng ngọt như đang dỗ dành người yêu: "Tần tổng, Vân Nhi ko sao, ngài đừng tức giận, cô ấy...cũng ko phải lần đầu, Vân Nhi đã quen rồi, Tần tổng ngài để cho cô ta rời đi là được, không cần quấy rầy mọi người."

Mọi người nghe Triệu Vy Vân nói xong đều cảm thán một câu, sao trên đời có người lại thiện tâm như vậy chứ, bọn họ đây là đang muốn xem trò hay mà, đừng ra tay ngăn cản có được không?

"Cô Triệu, tôi muốn xử lý như thế nào còn phải để cho cô nhắc nhở sao?".

Tần Cảnh Sâm ánh mắt sắc bén nhìn qua, giọng rét lạnh.

Nghe vào tai sao có vẻ mất hứng.

Đây là thái độ đối với người phụ nữ mình đang để ý sao?

Tần đại tống tài đúng là nhân vật không dễ đụng vào, ngay cả bạn gái cũng không dành được chút dịu dàng.

Một đám đông vây quanh im thin thít, khiến gương mặt của Triệu Vy Vân hết xanh rồi lại đỏ. Anh ấy lại làm sao nữa rồi? Hỉ nộ vô thường như vậy, lúc thì vô cùng lịch thiệp, lúc lại vô cùng lạnh lùng xa cách, cô ta thật sự không đoán ra rốt cuộc mình là gì đối với người đàn ông trước mặt, sự tự tin và đắc ý tích cóp bao lâu cứ thế mà bị nghiền nát từng chút một.

"Hàn Duệ, đưa cô Lâm ra ngoài.". Tần Cảnh Sâm chẳng quan tâm đến mấy người kia, lạnh nhạt phân phó.

"Tần tổng, đừng mà, ngài đừng đuổi Nhiên Nhiên mà!". Lâm Ý Nhiên thất thanh kêu lên, uốn éo thân mình nắm lấy cánh tay của Tần Cảnh Sâm.

Nhìn đi, cuối cùng vẫn là đuổi người đi đấy thôi, ông chủ lớn cũng vẫn là biết thương hoa tiếc ngọc, chỉ là ngoài lạnh trong nóng, ko thích thể hiện tình cảm mà thôi.

Triệu Vy Vân rốt cục cũng nhẹ nhõm thở một hơi, thỏa mãn nhìn Lâm Ý Nhiên đang làm trò níu kéo không buông tay.

"Đừng lộn xộn nữa, đi ra ngoài chờ tôi, được không?". Giọng người đàn ông mềm xuống như đang dỗ dành, ánh mắt cong cong hình trăng khuyết, dường như không hề có biểu hiện khó chịu chút nào khi bị người lôi kéo.

Đây lại là tình huống gì nữa đây? Tròng mắt của mấy người kia muốn rớt ra ngoài hết rồi. Biểu tình dịu dàng như vắt ra nước kia là của Tần đại tổng tài nổi tiếng lạnh lùng cấm dục bao nhiêu năm sao?

Quan trọng là đối phương lại không phải là Triệu Vy Vân- người đang được bọn họ nhận định là bạn gái bí mật của đại boss.

Triệu Vy Vân nháy mắt như rơi xuống hầm băng, vành mắt đỏ lựng nhìn cô gái phụng phịu quay lưng rời khỏi đại sảnh, miệng đắng như ăn hoàng liên.

Chương 26

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi Hàn Duệ đưa Lâm Ý Nhiên rời đi, Tần Cảnh Sâm cũng ko nán lại, trực tiếp thả ly rượu xuống khay, thờ ơ nhìn qua nhóm người trong BTC thuận miệng nói vài câu khách sáo rồi xoay người bước đi.

Thư mời hôm nay chỉ dành một suất cho Lâm Ý Nhiên, Trần Hồng đưa cô đến đây đã rời đi trước để Lý Nhi ở lại chờ. Bây giờ đã hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, Lâm Ý Nhiên cũng ko quá vương vấn nơi này, ngay lập tức gọi điện thoại cho Lý Nhi kêu cô bé trở về, còn mình theo Hàn Duệ ra xe.

Hẳn là còn cuộc nói chuyện phía sau với nam chính, có khi nào mình làm tốt quá mà được khen thưởng ko đây? Lâm Ý Nhiên cảm thấy phần khích vô cùng.

Tài xế đã lái chiếc Maybach đến trước cổng phụ chờ sẵn. Lần này Lâm Ý Nhiên vô cùng thoải mái leo lên xe ngồi chờ.

Vài phút sau, cửa xe đã mở ra lần nữa, Tần Cảnh Sâm khom lưng ngồi vào, chiếc xe lao vút trên đường hướng về căn hộ nhỏ của Lâm Ý Nhiên.

Tâm trạng đang vui vẻ, Lâm Ý Nhiên cũng không còn căng thẳng khi ở cạnh Tần Cảnh Sâm như lần trước, cô vui vẻ thả người xuống sofa

"Ăn mặc kiểu gì thế kia?". Tần Cảnh Sâm cau mày, nhìn một mảng da thịt của cô lộ ra ngoài.

"À, được người ta cho mượn, biết sao được, tôi cũng ko có lễ phục mà.". Lâm Ý Nhiên thấy tầm mắt của Tần Cảnh Sâm rơi vào khoảng

không trước ngực, vội vàng ôm lấy gối vào lòng, muốn che đi.

"Nếu thế...sao không báo cho Hàn Duệ?".

"Báo cho anh ta làm gì? Anh ta cũng chẳng phải trợ lý của tôi.". Lâm Ý Nhiên khó hiểu.

Nhưng là trợ lý của hắn, cho nên cô có quyền yêu cầu.

Tần Cảnh Sâm toan phản bác, lại cảm thấy không muốn nói thêm, nếu cô nghe hiểu ẩn ý trong lời nói của hắn, có khả năng sau này có thể mang người của hắn đi diễu võ giương oai bên ngoài hay không? Như hôm nay chẳng hạn.

Lâm Ý Nhiên không nghĩ nhiều về vấn đề Tần Cảnh Sâm vừa hỏi. Cô hào hứng quay sang nhìn Tần Cảnh Sâm chớp chớp mắt.

"Thấy tôi hôm nay thế nào? Tốt không?". Đôi mắt tràn đầy mong đợi, chỉ thiếu vẫy cái đuôi nhỏ sau lưng.

Tần Cảnh Sâm định nói mấy câu nghiêm nghị muốn chấn chỉnh lại phong cách ăn mặc của cô hôm nay, rốt cục cười ra tiếng, vươn tay vuốt mấy sợi tóc mai của Lâm Ý Nhiên.

"Rất đẹp."

Tốt với đẹp cùng nghĩa với nhau không ta? Lâm Ý Nhiên hơi lấn cấn.

"Nhưng mà tôi hôm nay nói mấy lời như vậy với Triệu Vy Vân, anh có tức giận ko?". Lâm Ý Nhiên ko dám tin tưởng lắm, muốn hỏi lại cho chắc.

"Vì sao tôi phải tức giận chứ.". Tần Cảnh Sâm nâng khóe môi.

Mấy ngày nay hắn nghĩ nghĩ, Lâm Ý Nhiên hẳn là sợ hãi hắn lần trước nói chuyện hơi ác liệt không dám chủ động cầu hòa.

Nhưng hắn có cách để khiến cô tự mình đưa đến cửa. Cô hình như là rất ghét Triệu Vy Vân, khẳng định là trong lòng coi cô ta là mối nguy hiểm của mình, chỉ cần hắn có bất kỳ tiếp xúc hay chạm mặt với Triệu Vy Vân này, cô sẽ tự động mà xuất đầu lộ diện.

Hôm nay cũng không nằm ngoài dự tính của hắn.

Mà hắn cũng không thấy những lời cô nói ra có gì phải khiến hắn tức giận, hắn còn đang rất muốn thưởng thức thêm bộ dạng nũng nịu hờn dỗi của cô.

Còn cái nắm tay thật chặt của cô nữa, hình như đây là lần đầu tiền Lâm Ý Nhiên chủ động thân thiết với hắn.

Nghe Tần Cảnh Sâm trả lời như vậy, Lâm Ý Nhiên càng thêm khoái chí.

"Tần Cảnh Sâm, anh cứ yên tâm, tôi sẽ hoàn thành thật tốt nhiệm vụ, sẽ khiến anh hài lòng.". Lâm Ý Nhiên vỗ vỗ ngực, ánh mắt chân thành đầy thuyết phục.

Tần Cảnh Sâm cảm thấy thật vui vẻ, ngón tay quấn quanh lọn tóc dài đang rũ bên vai, nghĩ nghĩ về điều sắp tới có thể khiến hắn hài lòng là gì.

"Thật không?". Tần Cảnh Sâm khàn giọng hỏi.

"Thật."

"Vậy em nghĩ xem, làm thế nào để khiến tôi hài lòng?". Tần Cảnh Sâm nghiêng người, cúi đầu, hai phiến môi lạnh lẽo trượt trên bờ vai trần của Lâm Ý Nhiên.

Hơi thở nóng bỏng của hẳn phả lên khiến nơi đó của Lâm Ý Nhiên như bị bỏng, cô ngây người, nhìn thân hình to lớn đang bao trùm trước mặt.

"Anh...muốn gì?"

"Hỏi em."

"Hỏi gì cơ?"

"Em nói xem, dù gì em cũng đang là bạn gái của tôi mà.". Tần Cảnh Sâm cười tà.

"Tôi...không...biết.". Lâm Ý Nhiên run rẩy, bạn gái cái cứt chó gì chứ, chỉ là đang diễn trò mà thôi, chẳng lẽ còn phải diễn luôn cảnh lăn giường hôn môi đá lưỡi hay gì? Cho dù giá trị nhan sắc của Tần Cảnh Sâm là perfect all kill nhưng cô quý trọng sinh mạng của mình hơn.

Trai đẹp không thể giúp cô ăn no, còn có thể khiến cô chết đau đớn.

"Hửm...tôi chỉ em, nhé!". Tần Cảnh Sâm giọng tràn ngập dụ hoặc.

Đang muốn đưa tay đẩy ra trong cơn hoảng hốt tột độ, tiếng điện thoại vang lên.

Là của Tần Cảnh Sâm.

Hàn Duệ gọi đến.

Tần Cảnh Sâm bị cắt ngang, ngồi thẳng dậy, bắt máy, hai đầu mày từ từ nhăn lại, cuối cùng đến khi cúp mắt có thể kẹp chết con muỗi.

Hắn mở trang mạng xa hội lên, toàn bộ 10 hot search hôm nay đều là đề tài của đêm hội Glamour.

[Bóc giá trang phục của các sao tham dự đêm hội Glamour]

[Top 10 nữ minh tinh đẹp nhất đêm hội Glamour]

[Ảnh hậu ảnh đến xúng xính váy áo dự đêm hội Glamour]

Trong 10 hot search, có 1 hot search nhắc đến tiểu hoa Triệu Vy Vân.

[Triệu Vy Vân mang tạo hình công chúa ra ngoài đời thực]

Ở dưới có rất nhiều comment của cư dân mạng khen nức nở, nhờ bộ phim Rồng bay phượng múa đang phát sóng lại càng tạo thêm hiệu ứng tốt, số lượng fans của cô ta đã tăng lên chóng mặt trong mấy ngày hôm nay, chính thức bước chân vào hàng ngũ tiêu hoa mới nổi.

Mà hot search còn lại khiến Tần Cảnh Sâm phải click vào xem.

[Trang phục cosplay xuất hiện trên thảm đỏ của đêm hội Glamor].

Bài viết đăng một lô hình ảnh của một diễn viên mặc một bộ đầm cổ điển với thiết kế diêm dúa, sau đó kế bên đặt một tấm hình so sánh.

Diễn viên trong bài chính là Lâm Ý Nhiên.

Bộ váy được so sánh là một trang phục cosplay của một trò chơi điện tử được người mẫu mặc trong một lễ hội cosplay cách đây 2 năm.

[Cái gì, lần đầu tiên tôi thấy có người mặc trang phục cosplay đi thảm đỏ đó nha.]

[Cô diễn viên kia cũng thảm thật, đến một bộ lễ phục thông thường cũng ko có, phải đi thuê đồ cosplay à.]

Hầu như comment đều là chê cười Lâm Ý Nhiên.

Chỉ một số ít người lên tiếng khen.

[có ai giống như tôi ko? Cảm thấy cô gái đó mặc trang phục này đẹp vô cùng, đồ cosplay thì đã sao, cũng ko phải ai mặc đồ cosplay đẹp như vậy được. Quả là lụa đẹp vì người.]

[đồng ý +1]

Tần Cảnh Sâm liếc về Lâm Ý Nhiên đang ngồi thấp thỏm trên sofa bên cạnh, cảm xúc lẫn lộn.

Vừa cảm thấy ghét bỏ bộ váy hở hang không ra gì của cô để thành trò cười của cộng đồng mạng.

Lại vô cùng đồng tình với một số người trong bài, quả thật lụa đẹp vì người, cô mặc bộ đồ này không hề bị rẻ tiền, trái lại tràn đầy yêu diễm, như những nàng tinh linh câu hồn người.

Tần Cảnh Sâm đã nhận được tin báo, tất nhiên Trần Hồng không thể nào không biết.

Tiếp theo điện thoại của Lâm Ý Nhiên bị oanh tạc mãnh liệt, từ Trần Hồng, đến Lý Nhi, đến Phan Lộ Lộ.

Lâm Ý Nhiên lo lắng nhìn qua Tần Cảnh Sâm: "Lai bi la nữa rồi..."

"Ai?"

"Chị Hồng, quản lý của tôi. Thực sự tôi cũng không biết, ai mà ngờ bên cửa hàng lại đưa cho tôi một mẫu thiết kế cosplay game chứ. Chị Lộ Lộ cũng áy náy với tôi."

Lâm Ý Nhiên ủ rũ, quăng điện thoại lên bàn, ngả người ra ghế.

"Mà trang phục cosplay thì làm sao chứ, miễn sao là phù hợp đi sự kiện là được rồi, có ai quy định phải mặc trang phục cao cấp đắt tiền đi thảm đỏ đâu, còn hơn là trần truồng đi dự sự kiện."

"Em dám.". Tần Cảnh Sâm bật cười.

"Tất nhiên là không rồi. Nhưng mà nói gì thì nói, vẫn không tránh được một trận phong ba."

"Sao thế?". Thấy Lâm Ý Nhiên dán sát vào bên mình nhỏ giọng, Tần Cảnh Sâm vô cùng hưởng thụ và cúi đầu xuống chăm chú nghe.

"Chị Hồng, quản lý của tôi ý, chị ấy còn hơn là cuồng phong bão táp ngoài kia nữa."

"Thế à, có cần tôi...". Tần Cảnh Sâm nheo mắt.

"Ấy, nói thì nói thế, bởi vì chị ấy lo lắng cho thôi nên mới vậy thôi, chị ấy thật lòng thương tôi, đối xử với tôi rất tốt, anh đừng làm bậy.". Lâm Ý Nhiên nghe ra mùi nguy hiểm trong giọng nói của Tần Cảnh Sâm, vội vàng xua tay.

"Lát nữa chị ấy qua đây, tôi chỉ cần nhịn một chút, dỗ chị ấy một chút là ổn."

"Lát nữa nhà em có khách à?". Tần Cảnh Sâm không nghe Lâm Ý Nhiên mà hỏi ngược lại.

"Ùa, chị ấy đáng lái xe qua đây...a...chết rồi, chị Hồng chuẩn bị qua đây, làm sao bây giờ, Tần Cảnh Sâm, anh phải về thôi, không thể để chị ấy phát hiện được."

Lâm Ý Nhiên giờ mới phát hiện ra cái gì, đột nhiên nhảy dựng lên, hoảng hốt đẩy Tần Cảnh Sâm.

Mà hắn vẫn ngồi vững như núi, nhướng mày: "Vì sao tôi phải về, tại sao chúng ta lại không thể bị phát hiện được? Hửm?"

Lâm Ý Nhiên luống cuống, ngồi thụp xuống dưới chân Tần Cảnh Sâm, ôm lấy đầu gối hắn mà lay lay: "Tôi thật sự không biết giải thích sao cho chị ấy về mối quan hệ của hai chúng ta, lỡ như chị ấy biết những chuyện tôi làm trước kia, tôi sẽ chết không toàn thây đâu huhu..."

Tần Cảnh Sâm vẫn bất động nhìn Lâm Ý Nhiên ngồi đó khiến cô càng quýnh lên.

"Tôi còn đang gánh trên vai nhiệm vụ to lớn với anh mà, chẳng lẽ anh thấy chết mà không cứu, anh cứ như vậy, tôi có làm ma cũng không tha cho anh đâu...huhuhu"

Lâm Ý Nhiên lớn tiếng khóc tu tu.

Cuối cùng thân hình to lớn của Tần Cảnh Sâm cũng động đậy. Hắn cúi xuống, bế bổng Lâm Ý Nhiên lên đặt lên ghế sofa nhẹ giọng than thở: "Sao ở ngoài giương nanh múa vuốt ghê lắm mà, bây giờ lại khóc như con mèo nhỏ thế kia."

"Còn không phải tại anh ép tôi sao? Anh không thế tội nghiệp tôi một chút được sao?". Lâm Ý Nhiên dầu môi quay mặt đi giận dỗi.

"Được rồi, không ép em, tôi đi về đây.". Tần Cảnh Sâm dịu dàng xoa đầu Lâm Ý Nhiên, ngón tay trượt xuống, bóp nhẹ vào má cô, lại xoa xoa hai cái dỗ dành.

Cảm xúc dưới những ngón tay quả thật vô cùng tuyệt, hắn chưa bao giờ biết đến da thịt của con gái lại mềm mịn trơn láng như thế, còn hơn cả khi sờ vào một tấm lụa thượng đẳng.

"Không được bóp mặt tôi.". Lâm Ý Nhiên rầu rĩ quay đầu đi.

"Ưa, tôi về đây, có phải em cũng nên đứng dậy tiễn tôi ra cửa không nào."

Tần Cảnh Sâm cài lại nút áo ngực, vẫy vẫy tay với cô gái ngồi trên ghế, hắn không ngờ đến có một ngày người như hắn lại có thể dùng giọng nói nhẹ nhàng như thế đi năn nỉ một người, thậm chí còn cảm thấy vô cùng thỏa mãn khi chiều chuộng dỗ dành cô ấy.

Lâm Ý Nhiên cuối cùng cũng bỏ xuống bộ mặt phụng phịu, đuôi mắt cong lên, miệng nhoẻn một nụ cười, bàn tay vẫy vẫy, cái đầu nhỏ nghiêng nghiêng nép bên cánh cửa ngó theo bóng dáng rời đi của Tần Cảnh Sâm.

Đây có thể coi là cảm giác quyến luyến của những cặp đôi đang yêu không.

Ha, hình như Tần Cảnh Sâm hắn cuối cùng cũng cảm nhận được chút ít sau mấy chục năm một mình điên cuồng với công việc.

Chương 27

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trần Hồng rất nhanh có mặt tại căn hộ của Lâm Ý Nhiên, trên gương mặt còn đẫm mồ hôi, hơi thở dồn dập đứng trước cửa nhà cô.

Trần Hồng nhìn Lâm Ý Nhiên gương mặt sạch sẽ không nhuốm chút đau buồn, lại cảm thấy thương vô cùng. Cô gái này đã thay đổi rất nhiều.

Việc lên hot search lần này quả thật không liên quan gì đến Lâm Ý Nhiên cả, cô cũng là nạn nhân. Trần Hồng lúc này chỉ cảm thấy tự trách bản thân mình không kiểm tra thông tin gốc gác của bộ lễ phục trước, cũng bởi mình không đủ năng lực để lo lắng chu toàn cho diễn viên dưới trướng mà ra.

"Chị Hồng à, em thấy tin này không quá tệ lắm đâu. Chỉ là góp vài tiếng cười cho cộng đồng mạng thôi, chị xem, nhờ vậy mà trang của em tăng lượt follow đáng kể này."

Lâm Ý Nhiên vừa nói vừa đưa màn hình điện thoại lên cho Trần Hồng xem, quả thật từ 12.000 lượt theo dõi, bây giờ page của Lâm Ý Nhiên đã tăng lên con số gần 100.000 người.

Trần Hồng thở dài, xoa mặt Lâm Ý Nhiên một cái, con bé này, vậy mà giờ đây lại trở thành người an ủi chị ta đấy.

"Tốt, tốt, giờ đã luyện được tinh thần thép rồi, chị chỉ lo lắng em nhịn không được khi thấy bình luận cười nhạo của cư dân mạng thôi."

Lâm Ý Nhiên cười trừ, quả thật tính tình của nguyên chủ trước đây khá nóng nảy, bởi tuổi thơ cơ cực, lúc nhỏ hay bị người khác khinh thường nên hình thành nhiều suy nghĩ cực đoan, chỉ cần ai đó nói

động tới là quyết ăn thua đủ tới cùng, cho nên mới được hệ thống chọn vào vai nữ phụ phản diện của cốt truyện.

Vậy là sự kiên Glamour đã trôi qua, Lâm Ý Nhiên cũng hoàn thành xuất sắc kế hoạch mà mình và hệ thống đề ra, bây giờ chỉ chờ nghe tiếng gió.

Vì ko thể ở bên cạnh Lâm Ý Nhiên mỗi khi cô tiếp xúc với nam chính Tần Cảnh Sâm, nên trong lòng nó vẫn có chút lo lắng ko yên.

Nó cảm thấy cần phải đẩy nhanh tiến độ cốt truyện đi đến cao trào của ba người bọn họ.

Giải quyết xong Trần Hồng, Lâm Ý Nhiên chuẩn bị trở về đoàn phim để quay nốt những ngày cuối của dự án "Nếu không là tình yêu".

Phan Lộ Lộ chỉ nghĩ giúp đỡ Lâm Ý Nhiên một tay, không ngờ lại khiến cô bị đưa lên hot search cho người ta chê cười, cho nên khi nhập đoàn trở lại vô cùng ái ngại với Lâm Ý Nhiên.

"Chị thật ko nghĩ bên đó lại có thể gửi cho em một bộ trang phục cosplay."

"Bộ váy đẹp mà chị, đường may cũng rất là tỉ mỉ đó, chắc họ cảm thấy nó còn mới và phù hợp với size của em nên họ đưa qua.". Lâm Ý Nhiên nói đỡ cho Phan Lộ Lộ bớt đi sự áy náy.

"Đúng thật, Ý Nhiên đêm đó đẹp vô cùng, anh nhìn còn không dứt ra được, có mấy người quen bên anh còn hỏi thăm minh tinh nào mà đẹp thế nữa đó.". Cao Lãng bên cạnh nói thêm vào.

"Dạ, bên page nhà em cũng có nhiều người khen tạo hình của chị Ý Nhiên lắm. Cosplay thì sao chứ, nhìn xem có người mẫu cosplay nào mà đẹp như vậy ko.". Tống Hiên cũng ko đứng ngoài lề.

Mỗi người một câu, không khí lại trở nên vui vẻ thuận hòa. Còn ai nhớ đến cái hot search vừa nhảy lên hôm qua chứ.

Nhưng cho dù có muốn để ý thì cũng không còn cơ hội nữa rồi, bởi chỉ trong một buổi sáng, toàn bộ hot search liên quan đến tạo hình của Lâm Ý Nhiên ở đêm hội Glamour đã biến mất hoàn toàn.

Vì khu vực đại sảnh của sự kiện không có sự tác nghiệp của phóng viên và người ngoài, mà tất cả mọi người cũng nhận được chỉ thị từ trên ban xuống, những sự vụ xảy ra trong sự kiện không hề bị đưa ra ngoài. Sau hôm đó, tình hình bên Tần thị vẫn không có gì thay đôi, vị gia chủ cường đại nào đó vẫn không hề có bất kỳ ám thị sẽ trừng trị ai kia, cho nên giới giải trí và thượng lưu Minh Thành sau đêm hội Glamour vẫn sóng yên biển lặng.

Chỉ là mọi người trong đoàn phim đang mải miết quay cho kịp tiến độ ra mắt nên hoàn toàn không hề hay biết chuyện này.

Thế nhưng, chính vì sự cố ở đêm hội Glamour của Lâm Ý Nhiên mà ê kíp quay bắt đầu cảm nhận vị thần may mắn đã quay về với họ.

Bởi vì vị kim chủ lớn nhất Minh Thành đã xuất hiện trở lại với đoàn phim.

Những chiếc xe cafe liên tiếp được gửi đến phim trường, hôm sau còn phong phú hơn hôm trước.

Mà trợ lý Hàn Duệ bận rộn đã mất tăm mất tích cả tháng nay lại tiếp tục đều đặn có mặt ở đây điểm danh mỗi ngày cùng đạo diễn còn đều hơn vắt chanh.

Điều này khiến Phan Lộ Lộ với bớt phần nào cảm giác có lỗi với Lâm Ý Nhiên, nhìn xem, không phải vị đại boss đã nhìn thấy hot search của Lâm Ý Nhiên nên mới nhớ ra mình còn có một cô tình nhân nhỏ đang vùi thân trong đoàn phim này?

Đây có phải là trong cái rủi có cái may không nhỉ?

Từ sau sự kiện thảm đỏ,Tần Cảnh Sâm đúng là bắt đầu quan tâm đến Lâm Ý Nhiên hơn. Vì vậy công việc của Hàn Duệ cũng phát sinh nhiều việc lỉnh kỉnh hơn.

Tỉ dụ hôm nay, trợ lý Hàn nghiêm trang đứng trước mặt Lâm Ý Nhiên, hai tay đeo đầy túi giấy, cung kính đưa lên cho cô như cống bảo vật.

Toàn bộ đều là lễ phục của những thương hiệu nổi tiếng, khiến Lý Nhi và Phan Lộ Lộ đang tập thoại cùng cô trong phòng khách sạn đỏ cả mắt.

Hẳn là qua sự vụ vừa rồi khiến Tần tổng cảm thấy rát mặt lắm, quyết tâm đền bù cho bằng được.

Chưa dừng ở đó, trợ lý Hàn lại tiếp tục thể hiện sự đa năng của mình khi biến thân thành cầu ô thước để kết nối cặp đội Ngưu Lang Chức Nữ fake này,

"Đây là gì?". Lâm Ý Nhiên tò mò nhìn dãy số trên tay mình hỏi.

"Cô Lâm, đây là số điện thoại riêng của Tần tổng, cô Lâm có thể lưu vào để sau này có tiện liên hệ."

"Ò, tôi biết rồi,"

"Cô Lâm, có phải là nên bấm số gọi thử chứ? Dạo này Tần tổng khá bận, cô Lâm chịu khó chủ động hỏi thăm một chút.". Trợ lý Hàn Duệ vẫn chưa rời đi mà ẩn ý thuyết phục.

Có gì đế hỏi thăm cơ chứ. Cô cũng không phải kiếu phụ nữ tự tìm ngược, tương lai người kia chính là người ra tay phong sát thậm chí muốn giết chết cô, không tránh cho kịp, còn phải chủ động hiến dâng đến cửa sao?

Nhưng vì sao Hàn Duệ lại có thể trở thành trợ lý của Tần Cảnh Sâm hơn 5 năm năm nay, còn không phải tác phong vô cùng quyết liệu dứt khoát hay sao.

Anh ta đã mở miệng nói, tương đương với ý chỉ của ông chủ lớn, có thể để cho người khác từ chối à?

Tiếng chuông điện thoại vang lên 1 tiếng, đã có người bắt máy.

"Alo...Tần...Cảnh Sâm!". Lâm Ý Nhiên quay lưng đi, nhỏ giọng hỏi.

"Ù!". Trong điện thoại vang lên tiếng sột soạt của giấy tờ.

"Mấy món kia là sao vậy?". Lâm Ý Nhiên kiếm chuyện để nói.

"Không thích à? Nếu không thích thì cứ nói với Hàn Duệ đổi đi.". Người đàn ông thoải mái nói.

"Không phải, chỉ là nhiều như thế, toàn là đồ đắt tiền, tôi cũng ko có khả năng sử dụng hết, cũng ko dám..."

"Cứ để đấy, có lúc sẽ dùng đến, tránh việc lúc cần ko có, để em còn phải chạy đôn chạy đáo mà lại không ra thể thống gì.".

Chắc chắn là hắn là vẫn còn để bụng về chuyện lễ phục lần trước của cô đây mà, cảm thấy cô làm mất mặt hắn hay gì. Đúng là đồ nhỏ nhen để bụng.

"Được rồi, anh nói vậy thì tôi giữ thôi.". Lâm Ý Nhiên ko thích tranh cãi, dứt khoát nhận thôi.

"Không quấy rầy anh nữa, tôi...". Muốn cúp máy được ko?

"Không quấy rầy tôi, vậy em có gì muốn nói với tôi nữa không?

Ngoài chuyện này ra?". Tạp âm đã ko còn, có vẻ người bên đầu dây đã xong việc.

"Nói? Nói...gì...à...anh đã ăn gì chưa?". Lâm Ý Nhiên lau mồ hôi, vận dụng đầu óc nặn ra vài câu hỏi thăm thông thường nhất mà mình cảm thấy có thể nói được.

Tiếng cười trầm thấp vang lên trong điện thoại.

"Đã ăn rồi, còn em? Ở trong đoàn phim ăn uống có thoải mái ko?".

"Rất tốt, chỉ là không đc ăn nhiều, phải hạn chế để giữ cân nặng.". Lâm Ý Nhiên sức ăn tốt, trước đây lại là dân thể dục thể thao, bây giờ rơi vào ma trảo của chị Hồng thì khổ ko dám nói trước thực đơn ăn kiêng được làm riêng.

Nghe được giọng nói ỉu xìu của đối phương, Tần Cảnh Sâm đứng trên tầng cao, nhìn xuống Minh Thành rực rỡ ánh đèn về đêm, nổi lên một suy nghĩ.

"Chờ tôi sắp xếp xong, qua đưa em đi ăn ngon được ko?". Vừa nghĩ xong đã vô thức nói ra rồi.

"Ây, anh bận làm gì cứ làm đi, ko cần để ý đến tôi.". Tôi cũng ko muốn hương tiêu ngọc viễn vì mắc nghẹn trên bàn ăn đâu. Lâm Ý Nhiên đã nghĩ thầm như vậy đó.

"Được, nghỉ sớm đi.". Tần Cảnh Sâm cuối cùng buông tha cho Lâm Ý Nhiên, tắt điện thoại tiếp tục những việc còn dang dở.

Lâm Ý Nhiên thở hắt ra một hơi, cảm thấy mỗi lần phải giả bộ ngon ngọt đối phó với Tần Cảnh Sâm thật là mệt mỏi hết sức.

Cầu mong nữ chính sớm ngày thu nhận nam chính đi, để cho cô toàn mạng mà yên ổn sống nốt quãng đời còn lại.

Chương 28

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chỉ còn 1 tuần cuối là hoàn thành tất cả các cảnh quay của dự án "Nếu không là tình yêu".

Mọi người đều nỗ lực hết sức để hoàn thành tiến độ khiến đạo diễn Chung Thịnh và bên nhà sản xuất vui vẻ vô cùng. Nếu không có vấn đề gì xảy ra, bộ phim sẽ có thể được chiếu vào thời điểm giáng sinh năm nay trên nền tảng Sunday.

Thời gian này được sự kèm cặp hướng dẫn của hai vị tiền bối Phan Lộ Lộ và Cao Lãng, Lâm Ý Nhiên tiến bộ rõ ràng, đã biết chọn góc mặt trước camera, cũng như kiểm soát được biểu cảm gương mặt. Số lần NG cũng giảm hẳn, nhưng cảnh đơn giản chỉ cần một lần là đã qua.

Những cảnh quay của Lâm Ý Nhiên sẽ kết thúc trước hai người kia, cảnh cuối cùng của cô sẽ là cảnh điên cuồng lái xe lao xuống vực cùng nam phụ Tống Hiên khi nhân vật nữ phụ muốn giết chết nữ chính

Lâm Ý Nhiên và Tống Hiên kiểm tra thật kỹ càng dây an toàn, rồi bắt đầu ngồi vào trong xe.

Chiếc xe lăn bánh vừa phải, chờ về xử lý hậu kỳ sẽ bổ sung thêm hiệu ứng tăng tốc độ cho phân cảnh lái xe này.

"Cảnh này không dùng diễn viên đóng thế sao?". Cảnh quay chiếc xe lái vun vút trên đường đèo vừa hoàn thành, giọng đàn ông trầm thấp vang lên.

Mang đầy sự nguy hiểm.

Chung Thịnh đang ngắm nghía khung hình trên monitor, giật mình quay sang, vị đại tôn thần của ông mất tăm mất tích cả tháng nay bây giờ lại xuất hiện ở nơi này.

"Tần...Tần tổng!"

Tần Cảnh Sâm một thân quý khí đang bắt chéo chân ngồi bên cạnh anh ta từ lúc nào.

"Chi phí đầu tư của Tần thị không đủ để đạo diễn Chung thuê dàn diễn viên đóng thế sao?"

Chung Thịnh rối rắm, nhìn sang cô gái trẻ đang bước ra khỏi chiếc xe, nhảy chân sáo đến chỗ này, suy nghĩ có nên quăng củ khoai nóng này sang cho cô ấy hay không?

"Đạo diễn ơi, cảnh hồi nãy đã ổn chưa ạ?". Lâm Ý Nhiên chưa đến nơi đã ríu rít gọi.

Nhìn thấy Chung Thịnh nháy mắt liên tục đến mức muốn co rút, cô mới chầm chậm quay đầu sang nhìn người đàn ông đĩnh bạt ngồi bên cạnh.

"Tần Cảnh Sâm? Sao anh lại đến đây?".

Ôi tổ tông của tôi, sao cô có thể gọi thẳng tên ông chủ lớn ra như thế này cơ chứ. Đạo diễn Chung Thịnh cùng nhà sản xuất lau mồ hôi, gương mặt méo xệch nhìn nhau không dám mở miệng.

Nhưng dường như Tần Cảnh Sâm chẳng hề tức giận khi nghe Lâm Ý Nhiên hét toáng tên mình lên như thế. Hắn nhìn cô đang mặc đồ bảo hộ, đứng lên nhìn một vòng rồi nhíu mày quay sang Chung Thịnh:

"Hình như đạo diễn Chung vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi thì phải?"

"Về phần diễn viên đóng thế, chúng tôi không phải là không có

chuẩn bị...chỉ là...chỉ là...". Chung Thịnh ấp úng.

"À, là tôi, tôi cảm thấy không cần diễn viên đóng thế đâu, tôi có thể tự làm được.". Lâm Ý Nhiên nói chen vào.

Bản thân là người ưa hành động mạo hiểm, lại cảm thấy những cảnh thân mật ôm hôn của mình đã phải dùng diễn viên đóng thế, bây giờ ngay cả những cảnh hành động này cũng dùng diễn viên đóng thế thì thật sự không được kính nghiệp cho lắm, cho nên Lâm Ý Nhiên quyết định tự mình thân chinh xuất trận.

Tần Cảnh Sâm nghe Lâm Ý Nhiên cảm thấy vẫn không tin tưởng, hỏi lại: "Em có thể tự làm được à? Thật là ko muốn dùng diễn viên đóng thế?"

"Ủa, cảnh này đơn giản mà, cần chi diễn viên đóng thế chứ, tôi lại cảm thấy khá vui nữa đó, lát nữa còn có cảnh chiếc xe rơi xuống lơ lửng nữa cơ."

Đôi mắt Lâm Ý Nhiên sáng rỡ, cảm giác vô cùng phần khích khi nghĩ đến phân đoạn sắp tới chuẩn bị quay.

"Thời gian này, cô Lâm rất cố gắng quay phim, ngoại trừ những cảnh thân mật đã thương lượng từ trước với đạo diễn Chung, còn lại đều tự mình thực hiện, không chút nề hà.". Hàn Duệ đứng bên cạnh nhỏ giọng giải thích.

Tần Cảnh Sâm nghĩ nghĩ một chút rồi gật đầu, căn dặn: "Chú ý an toàn, không được phải hô lên ngay, hiểu không?"

Hắn không hiểu lắm, hiện nay Lâm Ý Nhiên đang mang danh bạn gái hắn, lại thêm Hàn Duệ lúc nào cũng túc trực, nếu cô không muốn, bọn họ có 10 lá gan cũng không ai dám ép uổng.

Trước đây cũng ko thấy cô liều mạng quay phim như vậy. Danh tiếng của cô ở những đoàn phim cũ cũng không thuộc dạng tốt. Việc khó đến tay thì nhất định sẽ kiếm cớ đùn đẩy.

Chẳng lẽ đột nhiên phát hiện mình có niềm yêu thích và đam mê với diễn xuất nên muốn thay đổi bản thân, tích cực làm việc?

"Được rồi, mọi người tiếp tục đi, tôi ngồi đây quan sát một chút.".

Tần Cảnh Sâm nhẹ giọng rồi trở lại ghế ngồi nghiêm trang như vị thần canh giữ đền thờ.

Đại boss đã cho phép, mọi người lại líu ríu chuẩn bị cho phân cảnh sắp tới.

Phan Lộ Lộ trong bộ dạng hóa trang tơi tả, đang chờ dặm thêm máu và vết thương trên người, lặng lẽ xích đến gần Lâm Ý Nhiên chỉnh trang lại tóc tai và đồ bảo hộ, nhỏ giọng nói: "Tần tổng có vẻ rất quan tâm đến em đó nha."

"Hả? Có sao?".

"Ủa, người ta là Tần đại tổng tài cao cao tại thượng, làm gì có thời gian rảnh rỗi mà đến thăm ban, vừa đến nơi đã mở miệng chất vấn về việc diễn viên đóng thế, còn không phải do thấy em đóng cảnh nguy hiểm nên lo lắng trong lòng sao?". Phan Lộ Lộ nháy mắt.

Lâm Ý Nhiên lén lút nhìn qua Tần Cảnh Sâm, nhớ đến thân phận nam chính của hắn trong cái thế giới tiểu thuyết này, lặng lẽ phản bác trong lòng, quan tâm cái cứt chó, nam chính mãi mãi chỉ dành cho nữ chính thôi, phận nữ phụ qua đường như cô đừng có hòng mà sơ múi được cái gì.

Thấy Lâm Ý Nhiên im lặng, Phan Lộ Lộ nghĩ cô đang xấu hổ, cười cười không nói thêm.

Do có sự trấn giữ của vị đại thần kia, cảnh quay nguy hiểm cũng rất

nhanh đi qua, mọi người bàn bạc một chút về hậu kỳ xử lý ra làm sao trong cảnh rồi, cuối cùng Chung Thịnh cũng vỗ tay chúc mừng Lâm Ý Nhiên và Tống Hiên hoàn thành vai diễn, kết thúc một ngày quay phim.

Tần Cảnh Sâm vô cùng rộng rãi, tổ chức một tiệc mừng công cho Lâm Ý Nhiên và mọi người trong ê kíp.

Lần trước Lâm Ý Nhiên đã chuồn về trước, một phần cô không quá thân thiết với mọi người, còn lại do đang mệt mỏi vì vết thương nên bản thân cũng không muốn tham gia.

Tuy nhiên đợt này lại khác, mọi người đối xử với cô rất tốt, cho nên Lâm Ý Nhiên vô cùng thoải mái tham gia buổi tiệc cùng mọi người.

Mà ê kíp có ai dám từ chối lời mời của ông chủ lớn chứ, người ta đã ra tay muốn thay bạn gái mời tiệc cho nên tất cả mọi người đồng thanh reo hò kéo nhau đến một khách sạn lớn trên đỉnh núi gần nơi bọn họ quay phim, dứt khoát hôm nay không say không về.

Sinh hoạt cùng nhau cả tháng qua, tất cả mọi người đều thân thiết như một gia đình.

Đạo diễn Chung Thịnh rót một ly rượu đưa cho Lâm Ý Nhiên cảm thán: "Khổ cực cho Ý Nhiên quá, hi vọng có thể sớm gặp lại cô trong dự án khác."

Lâm Ý Nhiên gật đầu, đưa hai tay nhận, chân thành đáp: "Tôi cũng phải cám ơn đạo diễn Chung đã cho mình cơ hội tốt này, rất mong sẽ được hợp tác lần nữa."

Mọi người nhao nhao lên, ngay cả Phan Lộ Lộ và Cao Lãng cũng đứng dậy quyến luyến, thật sự không muốn chia tay mà.

"Đừng lo, rất nhanh thôi sẽ gặp nhau.". Tần Cảnh Sâm nhàn tản ngồi bên cạnh, bàn tay vuốt nhẹ lọn tóc sau lưng Lâm Ý Nhiên.

"Tần tổng đánh giá cao khả năng của đạo diễn Chung, bên TC Entertainment đã mua bản quyền mấy bộ đại IP, muốn mời đạo diễn Chung dành thời gian ghé qua xem thử.". Hàn Duệ đứng bên cạnh thay mặt ông chủ giải thích thêm.

Đây là cái vận cứt chó gì thế kia, chỉ vì một lần hợp tác vui vẻ cùng bạn gái đại tổng tài mà Chung Thịnh đã có thể một tay chạm vào các dự án đại IP của TC Ent rồi sao, phải nói là những dự án này trước giờ chỉ giao cho những đạo diễn hạng A cầm trịch.

Mọi người nghe xong đưa mắt nhìn nhau, không ai nói với ai một lời, nhao nhao lên chúc mừng Chung Thịnh.

Không khí buổi tiệc lại càng thêm vui vẻ.

"Không ngờ đó nha, anh có biết Chung Thịnh mừng phát khóc luôn không?". Lâm Ý Nhiên thở một hơi, thời gian chung đụng với Tần Cảnh Sâm càng nhiều, cô lại càng bớt đi cảm giác sợ hãi lo lắng mà trở nên thoải mái hơn, có thể là vì biểu hiện bây giờ của hắn khá dễ chịu, không âm u tàn nhẫn như sự miêu tả trong cốt truyện mà hệ thống gửi cho cô, cho nên đôi lúc Lâm Ý Nhiên quên mất rằng người đàn ông này là nam chính sẽ hại đời cô thê thảm lúc sau.

"Ùm, người tuổi trẻ tài cao, nâng đỡ một chút cũng không có vấn đề gì.".

"Thật mong có thể tiếp tục làm việc chung với bọn họ.". Lâm Ý Nhiên cảm thán.

Chiếc xe nhẹ nhàng dừng trước căn hộ của Lâm Ý Nhiên.

"Sắp tới em có lịch trình nào nữa không?".

"Chị Hồng vừa nhận cho tôi hai cái quay quảng cáo, anh biết đấy, tôi cũng chưa có mấy tiếng tăm, cho nên lịch trình cũng chưa bận rộn như người ta.". Lâm Ý Nhiên vừa nói vừa liếc qua Tần Cảnh Sâm.

Không biết dạo này hắn với nữ chính sao rồi ta? Bộ phim Rồng bay phượng múa một bước đưa Triệu Vy Vân lên hàng tiểu hoa mới nổi, hiện tại các nhãn hàng và dự án dồn dập tới gõ cửa.

Ngày nam chính thành đôi với nữ chính càng đến gần, chỉ cần thêm một cơ hội kích thích, Lâm Ý Nhiên có thể hoàn thành xong nhiệm vụ.

"Ý em là đang trách tôi không đưa tài nguyên cho em để em được bận rộn sao?". Tần Cảnh Sâm ý vị thâm trường nhìn Lâm Ý Nhiên.

"Không phải, anh không cần đưa gì cho tôi đâu, duy trì như vầy là tốt lắm rồi, ý tôi là...dạo này anh bận bịu như vậy có dành chút thời gian để quan tâm ai đó không?". Lâm Ý Nhiên chưa vội rời đi mà nhổm người quay sang Tần Cảnh Sâm dò hỏi.

Triệu Vy Vân bây giờ đã có chút tiếng tăm, hẳn là tin tức của cô ta không qua mắt được người đàn ông này, không biết hai người này đã tiến triển đến đâu rồi, hắn có biết đi lấy lòng con gái nhà người ta không đây?

"Có chứ."

Biết ngay mà, làm sao có thể bỏ qua được.

"Ai thế, nói tôi nghe thử xem.". Lâm Ý Nhiên háo hức.

"Em." Tần Cảnh Sâm cười một tiếng, giơ tay búng nhẹ vào trán cô.

"Gì chứ, anh mà quan tâm tôi á?". Lâm Ý Nhiên bĩu môi, cảm thấy mình bị trêu chọc.

"Vậy em nói xem, như thế nào mới là quan tâm đến em.". Tần Cảnh Sâm nhoài người sang, khẽ gãi cằm Lâm Ý Nhiên một cái, thật sự rất muốn chạm vào phiến môi đang dầu ra của cô.

"Anh ý, ngoài phong sát tôi ra, anh đừng làm gì cả là đã đối xử tốt với tôi lắm rồi."

Tần Cảnh Sâm híp mắt, lại là vấn đề phong sát này là thế nào.

"Tại sao tôi phải phong sát em chứ. Có phải em đã làm chuyện gì có lỗi sau lưng tôi ko?". Hắn bực bội, kéo người tạo ra khoảng cách với Lâm Ý Nhiên.

Tất nhiên rồi, gây sự với nữ chính, công kích nữ chính, chỉ là chưa hãm hại như cốt truyện chính nhưng những thứ đó cũng đủ để bị anh vì Triệu Vy Vân hạ lệnh phong sát cô rồi.

"Aizzz, cũng phải...". Lâm Ý Nhiên thở dài nói nhỏ.

Một sức lực mạnh mẽ kéo căng cái cằm của cô, bắt buộc cô phải quay đầu sang, nhìn vào đôi mắt đang tóe lửa.

"Em đã làm gì? Nói tôi nghe thử?". Người đàn ông cất giọng lạnh lẽo.

"Đau...đau...nhẹ một chút, buông ra được không?". Lâm Ý Nhiên nhăn mặt, cố gỡ mấy ngón tay của hắn ra.

"Em phản bội tôi? Hay là trong lòng có người khác?". Tần Cảnh Sâm cười như tu la địa ngục.

"Không...không có...". Lâm Ý Nhiên xua tay, lắc đầu nguầy nguậy.

"Phải không?".

"Tôi thề, hai mươi mấy năm cuộc đời một người bạn trai còn ko có, lấy đâu ra để phản bội.". Lâm Ý Nhiên thề thốt.

Bàn tay đã buông lỏng, dưới cằm là một mảng đỏ rực. Có vẻ câu nói

của cô khiến người đàn ông này rất hài lòng.

Lâm Ý Nhiên tức giận mà không dám phát tiết, chỉ ấm ức lấy tay xoa xoa.

"Được rồi, tôi hơi quá tay với em.". Tần Cảnh Sâm nhìn cái cằm đỏ ửng của Lâm Ý Nhiên, giọng dịu xuống hẳn.

"Tôi chỉ nói một chút thôi, anh đã nổi giận rồi...". Xem đi, như vậy làm sao chinh phục được con gái nhà người ta chứ, Lâm Ý Nhiên liếc mắt, oán giận nói.

"Tôi tức giận còn không phải vì em sao? Nếu em không làm gì sao cứ nhắc mãi đến việc phong sát thế?".

"Tôi chỉ muốn nói phòng hờ thế thôi mà.". Lâm Ý Nhiên dài giọng.

"Ngoại trừ việc kia, em có làm gì tôi cũng sẽ không phong sát em.". Tần Cảnh Sâm nhấn mạnh.

"Viêc kia?".

"Không được phản bội tôi, không được có người đàn ông khác khi còn ở bên cạnh tôi.". Tần Cảnh Sâm chậm rãi nói từng chữ.

Lúc này thì nói hay lắm, đợi đến lúc nhảy vào trong chén của nữ chính đi xem ai lồng lộn đi tìm cô thanh toán.

"Tôi biết rồi, đàn ông gì đó, nhất định không có đâu."

Lâm Ý Nhiên không dám cãi lại Tần Cảnh Sâm nữa, mặt xụ xuống mở cửa xe đi một mạch lên nhà.

Mà Tần Cảnh Sâm chỉ ngồi trong xe, nhìn mãi theo bóng dáng của Lâm Ý Nhiên, cho đến khi đèn căn hô của cô bât sáng.

Hắn tự cảm thấy hắn là một người quý ông chuẩn mực, tiếp thu đầy

đủ văn hóa galant của phương tây lẫn tinh thần nam tử hán đại trượng phu của phương đông, từ trước đến giờ hắn không bao giờ tự tay dùng bạo lực với phụ nữ.

Nhưng khoảnh khắc nghĩ đến việc bị cắm sừng, trong người hắn như bốc hỏa, cứ thế ầm ầm dâng lên như núi lửa phun trào, không cách nào khắc chế được.

Đây là lần đầu tiên hắn tức giận vì một người phụ nữ.

Chương 29

Nguồn: EbookTruyen.Net

Về đến nhà, Lâm Ý Nhiên lại rơi vào tình trạng lăn lộn.

[Này, ngươi xem xem, đã sắp đến đoạn cao trào mà ngươi nói trong cốt truyện chưa?]- Lâm Ý Nhiên rụt rè hỏi.

Thái độ của Tần Cảnh Sâm dạo này làm cho cô cảm thấy hoang mang quá sức.

Chuyện của hắn với Triệu Vy Vân vẫn ko thấy một tiếng gió nào thổi ra ngoài. Nhưng tần suất chọc ghẹo mình thì đã tăng lên một cấp độ mới.

Một người đàn ông nếu đã có người trong lòng còn có thể đi nói mấy lời tán tỉnh thế này với cô gái khác ko, trừ phi là cái đám đàn ông tra nam một tay bắt mấy con cá.

Nhưng nam chính trong cốt truyện được miêu tả vô cùng thâm tình, dục vọng chiếm hữu cao, lại ko hề biết thương hương tiếc ngọc với phụ nữ.

Lâm Ý Nhiên lắc lắc đầu, cố ý xua đi nhưng suy nghĩ trong đầu.

[Tôi đang tra đây kí chủ, sắp rồi, ráng chịu đựng một thời gian ngắn nữa, lần lên đài tiếp theo của kí chủ sẽ vô cùng hoàng tráng.]- Hệ thống biết được những lo lắng của Lâm Ý Nhiên, nó cũng lo sốt vó thời gian này đây.

Theo như tình tiết của nguyên tác mà cô được biết, sau bộ phim Rồng bay phượng múa thì Triệu Vy Vân bắt đầu nổi tiếng, mà lúc này đây hẳn là Tần Cảnh Sâm đã nhận ra được bản thân mình để ý cô gái nhỏ kia cho nên bắt đầu ra tay. Về phần nguyên chủ, đây chỉ là một nhân vật nữ phụ phản diện pháo hôi kinh điển, mỗi lần xuất hiện chỉ để tôn lên cá tính mạnh mẽ và sự lương thiện tốt đẹp của nữ chính, không đáng để nhắc tới, cho nên trước giờ Lâm Ý Nhiên chỉ chú ý để diễn tròn vai theo nhiệm vụ của hệ thống.

Nhưng bây giờ lại phát sinh tình tiết khác so với nguyên tác: Lâm Ý Nhiên cô thế mà bây giờ lại đang ở bên cạnh Tần Cảnh Sâm, dù vẫn là vì hỗ trợ thúc đẩy mối quan hệ của nam nữ chính mà cống hiến sức lực.

Trong nguyên tác không hề có tình tiết này. Ngay từ lần đầu gặp gỡ, Tần Cảnh Sâm đã chướng mắt nguyên chủ cứ thích đong đưa quấn lấy hắn, sau là chứng kiến những hành động và tình tiết giữa nữ chính và nguyên chủ thì càng thêm chán ghét người phụ nữ này, cho nên dù nguyên chủ có làm ra chuyện gì đi nữa, nam chính cũng không bao giờ cho cô một cơ hội tiếp xúc chứ đừng nói là có thể hòa thuận ngồi bên cạnh nhau nói chuyện phiếm như thế này.

Điều này khiến Lâm Ý Nhiên lo lắng cốt truyện nhẹ thì bị kéo dài, nặng hơn có thể đi lệch quỹ đạo, như vậy có thể khiến cuộc đời của nguyên chủ sau này còn tệ hơn trong nguyên tác.

Thực tế thì các tình tiết giữa nam nữ chính đã bị kéo dài rồi.

Lâm Ý Nhiên và hệ thống mấy hôm nay đã cố gắng lục loi trong mớ tình tiết lộn xộn để tìm ra được cột mốc quan trọng khiến mối quan hệ của nam nữ chính bùng nổ.

Cuối cùng cũng tra ra được rồi!

Khi nguyên chủ vẫn còn còn tại vị trong cốt truyện, đã xảy ra một sự kiện oanh tạc cả Minh Thành, cũng nhờ sự kiện này mà mối quan hệ bí mật của nam nữ chính mới được giới giải trí và thượng lưu biết đến, nhân dịp đó, Tần Cảnh Sâm cũng chính thức công khai danh phận bạn gái chính thức của Triệu Vy Vân, mở đường cho cuộc

sống hào môn tràn đầy vinh hoa phú quý được người người ngưỡng mộ và ganh tỵ của nữ chính.

[Xong, ký chủ mau chóng lên mạng tìm thông tin xem.]- Hệ thống thở hổn hển như chạy marathon 1000m, nhanh chóng báo cáo cho lâm Ý Nhiên.

Ngay lập tức, Lâm Ý Nhiên mở máy tìm kiếm các tin tức của những dự án sắp tới.

Đây rồi, đã tìm thấy. Trên mạng xã hội đang lan truyền tin tức bộ tiểu thuyết trinh thám tâm lý tội phạm "Bông tuyết màu đỏ" đã được TC Ent mua bản quyền đầu tư, đang trong giai đoạn tuyển chọn nhân sự và dàn diễn viên, đạo diễn nổi tiếng Vương Tinh- người 3 lần đạt giải đạo diễn xuất sắc nhất của liên hoan phim Kim Sư sẽ là người cầm trịch dự án này.

Nhưng với dự án cấp S này, khả năng được tham gia của Lâm Ý Nhiên là vô cùng nhỏ, đây là tác phẩm trọng điểm đi tranh giải, cho dù Trần Hồng có vận dụng các mối quan hệ đi chăng nữa cũng khó có thể bảo đảm xin được một suất nhỏ.

Lâm Ý Nhiên vò đầu, cô biết mình nhất định phải tham gia, bởi dự án này Triệu Vy Vân sẽ được nhận vai nữ chính.

Không thể dựa vào Trần Hồng, mà nếu dựa vào khả năng diễn xuất non nớt của cô đi casting thì chưa đến cửa gặp đạo diễn đã bị loại từ vòng ngoài.

Còn ai có thể giúp cô không?

Trong đầu Lâm Ý Nhiên chợt lóe ra suy nghĩ, vội vàng cầm điện thoai lên nhấn số.

Điện thoại reo 3 tiếng, có người bắt máy.

"Alo, trợ lý Hàn, anh có tiện nói chuyện điện thoại ko? Tôi muốn hỏi

chuyện này." Lâm Ý Nhiên gấp gáp nói liền một tràng.

Hàn Duệ nghi hoặc liếc vào điện thoại rồi lại nhìn về phía người đàn ông cao lớn đĩnh bạt đứng bên cạnh.

"Cô Lâm có chuyện gì cần gấp ko? Nếu ko thì đợi một chút. Tần tổng và tôi đang đi đến nơi rồi."

"Hả? Đi đến đâu cơ?". Lâm Ý Nhiên ngơ ngác.

Ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ.

Lâm Ý Nhiên không kịp chỉnh trang đã nhảy lò cò xuống giường chạy ra mở cửa.

Tần Cảnh Sâm sao nửa đêm lại quay lại nhà cô thế này? Không phải hồi nãy đã lái xe trở về rồi sao?

"Sao lại há hốc thế kia?". Tần Cảnh Sâm từ trên cao nhìn xuống.

"Sao anh lại đến đây?". Lâm Ý Nhiên lắp bắp.

"Mang thuốc cho em."

Tần Cảnh Sâm tự nhiên đẩy cửa đi vào, ngồi xuống sofa rồi vỗ vào vị trí bên cạnh: "Đến đây."

"Tôi không sao cả, cần chi thuốc chứ". Lâm Ý Nhiên xoắn mấy ngón tay vào với nhau, chầm chạp đến gần.

Cái cằm lại bị người ta nắm lấy, nhưng không thô bạo như trước. Đôi con ngươi đen sẫm nhíu lại nhìn mảng đỏ đã thành hình đầu ngón tay, cảm thấy sao mình lại có thể mạnh tay với cô đến thế chứ. Cảm giác mát lạnh truyền đến, nhìn đến người đàn ông đang chăm chú dịu dàng xoa xoa lớp gel trong suốt lên cằm mình, Lâm Ý Nhiên hơi ngại ngùng.

Tần tổng này đối xử với cô hơi bị quá tốt quá thân thiện rồi.

Thấy Lâm Ý Nhiên hơi giãy dụa, Tần Cảnh Sâm cũng không khó chịu, hắn nhẹ nhàng buông tay ra, đôi mắt vẫn nhìn chăm chú vào cái cằm thon nhọn của cô, thật nhỏ nhắn, thật mềm mịn.

"Đã thoa thuốc xong rồi.". Lâm Ý Nhiên lên tiếng muốn nhắc nhở.

"Ùm, hồi nãy gọi cho Hàn Duệ làm gì?". Tần Cảnh Sâm đột ngột chuyển hướng.

"A…".

Lúc này Lâm Ý Nhiên nhớ ra mục đích của mình, vội vàng mở điện thoại ra, chỉ vào một bài viết của blogger ý nhị hỏi: "Tôi mới biết tin, dự án này bên TC Ent đã mua bản quyền chuẩn bị sản xuất, phải không?"

TC Entertainment chỉ là một nhánh nhỏ của TC Group mà Tần Cảnh Sâm đang làm chủ. Doanh thu dù cao so với mặt bằng các công ty giải trí ở Minh Thành nhưng tính ra vẫn là con số nhỏ so với lợi nhuận của các lĩnh vực xây dựng, điện tử và công nghệ nhân tạo tương lai mà TC Group mang lại dưới sự điều hành của hắn. Cho nên, Tần Cảnh Sâm ít quan tâm đến công ty con này, chủ yếu thành lập ra để làm thú vui tiêu khiển trong lúc rảnh rỗi sau khi đã ổn định và nằm quyền Tần thị.

Tuy vậy, các kế hoạch của các chi nhánh và công ty con vẫn phải đều đặn trình lên bộ phận kế hoạch và tài chính để được xét duyệt, với khối lượng báo cáo lớn như vậy, Tần Cảnh Sâm lập riêng một đội ngũ trợ lý dưới sự quản lý của Hàn Duệ chuyên kiểm tra các hoạt động hàng tháng của những nơi này.

Hiển nhiên, những chuyện này Hàn Duệ nắm rất rõ.

Nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Tần Cảnh Sâm, Hàn Duệ bắt đầu phát huy ưu điểm của một trợ lý đa năng.

"Đúng là TC Ent vừa mới thành công hoạt động đàm phán mua bản quyền chuyển thể tiểu thuyết Bông tuyết màu đỏ, đang lên kế hoạch sản xuất và tuyển chọn diễn viên, đạo diễn đã được chọn xong."

"Phần diễn viên ấy, có thể cho tôi biết đã chọn đến đâu rồi ko?". Lâm Ý Nhiên hỏi.

"Các suất diễn chính sẽ dành cho hoa đán và đỉnh lưu của TC Group, điều này là chắc chắn.". Hàn Duệ thành thật nói ra.

"Tôi biết, ý là tôi chỉ muốn biết diễn viên chính là ai với lại dự án đã tuyển chọn đến đâu rồi...". Lâm Ý Nhiên lí nhí.

"Muốn tham gia à?". Tần Cảnh Sâm nhìn cô gái xoắn xuýt ngồi bên cạnh, cười ra tiếng.

"Quả thật là cũng có muốn một chút xíu...". Lâm Ý Nhiên ngại ngùng giơ tay ra, làm động tác mô tả cái chút xíu của cô.

"Quy trình tuyển chọn diễn viên bên đó đến đâu rồi?". Câu này là Tần Cảnh Sâm nói với Hàn Duê.

"Dạ, đã chọn xong nam nữ diễn viên chính." Hàn Duệ cúi đầu trả lời.

"Là ai?"

"Là...là cô Triệu, Triệu Vy Vân, tiểu hoa đang lên sau bộ phim Rồng bay phượng múa vừa rồi, và Hàn Đống người đạt danh hiệu ảnh đế 3 năm liền cùng đạo diễn Vương Tinh ở liên hoan phim Kim Sư."

Quả nhiên là vậy.

"Cậu đi nói với bên nhà sản xuất một tiếng là tôi muốn đổi diễn viên.". Tần Cảnh Sâm thản nhiên nói với Hàn Duệ, đối với hắn chuyện này chẳng có gì to tát cả, nhìn đôi mắt hau háu chờ mong của Lâm Ý Nhiên, hắn cảm thấy đây mới đúng là biểu tình nên có của một người bạn gái, dựa dẫm hắn, ỷ lại hắn, cầu xin hắn.

Mà hắn là ai cơ chứ, bạn gái của Tần Cảnh Sâm, chỉ một vai diễn nữ chính, hắn còn không thể mang về cho cô sao, thậm chí nếu cô muốn, hắn có thể mang cô đi lăn lộn khắp giới giải trí của Minh Thành đến chán thì thôi. Dưới mí mắt của hắn, ai dám nói với cô một câu không nào?

"Vâng, tôi đi truyền lời ngay đây.". Hàn Duệ khom người, ngoài mặt bình tĩnh, trong lòng bắt đầu gào thét, ông chủ lớn nhà hắn đã bắt đầu bước chân lên con đường trở thành vị hôn quân vì lấy lòng mỹ nhân rồi.

"Không...không được đổi diễn viên chính.". Nghe hai người chủ tớ họ nói chuyện, Lâm Ý Nhiên cuống cuồng.

Gì mà đổi diễn viên chứ. Nếu đổi rồi cô lấy đâu ra nữ chính để thực hiện cốt truyện nữa?

"Sao thế? Đổi diễn viên, cho em vai nữ chính này? Không muốn?". Tần Cảnh Sâm nhướng mày.

"Đó là Triệu Vy Vân đó, Triệu Vy Vân là nữ chính đó, anh còn dám đổi sao?". Lâm Ý Nhiên gào thét, thật muốn bổ cái đầu của tên nam chính này ra xem trong đó chứa gì mà có thể bình thản như thế khi nghe thấy tên nữ chính.

"Triệu Vy Vân thì làm sao? Cô ta như thế nào mà tôi không dám đổi?". Tần Cảnh Sâm nhướng mày khó hiểu, không phải Lâm Ý Nhiên không thích cô ta sao? Cô hẳn là phải thấy vui vẻ khi dành

được vai diễn từ tay người mình ghét chứ nhỉ?

Nhìn biểu tình vô cùng thành thật không hề giấu giếm của Tần Cảnh Sâm, trong đầu Lâm Ý Nhiên bỗng nhiên nổ đùng một tiếng.

Cái này, chẳng lẽ, Tần Cảnh Sâm và Triệu Vy Vân vẫn chưa nảy sinh cái gì? Hoặc có thể nói là nam chính từ trước đến nay vẫn chưa hề động lòng với nữ chính.

Không thể, cô nhìn thấy rõ ràng, Triệu Vy Vân là có cảm tình với Tần Cảnh Sâm, ánh mắt của cô ta nhìn tên này có khác gì mèo thấy mỡ đâu, sáng lóa như hai cái đèn pha ô tô.

Vậy thì rốt cục đã xảy ra chuyện gì mà nam chính lại không giống nguyên tác chứ?

Nếu nam chính không chịu đi theo tình tiết cốt truyện, vậy thì số phận của nữ phụ phản diện pháo hôi như cô đây sau này sẽ ra sao đây?

Không được, Lâm Ý Nhiên đã đắc tội với nữ chính rồi, nếu bây giờ cô không triệt để hoàn thành nhiệm vụ đưa nam chính vào tay nữ chính, có khi nào nữ chính hắc hóa đem hết thù hận đổ lên đầu cô ko?

Thân phận nữ phụ như cô sao chống lại nổi hào quang nữ chính nguyên tác chứ, không bây giờ thì sau này nam chính nam phụ gì cũng sẽ thần phục dưới váy nữ chính mà nếu cô không cẩn thận khiến cốt truyện đi lệch quỹ đạo, làm cho mối quan hệ giữa nam nữ chính gặp trở ngại, tương đương nửa đời sau của cô hoàn toàn sẽ bị vùi dập trong sự căm ghét trả thù của hai người họ.

"Không...không được!". Lâm Ý Nhiên sợ hãi nhảy đổng lên ôm lấy tay Tần Cảnh Sâm, miệng hét thất thanh.

Dù rất lấy làm khó hiểu nhưng Tần Cảnh Sâm cũng vô cùng hưởng thụ sự chủ động thân mật của Lâm Ý Nhiên, cô đang ôm chặt cánh

tay hắn, bộ ngực sữa vì vậy mà áp lên cánh tay hắn, mềm mại, đàn hồi, ấm nóng.

"Không...đừng đổi diễn viên chính."

"Tai sao?"

Lâm Ý Nhiên lau mồ hôi trán, lúng túng nói: "Cứ để Triệu Vy Vân vai nữ chính đi, tôi cảm thấy khả năng diễn xuất của tôi chưa đủ tốt để đảm đương mấy vai nặng ký như vầy.".

"Thế bây giờ em muốn như thế nào?". Tần Cảnh Sâm cười cười nhìn Lâm Ý Nhiên đang ngần ngơ suy nghĩ, không muốn rút tay về.

"Tôi nghĩ...hay là...sắp xếp cho tôi một vai nữ phụ được ko?".

"Hàn Duệ, cậu kiểm tra toàn bộ các nhân vật nữ còn lại, đưa cho cô ấy chọn đi.". Tần Cảnh Sâm phân phó.

"Có rồi, tôi có chọn được rồi!". Lâm Ý Nhiên vội vàng buông tay Tần Cảnh Sâm, mò đến điện thoại, mở phần tóm tắt nội dung nguyên tác.

"Tôi muốn đóng nhân vật này, vai nữ phụ cảnh sát Trình Tiêu, được không...Tần Cảnh Sâm?". Lâm Ý Nhiên đung đưa màn hình trước mặt Tần Cảnh Sâm, đôi mắt mở to chớp động nhìn hắn, giọng kéo dài.

Cô không biết bộ dáng cô lúc này rất giống như đang nhõng nhẽo làm nũng xin xỏ người yêu.

"Cậu báo với bên nhà sản xuất, vai này để dành cho Ý Nhiên.". Tần Cảnh Sâm yêu chiều vuốt mái tóc dài của cô.

Hàn Duệ nhận lệnh nhanh chóng đi ra ngoài gọi một cuộc điện thoại.

Đúng là đại boss có khác, cô chẳng cần lo lắng khổ cực đi tham gia

casting đã dễ dàng giành được vai diễn về tay.

Hèn gì giới showbiz, ai cũng mong muốn có chiếc đùi vàng để ôm.

Mà cái đùi trong nhà Lâm Ý Nhiên đây còn ko phải là đùi vàng, đây là đùi kim cương đá quý đấy.

Mọi thứ đã giải quyết ổn thỏa, Lâm Ý Nhiên lại có thể nhẹ nhõm chờ đến tình tiết cốt truyện để lên đài diễn xuất.

Hi vọng lần này sẽ kéo được nam nữ chính quay trở về tuyến truyện ban đầu của nguyên tác. Như vậy cô có thể cởi bỏ gánh nặng nữ phụ trên vai mà bắt đầu một cuộc sống mới của chính mình trong thế giới này.

Chương 30

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chẳng bao lâu sau, tin tức dự án cấp S Bông tuyết màu đỏ đã được tiết lộ làm rung chuyển cả giới giải trí Minh Thành.

Dường như hơn nửa giới giải trí đều vận hết công lực để tranh giành một suất để tham gia.

Mà tin tức sau đó càng làm người ta ganh tỵ đỏ mắt. Ngay cả những người trong ê kíp cũng ko ngừng nghị luận bàn tán.

Dự án này là con bài chủ chốt của Tc Ent cho giải thưởng Kim Sư năm sau, việc nữ chính được chọn trong dàn tiểu hoa mới nổi cùng công ty là điều hiển nhiên.

Đạo diễn Vương Tinh là nhân vật phong vân có tiếng nói rất lớn trong nghề, việc ông yêu cầu về nam chính mình lựa chọn cũng không ai dám dị nghị.

Thế nhưng có ai có thể nói cho bọn họ biết vì sao vai nữ phụ có nhiều đất diễn như nhân vật cảnh sát Trình Tiêu của tác phẩm lại là một cái tên lạ hoắc thậm chí còn dính phốt trong giới vậy?

Nhà sản xuất cũng đau đầu mà không dám kể khổ, cao tầng bên trên đưa xuống, bảo họ sao dám từ chối. Một dự án lớn như vậy cần biết bao nhiêu chi phí đầu tư, chỉ một vị trí nữ phụ mà cũng ko thể dâng lên thì dự án này nên đắp chiếu đi là vừa.

Một cơn phong ba đã ngấm ngầm quét qua, chỉ có duy nhất hai người như đang tắm trong gió xuân tháng ba là Trần Hồng và Lý Nhi.

"Trời ơi, Ý Nhiên, đây là vận cứt chó gì mà có thể rơi trúng đầu em

vậy?". Trần Hồng phấn khích nắm vai Lâm Ý Nhiên lắc lắc.

Lý Nhi đon đả bưng lên hai ly café còn nghi ngút khói, cười híp mắt: "Chị Ý Nhiên nhà mình vừa xinh đẹp vừa diễn tốt, tất nhiên là được coi trọng thì họ mới mời chị ấy tham gia."

"Mà em liên hệ với bên đó lúc nào thế, thậm chí còn ko cần cả casting, em đó, kín miệng thế, một tiếng gió cũng ko lọt ra.". Trần Hồng chỉ chỉ trán Lâm Ý Nhiên mắng yêu.

Lâm Ý Nhiên làm sao dám lộ cho Trần Hồng biết là do mình nhờ Tần Cảnh Sâm giúp đỡ chứ thì không biết mọi chuyện sẽ loạn đến mức nào.

Nghĩ nghĩ, Lâm Ý Nhiên chỉ có thể tự thổi phồng bản thân, bịa ra vài câu qua loa lấp liếm với Trần Hồng cho qua chuyện.

Trần Hồng lúc đầu cũng bán tín bán nghi, nhưng sau khi nghe Lý Nhi kể lại khoảng thời gian vừa qua Lâm Ý Nhiên đã nỗ lực ra sao, được mọi người khen ngợi thế nào, rốt cục cũng tin tưởng.

Trong khi ba người vui vẻ ầm ỹ trong căn hộ nhỏ của Lâm Ý Nhiên, một bộ phận người lại cảm thấy bứt rứt khó chịu về tin tức này.

"Tại sao một người như vậy có thể giành được vai nữ phụ quan trọng trong dự án cấp S chứ, có phải có gì nhầm lẫn ko?". Quản lý Địch Lan giận dữ ném điện thoại lên ghế sofa.

Mà Triệu Vy Vân vẫn im lặng nắm chặt bàn tay, gương mặt hiện lên một tầng hoang mang.

Cô ta đã uyển chuyển hỏi thăm, nhưng bên nhà sản xuất chỉ qua loa nói vài câu ám chỉ là sự sắp xếp của bên trên.

Bên trên? Là ban giám đốc của TC Ent? Điều nay ko có khả năng? Trước giờ chưa nghe nói bọn họ nhận biết Lâm Ý Nhiên, cho nên không thể đi nâng đỡ người ngoài được.

Nhưng không phải bọn họ thì là ai? Cao tầng bên trên TC Ent chỉ còn mỗi quản lý cấp cao TC Group, thành viên của gia tộc Tần thị, và người đàn ông kia.

Không thể là người đó được, Triệu Vy Vân lắc đầu không muốn nghĩ đến. Cô ta không dám tưởng tượng đến việc hai người đó có quen biết nhau.

Trợ lý Địch Thanh, em họ của Địch Lan nhìn thấy sắc mặt ngày càng xấu đi của Triệu Vy Vân vội vàng an ủi: "Chắc chắn là chiêu trò rồi, người phụ nữ đó chuyện gì mà ko dám làm, thậm chí còn dám nhe nanh múa vuốt với chị Vy Vân trước mặt Tần tổng nữa cơ mà."

"Em đó, hiền quá sẽ bị người ta trèo lên đầu ngồi đó, còn ko phải em quá lương thiện cầu xin Tần tổng cho cô ta thì người phụ nữ đó còn có ngày hôm nay không? Đáng lẽ lúc đó em cứ im lặng để mặc Tần tổng xử trí đi.". Địch Lan càng nghĩ càng tức giận.

"Thôi chị à, chuyện đã đến nước này rồi, đành chấp nhận thôi, chúng ta làm ầm ỹ cũng ko thay đổi được gì.". Triêu Vy Vân thở dài phiền muộn.

"Em cũng nghĩ vậy, người như vậy có chui được vào đoàn thì làm được gì, chỉ tổ tự làm xấu mặt mình thôi, ai cũng biết cô ta giở trò đi cửa sau, không biết đã dơ bẩn đến mức nào rồi.". Địch Thanh nháy nháy mắt với Địch Lan.

"Được rồi, chị cũng chỉ là tức giận giùm cho Vy Vân thôi. Cứ đế cô ta nhập đoàn đi, nếu cô ả còn dám giở trò nữa thì chúng ta cứ trực tiếp tìm đến Tần tổng cáo trạng thôi, lúc đó em đừng cầu xin gì cho ả ta, cứ để Tần tổng thay em thẳng tay trừng trị đi. Hiểu ko?". Địch Lan khoát tay.

Triệu Vy Vân ngoài mặt nhu thuận gật gật đầu, trong lòng vẫn còn khắc khoải về thái độ như xa như gần của người đàn ông đó.

Toàn cõi mạng đều hân hoan và phấn khích trước dàn diễn viên và ê kíp vô cùng chuyện nghiệp lần này. Mọi người nhao nhao chờ xem tạo hình của các nhân vật.

Tuy nhiên, một bài viết của một blogger vừa tung ra đã đẩy dự án lên đến đỉnh điểm. Nội dung bài viết ẩn ý dù là dự án cấp S vẫn bị lọt vào con sâu làm rầu nồi canh, sử dụng chiêu trò đi cửa sau để giành vai diễn. Ngay sau đó cũng có một vài tiểu hoa đăng trạng thái bức xúc khi bản thân mình đã chuẩn bị kỹ càng để tham gia buổi casting, cảm thấy mình thể hiện rất tốt, gần như là được đạo diễn và nhà sản xuất khen ngợi, hẹn ngày thông báo nhận vai, cuối cùng lại bị gạt ra vì một nhân vật nhày dù.

Cư dân mạng một lần nữa bùng nổ.

[Tại sao lại để tình trạng này xảy ra chứ, còn nói là dự án cấp S cơ đây]

[Đề nghị mọi người truy tìm tung tích nhân vật nhảy dù này để tôi vào dìm chết hắn trong biển nước bọt]

[@Triệu Vy Vân là nữ chính thì có biết chuyện này ko? Nếu là thật thì cảm thấy ấm ức thay cho những người nghiêm túc luyện tập để tham gia casting.]

[cảm thấy tội nghiệp cho những diễn viên chân chính, Tiểu Triệu à, nếu quay phim mà có ấm ức gì nói ngay cho chúng em biết nhé.]

[Triệu Vy Vân: Cám ơn mọi người đã quan tâm, chuyện này tôi không có khả năng xen vào, không thể nói gì được, tôi sẽ cố gắng hết sức để không phụ lòng mong đợi của người hâm mộ, dù cho có ấm ức thế nào đi nữa, chỉ cần có mọi người bên cạnh ủng hộ, tôi đều có thể vượt qua. Fighting!!!]

Không ai ngờ tài khoản chính chủ lại lên tiếng đáp lại nghi vấn của mọi người. Câu trả lời của Triệu Vy Vân không còn nghi ngờ gì nữa đã chính thức cho cộng đồng mạng một đáp án. Ai cũng nhao nhao lên muốn tìm kiếm nhân vật nhảy dù kia là ai trong dàn diễn viên được công bố chính thức.

"Aizzz, cô ta...cô ta nói vậy là có ý gì vậy?". Trần Hồng vò đầu vừa lo lắng vừa tức giận.

Mà Lâm Ý Nhiên đang vùi đầu xem tiểu thuyết, thuận miệng trấn an vài câu: "Cô ta nói gì thì cũng mặc kệ cô ta đi chị ơi."

"Em không xem cộng đồng mạng đang sôi sục muốn tìm người kìa. Cô ta nói vậy ko phải ám chỉ đích thực trong đoàn phim có người đi cửa sau à?"

Thì quả thật cô đi cửa sau mà, Lâm Ý Nhiên thầm nghĩ, thở hắt ra một hơi, có vẻ như nữ chính đã bắt đầu cố kỵ cô rồi.

Thấy Lâm Ý Nhiên ko lên tiếng, Trần Hồng quyết định nhấc túi đi ra ngoài tìm người giải quyết sự việc.

Hàn Duệ bên kia tất nhiên cũng đã ngay lập tức nắm tình hình, vội vàng đi vào văn phòng Tổng Giám Đốc.

"Hiện tại, tin tức kia đang có xu hướng leo hot search, phát hiện có người sau lưng mua bài và thủy quân nhằm đẩy sự việc lên cao."

"Phía bên Lâm Ý Nhiên thì sao?". Tần Cảnh Sâm nghĩ nghĩ lôi điện thoại ra, không hề có một tin nhắn.

"Bên phía cô Lâm vẫn im lặng.". Hàn Duệ đáp.

Lúc nào cũng vậy, dù có gặp chuyện gì thì cô cũng ko bao giờ chịu chia sẻ với hắn. Từ bao giờ mà Lâm Ý Nhiên có tính cách quật

cường như thế chứ.

Tần Cảnh Sâm xoa mi tâm, cảm thấy cũng ko thể bỏ mặc như vậy được, lần trước hắn cố tình mặc kệ Lâm Ý Nhiên hơn tháng trời, cuối cùng người khó chịu lại là hắn, người bị cười nhạo cũng là hắn.

"Trước hết áp tiêu đề này xuống, liên hệ bên nhà sản xuất lên bài thông báo đi. Tiện bề cảnh cáo một chút để mấy người đó biết điều mà quản lý cái miệng.". Tần Cảnh Sâm trầm giọng

"Đã biết thưa Tần tổng."

Ngay tối hôm đó, một bài viết đại diện cho ê kíp làm phim đã ghim thẳng trên tường, nội dung bác bỏ hoàn toàn những thông tin của blogger, biểu thị họ vô cùng tận tâm tìm kiếm những diễn viên phù hợp và có năng lực, kêu gọi mọi người đừng tin lời dèm pha, chờ mong tác phẩm thành hình.

Theo sau là bài thông cáo của TC Ent đe dọa sẽ khởi kiện những người tung tin đồn thất thiệt làm ảnh hưởng đến hình ảnh của dự án và đoàn phim.

Toàn bộ hot search về sự việc ngay lập tức bị gỡ bỏ, thảo luận cũng bị chìm xuống, còn tài khoản Triệu Vy Vân cũng im lặng mà khóa bình luận cùng ngày.

Mọi thứ cuối cùng lại trở về trạng thái sóng yên biển lặng như trước.

Chương 31

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mấy ngày nay, ngoài việc nghiên cứu tác phẩm Bông tuyết màu đỏ, Lâm Ý Nhiên cũng khá chú ý tin tức kinh tế tài chính khiến Trần Hồng tặc lưỡi ko thôi.

[Chắc chắn trong thời gian quay dự án Bông tuyết màu đỏ sẽ xảy ra chuyện, đến lúc đó ký chủ phải cố gắng diễn xuất thật tốt, tốt nhất là khiến cho nam chính vỡ mộng, chán ghét ký chủ đến đỉnh điểm, như vậy mới làm bật được sự tốt đẹp của nữ chính, cốt truyện cũng sẽ quay trở về quỹ đạo cũ.]- Hệ thống nhắc đi nhắc lại.

[Hmmm, chỉ cần nam chính công khai cùng nữ chính, đến lúc đó ký chủ lại bị lệnh phong sát rơi xuống đầu mình là có thể rút lui êm đẹp được rồi, đấy là trong trường hợp cô không khiến cho nam nữ chính căm hận mình quá mức.] Nó tự lẩm nhẩm.

[Đúng là chỉ còn lại một sự kiện nữa thôi phải ko?]. Lâm Ý Nhiên khấp khởi mừng thầm.

[Phải, chỉ còn một bước nữa là có thể về đích, nhưng đấy là nếu mọi thứ đi theo đúng quỹ đạo của nguyên tác, cho nên chúng ta vẫn không nói trước chuyện gì, phải chờ xem tình hình của nam nữ chính như thế nào đã.]

Nghe hệ thống trấn an, Lâm Ý Nhiên đã yên tâm phần nào, từ đầu đến giờ cô đều tâm tâm niệm niệm diễn tròn vai nữ phụ phản diện này, hết thảy các tình tiết gặp gỡ và đụng độ của ba người cô đều chuẩn bị chu toàn.

Lâm Ý Nhiên tin tưởng khi hoàn thành xong nhiệm vụ ở sự kiện mấu chốt cuối cùng này, nam nữ chính chắc chắn sẽ thuộc về nhau.

Bây giờ, cô phải tính toán làm sao để khi xảy ra sự kiện kia, nam chính Tần Cảnh Sâm sẽ vì niệm tình xưa mà không đuổi cùng giết tận như trong nguyên tác.

Đúng thế!

Nếu được một người đối xử tốt với mình, quan tâm mình, lấy lòng mình, hẳn nhiên ai mà không xúc động.

Đến lúc đó, có lỡ làm ra chuyện gì động trời thì cũng sẽ niệm tình mà tha thứ cho họ một con đường sống.

Nghĩ nghĩ, Lâm Ý Nhiên cầm điện thoại lên, hít một hơi thật sâu, cẩn thận bấm vào từng con số trên màn hình.

Điện thoại bắt đầu đổ chuông.

Tại phòng họp lớn trên tầng 42 của tòa tháp chữ T đang quy tụ tất cả giám đốc và quản lý bộ phận của tập đoàn lớn nào đó.

Cuộc họp đang trong giai đoạn cao trào, người đàn ông mặc vest đang thao thao bất tuyệt trước màn hình chiếu khổng lồ.

Giữa dàn âm thanh hùng hồn diễn cảm, tiếng chuông điện thoại bén nhọn vang lên đặc biệt chói tai.

Ánh nhìn như tia radar của những vị giám đốc cấp cao bắt đầu quét khắp căn phòng khiến một số vị quản lý dưới quyền run rẩy lo lắng, đến tột cùng là tên nào to gan dám để chuông điện thoại trong phòng họp vậy.

Cuối cùng cũng tìm được nơi phát ra âm thanh lạ.

Chiếc điện thoại màu đen tuyền lạnh lẽo nằm trước mặt người đàn

ông ngồi vị trí chủ tọa vẫn đang vừa phát sáng vừa vang lên giai điệu cơ bản.

Là...là điện thoại của đại boss.

Tần Cảnh Sâm đang chống cằm xem xét số liệu trong bảng báo cáo giờ này đã nhíu mày nhìn về phía chiếc điện thoại.

Đây là chiếc điện thoại tư nhân của hắn, không phải ai cũng biết được số.

Ngón tay thon dài lật lên, đôi mắt nhìn vào màn hình vẫn đang nhấp nháy hiển thị tên người gọi.

Lâm Ý Nhiên!!!

Đôi mắt Tần Cảnh Sâm vụt qua một tia sáng, hắn không nghĩ đến người gọi lại là cô ấy, đây là lần đầu tiên Lâm Ý Nhiên chủ động gọi cho hắn đây.

Tần Cảnh Sâm ra hiệu cho mọi người giữ im lặng rồi đưa điện thoại đến bên tai.

"Alo"

"Tôi là Lâm Ý Nhiên...". Giọng bên kia điện thoại nhỏ nhẹ truyền đến.

"Tôi biết là em."

"Anh đang làm gì đó? Có bận không? Tôi…ko làm phiền anh chứ?".
Lâm Ý Nhiên dè dặt hỏi.

"Không, ko bận.". Tần Cảnh Sâm thoải mái đáp.

Câu trả lời của hắn khiến cằm của toàn bộ người trong phòng họp rơi lộp bộp xuống đất.

Bọn họ vẫn còn đang trong buổi họp quan trọng đấy, không bận là không bận thế nào?

"Ùm...tôi muốn cảm ơn anh đã giúp tôi tham gia đoàn phim kia... cảm thấy nên làm một chút gì đó cho anh...". Lâm Ý Nhiên ngập ngừng tỏ ý.

"Ùm...tôi ko cần lời cảm ơn của em, nhưng nếu em muốn làm chút gì đó, tôi ko ngại.". Tần Cảnh Sâm cười khẽ.

"Tôi...có thể mời anh đi ăn một bữa được ko...". Lâm Ý Nhiên thăm dò.

"Được, vậy tối nay tôi đến đón em.".

Dễ tính vậy sao? Chưa gì đã đồng ý rồi?

Nhưng sao lại là đón cô tối nay chứ nhỉ?

Lâm Ý Nhiên nhìn nhìn vào điện thoại, vội vàng lật đật nhảy chân trần chạy xuống bếp, bây giờ là đầu giờ chiều, chỉ có thể chạy ra siêu thị mua ít đồ mà thôi.

Tần Cảnh Sâm tắt máy, nhìn lại phòng họp vẫn còn hai chục con người đang im lặng nhìn anh lom lom, dứt khoát phất tay phân phó: "Cuộc họp đến đây tạm dừng đi, mọi người chỉnh lý lại một chút, sáng mai chúng ta tiếp tục."

Lần đầu tiên, vị đại boss cho dừng họp giữa chừng chỉ vì một cuộc điện thoại cá nhân. Phải nói Tần Cảnh Sâm nổi tiếng là nghiêm khắc trong công việc, mỗi lần họp như thế này bọn họ đều như mất nửa cái mạng để làm hài lòng ông chủ lớn, đại ma vương nơi công sở thế mà hôm nay lại không hề chất vấn câu nào, còn cho bọn họ cơ

hội điều chỉnh.

Không kịp để cho mọi người kịp định thần, Tần Cảnh Sâm đã tao nhã đứng dậy rời khỏi phòng họp cùng Hàn Duệ.

Chương 32

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau một khoảng thời gian chung đụng, Lâm Ý Nhiên đã hơi hơi hiểu con người của Tần Cảnh Sâm.

Hắn thích người được người khác đối xử thật lòng.

Một người quá giàu có quyền lực và đầy đủ như hắn hẳn nhiên chẳng ham mê bất kỳ món đồ vật chất nào trên đời.

Cho nên Lâm Ý Nhiên thường lấy lòng hắn bằng những thứ nhỏ bé đơn giản nhưng tự tay làm lấy, điều đó cho Tần Cảnh Sâm cảm giác hắn được cô để tâm coi trọng thật sự.

Sau khi mua xong một xe thực phẩm, Lâm Ý Nhiên thay đổi một thân quần áo đơn giản, đeo một cặp kính râm kèm một cái nón bucket ngồi ở hàng ghế đá dưới tòa chung cư chờ người.

Rất nhanh chóng, một chiếc xe sang trọng màu đen trờ tới, Lâm Ý Nhiên ngó tới ngó lui rồi vội vàng nhảy lên xe đóng cửa.

Tối nay cô với hệ thống lại phải tạm thời chia tay nhau rồi.

Chiếc xe quen cửa quen nẻo đưa Lâm Ý Nhiên đến căn biệt thự.

Tần Cảnh Sâm vẫn chưa trở về.

Nhưng Lâm Ý Nhiên cũng ko quan tâm lắm, cô mang mấy bao đồ đi vào phòng bếp, chào dì Lư một tiếng rồi tự mình loay hoay trong đó hơn một tiếng đồng hồ.

Có lẽ đã được báo trước, dì Lư ko hề hỏi nhiều, vui vẻ đứng bên cạnh hỗ trợ cho Lâm Ý Nhiên trong việc bếp núc.

Lâm Ý Nhiên làm một mâm cơm đúng kiểu gia đình tiêu chuẩn, còn ko quên mua một ổ bánh Tiramisu bỏ vào ngăn lạnh, định bụng lát nữa sau khi ăn xong sẽ đưa ra cho hắn.

7h tối, Tần Cảnh Sâm thong dong trở về.

Hắn nhìn thấy Lâm Ý Nhiên đang loay hoay dọn bàn ăn cùng dì Lư, chốc chốc lại nói gì đó, rồi vội vàng hướng về phía bếp.

Khung cảnh này khiến hắn nhịn ko được mỉm cười, bao lâu rồi hắn chưa cảm nhận được bữa cơm ấm cúng của gia đình thế này chứ nhỉ?

Cho dù có gia tài bạc tỷ, biệt thự xe sang rải rác khắp nơi, nhưng hắn chưa bao giờ cảm nhận được nơi nào dành cho mình.

Mỗi lần trở về chỉ có chùm đev pha lê xa xỉ cùng không gian quạnh quẽ làm bạn với hắn. Bàn ăn dù được đầu bếp 5 sao ở nhà hàng chuẩn bị tận tay đưa đến nhưng ko làm cho hắn cảm thấy chút hơi ấm hay gia vị tình thần nào.

Nhạt nhẽo lạnh lẽo như chính bản thân mình vậy.

Chỉ có cô ấy, mỗi lần người con gái này xuất hiện trong ngôi nhà này, nhìn cô ấy ríu rít nói chuyện, nhảy nhót đi lại, hắn mới cảm thấy được căn nhà này có chút sức sống.

"Ơ, anh về rồi đấy à? Vào nhà rồi sao ko lên tiếng, cứ im lặng như bóng ma thế kia?"- Lâm Ý Nhiên giờ mới phát hiện hắn đang đứng trước huyền quan nhìn mình, miệng liến thoắng, cũng ko ngại mình nói điều gì bất kính.

"Mới về thôi, đang làm gì thế?" Tần Cảnh Sâm nhẹ nhàng cơi áo vest, đưa cho quản gia Lễ treo lên, còn mình đi thẳng đến phòng ăn, ngồi xuống nhìn bàn ăn đầy ắp.

"Súp măng cua, thịt kho tàu, cá chưng tương cay, cải rổ sốt dầu hào, canh trứng đậu hủ non, chỉ là mấy món bình thường thôi." Lâm Ý Nhiên lau tay vào tạp dề rồi cởi ra đưa cho dì Lư bên cạnh, thoải mái ngồi xuống cạnh Tần Cảnh Sâm.

"Ăn xong đi, còn món tráng miệng nữa tôi để trong tủ lạnh đấy." Lâm Ý Nhiên tiện đà khoe khoang một chút rồi vôi vàng mở nắp thố cơm trắng nóng hổi đẩy đến trước mặt hắn.

"Ăn cơm thôi nào!" Tiếng cô reo lên như chuông bạc, vô cùng vui vẻ.

Bữa ăn tối nhanh chóng kết thúc, Lâm Ý Nhiên cũng ko ngại, phụ giúp dì Lư dọn dẹp bàn ăn, lại được Tần Cảnh Sâm giữ tay lại, kéo ngồi xuống.

"Tại sao hôm nay lại muốn mời tôi ăn cơm vậy?".

Lâm Ý Nhiên nghĩ đến mục đích của mình, ngồi thẳng lưng trở lại, nghiêm túc nhìn Tần Cảnh Sâm.

"Nhân lúc còn cơ hội, tôi muốn đối xử với anh thật tốt."

Đôi mày người đàn ông giãn ra, đuôi mắt cong lên: "Rốt cục cũng bắt đầu biết suy nghĩ thấu đáo rồi.".

"Nếu tôi đối xử với anh thật tốt, như vậy sau này nếu lỡ tôi có làm gì đó, anh có thể niệm tình những lúc như thế này mà bỏ qua cho tôi ko?". Lâm Ý Nhiên nghiêng đầu dò xét.

Tần Cảnh Sâm không hiểu, rốt cục là cô gái này đang lo lắng chuyện gì vậy chứ. Chuyện tình cảm hợp tan là điều bình thường, hắn cũng chẳng phải kiểu người nhỏ nhen độc ác như trên mấy bộ phim truyền hình.

Hắn có thể làm gì cô cơ chứ?

Trừ phi...

Cô dám đội nón xanh cho hắn.

"Em nói thật với tôi, em đã làm gì có lỗi với tôi rồi?". Nghĩ đến đấy, Tần Cảnh Sâm không nhịn được sầm mặt, đôi mắt híp lại tràn đầy nguy hiểm.

Lâm Ý Nhiên xua xua tay, lắp bắp: "Chưa…tôi chưa làm gì cả.". Sự kiện kia còn chưa đến, cô có thể làm gì được chứ.

"Em chắc chắn chứ, nếu để tôi tìm ra tên đó, tôi sẽ cho em trực tiếp nhìn thấy tôi khiến hắn sống không bằng chết như thế nào.". Tần Cảnh Sâm gần giọng.

Lâm Ý Nhiên ngẩn người, hóa ra hắn đang nghĩ cái kia.

"Không có, tôi đã nói rồi, tôi ko có ai hết."

"Tốt, ngoài chuyện đó ra, những chuyện khác có thể thương lượng xem xét."

Tần Cảnh Sâm nhướng mày, trong đầu lướt qua ý xấu.

"Nếu khoảng thời gian này em làm tôi vui lòng, tôi cũng không phải người không biết điều nếu như em có lỗi lầm..."

Lâm Ý Nhiên nghe xong trong lòng như nở hoa, cười một cái sáng lan.

"Tất nhiên là trừ việc kia ra.". Tần Cảnh Sâm hạ giọng cảnh cáo lần nữa. Trước nay chỉ có hắn vứt bỏ người khác, hắn ko bao giờ chấp nhận được việc bị phản bội, huống chi đó còn là người phụ nữ của hắn.

"Chắc chắn, chuyện đó sẽ ko bao giờ xảy ra, yên tâm." Lâm Ý Nhiên cam đoan.

Người ta là ông chủ lớn, nắm quyền sinh sát nửa đời sau của cô trong tay, Lâm Ý Nhiên đương nhiên không dám đánh bậy đánh bạ.

Cô quyết định thời gian này phải lấy lòng Tần Cảnh Sâm nhiều chút, để sau này còn có cái mà ăn với nói.

Để càng ra vẻ muốn lấy lòng hắn, Lâm Ý Nhiên vội vàng lôi ra một cái túi đen xì.

Mở túi ra, là hai đôi dép bông đi trong nhà.

Có vẻ Lâm Ý Nhiên có niềm đam mê bất tận với dép thú bông đi trong nhà.

Tần Cảnh Sâm không cảm thấy ghét bỏ, lại có vẻ khá thích đôi dép mới khi nhìn thấy Lâm Ý Nhiên đặt hai đôi dép lên kệ giày toàn những đôi hàng hiệu của hắn ngoài cửa.

"Tôi mới mua đó, size lớn nhất luôn, chắc chắn sẽ vừa chân anh".

Lâm Ý Nhiên luôn chân luôn tay dọn ra một chỗ để có thể đặt hai đôi dép lên đó.

Bàn tay đột nhiên bị người nắm lấy, Tần Cảnh Sâm thân hình cao ngút ko biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh, hai người chen chúc trước huyền quan ngoài phòng khách.

Hắn cảm thấy hình ảnh cô loay hoay đứng trong bếp nấu canh cho hắn vô cùng đẹp mắt, còn cả lúc cô cầm đôi dép thú bông lắc lắc trong tay, đôi mắt cong lên hình ánh trăng khuyết, tất cả đều đâm vào lòng hắn, khiến hắn ko nhịn được cúi đầu xuống, cầm tay cô đưa lên miệng hôn xuống.

Cái quỷ gì thế này? Lâm Ý Nhiên cảm thấy rùng mình vì hành động

thân thiết vừa rồi của Tần Cảnh Sâm.

Không khí buổi tối vẫn khá hài hòa sau đoạn nhạc đệm khiến Lâm Ý Nhiên kinh hãi vừa rồi.

Cô cố gắng điều chỉnh tâm tình, đon đả mang ra ổ bánh Tiramisu, cắt một miếng đưa đến trước mặt Tần Cảnh Sâm.

"Bánh Tiramisu ở tiệm này nổi tiếng nhất khu tôi đó, anh ăn thử xem."

Tần Cảnh Sâm cũng thoải mái múc một miếng, bị ngọt béo lan khắp khoang miệng, có vẻ Lâm Ý Nhiên thích đồ ngọt, hết trà sữa đến tiramisu, Tần Cảnh Sâm đã ghi nhớ trong lòng.

Nhìn Lâm Ý Nhiên hai mắt to tròn mong đợi ngồi trước mặt hắn, Tần Cảnh Sâm trong lòng rục rịch.

"Ngon ko? Có cảm thấy ngọt quá ko?". Bắt gặp ánh mắt Tần Cảnh Sâm liếc qua, Lâm Ý Nhiên rối rít.

"Muốn thử ko?". Tần Cảnh Sâm cong cong đuôi mắt, môi dưới vẫn còn dính chút kem.

Nghe hắn nói vậy, Lâm Ý Nhiên vươn tay múc thử một muỗng cho vào miêng

Đột ngột một lực kéo khiến cô nhoài người lên phía trước, cằm bị nâng lên.

Cảm giác trên môi mềm mại, lành lạnh, Lâm Ý Nhiên bị bất ngờ, đầu lưỡi vẫn còn đang đưa ra muốn liếm đi lớp kem dính trên môi.

Tần Cảnh Sâm cảm thấy mê say, liếm một vòng 2 phiến môi trơn bóng của Lâm Ý Nhiên, đang muốn đưa đầu lưỡi thăm dò sâu hơn thì bị hai hàm răng cắn chặt của cô ngăn cản lại.

Hắn cười tà, rút quân về, ngồi thẳng lưng nhìn gương mặt đang phồng lên đỏ bừng của Lâm Ý Nhiên, cảm thấy vô cùng hài lòng

"Rất ngon, rất ngọt."

Vẻ mặt như tên lưu manh vừa trộm được miếng thịt béo.

"Anh...anh...!" Lâm Ý Nhiên run run chỉ tay vào mặt hắn, không nói nên lời.

"Sao anh dám hôn tôi!!!". Cuối cùng cũng hét ra tiếng.

"Em là bạn gái của tôi, vì sao tôi ko thể hôn em?". Tần Cảnh Sâm dáng vẻ đương nhiên hỏi lại.

"Bạn gái cái quỷ gì chứ...chúng ta ko phải...cái kia...". Lâm Ý Nhiên nói năng rối loạn.

"Em nói lại lần nữa, chúng ta ko phải là cái gì? Hửm?". Tần Cảnh Sâm hừ lạnh, đôi mắt như sương giá bao phủ cô gái trước mắt.

Thái độ của hắn thay đổi khiến Lâm Ý Nhiên cũng tỉnh táo trở lại, ỉu xìu cúi đầu nhỏ giọng: "Ý tôi...ý tôi là...cái kia...là lần đầu tiên...nên tôi chưa kịp thích ứng!!!"

Cho dù cô nhịn nhục vì bảo toàn sinh mạng nhưng điều đó cũng ko thể biểu thị cho việc cô chịu khuất nhục bán mình tham sống sợ chết. Cô ngước mắt nhìn hắn, ánh nhìn mang đầy sự trách móc.

Gương mặt đang mây mù âm u của Tần Cảnh Sâm đột nhiên sáng sủa lên hẳn, khóe môi nhếch lên càng ngày càng cao, cuối cùng hé ra thành một nụ cười rạng rỡ.

Hắn cười ra tiếng, lồng ngực rung động, âm thanh vang lên như

chuông đồng.

"Nể tình em là lần đầu tiên, chưa kịp thích ứng, tôi sẽ ko so đo."

Bàn tay to kéo cả người Lâm Ý Nhiên đến gần giam vào trong lồng ngực, hơi nóng phả lên vành tai tròn trịa của cô: "Nhưng em phải tập làm quen dần đi, hiểu ko? Tôi không có nhiều kiên nhẫn để chờ."

Vừa nói, ngón tay hắn vừa mân mê hai phiến môi ướt át đỏ mọng của Lâm Ý Nhiên, đến cuối cùng lại ấn mạnh một cái như muốn nhét cả đầu ngón tay vào miệng cô.

Lâm Ý Nhiên sợ hãi, muốn khóc mà không dám, nghẹn ngào rưng rưng nước mắt: "Anh suy nghĩ kỹ chưa, đừng để sau này hối hận đó."

Lâm Ý Nhiên trước khi xuyên qua đã là một phụ nữ 26 tuổi, đã trải qua quá trình bị gia đình cưỡng ép và cằn nhằn về việc lập gia đình, cho nên cô cũng ko phải người bài xích quan hệ nam nữ, nếu cô tìm được người phù hợp sẽ ko ngại việc đụng chạm thân mật thậm chí là lăn giường.

Tần Cảnh Sâm nói sắc có sắc, nói tiền có tiền, lại phong độ bất phàm, thân hình hoàn mỹ tiêu chuẩn, chân dài sáu múi, còn đẹp hơn mấy tiểu sinh lưu lượng mà cô thường thấy trên tivi, nếu phát sinh quan hệ với người đàn ông như vậy còn cảm thấy bản thân mình được hời đấy.

Nhưng người đàn ông kim cương này là hoa đã có chủ rồi, cô lại ko dám đập chậu cướp bông, huống chi cái chậu đó là cái chậu full giáp, dù có lòng muốn đấu thì cô cũng định sẵn phần thua cuộc.

"Tôi cảm thấy là tôi sẽ hối hận nếu còn chậm chạp với em.". Tần Cảnh Sâm rê đôi môi lên một bên má của Lâm Ý Nhiên.

"Tin tôi đi, nếu anh biết yêu một người, anh sẽ cảm thấy hối hận về hành động này của mình.". Lâm Ý Nhiên ra đòn chí mạng.

Yêu! Nghe đến từ này Tần Cảnh Sâm thấy buồn cười.

"Tại sao tôi phải hối hận? Nói tôi nghe xem?". Tần Cảnh Sâm nhàn nhạt nhìn cô.

"Tôi chỉ biết một điều là khi anh yêu một người đó thật lòng, anh sẽ muốn làm tất cả mọi thứ với cô ấy, và anh sẽ cảm thấy hối hận vì trước đó đã buông thả bản thân mình. Tin tôi đi."

Buồn cười, nam chính đã được định sẵn là nữ chính, trái tim hắn sẽ được chân mệnh thiên nữ của đời mình cảm hóa, nếu lỡ có người nào đó đã vấy bẩn hắn trước, còn ko phải sẽ khiến hắn hối hận hay sao, còn nữ chính chắc chắn là sẽ tức chết cái người đó.

"Mà tôi cũng biết là, anh chẳng yêu thương gì tôi hết...". Lâm Ý Nhiên nhỏ giọng nói thêm.

"Em thì sao?". Tần Cảnh Sâm không đáp lại câu nói của Lâm Ý Nhiên mà nâng khóe môi, hứng thú nhìn cô vạch trần mình.

"Tôi không muốn sau này sẽ hối hận, cũng ko muốn người khác hối hận vì mình."

"Cho nên, bây giờ là em ko muốn?" Ánh mắt hắn lóe lên tia sáng không thấy rõ..

Cô ko dám nói ra tiếng.

Đối với Tần Cảnh Sâm, yêu là điều gì đó vô cùng mơ hồ và không thực tế. Với địa vị của mình, hắn chẳng cần phải đặt nặng tình cảm hoặc biểu hiện với bất kỳ người nào, chỉ cần hắn ngoắc tay, biết bao nhiêu phụ nữ sẽ phủ phục dưới thân mình, mà những tiếng yêu đương mật ngọt, những lời thề non hẹn biển nếu hắn muốn nghe thì có thể nghe đến phát chán.

Cho nên, hắn không tin hay coi trọng thứ gì gọi là yêu. Hắn cũng

không nghĩ mình sẽ yêu.

Nhưng khi đối diện với ánh nhìn của Lâm Ý Nhiên, hắn lại thấy lồng ngực như bị một tảng đá lớn rơi xuống đè nặng.

Chính cô đến trêu chọc hắn trước.

Thế mà đến khi hắn cảm thấy hắn có thể chấp nhận cô thì cô lại nói cô không muốn hối hận vì làm chuyện thân mật với hắn.

Nực cười!!!

Có phải hắn đối xử với cô quá tốt nên cô nghĩ có thể vuốt râu hùm phải ko?

Tần Cảnh Sâm cười khinh khỉnh, đứng dậy với lấy áo vest, đi thẳng lên lầu.

Một buổi tối tốt đẹp lại kết thúc như thế.

Dì Lư và quản gia Lễ sợ hãi đứng nấp sau bếp, nhìn nhau lắc đầu, cô gái này sao lại cứ thích chọc tức thiếu gia nhà mình vậy chứ.

Chương 33

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau hôm đó, Tần Cảnh Sâm lại biến mất lần nữa.

Lâm Ý Nhiên lo lắng vô cùng, còn hơn nửa tháng nữa là nhập đoàn mà Tần Cảnh Sâm lại lặn mất tăm mất tích thế này, đến lúc cần người, cô kiếm đâu ra để hoàn thành nhiệm vụ đây.

Hệ thống cũng sốt ruột ko kém, nó thiếu điều chỉ muốn bứt trọc tóc trên đầu: [Nếu ko có nam chính xuất hiện, một màn kia ko thể nào mà hoàn thành được.]

[Ký chủ ơi là ký chủ, sao cô ko thể nhịn một chút chứ, hôn một cái thì có làm sao đâu!] Nó bắt đầu lên tiếng trách móc.

[Làm sao ta biết được nam chính lại nhỏ mọn như vậy, còn háo sắc nữa chứ, nếu ta buông thả bản thân, còn ko phải giờ này đã bị nam chính ăn sạch rồi à, thế thì làm sao sau này ăn nói với nữ chính, làm sao có thể khiến nữ chính cam lòng nhào vào vòng tay của hắn ta chứ hả?] Lâm Ý Nhiên phản bác.

Hệ thống nghẹn lời, lời của Lâm Ý Nhiên ko phải là không đúng, cốt truyện nhấn mạnh nam chính trong lòng chỉ có một nữ chính, mà nữ chính cũng vì sự thâm tình của nam chính mà đồng lòng ở bên cạnh hắn, vượt qua biết bao cản trở và chướng ngại của các nhân vật phản diện. Cuối cùng hai người tu thành chính quả, trở thành truyền kỳ ở Minh Thành.

[Bây giờ phải làm sao đây?] Hệ thống rối rắm.

Còn Lâm Ý Nhiên lại điên cuồng gọi điện thoại, không có ai bắt máy.

Lâm Ý Nhiên tiếp tục điên cuồng gửi tin nhắn, không có ai trả lời.

[Tần Cảnh Sâm, hôm nay tôi mang cơm trưa lên cho anh nhé, anh muốn ăn gì?]

[Tần Cảnh Sâm, dưới nhà có quán trà sữa mới mở, uống rất ngon.]

[Tần Cảnh Sâm, hôm nay tôi nấu canh cá chua cay nè.]

[Tần Cảnh Sâm...]

Điện thoại vẫn im lìm.

[Được rồi, hắn đã muốn trốn thì mình phải trực tiếp đến tìm, lôi hắn ra, ta ko tin mình sẽ bó tay chịu chết ở đoạn này.] Lâm Y Nhiên trấn an hệ thống giờ đang ủ rũ không còn sức sống.

Aizz, sao lại có thể đưa cho cô cái hệ thống vô dụng thế này, gan thì bé như chuột, trái tim thì mong manh dễ vỡ.

Lâm Ý Nhiên chỉ có thể quyết định thân chinh ra trận.

Đã có kinh nghiệm từ lần trước, lần này Lâm Ý Nhiên nhẹ nhàng đi đến khu vực ngồi chờ của khách mở điện thoại nhắn tin cho Hàn Duê.

[Trợ lý Hàn à, tôi có mang cơm trưa cho Tần tổng, anh có thể giúp tôi đưa lên được ko?]

Hàn Duệ đang đứng cùng một giám đốc bộ phận để rà soát lại một hạng mục xây dựng, đột nhiên điện thoại vang lên âm báo tin nhắn.

Thời gian gần đây hắn không biết đại boss nhà hắn vì sao mà lại biến thành núi băng di động nữa rồi, ánh mắt thì liên tục liếc đến điện thoại riêng để trên bàn nhưng nhất định ko nghe máy.

Từ hôm qua đến nay thì lại bị Lâm Ý Nhiên oanh tạc điện thoại.

Hai người này hẳn là cãi nhau rồi phải ko?

Hàn Duệ do dự nhìn vào màn hình điện thoại, không biết có nên trả lời hay ko?

"Trợ lý Hàn...". Vị giám đốc bộ phận đã trình bày xong mà mãi chưa thấy Hàn Duệ tiếp lời.

Sự phân tâm của Hàn Duệ cũng buộc Tần Cảnh Sâm phải ngắng đầu lên nhìn.

"Xin lỗi Tần tổng, tôi nhất thời không tập trung...". Hàn Duệ cúi đầu.

Ngay lúc này, điện thoại Hàn Duệ lại rung lên ting trong túi áo vest, báo hiệu tin nhắn đến.

"Có chuyện gì à?". Tần Cảnh Sâm nhàn nhạt ngả người ra ghế da.

Hàn Duệ liếc mắt nhìn qua vị giám đốc bộ phận đang tò mò nhìn về phía mình, Tần Cảnh Sâm cuối cùng cũng phất tay cho người này rời khỏi văn phòng.

"Cô Lâm, là Lâm Ý Nhiên, cô ấy có nói đã mang cơm trưa đến đây cho ngài, nhờ tôi chuyển lên.". Hàn Duệ thăm dò

"Từ nay về sau ko cần nhắc với tôi nữa.". Tần Cảnh Sâm bực bội nới lỏng cà vạt trên cổ.

"Vâng tôi biết rồi. Tôi sẽ ko thông báo lại với cô Lâm và xóa số liên lạc ạ". Hàn Duệ cúi đầu thở dài, có hơi tội nghiệp cho cô gái kia, nhanh như vậy đã bị bỏ rồi.

"Khoan đã…". Giọng Tần Cảnh Sâm lại vang lên lần nữa.

"Trưa nay chưa đặt cơm trưa phải ko?"

"Vâng, trưa nay ngài muốn ăn...?"

"Người cũng đã đến đây rồi."

"Vâng?". Càng ngày càng khó hiểu

"Cậu không cảm thấy rằng nếu ko xuống nhận cơm thì sẽ bất lịch sự lắm sao?". Tần Cảnh Sâm sầm mặt vì trợ lý đầu gỗ của mình.

"À, vâng, đúng là vậy, tôi đi ngay đây.". Hàn Duệ vội vội vàng vàng rời đi.

Nói anh ta ko được nhắc đến, quay đi quay lại thì bắt anh ta xuống dưới lấy cơm người ta mang đến. Kiểu này là đã chia tay hay chưa đây? Khó nghĩ ghê.

Lâm Ý Nhiên loay hoay ngồi chờ ở đại sảnh, chốc chốc lại đưa mắt về phía khu vực thang máy, trong lòng càng ngày càng đi xuống, cuối cùng lu xìu muốn đứng lên trở về.

Lại thấy bóng dáng Hàn Duệ xuất hiện.

Anh ta có vẻ gấp gáp, một đường tiến hẳn đến chỗ Lâm Ý Nhiên ngồi.

"Xin lỗi cô Lâm, tôi có việc đột xuất nên đến trễ."

Hu hu, anh ta đến là tốt rồi, Lâm Ý Nhiên chỉ sợ anh ta ko xuất hiện thì chứng tỏ mọi việc hết cứu chữa.

"Không trễ, tôi có thể đợi được, đã làm phiền trợ lý Hàn rồi.". Lâm Ý Nhiên cười híp mắt đưa ra một cái hộp lớn bọc túi vải bên ngoài.

"Trong đây ngoài cơm trưa ra còn có 2 phần đậu hủ pudding nước cốt dừa, tôi gửi trợ lý Hàn một phần ăn thử xem có ngon ko."

Hàn Duệ cười khách sáo: "Cám ơn cô Lâm."

" y da, đừng gọi là cô Lâm, nghe xa lạ quá, cứ gọi tên là được.", Lâm Ý Nhiên xua tay.

"Được, Lâm Ý Nhiên, vậy tôi xin phép quay trở về văn phòng, cô cũng trở về đi.". Hàn Duệ lịch thiệp đưa tay mời.

Văn phòng Tổng Giám Đốc, Tần Cảnh Sâm đang ngồi ghế sofa nhìn vào màn hình điện thoại, những tập hồ sơ dang dở đã được gác lại trên bàn làm việc.

Hàn Duệ nghiêm túc cầm hộp để trên bàn, tay thoăn thoắt tháo nút thắt mở bọ vải ra để qua một bên.

Bên trong vẫn là hộp cơm ba tầng màu hồng in hình heo nhỏ, cộng thêm hai chén thủy tinh có nắp đặt ngay ngắn.

"Cô Lâm hôm nay ngoài cơm trưa còn gửi thêm phần đậu hũ pudding nước cốt dừa, Tần tổng ăn thử xem có ngon ko?"

Hàn Duệ thuật lại y chang câu nói hồi nãy của Lâm Ý Nhiên.

"Sao lại có đến 2 phần tráng miệng thế?". Tần Cảnh Sâm cầm muỗng lên, muốn múc thử một miếng.

"À cô Lâm làm 2 phần, 1 phần cho Tần tổng, 1 phần gửi cho tôi.". Hàn Duệ ăn ngay nói thật.

Tiếng muỗng kim loại đặt xuống bàn vang lên tiếng "keng" chói tai mà Tần Cảnh Sâm thì đang lạnh mặt nhìn qua Hàn Duệ đang nhón tay muốn mang phần đậu hủ của anh ta đi.

"Cậu nghe nhầm rồi, hoặc là cô ấy nhầm.". Hắn không đầu ko đuôi nói một câu.

Hàn Duệ rùng mình, chậm chạp đặt phần đậu hủ trở lại, miệng méo xệch: "Vâng, là tôi nghe nhầm ạ, tất cả đều của Tần tổng, chúc ngài dùng bữa ngon miệng.".

Sau đó thì cúp đuôi chạy thẳng ra cửa ko dám quay lại.

Tần Cảnh Sâm nhìn bộ dáng chạy trối chết của Hàn Duệ thì vô cùng hài lòng, nhàn nhã múc một miếng đậu hủ non mịn vào miệng.

Cơm trưa hôm nay thật sự không tệ.

Sau lần tiếp cận Hàn Duệ, Lâm Ý Nhiên đã biết điều hơn, cứ đúng giờ lại tiếp tục tự mình mang cơm trưa đến tòa nhà nhắn tin cho Hàn Duệ đến lấy.

Nhưng ai đó nói cho cô biết người này bị sao ko? Cơm trưa của cô thì nhận ko sót ngày nào, nhưng tin nhắn thì vẫn ko trả lời, gọi điện thoại ko bắt máy.

Đây là đã hết giận hay vẫn còn giận đây.

Thời gian còn lại ko còn nhiều nữa, Lâm Ý Nhiên mấy ngày nay đã bắt đầu đi thử trang phục cho dự án mới, chẳng còn bao nhiêu ngày nữa là cô phải theo đoàn phim đi đến ngoại tỉnh quay phim, bối cảnh lần này là đa phần là bệnh viện và sở cảnh sát, được dựng trong một khu phim trường hẻo lánh.

Tin nhắn được Lâm Ý Nhiên điên cuồng gửi đi.

[Tần Cảnh Sâm, anh nói đi, phải làm sao thì anh mới hết giận?]

[Tôi sắp phải nhập đoàn rồi, đi một lần là cả tháng lận đấy]

[Tần tổng à, Tần đại thiếu gia à, ngài có thể rộng lượng bỏ qua cho tiểu nhân một lần ko?]

[Giận cũng giận gần cả tháng rồi]

Rốt cục cô phải làm sao để chấm dứt chiến tranh lạnh với cái tên gia hỏa kia đây. Mà cho dù hắn giận đi thì cũng ko cần dai đến thế chứ, cô cũng đã xuống nước năn nỉ hết lời, ko thể bỏ qua sao?

Lâm Ý Nhiên ấm ức nhìn vào tờ lịch trên bàn, chỉ còn hôm nay nữa thôi, không thể khoanh tay ngồi nhìn được, cô phải ra tay kết thúc tình trạng này.

Tần Cảnh Sâm liếc nhìn đồng hồ trên tay, ngón tay xoa mi tâm mấy cái rồi giục tài xế lái xe nhanh trở về công ty.

Sáng nay hắn có một cuộc thị sát về tiến trình xây dựng cơ sở sản xuất IED mới mở ở khu công nghiệp mới Minh Thành.

Đáng ra hắn có thể ở lại để dùng bữa với ban giám sát công trình bên đó, nhưng ko hiểu sao hắn lại chỉ muốn nhanh chóng trở về văn phòng.

Hắn ko quen ăn ngoài, vẫn cảm thấy ăn đồ ăn của người quen làm vẫn là tốt nhất.

Cho nên bây giờ mới xảy ra tình cảnh một hàng xe sang trọng nối đuôi nhau gấp gáp đuổi theo đại boss trở về trụ sở cho kịp giờ ăn trưa.

Cửa kính vừa mở, hai hàng nhân viên cùng bộ phận lễ tân nhanh chóng chạy ra quy củ xếp hàng cúi đầu đón ông chủ lớn.

Lâm Ý Nhiên nghe tiếng hô giật mình đứng lên, vươn cái cổ dài nhìn qua.

Thân hình 1m87 của Tần Cảnh Sâm cao lớn vững chãi cùng bộ tây

trang đắt đỏ như phát ra hào quang giữa đám đông người.

Cuối cùng cũng gặp được người!!!

Lâm Ý Nhiên hò reo trong lòng, vội vàng chạy lại gọi lớn: "Tần...Tần tổng!!!"

Mà người đàn ông ấy lại ko thèm quan trâm trực tiếp lướt qua đi thẳng đến khu vực thang máy.

Hơn chục nhân viên và lễ tân dù đang cúi đầu vẫn ko đánh mất tinh thần hóng hớt, đồng lọat bĩu môi khinh thường, ông chủ của bọn họ dễ mà đụng vào được sao?

Lâm Ý Nhiên nhận được những ánh mắt ác ý, lại thêm thái độ lạnh lùng của Tần Cảnh Sâm khiến cô càng rối lên, quýnh quáng ôm hộp cơm chạy lên phía trước bất chấp sự ngăn cản của bảo vệ tòa nhà.

Không biết là lực kéo sau lưng của ai đó quá mạnh khiến Lâm Ý Nhiên mất thăng bằng, cuối cùng ngã dúi dụi xuống đất, đầu gối đau nhói, hộp cơm đang ôm trong người cũng rơi xuống lăn lông lốc

Mà những người xung quanh đều dùng ánh mắt thương hại nhìn Lâm Ý Nhiên, dường như đã biết trước đây sẽ là kết quả tất yếu mà cô phải nhận.

Những ấm ức mấy ngày nay bị cô đè nén vì sự vô tình của Tần Cảnh Sâm, hôm nay thêm đau đớn dưới đầu gối cùng sự tức giận tủi thân khi một mình bơ vơ giữa đại sảnh rộng lớn, Lâm Ý Nhiên ko kiềm được hét to.

"Xin lỗi cũng đã xin lỗi rồi, nịnh nọt cũng đã nịnh đủ, anh còn muốn tôi phải làm sao nữa chứ hả?"

Không mở miệng thì thôi, âm thanh vừa thoát ra khỏi lồng ngực đã biến thành những tiếng nghẹn ngào nức nở.

Lâm Ý Nhiên thật sự đã khóc, nước mắt chảy xuống ướt đẫm hai má. Cô chịu đủ rồi, nếu đã vậy thì bỏ hết đi, cô ko làm nữa, nam chính nữ chính cái cứt gì chứ, cùng lắm thì để cho hệ thống lấy lại cái mạng này thôi, cô cũng coi như chết một lần rồi còn gì.

Nghĩ đến vậy, Lâm Ý Nhiên gượng đứng dậy, lọ mọ nhặt lên hộp cơm nghiêng ngả trên đất, bàn tay xoa lung tung trên mặt: "Được rồi, từ nay về sau tôi ko phiền anh nữa.".

Dứt khoát muốn xoay người đi. Cô nghĩ về nhà hệ thống mà biết được, chắc nó sẽ khóc hết nước mắt mà trách móc chỉ trích mắng mỏ cô, nhưng biết làm sao bây giờ, cô đã hết cách rồi, người ta có đoái hoài đến mình đâu.

"Đứng lại đó!"

Giọng người đàn ông trầm trầm vang lên cũng là lúc cánh tay của Lâm Ý Nhiên bị kéo lại.

"Khóc cái gì chứ!"

"Buông tay ra, tôi muốn đi về!". Lâm Ý Nhiên không thèm nhìn lên gương mặt đối phương, nóng nảy muốn giãy ra.

"Nhưng tôi đói bụng rồi...". Bàn tay như gọng sắt kiềm chặt chẽ.

" ...

"Muốn ăn cơm trưa em làm...". Hộp cơm trên tay Lâm Ý Nhiên bị đoạt lấy.

"Là ai tỏ vẻ lạnh lùng, là ai ko chịu nhận, là ai ko chịu trả lời chứ?". Lâm Ý Nhiên ấm ức chỉ trích.

"Được rồi, đừng khóc nữa, đi ăn cơm nào."

Nói rồi cũng chẳng để Lâm Ý Nhiên phản đối, trực tiếp ôm người đi

về phía thang máy.

Mấy chục con người chứng kiến cảnh Tần đại tổng tài lạnh lùng cao cao tại thượng nửa dụ nửa dỗ lôi kéo con gái người ta vô thang máy cuối cùng cũng sụp đổ.

Có mấy người nhịn ko được run lẩy bẩy khuỵu gối tại chỗ, bọn họ đúng là có mắt mà ko thấy thái sơn.

Thế mà cô gái này có thể làm mình làm mẩy với đại boss nhà mình, còn giận hờn đẩy tới đẩy lui, tiếng to tiếng nhỏ nữa chứ..

Nhìn cái vẻ chìu chuộng dỗ dành của ông chủ lớn đi, có khác gì bảo bối trong lòng đâu cơ chứ.

Chương 34

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thật ra, Lâm Ý Nhiên không muốn làm lớn chuyện, dù sao vẫn còn có việc cần người, chỉ cần người ta cho mình bậc thang, cô tình nguyện xuống nước trước, không nghĩ vì một lúc xúc động quá mức mà làm diễn thành một màn ầm ỹ như vậy.

Bây giờ đứng trong văn phòng, nhìn Tần Cảnh Sâm nâng niu hộp cơm để trên bàn, ngoắc ngoắc tay dịu dàng với mình, Lâm Ý Nhiên xấu hổ muốn chui đầu xuống đất.

"Hộp cơm đổ hết rồi...".

"Vẫn còn ăn được.". Tần Cảnh Sâm thong thả gắp một miếng khoai tây thái lát cho vào miệng.

Nhìn Tần Cảnh Sâm vô cùng nhiệt tình càn quét đống đồ ăn, Lâm Ý Nhiên cũng yên ắng trở lại.

Hàn Duệ bước vào đúng lúc Tần Cảnh Sâm vừa ăn xong, trên tay anh ta cầm theo một hộp y tế văn phòng.

Lúc này Lâm Ý Nhiên mới nhớ ra cú ngã hồi nãy, đầu gối cũng bắt đầu nhói nhói đau.

Hôm nay cô mặc một cái váy suông dài kèm áo blazer khoác ngoài cho nên ko thấy rõ đầu gối ra sao.

Bây giờ vén lên, quả nhiên thấy hai vết bầm nổi rõ.

"Mấy cái này không đáng ngại...". Lâm Ý Nhiên theo quán tính xua tay, mấy vết thương này thì thấm tháp vào đâu chứ.

Nhớ đến cô gái trước mắt cả một bả vai bị đè nặng vẫn quay phim như thường mà ko rên một tiếng, Tần Cảnh Sâm biết cô ấy tính khí lì lợm biết bao.

"Vậy em nói xem cái gì mới là đáng ngại."

"Anh giận tôi lâu như thế mới là đáng ngại đó.", Lâm Ý Nhiên lầu bầu.

Vậy mà hắn lại cười, cười như được mùa thế kia.

Thôi bỏ qua đi, cô ấy đã lo lắng như thế này rồi.

"Tôi ko giận em nữa.". Tần Cảnh Sâm nhẹ nhàng nói.

"Thật ko? Không giận nữa nhé?". Lâm Ý Nhiên nhổm dậy bất kể đầu gối đang đau nhức.

"Yên nào."

"Anh nói là anh ko giân nữa mà."

"Không giận nữa."

"Vậy Tần Cảnh Sâm, nếu tôi muốn anh có thể lên phim trường thăm tôi được ko?". Lâm Ý Nhiên ngại ngùng mở miệng hỏi.

"Sao vậy? Sao hôm nay lại hỏi thế?". Đôi mắt Tần Cảnh Sâm lấp lánh nhìn qua.

Đây là lần đầu tiên cô ấy yêu cầu hắn đến thăm mình trong thời gian quay phim.

"Không được sao?"

"Em phải nói cho tôi một lí do đáng để tôi dành thời gian đi thăm em, nghe nói chỗ đó cũng ko gần.". Tần Cảnh Sâm chống cằm.

"Lái xe đi cũng phải mất 4- 5 tiếng ạ." Hàn Duệ biết ý xen vào.

"Lý do chính đáng gì đây, coi như nhớ anh muốn gặp anh cũng là lý do được ko?". Lâm Ý Nhiên xụ mặt.

"Được."

Lâm Ý Nhiên giật mình ngắng đầu lên nhìn gương mặt Tần Cảnh Sâm vẫn còn đang treo nụ cười trên đó.

Vậy mà đồng ý rồi!!!

Đồng ý rồi!!!

Kế hoạch của cô có thể thành công rồi!!!

~

Sáng sớm mai Lâm Ý Nhiên phải lên đường sớm, Tần Cảnh Sâm lại khá bận rộn công việc nên cũng ko giữ cô lại, dặn dò vài câu rồi kêu Hàn Duệ cho lái xe đến đưa cô trở về.

Lâm Ý Nhiên chuẩn bị đầy đủ vật dụng cho 1 tháng xa nhà quay phim.

Vai diễn của cô là một cảnh sát, đàn em khóa dưới của nam chính, đã thầm thích đàn anh từ hồi còn học đại học cảnh sát, sau này có cơ hội hợp tác với thần tượng của mình nhưng lại gặp phải đối thủ cực lớn là nữ chính- bác sĩ pháp y trẻ tuổi lạnh lùng của Viện pháp y quốc gia.

Chính vì vậy thời gian đầu, nữ phụ luôn gây khó dễ cho nữ chính.

Vai diễn này ko có gì nổi bật, chẳng qua Lâm Ý Nhiên chọn nhân vật này vì diễn xuất không quá khó khăn, tính cách cũng ko có gì nổi bật ngoài mấy màn đánh võ đẹp mắt mà Lâm Ý Nhiên muốn thử.

Lý Nhi đã được Trần Hồng dặn dò cẩn thận, sáng sớm đúng giờ đã có mặt làm nhiệm vụ đưa đón Lâm Ý Nhiên.

Vì thời gian 1 tháng không phải là ngắn, Lý Nhi mang theo đến 2 vali đồ, nhét chật cứng ở cốp xe sau.

3h sáng, chiếc xe con cóc đã xuất phát.

Lâm Ý Nhiên đơn giản nhắn một tin cho Tần Cảnh Sâm báo mình đã lên đường đến đoàn phim, cô biết giờ này hắn đang ngủ nên không muốn làm phiền.

Sáng sớm, xa lộ thưa thớt xe cộ, rất nhanh đã ra khỏi địa phận Minh Thành.

8h sáng, hai người Lý Nhi và Lâm Ý Nhiên đã dừng lại trước phim trường dự án Bông tuyết màu đỏ.

Nơi đây là một khu phức hợp bệnh viện nghỉ dưỡng đặc thù và viên nghiên cứu y dược không mở cửa rộng rãi, trước đó đã được Tần thị đánh tiếng quyên góp một số tiền lớn.

Đoàn phim và đạo diễn Vương Tinh đã đến đây trước 1 tuần để giám sát quá trình thiết kế và tao dựng bối cảnh.

Lâm Ý Nhiên và Lý Nhi lễ phép đi đến khu vực nghỉ ngơi của nhà sản xuất chào hỏi một phen.

Vì là người do cao tầng đưa vào, nhà sản xuất cũng khách sáo mà cho bọn Lâm Ý Nhiên vẻ mặt tốt.

Đạo diễn Vương Tinh là trưởng bối lăn lộn bao nhiều năm trong cái vòng này, không mặn không nhạt gật đầu đáp lễ.

Theo thường lệ, chào hỏi xong một vòng, Lâm Ý Nhiên đi vào phòng phục trang.

Sự xuất hiện của một gương mặt quen thuộc tại đây khiến Lâm Ý Nhiên thấy bất ngờ.

Vậy mà Triệu Vy Vân đã đến đây từ sớm.

Cô ta đang trao đổi về tạo hình tóc và trang điểm cho nhân vật.

Nhân vật nữ chính của bộ phim là một nữ pháp y suốt ngày vùi đầu với xác chết, không quan tâm đến bản thân, gương mặt vô cảm, tính cách lại lạnh nhạt ko thích giao du với người khác, nên lớp trang điểm của nhân vật phải thật nhẹ nhàng, thậm chí là để mộc.

Nhưng quản lý và trợ lý của Triệu Vy Vân lại lo lắng nếu Triệu Vy Vân để mặt mộc lên hình thì dễ bị các diễn viên phụ khác đè bẹp.

Đặc biệt ở đây đã có sẵn một người.

Vì có nhiều mâu thuẫn xảy ra trước đây, Lâm Ý Nhiên cũng ko tính bày ra sắc mặt tốt với Triệu Vy Vân, trực tiếp mở miệng lên tiếng chào chung với mọi người trong phòng rồi ngồi xuống ghế hóa trang của mình.

Dự án lần này Lâm Ý Nhiên ko còn là vai nữ phụ quần chúng như trước, nên được ê kíp sắp xếp cho một khu vực hóa trang riêng.

Phòng hóa trang im ắng một mảnh cho đến khi Tô Nhã bước vào.

Vì đã quen biết nhau từ trước, Tô Nhã đi thẳng đến chỗ Lâm Ý Nhiên cười nói rôm rả trước khi bắt tay vào việc trang điểm cho cô. Thời gian buổi sáng là thời điểm dành cho mọi người làm quen với nhau, khoảng 9h hơn khu vực hóa trang đã đông đúc.

Ẩnh đế Hàn Đống là một người vô cùng lịch thiệp và hòa nhã, dù cho diễn viên đối diễn chính với anh ta là Triệu Vy Vân thì anh ta vẫn vô cùng niềm nở và đi đến hỏi thăm Lâm Ý Nhiên.

Điều này khiến Lâm Ý Nhiên càng thêm kính nể.

Chương 35

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi hoàn tất phần trang điểm và phục trang, trợ lý đạo diễn đã thông báo tập trung diễn viên qua loa phóng thanh.

Nội dung của dự án "Bông tuyết màu đỏ" kể về một cặp đôi vàng trong làng phá án, một vị là nhà tâm lý học tội phạm nổi tiếng vừa từ Mỹ trở về, người còn lại là bông hoa pháp y lạnh lùng bí ẩn. Cả hai hợp tác với nhau phá rất nhiều vụ án kinh hoàng kéo theo một câu chuyện xưa về thân thế của nữ chính và lí do vì sao nam chính lại rời bỏ quê hương đến Mỹ học tập.

Đạo diễn Vương Tinh vô cùng hài lòng với tạo hình nhân vật của các diễn viên. Ngay lập tức đã tiến hành quay cảnh đầu tiên.

Đây là phân đoạn đội cảnh sát hình sự đang chờ kết quả khám nghiệm pháp y sau khi được thông báo một vụ án giết người dã man trong khu vực, lúc này cũng là lúc nam chính lần đầu tiên xuất hiện và gặp gỡ nữ chính sau khi trở về nước.

Lâm Ý Nhiên là một nữ cảnh sát trong đội hình sự, phong cách tùy ý, không phân biệt nam nữ thứ bậc, cho nên trang phục của cô có hơi hướng trung tính với quần bò, áo thun ôm bên trong và áo sơ mi oversize bên ngoài với cổ áo phanh rộng.

Rất phóng khoáng, rất giống phong cách trước khi xuyên qua của Lâm Ý Nhiên.

Sắp xếp vị trí đứng cho diễn viên xong, cameraman chờ hiệu lệnh của đạo diễn.

"3...2...1...action!"

Đội hình sự sáng sớm đã bị một cuộc gọi đánh thức, vội vã lên đường đến hiện trường, ko nghĩ lại nhìn thấy cảnh tượng dã man như thế. Xác cô gái bị trói chặt tay chân, hai tay giở thẳng trên đầu, phần da ngực bị lột ra, miệng bị nhét đầu kẹo cứng, phần thân dưới đã bị rạch nát.

Ngay lập tức, xác chết được chuyển đến phòng pháp y để khám nghiệm.

Trình Tiêu, cô gái duy nhất trong đội hình sự ko nén được sự tức giận, đấm thùm thụp lên cửa kính.

"Tên nào có thể tàn nhẫn đến như thế chứ, cô bé...cô bé ấy mới tròn 18 tuổi."

Vừa nói xong, cửa phòng pháp y đã mở ra, dẫn đầu là một gương mặt vô cảm.

"Đây là báo cáo pháp y, lý do thiệt mạng: bị đâm nhiều nhát dẫn đến mất máu quá nhiều, có dấu hiệu bị xâm hại tình dục khi còn sống, còn lại thì chờ kiểm tra thêm."

"Chỉ có như thế thôi? Mấy cái này chúng tôi nhìn là đã biết rồi, còn chờ đến pháp y làm gì cơ chứ?". Trình Tiêu nổi nóng tiến đến giật lấy tờ giấy.

"Tôi chỉ có trách nhiệm báo cáo đến đây, phần còn lại là việc của cảnh sát các người, không còn việc gì thì vui lòng đi cho, tôi còn nhiều việc phải làm." Nữ pháp y mặt lạnh như tiền phất tay muốn đuổi khách.

Trình Tiêu lúc này ko nhịn được nữa, sấn đến nắm lấy cổ áo của nữ pháp ý gằn giọng: "Tôi ko cần biết cô làm pháp y để làm gì, trách nhiệm đến đâu, tôi chỉ cần biết nhiệm vụ và trách nhiệm của tôi là phải tìm ra hung thủ để an ủi linh hồn nạn nhân và gia đình họ."

Mọi người xung quanh vội vàng lao đến muốn kéo Trình Tiêu ra.

"Cô có từng đi đến từng nhà nạn nhân để nghe tiếng họ khóc, có từng nói chuyện với người thoát khỏi tay tử thần để thấm thía nỗi sợ hãi của họ chưa, cho nên cô mới vô cảm như thế với cái chết của con người, phải ko?"

Trình Tiêu vành mắt đỏ hoe, giãy giụa trong vòng tay đồng nghiệp. Trong đôi mắt của ánh lên sự đau thương khó tả.

"Cắt."

Đạo diễn Vương Tinh nhìn chằm chằm vào khung hình, trên mặt lộ vẻ đăm chiêu.

Ông ta nhớ đến cuộc gọi điện thoại vào mấy ngày trước.

Cô gái này vậy mà cũng có chút thực tài.

Dáng người Lâm Ý Nhiên thon gầy, so với Triệu Vy Vân nữ chính thì cao hơn nửa cái đầu, khi hai người đứng đối diện nhau đã thấy Lâm Ý Nhiên khí chất vượt trội hơn.

Trong phân cảnh vừa rồi, Lâm Ý Nhiên nhập vai rất tốt, nhanh chóng toát ra sự ngay thẳng và bùng nổ cảm xúc của một nữ cảnh sát công chính ghét ác như kẻ thù.

Mà Triệu Vy Vân vai nữ chính lạnh lùng vô cảm, như một người trên cao thờ ơ nhìn xuống mọi thứ bất giác lại có phần nhỏ bé lép vế trước nữ cảnh sát nóng tính đang bốc hỏa.

Nhìn kỹ còn thấy hàng mày của cô ta giật giật mấy cái khi thấy Lâm Ý Nhiên sấn đến gần.

Dù vậy, đạo diễn Vương Tinh vẫn ko nói ra, ông ta cho nhóm người

Lâm Ý Nhiên nghỉ ngơi và quay 1 lại cảnh xuất hiện vừa rồi của Triệu Vy Vân ở góc cận hơn.

Thế mà chỉ 1 take đã qua, Lâm Ý Nhiên thở phào nhẹ nhõm. Mọi người xung quanh cũng nhìn ra được đạo diễn Vương Tinh khá hài lòng với nhân vật nữ phụ nhảy dù, cho nên không còn ái dám nói ra nói vào nữa.

Phải nói là với đạo diễn Vương Tinh cầm trên tay 3 cúp vàng Kim Sư, quay 1 take ăn ngay ko phải là chuyện dễ dàng.

Hàn Đống là một trong những người bạn thân thiết của đạo diễn Vương Tinh, anh ta hẳn đã nhìn ra được. Một người vừa có chống lưng bạo như vậy, lại còn có tài năng thực sự, ko biết sẽ tiến xa đến đâu, anh ta cảm thấy rất hứng thú.

Sau 3 lần bị NG, cuối cùng Triệu Vy Vân cũng qua được cảnh đầu tiên, tuy ko phải nghe những lời nói nặng nhẹ như những người khác nhưng lòng cô ta cũng ko quá thoải mái, lại nhìn qua Lâm Ý Nhiên vui vẻ nói chuyện cùng Hàn Đống trong suốt thời gian cô ta bị NG, Triệu Vy Vân lại càng khó chịu.

Nhưng thân là nữ chính, lại mang hình tượng thanh thuần ngọc nữ, Triệu Vy Vân không thể cũng không dám phát tác, chỉ có thể điềm đạm ngồi ở ghế của mình giương mắt nhìn mấy con người hào hứng nói chuyện quên trời quên đất.

Điện thoại đột nhiên vang lên, Lâm Ý Nhiên nhìn tên người gọi, vội vàng đứng lên làm động tác xin phép đi ra ngoài nghe điện thoại.

"Đang làm gì thế?". Giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên.

"Vừa mới xong cảnh quay đầu tiên, đang ăn trưa."

"Hôm nay khá bận, giờ này mới gọi điện được cho em.". Bên kia vang lên tiếng thở dài.

"Không sao, tôi biết anh bận mà, tôi cũng chỉ nhắn tin để báo anh một tiếng là tôi đã nhập đoàn rồi thôi."

"Ưm, ngoan ngoãn quay phim, có chuyện gì thì báo cho tôi."

"Anh...anh hứa là nếu sắp xếp được sẽ ghé phim trường thăm tôi.". Lâm Ý Nhiên ngập ngừng.

"Tôi nhớ."

"Vậy hôm nào ít cảnh, tôi sẽ báo trước anh một ngày để anh sắp xếp nhé."

"lÌm "

"Nhớ đó, đừng quên."

"Tôi ko quên.". Tần Cảnh Sâm khẽ cười.

Nghe lời này của hắn, Lâm Ý Nhiên cảm thấy yên tâm cả người.

Ngày quay đầu tiên, Vương Tinh ko sắp xếp quá nhiều phân cảnh quan trọng để mọi người làm quen chút, 8h tối đã kết thúc một ngày làm việc.

Lâm Ý Nhiên ko về khách sạn ngay, cô lấy cớ ở lại để tìm đồ rồi cùng Lý Nhi đi một vòng khu vực phim trường.

"Tìm gì thế? Có cần tôi phụ ko?". Hàn Đống thân thiện hỏi thăm

"Không cần đâu, chỉ là một cái vòng tay rẻ tiền thôi, tại vì tôi thích kiểu dáng đó nên muốn đi tìm thôi."

"Được rồi, vậy tôi đi trước, cô cũng đừng về trễ quá, nếu ko tìm đc

thì sáng mai nhờ mọi người tìm giúp."

Dặn dò xong, Hàn Đống cũng vẫy tay rời đi.

Phim trường bây giờ chỉ còn đội hậu cần, thiết kế bối cảnh đạo cụ và nhân viên kỹ thuật máy phải ở lại phim trường để trực khu vực kỹ thuật và canh giữ kho máy quay.

Lý Nhi khó hiểu nhìn Lâm Ý Nhiên len lỏi khắp ngóc ngách, mắt dáo dác ngó nghiêng, không nhìn được hỏi: "Chị Ý Nhiên à, chị thật sự là đánh rơi cái vòng nào à?"

Cô bé nhớ là Lâm Ý Nhiên chẳng hề có sở thích đeo trang sức, đánh rơi vòng lúc nào mà cô bé ko biết nhỉ?

"Em yên lặng đi theo chị là được rồi.". Lâm Ý Nhiên đè thấp giọng.

Trước đó, hệ thống đã báo cho cô biết một người có liên quan đế cốt truyện đang phụ việc trong đoàn phim này, cho nên hôm nay Lâm Ý Nhiên cố ý nán lại đây chính là để tìm ra người này.

Lâm Ý Nhiên vừa đi vừa nhìn quanh quất như thể đang tìm đồ thật khiến Lý Nhi cũng phải tin tưởng.

"Chị muốn tìm cái gì, chị nói để em tìm phụ cho.". Lý Nhi chu môi.

"Suỵt...". Đang muốn tiến lến, Lý Nhi bị Lâm Ý Nhiên ngăn lại.

Tò mò nhìn theo Lâm Ý Nhiên, Lý Nhi nhìn thấy trong góc trước mặt mình là một người đàn ông đậm người, đang lúi húi làm gì đó với mấy thùng đạo cụ.

Đột nhiên Lâm Ý Nhiên đứng thẳng lên, ưỡn ngực xoay người Lý Nhi lại đối diện với mình, bắt đầu lớn tiếng: "Em ko biết đâu, Tần tổng vô cùng thương chị đó, người ta còn ko ngại đổ tiền đầu tư phim này để cho chi tham gia ý."

"Da?"

"Hồi nãy Tần tổng còn gọi điện thoại cho chị, nói là sẽ sắp xếp thời gian đến đây thăm chị. Em nói xem, có phải Tần tổng rất thương chị ko?". Lâm Ý Nhiên nhìn thấy người đàn ông kia đã dừng tay nhìn về phía này lại càng ra sức nói chuyện.

"Dạ?". Lý Nhi vẫn mờ mịt.

"Em đó, đừng có quá hâm mộ chị như thế, chị biết là chị tốt số hơn người khác, nên em đừng đi khoe khoang với mọi người về mối quan hệ của chị và Tần tổng nghe chưa, kẻo mọi người lại ganh tỵ đỏ mắt ra.". Nói đến đây, Lâm Ý Nhiên nháy mắt đến muốn rút gân.

"À, dạ, em biết rôi mà, chị Ý Nhiên đúng là tốt số.". Lý Nhi lúc này cũng nhận ra được hiệu lệnh của Lâm Ý Nhiên, vội vàng gật gật đầu phụ họa.

Cảm giác người đàn ông kia đã nghe được những lời mình nói, Lâm Ý Nhiên đủng đỉnh dắt tay Lý Nhi đang mơ hồ rời đi.

Kế hoạch bước đầu đã thành công.

Giờ chỉ còn chờ cho người kia ra tay mà thôi.

Chương 36

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Đống ko hổ là ảnh đế, kỹ năng nhập vai vô cùng xuất sắc.

Triệu Vy Vân gần như bị áp diễn liên tục.

Vai diễn của cô ta lần này rất nặng tâm lý, là một nhân vật ngoài lạnh trong nóng, trải qua những ám ảnh tuổi thơ nên khép kín mình, tự tách rời với tập thể, nhưng sở hữu một kỹ năng phân tích thiên tài và óc quan sát vô cùng tốt.

Triệu Vy Vân khó khăn để vượt qua từng phân cảnh miêu tả nội tâm nhân vật.

Mà Lâm Ý Nhiên rất thoải mái ngồi bên cạnh tám chuyện với dàn diễn viên, còn tranh thủ đi khắp nơi làm quen mọi người.

Đã vậy ko hiểu vì sao, lần này hợp tác, Triệu Vy Vân còn cảm thấy Lâm Ý Nhiên càng phát dương quang đại hơn nữa. Không khác gì con chim khổng tước đang xòe đuôi.

Giả dụ như hôm trước thì đưa cả một xe cafe đến tận phim trường mời hết tất cả mọi người.

Lại như hôm nay, từng phần bánh ngọt đóng hộp được đưa đến tận tay từng nhân viên trong đoàn.

Chỉ là một diễn viên tuyến mười tám, thế mà lại vô cùng hào phóng vung tay chiêu đãi mọi người.

Hơn hẳn người mang danh diễn viên chính là cô ta.

Chính vì vậy, Lâm Ý Nhiên lại càng được lòng mọi người trong

đoàn, hiện tại ngay cả một nhân viên thời vụ trong bộ phận hậu cần quét dọn vệ sinh cũng biết cô diễn viên mới toanh mạnh vì gạo bạo vì tiền.

Sau tuần đầu tiên sinh hoạt trong đoàn phim, Lâm Ý Nhiên cảm thấy khá tốt, quyết định sắp xếp một ngày rảnh rỗi để gọi điện thoại mời Tần Cảnh Sâm đến thăm ban.

Bên kia điện thoại bắt máy rất nhanh, vẫn là âm thanh lật giấy quen thuộc.

"Uhm...mấy ngày nay anh có bận lắm ko?".Lâm Ý Nhiên dùng giọng điệu ngọt ngào nhất.

"Sao thế? Nhớ tôi rồi à?". Giọng Tần Cảnh Sâm quyến rũ ở bên kia.

"Ngày mai tôi ko có cảnh quay, muốn hỏi anh có thể đến thăm ban ko?". Lâm Ý Nhiên cười hì hì.

"Được, chờ tôi!". Tần Cảnh Sâm rất nhanh chóng đồng ý, trong giọng nói cũng nhiễm ý cười.

Lâm Ý Nhiên làm động tác thành công, vội vàng kéo Lý Nhi đi đến kho để đạo cụ, sau khi thám thính xung quanh xong, lại bắt đầu ưỡn ngực e hèm mấy tiếng rồi lên giọng: "Em có biết ko? Tần tổng vừa mới gọi, nói là ngày mai sẽ đến thăm ban mình đó."

Lý Nhi đã quen với mấy kiểu diễn trò của Lâm Ý Nhiên, lần này rất nhanh đã đáp lại: "Vậy à? Chị Ý Nhiên đúng là tốt số ghê, được Tần tổng coi trọng."

"Tất nhiên rồi, hôm nay chúng ta trở về sớm, chị phải chuẩn bị thật tốt để mai tiếp đón Tần tổng."

Sau khi hai cô gái rời đi, trong góc có cái bóng bắt đầu chuyển động, là người đàn ông đang miệt mài dọn kho đạo cụ.

Lâm Ý Nhiên trốn trong góc khuất không bỏ sót bất kỳ hành động nào của người này, đảm bảo họ có thể giúp cô tiến hành kế hoạch một cách hoàn mỹ nhất.

Một đêm nay Lâm Ý Nhiên ko ngủ, cô và hệ thống rà soát lại hết toàn bộ tình tiết cốt truyện của thế giới này thật kỹ lưỡng lần nữa.

[Ngày mai là một ngày cực kỳ quan trọng, đây là màn cuối của nguyên chủ trong tiểu thuyết rồi, chúng ta phải cố lên, ngày mai tôi ko thể sát cánh bên kí chủ được, kí chủ phải cẩn thận một chút, giữ gìn bản thân.] Hệ thống dặn dò, nó cũng cảm thấy vô cùng khẩn trương.

[Đã biết, ta sẽ cố gắng hoàn thành màn kết này để nhanh chóng thoát khỏi cái cốt truyện máu chó chết tiệt này, còn đi an ủi linh hồn của nguyên chủ nữa.]

Hệ thống im lặng ko nói, nó thao thức cả đêm canh cho Lâm Ý Nhiên ngủ, nó muốn cô ấy có đủ sức khỏe để chống đỡ khi ngày mai đến.

Hôm nay Lâm Ý Nhiên chỉ có một cảnh nhỏ chung với mọi người được xếp quay cuối ngày, cho nên cô cho phép mình dậy trễ một chút.

10 giờ sáng, cuối cùng Lâm Ý Nhiên cũng nhận được tin nhắn mà mình mong chờ.

"Tôi đang trên đường đến, chờ tôi rồi cùng đi ăn trưa luôn.".

Nhanh nhẹn rời giường, sửa soạn, một tiếng sau Lâm Ý Nhiên đã có mặt ở phim trường.

Hàn Đống phát hiện ra Lâm Ý Nhiên đầu tiên, vẫy tay chào: "Sáng nay ko có cảnh quay, sao không ở khách sạn nghỉ ngơi thêm."

"Mọi người còn làm việc vất vả, tôi làm sao mà dám ngủ ngon

được.". Lâm Ý Nhiên tếu táo trả lời.

Bâng quơ được vài câu, Lâm Ý Nhiên tạm biệt Hàn Đống, đi đến khu vực nghỉ ngơi ngoài trời của diễn viên trong khuôn viên phim trường.

Đây là một khoảng sân mát mẻ được bao bọc bởi mái vòm bằng dây leo, để không mất thời gian mỗi lúc di chuyển ra cảnh quay, ngoài phòng nghỉ riêng bên trong tòa nhà, diễn viên được xếp một khu vực nằm nghỉ ngoài trưa trong những khoảng thời gian ít ỏi giữa các phân đoạn, tránh làm phiền trợ lý đạo diễn phải đi vào phòng nghỉ tìm kiếm, đoàn phim cũng ko phải chờ lâu.

Lúc này chỉ có một mình Triệu Vy Vân đang ngồi học thoại.

Rất đúng ý Lâm Ý Nhiên.

Vuốt lại tà váy dài, Lâm Ý Nhiên đủng đỉnh cầm chiếc clutch hình hộp chữ nhật đính pha lê đi đến, từ trên cao nhìn xuống cô gái ngồi trước mặt.

"Triệu Vy Vân, cố gắng quá nhỉ?"

Triệu Vy Vân nghe tiếng, không muốn ngẳng đầu lên trả lời.

"Đúng rồi, khả năng tiếp thu ko cao, cần phải chăm chỉ hơn người bình thường.". Lâm Ý Nhiên cười khẽ.

"Đủ rồi, Lâm Ý Nhiên, cô đừng có quá đáng.". Cuối cùng Triệu Vy Vân cũng đặt cuốn kịch bản xuống, đứng lên nhìn xoáy vào Lâm Ý Nhiên.

"Ây da, giận rồi à, thật xin lỗi nha, vậy cô tiếp tục đi, tôi còn phải đi chuẩn bị đón Tần tổng đến thăm ban đây.". Lâm Ý Nhiên uốn éo

hông, làm bộ muốn rời đi.

"Tần tổng đến thăm ban?". Triệu Vy Vân cảm thấy bất ngờ.

"Phải đó, cô không biết à, tội nghiệp ghê. Nghe nói cô và Tần tổng có quen biết mà..." Lâm Ý Nhiên âm dương quái khí nói.

Triệu Vy Vân nắm chặt tay, cắn răng ko đáp lời.

"Đã có quen biết mà tin tức thế này phải để tôi nói ra, buồn ghê, chẳng bù cho tôi, được bên họ đích thân thông báo đó nha."

Lâm Ý Nhiên một bộ dáng khoe khoang cong người cười ha hả, giấu đôi mắt đang đảo loạn một vòng dưới bàn tay.

Đã thấy một đôi ủng quân đội ở đằng sau.

Lâm Ý Nhiên đếm thầm trong lòng, ba...hai...một!

Cần cổ thiên nga thon dài bị người ta nắm lấy siết chặt, bên thái dương nổi lên cảm giác lành lanh.

Một họng súng đen ngòm đang dí sát đầu cô.

Lâm Ý Nhiên và Triệu Vy Vân đồng thanh hét toáng lên.

Mấy đôi chân ầm ầm chạy lại, trước mặt họ là cảnh tượng kinh hoàng.

Người đàn ông đậm người, đôi mắt đỏ ngầu, một bàn tay cầm súng ngắn, một tay đang siết chặt cổ Lâm Ý Nhiên, miệng điên cuồng la hét.

"Tần Cảnh Sâm, mày chính là con đàn bà của Tần Cảnh Sâm."

Lâm Ý Nhiên giả bộ run rẩy trong cánh tay cứng như gọng sắt của ông ta, miệng lắp bắp:" Không, không phải, tôi ko phải, ông nhầm

người rồi."

Mà Triệu Vy Vân đứng trước mặt hai người cũng run rấy dữ dội, hai tay giơ lên cao, mặt trắng bệch.

"Tần Cảnh Sâm, hôm nay tao phải giết chết con đàn bà của mày.". Người đàn ông gào lên thu hút sự chú ý của mọi người.

Đạo diễn Vương Tinh cùng nhà sản xuất lo lắng lao ra muốn khuyên giải.

"Đoàng". Phát súng vang dội chấn động cả tòa nhà.

Đây chắc chắn là súng thật. Vì bối cảnh liên quan đến cảnh sát, tổ đạo cụ đã chế tác hẳn mấy cây súng ngắn giống y hệt súng thật.

Người đàn ông này là nhân viên thời vụ của tổ đạo cụ, việc vận chuyển và giấu súng đương nhiên dễ hơn trở bàn tay.

Tiếng súng khiến hơn nửa người tại hiện trường sợ hãi chạy trối chết vào trong.

"Mày, con đàn bà của Tần Cảnh Sâm, hôm nay tao sẽ giết mày, để cho hắn nếm trải nỗi đau giống như tao. Hắn đã hại tao mất vợ mất con, nhà tan cửa nát, tao muốn hắn cũng phải giống như thế."

Người đàn ông gào thét, nước mắt nước mũi chảy giàn giụa.

Lâm Ý Nhiên đã biết người này, trong cốt truyện, đây là sự kiện mấu chốt để giúp Tần Cảnh Sâm nhìn thẳng vào trái tim mình và nhận ra tình yêu với nữ chính. Người đàn ông này từng là chủ một xí nghiệp sản xuất nhỏ, cũng là một trong những đối tác cung cấp vật liệu cho TC Group, sau vì phạm phải sai lầm trong khâu kiểm định chất lượng mà bị TC Group gạt bỏ, dính vào phốt lớn như vậy, lại còn với tập đoàn lớn nhất nhì, xí nghiệp gặp phải một trận bài xích từ các công ty khác, cuối cùng rơi vào tình trạng phá sản, bị TC Group thu mua lại.

Người đàn ông này đương nhiên rơi vào tình cảnh không nhà ko cửa, vợ con rời bỏ, cuối cùng ôm hận trong lòng, quyết định trà trộn vào ê kíp làm phim thuộc công ty của Tần thị, mang theo hi vọng trả thù lên người Tần Cảnh Sâm.

Theo nguyên tác, vì bảo vệ nam chính mà nữ chính đã chịu một phát đạn vào vai. Từ đó mở ra câu chuyện tình yêu đáng ngưỡng mộ của hai người, mà nữ chính cũng được toàn dân tung hô là người dũng cảm, dám hi sinh thân mình để bảo hộ người yêu.

Còn nữ phụ ư, tất nhiên lúc này là ra chuồng gà rồi.

Tuy có khác biệt một chút song Lâm Ý Nhiên cảm thấy các tình tiết vẫn diễn ra đúng với mạch truyện của nó, và cô ở đây cũng chính là một tác nhân gây xúc tác cho nam nữ chính.

Lâm Ý Nhiên vẫn đang bị kiềm chặt, dùng hết sức hét to, hòng lôi kéo sự chú ý của mọi người:

"Ông nhầm rồi, tôi ko phải người phụ nữ của Tần tổng, kia, ông nhìn thấy chưa, cô gái trước mặt ông, Triệu Vy Vân mới là người Tần tổng yêu thương, cô ta mới là người phụ nữ của Tần tổng, ông bắt nhầm người rồi, thả tôi ra đi."

Người đàn ông nhìn qua nhìn lại hai cô gái đứng trong sân, miệng lầm bẩm: "Người đàn bà của Tần Cảnh Sâm? Ai? Tao phải giết... giết!!!"

Lâm Ý Nhiên thuận theo: "Đúng rồi, người đàn bà của Tần Cảnh Sâm bên kia, ông thả tôi ra, qua bên kia bắt cô ta đi."

Triệu Vy Vân nhăn mặt, không thể nghe Lâm Ý Nhiên nói hươu nói vượn: "Cô...không ngờ cô lại là người hèn nhát, tham sống sợ chết

như vậy."

"Không phải cô rất thích Tần tổng sao, cô với Tần tổng cũng có quen biết, tôi trả lại cho cô đó."

Cần cổ lại bị siết chặt thêm khiến Lâm Ý Nhiên ho khan.

"Ngươi, có thật người ko phải người phụ nữ của Tần Cảnh Sâm hay ko?"

"Tôi chỉ là một diễn viên nhỏ, làm sao với tới người giàu có quyền lực như Tần tổng chứ, chỉ có cô gái xinh đẹp kia mới xứng thôi, huống chi, Tần Cảnh Sâm cũng chẳng phải người tốt đẹp gì, ông thấy đúng ko, độc ác, lạnh lùng, tàn nhẫn, thủ đoạn, ai mà ưa chứ, ông nói phải ko? Chúng ta đều giống nhau, cho nên, ông thả tôi ra đi."

"Thật ko? Cô cũng hận hắn, ghét hắn, muốn giết hắn...". Người đàn ông lầm bầm

"Đúng...tôi cũng hận hắn, ghét hắn, muốn giết hắn...". Lâm Ý Nhiên nói theo.

Câu nói vừa hết, thân hình cao lớn mặc tây trang màu đen đã xuất hiện trong tầm mắt.

Tần Cảnh Sâm xuất hiện rồi.

Hắn...hẳn đã nghe thấy hết rồi, khuôn mặt sầm sì đen đặc.

Sự xuất hiện của Tần Cảnh Sâm như giáng một quyền xuống người đàn ông, ông ta bắt đầu điên cuồng gào thét chửi loạn lên.

Lâm Ý Nhiên lại ở bên cạnh liên tục xúi giục.

Cuối cùng người đàn ông cũng quẳng mạnh Lâm Ý Nhiên ngã sõng xoài xuống đất, nhào người muốn bắt lấy Triệu Vy Vân.

Mà Triệu Vy Vân đứng trước mặt ông ta được một lực kéo thật mạnh ôm vào lòng.

Tần Cảnh Sâm nhanh nhẹn bảo hộ Triệu Vy Vân trong cánh tay rắn chắc.

Lâm Ý Nhiên nằm trên mặt đất giương mắt nhìn hai người họ ôm ấp, khóe môi nở nụ cười.

Hình ảnh trước mắt này khiến người đàn ông càng chắc chắn hơn về mối quan hệ của hai người họ, ông ta đã ko còn giữ được lý trí, giương súng lên chỉ thẳng về phía Tần Cảnh Sâm, run tay bóp cò.

Báng súng giật mạnh một cái, tiếng nổ vang lên chói tai, viên đạn rời nòng súng bay về phía trước.

Tần Cảnh Sâm nhíu mày, thân hình khẽ chớp một cái muốn tránh đi.

Đột nhiên một thân ảnh lao ra trước mặt hắn, Triệu Vy Vân vậy mà lại dùng thân chắn đạn cho hắn.

May mắn người đàn ông kia cũng chỉ là một tay mơ, sự run rẩy khi bóp cò đã làm viên đạn chệch hướng, sượt qua bả vai của Triệu Vy Vân.

Máu trên bả vai của cô ta bắt đầu thấm đỏ áo blouse trắng bên ngoài.

Tình cảnh này khiến mọi người càng thêm hoảng loạn.

Người đàn ông nhìn một màn máu me trước mặt rốt cục sợ hãi cứng người.

"Bốp" một tiếng vang dội.

Lâm Ý Nhiên đang lê lêt trên mặt đất đã lồm cồm bò dậy từ lúc nào,

trong tay là clutch hình hộp chữ nhật đính đầy pha lê, từng tiếng từng tiếng dùng hết sức bình sinh nện thẳng vào gáy người đàn ông đến khi ông ta gục xuống nền đất.

Lâm Ý Nhiên thở hồng hộc, lần đầu tiên trong đời dùng đến sức mạnh lớn như vậy. Nhìn sang Tần Cảnh Sâm đang ôm Triệu Vy Vân trong ngực, cuối cùng cũng cảm thấy đại công cáo thành, nở nụ cười thỏa mãn, khuỵu gối ngã xuống lần nữa.

Tiếng còi xe cứu thương, tiếng người huyên náo...cuôi cùng cũng im lặng rồi.

Chương 37

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trần nhà trắng toát, drap giường cũng trắng nốt.

Chắc chắn giờ này cô đang nằm ở bệnh viện rồi.

Nhìn dây truyền nước treo tòng teng trên đầu mình, Lâm Ý Nhiên mới bắt đầu thấy đau.

Người kia cũng mạnh tay thật, một cú quăng mạnh mẽ của ông ta khiến Lâm Ý Nhiên váng hết đầu, hai đầu gối đập mạnh xuống đất, lòng bàn tay xước đến chảy máu.

Nhưng cũng may là không bị gì nghiêm trọng.

Còn hai người kia thì sao rồi nhỉ.

Nghe tiếng động, Lý Nhi đang ngồi gà gật canh giữ trong phòng đột nhiên tỉnh dậy, vôi vàng chạy đến đỡ Lâm Ý Nhiên ngồi dậy.

Mà Trần Hồng lúc này cũng đã chạy đến nơi. Gương mặt hớt hơ hớt hải.

"Ôi, bà cô của tôi, em ko sao đấy chứ, sao lại xảy ra chuyện kinh khủng thế này."

Lâm Ý Nhiên vừa tỉnh dậy đã bị một trận ồn ào bên tai, uể oải phất tay: "Em ko sao, chị đừng lo lắng."

Thấy vẻ mặt tái nhợt của cô, Trần Hồng rốt cục cũng im lặng, nghẹn ngào: "Chỉ là chị quá lo lắng, bây giờ mọi chuyện đã ầm ỹ trên mạng xã hội rồi."

"Nhanh thế, chưa gì tin tức đã bị lọt ra ngoài rồi.". Lâm Ý Nhiên kinh ngạc.

"Thời đại công nghệ bây giờ, tiếng gió cũng khó lọt.". Trần Hồng cảm thán.

Lâm Ý Nhiên vội vàng mò đến túi xách, lấy ra điện thoại, mở tường nhà mình.

Số lượng fan tăng chóng mặt, đã lên đến 1 triệu người theo dõi.

Dưới bài đăng gần nhất đều là bình luận mía mai chê cười.

[Bình thường thì khua môi múa mép khoe khoang quan hệ, đến lúc xảy ra chuyện thì chối đây đẩy]

[Cùng là phụ nữ với nhau mà sao chị ko bằng được một góc của Triệu Vy Vân thế, người ta còn sẵn sàng lao ra đỡ đạn giùm]

[Ôi, cảm thấy tội nghiệp người đàn ông nào làm bạn trai của chị ghê!!!]

[Lúc chị tranh giành đàn ông thì ghê gớm lắm mà, sao hôm nay lại chịu nhả ra rồi, tiện nhân]

[Dù có là sợ chết thì cũng đâu đến mức đẩy sang cho người khác chứ, nếu Triệu Vy Vân có mệnh hệ gì thì chúng tôi ko tha cho cô đâu]

[Tôi cũng vậy +1]

[Tôi cũng vậy +2]

Lâm Ý Nhiên lướt một loạt bình luận, sau đó nhanh chóng ra ngoài trang chủ, ngay đầu trang đã thấy một loạt bài viết và Video hình ảnh chất lượng thấp của các blogger.

Tất cả đều được post lên cùng ngày, từ những clip trước đây thời điểm Triệu Vy Vân và nguyên chủ đụng độ nhau lần đầu, đến những hình ảnh va chạm của hai người gần đây.

Cộng thêm tin tức chấn động và video ghi lại sự việc kinh hoàng ngày hôm nay, một người phụ nữ tâm cơ, thấy sang bắt quàng làm họ, chèn ép đồng nghiệp, miệng lưỡi sắc bén, tham sống sợ chết, tham phú phụ bần đã hiện lên một cách đầy đủ.

Người đó chính là Lâm Ý Nhiên.

Điện thoại trên tay bị giật lấy.

Trần Hồng run tay ném xuống giường, lồng ngực phập phồng: "Em đừng xem mấy cái này, chỉ toàn là nói bậy thôi, chị biết em ko phải người như vậy, chúng ta tổ chức họp báo làm rõ mọi việc đi."

"Không cần đâu chị, bởi vì em chính là đã làm những việc đó.". Lâm Ý Nhiên cười buồn.

Dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước nhưng khi nhìn đến những lời chửi mắng của cộng đồng mạng, cô vẫn thấy đau trong lòng.

"Không phải mà, Ý Nhiên, em ko phải...". Trần Hồng đau khổ ôm đầu, ko dám tin.

"Em đúng là đã làm những thứ này...". Lâm Ý Nhiên ủ rũ.

"Chúng ta đi tìm Tần tổng giúp đỡ được ko?". Lý Nhi lúc này đứng bên cạnh rụt rè phát biểu.

"Đúng rồi, em có quan hệ với Tần tổng mà, phải ko?". Trần Hồng như phát hiện ra phao cứu sinh, vội vàng đứng lên kéo Lâm Ý Nhiên rời khỏi phòng bệnh. Thân thế của Tần Cảnh Sâm vô cùng uy phong, khu vực phòng bệnh của hắn cũng xa hoa vô cùng, lại có thêm một dàn vệ sĩ mặc vest đen đứng túc trực.

Rất khoa trương.

Rất thu hút sự chú ý.

Lâm Ý Nhiên rụt rè đi đến trước cửa, cái đầu nhỏ ngó nghiêng nhìn vào trong nhưng cuối cùng cũng chẳng thấy gì ngoài tấm cửa kính.

Đành phải dùng điện thoại liên lạc.

Tiếng chuông vang lên gần cả phút thì cánh cửa cũng mở ra.

Là Hàn Duệ.

Lâm Ý Nhiên chân chó cười lấy lòng hỏi thăm: "Tần tổng khỏe chứ?"

Hàn Duệ mặt mày thanh lãnh, gật gật đầu.

"Triệu Vy Vân cũng ổn chứ."

Đôi mắt Hàn Duệ bắt ra tia nhìn sắc bén, hỏi ngược lại: "Cô Lâm có chuyện gì ko?"

Người phụ nữ này khi gặp nguy hiểm lại rũ sạch quan hệ với Tần tổng, đúng như lời cư dân mạng mắng chửi, tiểu nhân không xứng với ông chủ lớn nhà mình.

"Tôi muốn hỏi thăm tình hình của hai người như thế nào thôi...". Chân cố nhón lên cao để nhìn vào trong phòng.

"Sao thế, đã tìm về lại tính người rồi ư, ko phải cô Lâm đây có nói là cô và Tần tổng ko có chút quan hệ nào à, chính miệng cô Lâm đây

đã phủi sạch tất cả, còn thừa nhận cô Triệu mới là bạn gái của Tần tổng còn gì, vậy thì cho tôi hỏi cô có tư cách gì đứng ở đây quan tâm hỏi han?". Ở bên cạnh Tần Cảnh Sâm đã lâu, giọng điệu của Hàn Duệ cũng cay nghiệt không kém.

Lâm Ý Nhiên nghe ra sự mỉa mai của Hàn Duệ, cũng không cảm thấy tức giận, anh ta nói hết thảy đều không sai.

"Tôi biết, là tôi ko tốt bằng Triệu Vy Vân, cô ấy đúng là chân mệnh thiên nữ của Tần tổng, có thể hi sinh vì ngài ấy, thật may mắn quá, trong hoạn nạn đúng là tìm thấy chân tình. Nhưng dù sao cũng có thể cho tôi nhìn qua một chút xem hai người họ có sao ko...?". Lâm Ý Nhiên ngại ngùng nói chưa hết câu.

"Cút.". Giọng nam phía bên trong cánh cửa rét lạnh vang lên, như là cắn răng mà rít lên từ trong cổ họng.

"Hả?". Lâm Ý Nhiên cùng mấy người đi theo giật mình ngơ ngẩn.

"Cô nghe ko hiểu à? Lệnh của Tần tổng: CÚT". Hàn Duệ không khác chủ nhân của anh ta cũng lạnh nhạt đưa tay.

Nói xong, Hàn Duệ quay lưng đi vào phòng, đóng cửa lại.

Câu cuối cùng nói ra, hoàn toàn cắt đứt tất cả.

Nhìn hàng vệ sĩ bao kín lấy cửa phòng, mặt lạnh như tiền ko cho bọn họ tiến đến gần nửa bước, Lâm Ý Nhiên chỉ còn thở dài, kéo Trần Hồng cà Lý Nhi trở về.

Như vậy, là đã hoàn thành cốt truyện rồi phải ko?

Trần Hồng ngơ ngác ngồi trong phòng, ko biết trong lòng suy nghĩ điều gì, điện thoại vang lên tin nhắn, chị ấy vội vàng thu xếp quay trở về văn phòng một chuyến, gương mặt trắng không còn giọt máu.

Lý Nhi ngồi bên cạnh cũng lo đến điên đầu vẫn cố gắng nắm tay

Lâm Ý Nhiên an ủi: "Tần tổng đang trong cơn tức giận, chờ vài hôm đi qua sẽ không sao, chị đừng lo."

Trái lại, Lâm Ý Nhiên vô cùng bình tĩnh, mỉm cười nhìn Lý Nhi: "Chị ko lo đâu, yên tâm."

Cô đã biết bản thân mình phải đi đến nước này.

Sau sự kiện này, nam chính và nữ chính sẽ đến với nhau, mà phận nữ phụ của cô cũng kết thúc, rời khỏi làng giải trí.

Cô không phải nguyên chủ, sẽ ko ganh tỵ hay mang lòng thù hằn nữ chính, cũng ko điên cuồng muốn quay trở lại showbiz mà bán mình, cuối cùng chọc giận nam nữ chính, cho nên cô sẽ có thể tránh được kết cục bi thảm mà nguyên chủ gánh phải.

Đi được đến đây cũng coi như là tốt lắm rồi.

[Chúc mừng ký chủ đã hoàn thành xuất sắc vai diễn này.] Hệ thống trồi dầy, mô phỏng tiếng vỗ tay.

Dường như thấy tâm trạng của Lâm Ý Nhiên cũng ko quá tốt, nó lại hạ giọng an ủi: [Đây là kết cục tốt nhất cho kí chủ rồi, những chuyện này đã chóng qua thôi. Ký chủ chịu khó đợi một thời gian ngắn, tôi trở về báo cáo cấp trên rồi sẽ thông báo với ký chủ về kết quả và phần thưởng dành cho ký chủ khi hoàn thành vai nữ phụ này.] Hệ thống ko nhịn được muốn lập tức hoàn thành phần báo cáo của mình, khó khăn lắm nó và Lâm Ý Nhiên mới đi được hết vai diễn này, đây quả là một nhiệm vụ khó khăn trước nay nó đảm nhận.

Vừa nói xong, hệ thống nhanh chóng biến mất, mọi âm thanh trong đầu cũng im bặt.

Những bài viết bôi xấu trên mạng vẫn chưa có dấu hiệu hạ nhiệt, những tin tức khác đã tới tấp bay đến.

Đầu tiên, trợ lý sản xuất dự án "Bông tuyết màu đỏ" vì lý do cô bị

thương, đoàn phim lại gấp rút để chuẩn bị cho giải thưởng năm sau, dứt khoát dừng lại vai diễn của cô, catse và chi phí bồi thường vì chấm dứt trước thời hạn sẽ được gửi đầy đủ đến tài khoản cá nhân của Lâm Ý Nhiên.

Sau đó, 3 hợp đồng quay quảng cáo đã đàm phán xong, chỉ chờ Lâm Ý Nhiên trở về Minh Thành ký xuống, cũng nhất loạt rút về.

Mà Trần Hồng, đang là quản lý của Lâm Ý Nhiên, đôi mắt đỏ hoe đổ gục trên giường bệnh cô, khóc không thành tiếng.

Đây là lần đầu tiên Lâm Ý Nhiên nhìn thấy chị Hồng khóc.

Công ty quản lý SStars đã điều Trần Hồng sang quản lý cho một nhóm Idol nữ mới xuất đạo sau show tuyển chọn của đài Thỏ.

Điều này đồng nghĩa công ty quản lý quyết định bỏ rơi Lâm Ý Nhiên, thậm chí là muốn giải trừ hợp đồng, bởi cái tên này không còn có thể xuất hiện trên các nền tảng và đài truyền hình chính quy ở Minh Thành nữa.

Nếu Trần Hồng bị rút đi, đồng nghĩa tài nguyên trước giờ của Lâm Ý Nhiên cũng bị tiêu biến, kể cả trợ lý Lý Nhi và căn hộ cũng bị lấy lại hết.

Lâm Ý Nhiên hiểu giờ đây cô chính thức bị phong sát.

"Đừng khóc, chị khóc làm em đứt từng khúc ruột đây.". Lâm Ý Nhiên nhẹ giọng an ủi.

"Tại sao chứ? Tại sao lại rơi đến bước đường này chứ Ý Nhiên, chúng ta đang phát triển rất là tốt mà."

Lý Nhi nghe tin cũng khóc rồi, thời gian hợp tác ko dài nhưng Lâm Ý

Nhiên đối xử với cô bé rất tốt.

"Chúng ta đi kiếm Tần tổng đi, chị sẽ quỳ xuống cầu xin anh ta, cho em một cơ hội nữa, Triệu Vy Vân hay gì đó, chúng ta không tranh giành, nếu được chị sẽ tôn cô ta lên làm bà nội luôn, gặp cô ta ở đâu sẽ ba quỳ chín lạy ở đó, được ko? Như vậy thì anh ta sẽ tha cho em, đúng ko?". Trần hồng không nén nổi nữa òa khóc lên.

"Chị Hồng đừng như vậy, Danh tiếng của Tần Cảnh Sâm, chị hẳn phải rõ hơn em? Lạnh lùng, tàn nhẫn, không biết thương tiếc bất kỳ ai, cho nên anh ta mới có thể đứng đầu ở cái đất Minh Thành này. Cầu xin anh ta không chỉ tổ tốn công sức mà còn rước nhục vào thân."

Trần Hồng sao ko hiểu đạo lý này, chị ta sinh ra lớn lên ở Minh Thành, lăn lộn trong vũng nước đục này bao nhiêu năm, lịch sử và danh tiếng của gia tộc Tần thị thịnh vượng quyền quý cùng người đàn ông trẻ tuổi đứng đầu đã trở thành truyền kỳ trong miệng người dân ở đây.

Thấy chị Hồng đã yên tĩnh hơn, Lâm Ý Nhiên luyến tiếc nói: "Có hợp thì có tan, mà em ko làm diễn viên nữa đâu có nghĩa là em và chị sẽ đoạn tuyệt với nhau đâu. Phải ko?"

Nói xong, Lâm Ý Nhiên với tay nắm lấy tay Lý Nhi đang thút thít đứng bên cạnh: "Đừng khóc nữa mà, em sẽ sống tốt, hai người cũng vậy, khi nào ổn định, chị em mình nhất định sẽ lại gặp nhau."

"Em...muốn đi đâu?". Trần Hồng gạt nước mắt

"Bây giờ Minh Thành ko dung nạp em nữa, nên rời đi, em dự tính đi khỏi Minh Thành một thời gian, sau đó tính tiếp.". Lâm Ý Nhiên nhẹ nhàng nói.

"Em tính đi khi nào?".

"Ngày mai.".

"Sao lại đi nhanh như vậy?". Lý Nhi ko tin nổi, bật thốt.

"Ở lại đây thêm cũng ko được gì, lại trở thành bia miệng cho người ta ném.". Trần Hồng hiểu Lâm Ý Nhiên, đã nói thay cô.

"Đúng rồi.". Lâm Ý Nhiên cười cười.

Thật ra cô đã tính trước hết cả rồi, hành lý đã được đóng gói gọn gàng, phòng ốc cũng dọn dẹp ngăn nắp, bây giờ chỉ cần trở về kéo 2 vali to là có thể lên đường.

Catse những dự án từ trước đến nay đều được Lâm Ý Nhiên bỏ vào một tài khoản riêng, không dám lấy ra xài, để dành cho thời khắc quan trọng này, đến nay đã cũng đc xắp xỉ 200 vạn bao gồm 5 vạn ban đầu của dự án Rồng bay phượng múa, 50 vạn bên đạo diễn Chung Thịnh, 50 vạn của hai hợp đồng quảng cáo nhỏ trước đây chị Hồng kéo về cho cô, cuối cùng là 100 vạn tiền lương và bồi thường chấm dứt hợp đồng của dự án Bông tuyết màu đỏ mà sản xuất vừa mới gửi cho cô sáng nay.

"Chị sắp xếp cho em xuất viện đêm nay, tránh cho phóng viên báo chí tìm đến quấy rầy.". Trần Hồng nhanh nhẹn sắp xếp.

"Cám ơn chị Hồng.". Những việc còn lại Lâm Ý Nhiên đã lo lắng chu toàn.

Đêm nay, cả ba chị em cùng ở trong bệnh viện, ríu rít kể chuyện cho nhau nghe.

Không ai quan tâm, không ai ngăn cản, thủ tục xuất viện rất nhanh đã làm xong.

1h sáng, Lâm Ý Nhiên thay đồng phục bệnh nhân, khoác một cái áo măng tô dài, đội mũ lên, đeo khẩu trang bao tay và kính râm to bản, men theo cổng sau lên xe Trần Hồng trở về Minh Thành.

Nghĩ nghĩ một hồi, Lâm Ý Nhiên cười nhẹ, mở điện thoại ra nhắn một tin.

[Anh và Triệu Vy Vân hẳn đã khỏe rồi nhỉ? Đời này có một người con gái có thể hi sinh cho mình như vậy, anh nhất định phải yêu thương cô ấy đấy. Chúc anh và Triệu Vy Vân đời này bạc đầu giai lão, cầm sắt hòa minh. Thành thật xin lỗi anh, cũng cám ơn anh rất nhiều.]

Nhân nút gửi đi, lại mở điện thoại, tháo sim, ném ra ngoài cửa sổ.

Từ nay về sau, chúng ta ko còn liên hệ gì nữa, chấm dứt tất cả.

3h sáng, sân ga xe lửa thưa thớt người qua lại, Lý Nhi đang đứng bên cạnh 2 vali hành lý to oành.

Gửi cho Trần Hồng và Lý Nhi hai cái ôm thật chặt, hứa hẹn sẽ liên hệ với hai người họ sau khi đến nơi, Lâm Ý Nhiên bình thản kéo vali bước lên tàu.

Bỏ lại tất cả hào nhoáng của Minh Thành sau lưng.

Chương 38

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vết thương trên vai của Triệu Vy Vân không quá nghiêm trọng, vì đoàn phim đang chờ, nên cô ta cũng ko muốn nằm quá lâu trong bệnh viện, nhẹ nhàng xin ý kiến của trợ lý Hàn.

"Trợ lý Hàn, anh có thể nói với anh Cảnh Sâm một tiếng, Vân Nhi muốn trở về đoàn phim."

Sau sự kiện kia, Triệu Vy Vân đã bày tỏ mong muốn có thể gọi tên Tần Cảnh Sâm một cách thân thiết hơn, mà lúc đó hắn cũng ko cho ý kiến.

Kể từ đó, Triệu Vy Vân bắt đầu một anh Cảnh Sâm, hai anh Cảnh Sâm treo ở cửa miệng, gọi đến vô cùng thân thiết.

Hàn Duệ hỏi ý ông chủ lớn của hắn một chút, nhận được câu trả lời ko mặn ko nhạt: "Tùy ý cô ta, ko cần chuyện gì cũng hỏi tôi."

Thế là, trải qua một loại kiểm tra tổng quát, ba ngày sau, Triệu Vy Vân sắp xếp xuất viện.

"Anh Cảnh Sâm, hôm đó, anh có thể đến đón Vân Nhi được ko? Phóng viên quá đông, Vân Nhi cảm thấy lo lắng.".

Tần Cảnh Sâm nhìn vào tin nhắn trên màn hình có thế hình dung ra bộ dạng đỏ mặt thẹn thùng của chủ nhân nó.

Hnắ xoa mi tâm, trong lòng dâng lên một nỗi phiền não.

Thực sự hôm đó, ko cần Triệu Vy Vân lao ra đỡ phát đạn kia, bản thân hắn cũng có thể tránh được, nhìn cánh tay run rẩy của tên ấy, người đã từng tập luyện bao nhiêu năm như hắn há có thể không

tránh được ư?

Nhưng Triệu Vy Vân thế mà lại lao ra lấy thân mình che chắn cho hắn. Cô gái đó một lòng muốn bảo vệ hắn là thật, bị thương vì hắn cũng là thật.

Cho nên Tần Cảnh Sâm cảm thấy hắn cần phải thể hiện một chút, ít ra cũng phải cho cô ta vài phần mặt mũi.

Gương mặt đại diện cho mảng smarthome của TC Group năm sau ư? Hắn cho Triệu Vy Vân là được.

Toàn bộ các dự án cấp S của TC Ent trong năm tới cũng sẽ để cô ta đảm nhân vai nữ chính.

Tài nguyên tốt, chắc chắn sẽ đưa đến cho Triệu Vy Vân.

Còn về phần mặt mũi và địa vị của cô ta ở Minh Thành? Thôi thì cứ phối hợp mà cấp cho cô ấy lần này vậy.

Một cô gái hiền lành tốt tính như thế, cũng yêu hắn như thế, hắn lại bỏ qua mà mắt mù mà đi coi trọng người phụ nữ gian trá kia.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tần Cảnh Sâm mở phần tin nhắn lưu trữ, muốn bấm xóa, lại đọc được dòng tin cuối cùng.

Cô có tư cách gì mà chúc hắn với người khác?

Cô có tư cách gì mà đi khuyên bảo hắn với người khác?

Cô có tư cách gì mà nói lời xin lỗi và cám ơn hắn?

Tần Cảnh Sâm bực bội ném điện thoại lên bàn, đốt một điếu thuốc.

Những ngày sau đó, cô ấy không hề xuất hiện nữa, điện thoại hay tin nhắn cũng ko còn được gửi đến.

Cô ấy thật sự cam tâm đẩy hắn vào vòng tay người phụ nữ khác sao?

Cô...quả thật là ko yêu hắn chút nào sao?

Nghĩ đến đây, Tần Cảnh Sâm run tay một cái, điếu thuốc lá cũng rơi xuống đất.

Hắn ngập ngừng đi đến bàn, cầm điện thoại lên, nhấn thử vào số điện thoại trên màn hình.

"Số máy quý khách đang gọi hiện tại không thể liên lạc, mong quý khách gọi lại lần sau."

~

Sáng hôm sau, phóng viên nô nức đứng chen chúc trước cửa bệnh viện, bọn họ nhận được tin hôm nay diễn viên Triệu Vy Vân sẽ xuất viện.

Quan trọng là người đi bên cạnh cô chính là nhân vật phong vân nhất Minh Thành.

Cuối cùng nhóm người cũng đã đi ra.

Một dàn vệ sĩ mặc tây trang màu đen chuyên nghiệp che chắn cho hai người ở giữa, mà Triệu Vy Vân nhỏ bé như nép hẳn vào lồng ngực Tần Cảnh Sâm, mỉm cười dịu dàng vẫy tay với nhóm ký giả.

Tin tức bùng nổ, Tần Cảnh Sâm, Tần đại tổng tài, người đàn ông giàu có quyền lực nhất Minh Thành đích thân đến đón diễn viên Triệu Vy Vân xuất viện.

Đây đại biểu cho cái gì? Còn ko phải hai người đó muốn công khai

quan hệ hay sao.

"Cô Triệu, trên mạng lan truyền thông tin cô và Tần tổng đang kết giao, có phải như vậy ko?". Một ký giả hét to, chĩa micro về phía Triệu Vy Vân.

"Cảm ơn mọi người đã quan tâm, đây là chuyện riêng của chúng tôi, ko tiện chia sẻ..." Triệu Vy Vân vẫn mỉm cười, gương mặt dịu dàng nhìn sang người đàn ông bên cạnh.

Như vậy còn ko phải là thừa nhận hay sao.

Tần Cảnh Sâm nhíu mày, liếc nhìn người ký giả vừa đặt câu hỏi, chân dài bước nhanh về phía trước, muốn rời đi.

"Sự việc kia, trên mạng đang lan truyền chóng mặt những video clip vạch trần Lâm Ý Nhiên, là người từng chung đụng với cô ấy, hai người có ý kiến gì ko?". Ký giả đó vẫn ko buông tha.

Bóng lưng Tần Cảnh Sâm cứng lại, hắn xoay người, đôi mắt rét lạnh nhìn về phía người đó, gương mặt âm u như tu la địa ngục khiến vị ký giả bất giác lùi bước.

Một bàn tay nhỏ bé đặt lên cánh tay cường tráng của hắn, nhẹ nhàng níu lấy, gương mặt Triệu Vy Vân chắn ngang ống kính máy quay của nhóm ký giả, nhẹ giọng đáp lại: "Tôi và anh Cảnh Sâm đã trải qua một phen kinh hoàng cùng nhau, bây giờ chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt, ko muốn nhắc đến những người ko liên quan, vui lòng ko gợi lại, chúng tôi sẽ ko trả lời."

"Phải ko anh Cảnh Sâm?". Câu này, Triệu Vy Vân thỏ thẻ quay sang nhìn Tần Cảnh Sâm, đôi mắt kiều mị ướt át.

"Đi.". Tần Cảnh Sâm phất tay, quay lưng nhanh chóng lên xe.

Chiếc Limousine Cadillac dài màu đen bóng chầm chậm lăn bánh, ngăn cách tiếng ồn ào của đàm ký giả sau lưng.

Mọi thứ cuối cùng cũng im ắng trở lại.

Sau một ngày ngủ vật vờ trên xe lửa, Lâm Ý Nhiên cuối cùng cũng đã đặt chân xuống ga tàu của tỉnh C.

Điều đầu tiên khi đến nơi là ghé vào mua một sim điện thoại mới.

Tiếp đó, Lâm Ý Nhiên khệ nệ đi đến một cây ATM rút một số tiền mặt, mua một vài túi đồ linh tinh rồi một lần nữa bắt xe đi vô trong một trấn nhỏ.

Nhìn khung cảnh vừa xa lạ vừa quen thuộc trôi qua trước mặt, Lâm Ý Nhiên thấy lòng mình bình yên lạ.

Không giống như nguyên chủ, Lâm Ý Nhiên rất coi trọng tình cảm gia đình, sinh ra và lớn lên trong một gia đình bình dân, nhưng cô đã nhận được sự đùm bọc yêu thương đến từ bố mẹ và anh trai.

Nguyên chủ lại ko may mắn như thế, gia đình nghèo khó, dân trí thấp khiến xung đột cứ nảy sinh mỗi ngày, không ai chịu thấu hiểu và quan tâm đến ai trong cả một quãng thời gian dài, cuối cùng là một màn dứt áo ra đi của nguyên chủ.

Bây giờ trở về đây, Lâm Ý Nhiên hi vọng có thể thay nguyên chủ hàn gắn và chăm lo thật tốt cho gia đình này, coi như cũng đáp trả ân tình mà nguyên chủ đã cho cô một cơ hội sống lần nữa.

Chiếc xe vans xóc nảy một hồi cuối cùng dừng lại ở một ngã ba đường xi măng, hai bên là cánh đồng xanh tít tắp.

Lâm Ý Nhiên hít một hơi thật sâu, chầm chậm kéo 2 vali to đùng theo con đường nhỏ trước mặt đi sâu vào trong.

Ngôi nhà cũ kỹ đã nhuốm màu rêu phong hiện ra trước mặt, trong khoảnh sân lót đá ko đều màu là một cậu bé trai đang nằm dài ra đọc truyện tranh.

Nghe tiếng bước chân, cậu nhóc ngẩng đầu lên, dường như phải một hồi lâu cậu bé mới nhận ra người đến là ai, vội vàng lồm cồm bò dậy, chân nọ đá chân kia liêu xiêu chạy ra cổng.

"Chị hai...chị hai về rồi...chị hai đã về rồi!!!"

Ba năm, ko dài ko ngắn, vừa vặn để có thể đi xa một chuyến rồi quay trở về nhà.

Lâm Ý Nhiên hơi xúc động, cô nhoẻn miệng cười, giang rộng tay đón cậu nhóc đang bổ nhào vào người mình.

Mà lúc này đây, trong sân cũng đã thêm một bóng người nữa, tóc đã lốm đốm chỗ đen chỗ bạc, làn da đã sạm đi vì nắng gió, run rẩy ôm một rổ rau to lật đật đến gần.

"Me. con đã về rồi!"

Rốt cục cũng rơi nước mắt.

Cha mẹ nguyên chủ chỉ là tầng lớp lao động nghèo, trước đây khi còn sức khỏe, lúc đó nguyên chủ vẫn còn ở nhà, hai ông bà cùng làm công nhân trong một xưởng dệt may da giày ở trên huyện. Để nguyên chủ ở nhà trông coi em trai nhỏ hơn mình 12 tuổi.

Từ lúc nguyên chủ bỏ đi, bà Lâm đã nghỉ việc, chỉ ở nhà chuyên chú chăm nom con cái và mảnh vườn rau đằng sau nhà.

Hôm nay con gái lớn đã trở lại, bà vội vàng gọi cho chồng mình xin về sớm một hôm.

Nửa tiếng sau, Lâm Ý Nhiên đã nhìn thấy bóng dáng cao gầy của ông Lâm trước cửa, đôi mắt ông còn rất sáng, làn da đen nhẻm,

nhưng vẫn vô cùng nhanh nhẹn. Ông đi đến trước mặt Lâm Ý Nhiên nhìn thật lâu, cuối cùng mới khô khốc lên tiếng: "Đã về rồi à!"

Nhưng Lâm Ý Nhiên hiểu, câu nói này chứa đựng bao nhiêu là tình cảm và trông mong của một người cha.

Bà Lâm là người vui mừng nhất, chạy ra chạy vào xắn tay áo làm bữa cơm, gọi là đoàn tụ gia đình.

Một nhà họ bốn người sau ba năm đã có thể ngồi ăn cơm cùng nhau.

Lâm Ý Nhiên ăn ko nhiều, hầu như chủ yếu là ngồi nhìn hai đấng sinh thành và trả lời ho.

Sau đó, cô lấy từ trong túi ra hai cuốn sổ tiết kiệm và một xấp tiền mặt: "Cuốn sổ này ba mẹ giữ cho tiểu Hiên để dùng cho em ấy khi lên đại học."

"Còn đây, ba mẹ cất phòng thân, ko cần phải bôn ba cực khổ mỗi ngày nữa."

"Số tiền này, trước con tính để sửa sang nhà cửa phòng ốc một chút, sau là sắm sanh cho tiểu Hiên dàn máy mới để nó có cái bằng bạn bằng bè."

Lâm Ý Nhiên sắp xếp chu toàn, nhẹ nhàng nói với hai người lớn.

Đoạn lại quay sang mang nào bao nào túi đặt lên bàn, mở ra: "Đây, con có mua áo ấm mới cho gia đình mình, cũng đã vào đầu đông rồi, có cái mà mặc. Đây là con mua thực phẩm chức năng cho ba, có bổ mắt, lưu thông máu, của mẹ thì có trị thấp khớp. Còn đây là vitamin cho tiểu Hiên, còn có sữa, thịt hộp..."

Vừa nói, Lâm Ý Nhiên vừa bày la liệt các thử, khiến ba người choáng váng.

Tiểu Hiên, em trai Lâm Ý Nhiên chưa kịp reo mừng khi nhìn thấy chiếc lpad đã bị bà Lâm giữ lại, giọng lo lắng: "Con mua nhiều thế làm gì, sao ko để dành cho mình, ở Minh Thành ấy, nghe nói cuộc sống đắt đỏ, ba mẹ ở đây rất tốt, ko cần lo."

"Con làm diễn viên, đi đóng phim cũng được tiền lương khá lắm, đây chỉ là một phần thôi, còn vẫn còn giữ lại cho bản thân mình, ba mẹ đừng lo.". Lâm Ý Nhiên cười xòa.

Nghe vậy, bà Lâm mới miễng cưỡng cầm hai cuốn sổ cất vào phòng ngủ.

"Con lần này về dự định ở lại mấy ngày?". Lúc này ông Lâm mới lên tiếng.

"Lần này con về đây chắc lâu ạ.". Lâm Ý Nhiên từ tốn đáp.

Nghe nói thế, tiểu Hiên mừng rõ nhảy cẫng lên: "Hu ra, vậy là chị hai sẽ ở nhà với tiểu Hiên phải ko?"

Bà Lâm mắng to: "Be bé cái miệng thôi, chị hai con còn phải đi làm, sao có thể có nhà chơi với con chứ."

"Lần này con thật sự sẽ về đây ở một thời gian dài.".Lâm Ý Nhiên nhẹ giọng.

"Con ở Minh Thành ổn chứ?". Ông Lâm cuối cùng cũng nhìn ra được gì đó.

"Con ko làm diễn viên nữa, lần này trở về đây muốn nghỉ ngơi một thời gian rồi tính tiếp." Lâm Ý Nhiên cúi đầu loay hoay mở chai rượu ngâm muốn rót cho ông Lâm một ly.

"Cũng được, ko làm thì ko làm, cái nơi phồn hoa đô thị ấy chỉ khiến người ta mệt mỏi mà thôi, về đây nghỉ ngơi đi, sau này tính làm gì thì nói cho ba biết.". Ông Lâm chặn ngang những câu hỏi của bà Lâm, dịu dàng trấn an con gái lớn.

Lâm Ý Nhiên vẫn đang cúi đầu nhìn vào chai rượu, ko ai biết vành mắt cô đã đỏ lựng, cuối cùng lí nhí: "Cám ơn ba, mẹ."

Chương 39

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cuộc sống nông thôn quả thật êm đềm, khác hẳn guồng quay gấp gáp như ở thành phố lớn.

Không còn những ngày dậy sớm đến phim trường, cũng ko còn những buổi quay đêm vật vờ như ma.

Hệ thống cũng đã rời đi, Lâm Ý Nhiên ko còn ai nheo nhéo bên tai suốt ngày nữa. Bây giờ chỉ cần nghỉ ngơi và chờ đợi nó trở về sắp xếp cho cô một kết cục mới.

Lâm Ý Nhiên ngủ thẳng một giấc đến khi mặt trởi treo cao đến ba ngọn sào mới chịu ưỡn người vươn vai đi ra ngoài.

Bà Lâm đang lui cui xả vòi tưới ruộng rau, vừa làm miệng vừa căn dặn: "Có mì và bánh bao hấp trong bếp, hâm lại là ăn được ngay. Đợi tiểu Hiên đi học về rồi, mẹ nấu cơm trưa cho nhé."

"Trường tiểu Hiên ở đâu, con đến đón nó cho.". Lâm Ý Nhiên xăng xái.

"Nó học trên huyện, gần chỗ nhà máy của ba con, hồi đó ổng nhờ người quen xin vào trường đó cho tiểu Hiên, cũng ko xa, nếu buồn thì đi một chuyến đi.". Bà Lâm cười cười, phất tay với Lâm Ý Nhiên.

Được mẫu hậu đại nhân cho phép, Lâm Ý Nhiên thay một bộ quần áo rồi ra khỏi nhà.

Trường cấp hai của Lâm Hạo Hiên thuộc dạng trường lớn trong huyện, khi Lâm Ý Nhiên đến nơi cũng vừa kịp lúc tan học.

Cô ngó nghiêng ở cửa một hồi lâu vẫn ko thấy bóng dáng của em

trai Lâm Hạo Hiên, cuối cùng quyết định rảo bước đi vào sân trường.

Ở một góc chỗ gần sân bóng vang lên tiếng ồn ào khiến Lâm Ý Nhiên phải dừng chân ghé lại.

Là Lâm Hạo Hiên em trai cô và 4 tên nhóc khác.

"Mày còn dám nói nữa, tao đánh chết mày.". Lâm Hạo Hiên dữ tợn muốn xông lên lại bị mấy tên kia giữ lại.

Một trong mấy đưa nhóc cười chế giễu, trên tay nó là một chiếc điện thoại, nó đang dứ dứ đến trước mặt Lâm Hạo Hiên.

"Tao cứ nói đó thì sao, Lâm Ý Nhiên là đồ tiện nhân, trên mạng viết đầy ra đó, còn có cả video clip nữa, mày làm gì được tao?"

Tiếng cười lại vang lên, Lâm Hạo Hiên như con gà chọi vùng ra khỏi sự kiềm kẹp của mấy đưa nhóc, lao cả người đến đẩy ngã đối phương, nắm đấm nhỏ rơi thùm thụp lên mặt nó.

"Ai cho phép mày nói xấu chị tao, chị tao ko phải đồ tiện nhân."

"Lâm Ý Nhiên là tiện nhân, đồ tham sống sợ chết, thấy sang bắt quàng làm họ, còn bị phong sát ở Minh Thành, đó là sự thật, mọi người đều nói ko phải chỉ có mình tao." Thằng bé bị đè nằm đưới đất hét toáng lên.

"Lâm Hạo Nhiên, dừng tay.". Tiếng quát xa lạ vang lên khiến mấy đứa nhóc ngừng lại.

Bóng dáng của Lâm Ý Nhiên đứng ngược nắng bị kéo dài, bao phủ lên hai đứa nhỏ đăng lăn lộn trên đất.

Nhìn thấy người quen, Lâm Hạo Hiên bối rối đứng dậy, nhỏ giọng: "Sao chị lại đến đây."

"Em giỏi quá rồi nhỉ? Học người ta đi đánh nhau cơ đấy.". Lâm Ý Nhiên chống nạng, gương mặt lộ rõ vẻ đanh đá.

"Tại chúng nó...tụi nó nói xấu chị.". Lâm Hạo Hiên cúi đầu lí nhí.

Nhưng Lâm Ý Nhiên đã đi đến trước kéo cậu vào lòng: "Tiểu Hiên à, kệ chúng nó đi, chị đâu có quan tâm đâu nào."

Lâm Hạo Hiên chỉ là một thẳng nhóc, được chị mình ôm dỗ dành, cuối cùng cũng nghẹn ngào nấc lên một tiếng: "Nhưng em ko chịu được nó nói xấu chị, chị của em ko phải người xấu."

Lâm Ý Nhiên xoa xoa lưng em trai, ánh mắt sắc bén nhìn về phía đám nhóc có tật giật mình gằn giọng: "Này các em, tuổi này nên lo học hành, đừng có mải mê online lên mạng, cũng đừng có tụm ba tụm năm mà giở trò ăn hiếp bạn học, chị đây tha cho mấy đứa lần này, lần sau mà chị đây còn thấy tình trạng này nữa thì mấy đứa cứ nhừ đòn với chị nhé, ko chỉ cho mấy đứa ra bã mà còn méc giáo viên mấy đứa cho mấy đứa cấm túc luôn đấy, biết chưa."

Nói xong lại quắc mắt lên nhìn khiến đám nhóc sợ hãi co giò chạy, lúc này Lâm Ý Nhiên mới nhẹ nhàng dắt tay Lâm Hạo Hiên trở về nhà.

Lâm Hạo Hiên hút hút cái mũi, cúi đầu nắm tay chị gái đi trên đường, đến trước cửa nhà đột nhiên lại dừng lại kéo tay Lâm Ý Nhiên một cái: "Chị, chuyện hôm nay đừng nói với ba mẹ được ko?"

"Được rồi, nhưng em cũng ko được như thế nữa.". Lâm Ý Nhiên xoa đầu.

"Chị...thật sự là...ở Minh Thành ấy...chị bị phong sát thật à? Em nghe nói phong sát...là người ta ko cho chị làm diễn viên nữa...phải ko?". Lâm Hạo Nhiên rụt rè nói.

"Nếu chị nói là thật thì sao? Em có ghét chị ko?". Lâm Ý Nhiên ngồi xổm xuống trước mặt em trai, cười cười.

"Không, em ko bao giờ ghét chị, nếu chị bị phong sát ở Minh Thành thì về đây ở với em, em nhất định sẽ lớn lên thật nhanh để đi làm nuôi chị." Lâm Hạo Hiên cái hiểu cái ko nhưng vô cùng kiên định mà lắc đầu.

"Cho nên bây giờ chị đang ở đây với tiểu Hiên đây.".

"Chị đừng buồn, tiểu Hiên sẽ bảo vệ chị."

Câu nói thốt ra từ miệng một đứa trẻ 11 tuổi khiến Lâm Ý Nhiên ấm lòng.

Đây chính là tình cảm gia đình, dù xảy ra chuyện gì đi nữa, đi xa đến đâu chăng nữa vẫn ko bao giờ đánh mất.

Lâm Ý Nhiên cứ thế vui vẻ hưởng thụ cuộc sống nông thôn, cũng ko gấp gáp liên hệ với Trần Hồng và Lý Nhi đang trông mong mình ở Minh Thành.

~

Biệt thự vành đai Đông.

Tần Cảnh Sâm đang xoa mi tâm ngồi nghe thuyết trình kế hoạch đánh giá nhân viên qua video call.

Hôm nay dù đã là cuối tuần nhưng các giám đốc bộ phận vẫn bị dựng đầu dậy để làm việc.

Ai cũng nơm nớp lo sợ bởi họ cảm nhận được thời gian này, ông chủ lớn của họ luôn ở trong trạng thái muốn bùng nổ.

Trợ lý Hàn Duệ cũng ko tránh được, đành bỏ dở một ngày cuối tuần đáng lẽ là chăn ấm nệm êm mà chạy qua đây hầu hạ đại boss.

Tiếng vị giám đốc vẫn đang thao thao bất tuyệt trên màn hình máy tính nhưng dường như Tần Cảnh Sâm chẳng nghe lọt được chữ nào.

Cuối cùng hắn ra hiệu dừng lại, xoay ghế đứng lên, lấy một điếu thuốc ra rít một hơi.

Tần suất hắn hút thuốc dạo này ngày càng nhiều.

"Bên cậu có nhận được tin nhắn hay cuộc gọi nào ko?". Tần Cảnh Sâm ko đầu ko đuôi hỏi, tay gõ điếu thuốc vào gạt tàn

"Vâng?". Hàn Duệ ngơ ngác.

Biểu hiện này của Hàn Duệ ngay lập tức nhận được một cái liếc xéo từ boss lớn.

"Không, tôi không a...". Anh ta rất nhanh nhẹn đoán ý ông chủ.

Lại thấy Tần Cảnh Sâm rơi vào trạng thái nghiền ngẫm đưa mắt nhìn ra mây trời ngoài cửa sổ.

Dạo gần đây Tần đại tổng tài ngày càng hỉ nộ vô thường, cứ như sắp sửa dâng cuồng phong bão tố nhấn chìm bọn họ, nhưng lại vẫn cố kiềm nén không bộc phát.

Không thì lại yên tĩnh trầm mặc.

Rồi đột nhiên mở miệng hỏi những câu không đầu đuôi như thế này.

Anh ta vẫn còn chưa quên được cơn thịnh nộ của Tần tổng gần đây nhất. Đó là ngày Triệu Vy Vân xuất viện, nhà sản xuất bên dự án "Bông tuyết màu đỏ" gọi cho anh ta một cuộc điện thoại, thông báo

đã sa thải Lâm Ý Nhiên, thay thế bằng một diễn viên khác của TC Ent.

Tần Cảnh Sâm đã nổi trận lôi đình hạ lệnh rút toàn bộ vốn đầu tư trở về, khiến nhà sản xuất sợ hãi đến ngã ngồi xuống đất, còn Triệu Vy Vân thì khóc lóc cầu xin thiếu điều muốn quỳ rạp xuống cả một ngày mới khiến Tần tổng thu tay lại.

Hàn Duệ ở bên cạnh Tần Cảnh Sâm bao năm nay, có ngu ngốc cách mấy cũng nhận ra là vì cô gái tên Lâm Ý Nhiên ấy.

Thử nghĩ xem, một người bằng xương bằng thịt lại đột nhiên biến mất khỏi Minh Thành. Ngay cả quản lý của cô ta cũng không biết.

Lục lọi trong mớ sơ yếu lý lịch chỉ vẻn vẹn vài dòng đăng ký tạm trú qua loa, chẳng có thông tin gì có ích cả, thông tin liên hệ với gia đình cũng chẳng có lấy nổi một dòng, có muốn tìm kiếm cũng ko biết xuống tay từ đâu

Sự biến mất của cô ấy, dường như đã mang theo cả một bầu trời nắng của Minh Thành, ít nhất là đối với ông chủ lớn nhà anh ta.

Hàn Duệ thở dài, bên cạnh đã có một Triệu Vy Vân thuần lương xinh đẹp một lòng một dạ với mình, vậy mà Tần tổng lại ôm mối tương tư với người con gái vô tình vô nghĩa ấy.

Đây có lẽ là thực sự động lòng rồi!

Chương 40

Nguồn: EbookTruyen.Net

Quanh đi quẩn lại, Lâm Ý Nhiên vậy mà đã thảnh thơi trải qua được hơn một tháng ở vùng nông thôn thanh bình này rồi.

Từ ngày bắt gặp em trai gặp chuyện ở trường, cô quyết định mỗi ngày sẽ đến đón Lâm Hạo Hiên tan học, tránh cho mấy đứa trẻ người non dạ tụ tập gây gổ đánh nhau.

Ngược lại Lâm Hạo Hiên vô cùng vui vẻ khi được chị mình đưa đón mỗi ngày.

Hôm nay Lâm Hạo Hiên được về sớm, Lâm Ý Nhiên quyết định đưa Lâm Hạo Hiên đi đến trung tâm thương mại ở trung tâm dạo một vòng.

Quét sạch một bàn gà rán KFC, hai chị em lúc này mới thỏa mãn trở về.

Ngoài cửa trung tâm thương mại treo một băng rôn cỡ bự cùng một bàn ghi danh: "Cuộc thi chạy New life Marathon" với slogan bắt mắt "Mỗi một người ghi danh- một trái tim có cơ hội được chữa lành" của quỹ mổ tim Vì trẻ em.

Lâm Ý Nhiên dừng bước, chăm chú nhìn bàn ghi danh trong vòng 1 phút rồi quyết định rảo bước qua.

"Chị muốn tham gia à?". Lâm Hạo Hiên lắc tay hỏi

"Em thấy sao?". Lâm Ý Nhiên xoa đầu em trai.

Trước khi xuyên qua, Lâm Ý Nhiên là một giáo viên thể dục, ngoài ra cô cũng vô cùng tích cực tham gia các chương trình thể dục thể

thao gây quỹ của thành phố.

Lúc này, lại đúng dịp đang trong thời gian rảnh rỗi, Lâm Ý Nhiên khá hào hứng muốn tham gia.

"Chị tham gia, em sẽ đi theo cổ vũ."

Được lời như mở tấm lòng, Lâm Ý Nhiên nhanh nhẹn đến bàn đăng ký ghi danh.

"Cô cũng muốn tham gia à?"

Bên cạnh là một người đàn ông cao lớn rắn chắc, làn da nâu sẫm màu lấm tấm mồ hồi dù đã vào đầu đông, ánh mắt rất có hồn, đang nhìn cô mim cười hỏi.

"À, vâng...". Lâm Ý Nhiên hơi ngại giao tiếp với người lạ.

"Tôi cũng vậy, năm nay nghe nói là chặng đường khá dài và ngoàn ngoèo nhưng được cái là có thể ngắm được cảnh đẹp của 3 khu cổ trấn ở đây. Rất là hấp dẫn đúng ko?". Người đàn ông có vẻ rất thích thú, đôi môi cong lên thành một nụ cười rạng rỡ, khoe tám cái răng trắng sáng.

Lâm Ý Nhiên cười cười gật đầu, cô cũng công nhận dù nghèo như thị trấn nơi gia đình cô đang sinh sống vô cùng đẹp.

"Tôi đăng ký xong rồi, hẹn gặp cô cuối tuần này nhé.". Người đàn ông thân thiện vẫy vẫy tay.

Lâm Ý Nhiên cũng lịch sự nói lời tạm biệt, trong đầu cảm thấy buồn cười, sự kiện biết bao nhiêu người như vậy, chắc gì đã nhận ra nhau.

Cuối tuần rất nhanh lại đến, Lâm Hạo Hiên phấn khích mang theo chiếc xe scooter cùng Lâm Ý Nhiên gia nhập vào dòng người đang hào hứng đứng tham gia lễ khai mạc sự kiện chạy Marathon gây

quỹ.

Đang loay hoay dán số thứ tự lên lưng áo, Lâm Ý Nhiên nghe thấy tiếng ai đó gọi mình.

"Hey, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Là người đàn ông trẻ tuổi đã gặp một lần khi ghi danh đăng ký.

Hôm nay anh ta mặc một áo thun cộc tay cùng quần lửng trên gối, trên đầu đội nón kết trông rất sáng sủa khỏe khoắn, đang tươi cười nhìn Lâm Ý Nhiên.

Nhìn đôi chân thon dài trắng bong bóc lộ ra sau lớp quần short, người đàn ông trẻ tuổi sờ mũi một cái rồi lôi trong balo đeo sau lưng một chai xịt chống nắng, ân cần đưa qua: "Dù là đầu đông những vẫn cần thận một chút, trời ko nắng nhưng tia UV vẫn rất mạnh đấy."

Lâm Ý Nhiên hơi ngạc nhiên nhìn đối phương, cuối cùng giơ tay nhận: "Cám ơn."

"Đừng khách sáo, tôi là Trình Tranh, còn cô?"

"Lâm Ý Nhiên.".

"Còn em là Lâm Hạo Hiên, anh có thể gọi em là Tiểu Hiên.". Lâm Hạo Hiên đứng bên cạnh tất nhiên ko muốn bị bỏ quên nhanh nhẹn báo tên.

"Em cũng tham gia à?". Trình Sở Tiêu thân thiện ngồi xuống hỏi thăm Lâm Hạo Hiên.

"Em đến cổ vũ cho chị.". Cậu nhóc đắc ý chỉ vào chiếc scooter để kế bên.

"Được đó, không bằng em cũng cổ vũ cho anh với.". Trình Tranh nháy mắt

Lâm Hạo Hiên liếc qua nhìn chị mình một cái, gật gật đầu, sau đó nói nhỏ: "Nhưng anh phải nhường chị em thắng cơ, em sẽ cổ vũ cho anh để anh được hạng nhì."

Trình Tranh buồn cười, giơ ngón tay ra móc ngoéo một cái với Lâm Hạo Hiên.

Loa thông báo vang lên, yêu cầu người tham gia tập trung ở vạch xuất phát.

Chặng đường chạy lần này khá dài lên đến 25 km. Thời gian hoàn thành dự kiến phải mất cả một ngày.

Tiếng súng vang lên, mọi người lũ lượt vượt qua vạch xuất phát.

Đã có kinh nghiệm tham gia những giải Marathon trước đây, Lâm Ý Nhiên bình thản chạy theo sau đoàn người, Trình Tranh cũng thong dong chạy kế bên.

Cả hai giữ vững tốc độ chạy, đến gần trưa đã đến được địa điểm trấn cổ đầu tiên.

Hai bên đường có khá đông người đứng xem và cổ vũ, một số người còn dùng điện thoại quay lại.

Trình Tranh lịch sự đưa chai nước qua trước cho Lâm Ý Nhiên tại trạm tiếp tế đầu tiên.

Lâm Hạo Hiên rất kiên trì mà đẩy scooter bám theo, ở bên đường hét to: "Chị Ý Nhiên, cố lên!!!"

Tiếng hét của cậu bé thu hút nhóm trẻ tuổi đang đứng bên cạnh, hai người trong số họ đang cầm điện thoại quay video, nhỏ giọng thì

thầm với nhau: "Người kia, sao giống quá vậy?"

"Tên Ý Nhiên, cũng rất giống đó...". Người còn lại nghi hoặc.

Cả nhóm chụm đầu với nhau chỉ trỏ: "Có phải là Lâm Ý Nhiên đó ko?"

"Đứng đây nghi ngờ cũng như ko? Cứ post lên trên mạng là biết ngay."

Mà Lâm Ý Nhiên bên này vẫn ko biết, mình đã lọt vào ống kính của một số người. Rất nhanh hình ảnh của cô tham gia chạy Marathon đã được một số cư dân mạng nhận ra.

Tòa nhà tập đoàn TC Group.

Bộ phận lễ tân đang chụm đầu nhìn vào màn hình điện thoại.

Từ sau khi nhìn thấy Lâm Ý Nhiên xuất hiện ở đại sảnh, mấy nhân viên lễ tân vô cùng nhạy cảm với cái tên này, quả thật không thể tin được cô gái này lại từng có quan hệ mập mờ với ông chủ của mình, dù bây giờ đã bị phong sát, và ông chủ đã có niềm vui mới, nhưng cái tên này vẫn là đề tài trà dư tửu hậu của bọn họ những lúc rảnh rỗi.

"Không nghĩ đến đó nha!"

"Thì bây giờ còn cái gì nữa đâu, coi như tham gia mấy cái này biết đâu lại gỡ gạc được chút hình tượng."

"Tính ra chứ cô này cũng đã có tiếng tăm gì đâu, tôi còn chưa thấy được tác phẩm nào..."

"Showbiz nghiệt ngã ghê, chưa nở đã tàn."

"Nhưng mà công nhận body chuẩn ghê đó, tôi nhìn còn phát thèm? Nhìn cơ bụng của cô ta kìa..."

Một tràng tiếng thở dài vang lên, chẳng ai để ý đến bóng người tiến vào đại sảnh.

"Ai thế?"

"Lâm Ý Nhiên chứ ai? Tôi có tập cả đời cũng ko được đẹp như vậy.". Một nhân viên lễ tân cảm thán.

Nhưng hình như có gì đó ko đúng, giọng nói hồi nãy là của đàn ông cơ mà.

Ngẩng đầu lên, gương mặt lịch sự xa cách của Hàn Duệ xuất hiện trong tầm mắt.

"Trợ...trợ lý Hàn, anh có việc gì ko?"

Hàn Duệ nở nụ cười tiệu chuẩn, đưa tay kéo chiếc điện thoại đến gần mình, cúi đầu nhìn xuống.

Màn hình điện thoại đang chạy một video clip, mà nhân vật chính trong đó không ai khác là người khiến anh ta đau đầu cả tháng trời nay.

Trong clip, cô mặc một áo thun lửng màu hồng và quần short màu đen. Đôi chân giữ vững tốc độ chạy trên đường, thỉnh thoảng lại vô tư kéo áo lên lâu mồ hôi trên mặt.

Mà kế bên cô lúc này là một người đàn ông trẻ tuổi cao lớn, hai người vừa chạy vừa nói chuyện với nhau trông rất thân thiết.

Hàn Duệ tức khắc xoay người đi vào thang máy.

Hôm nay cũng là ngày TC Group tuyên bố người đại diện cho dòng

sản phẩm smarthome toàn cầu là Triệu Vy Vân, buổi lễ nhậm chức đại sứ, Tần Cảnh Sâm cũng có mặt.

Hàn Duệ đứng dưới, nhìn Tần Cảnh Sâm lạnh lùng bắt tay Triệu Vy Vân trên đài, trong lòng băn khoăn, có nên báo cho ông chủ nhà anh ta biết tin vừa rồi ko?

Mà lúc này, hot search bắt đầu bùng nổ, hình ảnh Tần Cảnh Sâm và Triệu Vy Vân đứng kế bên nhau liên tục được truyền thông trên toàn bô các kênh.

[Triệu Vy Vân đẹp quá, oa oa mlem mlem]

[Hai người họ trông đẹp đôi quá, tôi muốn lên thuyền rồi.]

[Cái này có phải là muốn công khai ngầm rồi ko? Cả giang sơn này đều dành cho em.]

[hu hu, sao ko ai nói cho tôi biết Tần đại tổng tài lại đẹp trai như vậy chứ, bây giờ tôi gia nhập showbiz thì còn cơ hội cạnh tranh ko?]

Những bài viết, hình ảnh và bình luận thi nhau hiện lên, cuối cùng đè rớt hết tất cả những tin tức khác trong ngày.

Bao gồm là video vè Lâm Ý Nhiên tham gia cuộc thi chạy Marathon ở tỉnh C.

Chương 41

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cuộc thi chạy Marathon kết thúc vô cùng tốt đẹp.

Quan trọng là hai chị em Lâm Ý Nhiên đã kết giao thêm được một người bạn mới.

Trình Tranh đến từ phương bắc, tính tình phóng khoáng, thân thiện nhưng vẫn có chừng mực. Sau cuộc thi, anh nằng nặc mời hai chị em ăn lầu, thấy Lâm Hạo Hiên khá thích, Lâm Ý Nhiên cũng ko từ chối.

Bầu không khí rất vui vẻ, Trình Tranh cũng thoải mái chia sẻ về bản thân mình. Hóa ra anh cũng xuất thân từ học viện thể dục thể thao, đã từng là vận động viên tham gia tranh giải quốc gia ba môn phối hợp.

Sau vì một chấn thương bả vai, Trình Tranh phải gác lại giấc mơ nhà vô địch, trở về quê nhà thành lập một võ đường rèn luyện sức khỏe cho trẻ em và thanh thiếu niên.

Cách đây hai năm, Trình Tranh trở nên có đam mê với vị trí diễn viên đóng thế pha hành động sau một lần theo người bạn hỗ trợ vì bên họ thiếu nhân sự.

Với nền tảng là vận động viên, từng học qua bộ môn võ cổ truyền, lại trải qua một thời gian dài rèn luyện, Trình Tranh không khó để bước vào con đường cascadeur chuyên nghiệp.

Nghe Trình Tranh kế về những ngày làm nghề, Lâm Ý Nhiên nhớ đến khoảng thời gian trước ở Minh Thành, khi đó cô cũng từng có vài lần bắt chuyện hỏi han những diễn viên đóng thế, cảm thấy công việc của họ vô cùng vất vả lại ít được coi trọng so với các vị trí khác.

Lâm Ý Nhiên say sưa theo những câu chuyện của Trình Tranh. Bản thân Lâm Ý Nhiên là người thích vận động, ưa các bộ môn mạo hiểm, trước đây cô cảm thấy mình ko có thiên khiếu về diễn xuất cho lắm, thời gian lâu dài sẽ bộc lộ nhiều khuyết điểm, khả năng sẽ gây thất vọng cho nhiều người. Cho nên khi chuyện kia xảy ra, Lâm Ý Nhiên cũng ko luyến tiếc lắm mà rời bỏ.

Nhưng công việc này lại khác, tưởng tượng mình có thể bay nhảy trên dây cáp, nằm rạp trên lưng ngựa hay phóng trên motor như xé gió, cảm giác vô cùng kích thích.

Trình Tranh thấy Lâm Ý Nhiên có vẻ rất quan tâm đến công việc và võ đường của anh, quyết định mời Lâm Ý Nhiên ghé thăm một lần.

Cứ như thế, sáng hôm sau, Lâm Ý Nhiên và Lâm Hạo Hiên đã một thân gọn gàng xuất hiện ở võ đường của Trình Tranh.

Võ đường là một khuôn viên 2 gian nhà với một khoảng sân ở giữa, gian nhà ngoài có hơn chục đứa trẻ đang đứng tấn. Gian nhà trong là một nhóm thanh niên đang tập các động tác té ngã trên thảm.

Lâm Ý Nhiên đã xin phép ba mẹ, một tuần sẽ đưa Lâm Hạo Hiên đến võ đường của Trình Tranh ít nhất 2 ngày, bản thân mình cũng ngỏ lời muốn tham gia đội ngũ diễn viên đóng thế ở đây.

Tất nhiên ông bà Lâm không phản đối, thời gian qua thấy con gái lớn vui vẻ, hoạt bát hơn, lại thân thiết hơn với gia đình, khác hẳn dáng vẻ cô độc, xa cách và khinh khỉnh của trước kia, hai người mừng còn ko hết, luôn miệng nói Lâm Ý Nhiên cứ làm những gì mình thấy vui vẻ là được.

Thế là, Lâm Ý Nhiên bắt đầu những ngày ăn dầm nằm dề ở võ đường của Trình Tranh.

Cô là nữ duy nhất trong nhóm, lại tham gia sau cùng, cho nên bây giờ phải nỗ lực hơn rất nhiều.

Rất may, mấy anh chàng trong nhóm vô cùng vui vẻ và tốt tính, trước đây một đám đàn ông con trái tập luyện chí chóe với nhau không cảm thấy gì, bây giờ đột nhiên có một cô gái xuất hiện gia nhập, lại còn là một tiên tử xinh đẹp, ai ai cũng vô cùng phần khích, hận ko thể mỗi ngày có thể trải qua cùng nhau.

Có Trình Tranh hỗ trợ bên cạnh, Lâm Ý Nhiên cuối cùng cũng tìm được thứ mình muốn làm nhất kể từ khi xuyên qua đến nay.

Trưa hôm nay, như thường lệ, mọi người quây quần cùng ăn cơm trưa với nhau sau một buổi tập dợt, điện thoại Trình Tranh vang lên.

"Đại ca nghe điện thoại, chắc là có công việc rồi.". Một chàng trai trẻ trong nhóm hồ hởi.

"Cũng hơn tháng rồi, từ sau cái phim kinh dị kia ý nhỉ.". Một người khác phụ họa.

"Mọi người có chạy show thường xuyên ko?". Lâm Ý Nhiên tò mò.

"Trước đây khi mới thành lập thì chủ yếu chỉ được gọi cho các drama nhỏ, thời gian quay cũng ko nhiều, chỉ khoảng 1-2 tuần là xong, một năm này do đại ca giao thiệp rộng, chi phí đưa ra khá tốt, những đoàn phim lớn bắt đầu liên hệ, việc chia người đi quay cả tháng thời cũng là chuyện bình thường.". Anh Tống Triết lớn tuổi nhất ở đây cho biết.

"Nhớ cái đợt tụi mình phải lăn lộn trong rừng để quay một bộ phim điện ảnh về đề tài buôn lậu và ma túy ko?".

"Không oải bằng lúc ăn dầm nằm dề trong cái dinh thự ma ám kia.".

Mọi người đang nhao nhao kể về những trải nghiệm đi quay trước đó thì Trình Tranh đã quay lại.

Anh vỗ tay 3 tiếng ra hiệu tập hợp mọi người lại rồi, cười nói: "Tôi

vừa mới nhận một dự án mới, là dòng phim tiên hiệp tu tiên, mọi người chuẩn bị đóng gói trang thiết bị cá nhân, anh Triết liên hệ đặt thêm một số một số vật dụng và xe cẩu cùng dây cáp, La Hầu cậu kiểm tra lại phần dây móc, ròng rọc, ốc vít hiện tại của team xem có cần thay thế hoặc điều chỉnh ko, chú ý phần tra dầu luôn. Chuột Nhắt trước giờ chuyên trị vai nữ, bây giờ nhờ cậu chuẩn bị một bộ thiết bị riêng lấy số đo của Ý Nhiên mà làm, sau đó gửi qua cho tôi để tôi báo danh sách cho bên đoàn làm phim. Đầu tuần sau xuất phát đến phim trường Vân Nhai."

Lâm Ý Nhiên lại bắt đầu gói ghém đồ đạc, thông báo tạm xa nhà một thời gian.

Trình Tranh đã đầu tư 1 chiếc xe tải nhỏ và một chiếc vans 16 chỗ, sáng sớm đã đậu sẵn ở võ đường chờ mọi người.

Phim trường Vân Nhai là một vùng đất hoang sơ với phong cảnh hữu tình ở ngoại thành tỉnh C, sau khi được khai thác đã trở thành địa điểm quay phim tiên hiệp có tiếng trong vùng.

Đầu giờ trưa, nhóm của Lâm Ý Nhiên và Trình Tranh đã có mặt ở phim trường Vân Nhai, dù đã qua một quãng thời gian nhưng để đề phòng bất trắc, Lâm Ý Nhiên vẫn phòng thủ bằng một khẩu trang đen cùng mũ kết trên đầu.

Quy mô của dự án lần này cũng ko phải quá lớn, đa phần các cảnh quay đều là quay ngoài trời, bên nhà sản xuất chỉ lo lắng cho dàn diễn viên chính, cho nên nhóm Trình Tranh tự sắp xếp lều ngủ và ăn uống.

Đây là một dự án tiên hiệp, cho nên các cảnh quay bay nhảy vô cùng nhiều, nhóm diễn viên đóng thế có khi còn phải vừa ăn vừa treo dây cáp, vô cùng cực khổ.

Lâm Ý Nhiên là nữ duy nhất trong nhóm, đương nhiên đảm nhận hầu như các cảnh quay nguy hiểm của nữ chính. Mỗi ngày xong cảnh quay, thả người xuống, hầu như không chỗ nào ko bầm tím, chỉ riêng vết hằn của dây cáp treo đã chi chít khắp người.

Nhưng tuyệt nhiên, chưa bao giờ ê kíp và Trình Sở Tiêu nghe Lâm Ý Nhiên kêu than một tiếng nào. Mỗi lần quay cảnh, cô đều mỉm cười cúi đầu nói cám ơn mọi người.

Phân cảnh hôm nay là nữ chính vì nam chính mà tiến vào con đường tu tiên, bị tất cả đám người trong giới tu hành cười chê, cuối cùng bị chính tay nam chính đánh một chửơng bay xuống đài hành lễ trong buổi khảo thí nhập môn.

Theo tiếng hô của đạo diễn, Lâm Ý Nhiên mặc trang phục của nữ chính, cúi đầu che mặt quỳ dưới đất, nam chính vừa làm động tác chưởng tới, dây cáp giật một cái kéo bay người Lâm Ý Nhiên ra xa 10 mét, rồi té sấp mặt xuống nền đất.

Lực kéo của dây cáp vô cùng mạnh để thể hiện uy phong của chưởng lực, Lâm Ý Nhiên còn phải làm động tác bay người rơi tự do trên không trung rồi rơi bịch xuống đất.

Qua 5 take quay, đạo diễn cuối cùng cũng hài lòng. Lâm Ý Nhiên được tháo đai bảo hộ, lảo đảo đi đến chỗ Trình Tranh lâu một lượt mặt mũi dính đầu bụi đất, theo thói quen cúi đầu cám ơn mọi người.

Nhìn đến cô gái nhỏ bị dày vò lâu như thế mà vẫn ko nề hà tiếng nào, đạo diễn và nhà sản xuất càng ngày càng có thiện cảm, ko chỉ mỗi Lâm Ý Nhiên mà với cả đội của Trình Tranh.

Giờ cơm trưa, trợ lý sản xuất của đoàn phim đi đến khu vực đế trang thiết bị của đội ngũ diễn viên đóng thế để gặp Trình Tranh nói chuyện.

Bên công ty mẹ của nhà sản xuất của có đầu tư một bộ phim điện ảnh quy mô lớn, đang thiếu diễn viên đóng thế và quần chúng cho

đại cảnh thảm họa cuối cùng, muốn hỏi bên Trình Tranh có thể sắp xếp để qua bên đó hỗ trợ một ngày được ko. Tất nhiên lịch quay sẽ sắp xếp vào ngày nghỉ của đoàn phim bên này.

Giá đưa ra vô cùng tốt, cao hơn hẳn dự án tiên hiệp của bọn họ ở đây, thời gian quay chỉ tốn có một ngày, đội của Trình Tranh vô cùng phần khởi đồng ý ngay lập tức.

Ngặt một nỗi, bối cảnh quay là một tòa nhà ở Minh Thành, đây là điều mà Lâm Ý Nhiên ko thích nhưng cũng ko tiện nói ra.

Vì dự án lớn bên kia chỉ còn một đại cảnh cuối là xong, cho nên đoàn phim tiên hiệp bên này cũng ưu tiên sắp xếp thời gian cho đội Trình Tranh nhanh chóng hoàn thành để đi hỗ trợ.

Mọi người lại sắp xếp đồ đạc lên đường đến Minh Thành.

Tính ra Lâm Ý Nhiên đã rời đi được 2 tháng. Trong thời gian này vẫn chưa nghe được tin tức gì từ hệ thống.

Minh Thành vẫn ồn ào náo nhiệt như cũ. Tấm pano quảng cáo lớn ở trung tâm quảng trường dân sinh đã được thay bằng hình chân dung của Triệu Vy Vân. Hình ảnh cô ta cũng phủ sóng khắp các bảng quảng cáo điện tử ngoài trời.

Lâm Ý Nhiên tặc lưỡi, cuối cùng mọi chuyện cũng diễn ra êm đẹp.

Quả ko hổ là dự án được đầu tư lớn, đây là một bộ phim điện ảnh đề tài thảm họa. Đoàn phim bao cả một khu phố và một tòa nhà gần quảng trường, cách trung tâm thương mại một con đường, điều này tương đương với việc, nơi này cách tòa nhà Tần thị cũng vô cùng gần. Từ trên các tòa nhà cao tầng nhìn xuống có thể thấy đoàn quay phim đang tập trung quay trên phố.

Vì chi phí thuê bối cảnh đắt đỏ, đoàn phim chỉ có nửa buổi để quay. Đội ngũ của Trình Tranh vừa đến nơi đã bị đốc thúc đi thay trang phục và chuẩn bị đạo cụ trang thiết bị cho các cảnh quay nguy hiểm. Không ai có dư thời gian để ý đến ai.

Sau khi thay xong trang phục, ngoài ý muốn Lâm Ý Nhiên nhìn thấy một người quen đang đứng kế bên đạo diễn nói gì đó. Thì ra là Phan Lộ Lộ.

Phan Lộ Lộ là một diễn viên lão làng, dù chỉ đảm nhận toàn vai phụ nhưng cũng gặt hái rất nhiều giải thưởng, việc Phan Lộ Lộ góp mặt trong dự án lớn này cũng ko có gì ngạc nhiên.

Thấy có người chăm chú nhìn mình, Phan Lộ Lộ nhíu mày quay lại.

Nhìn cô gái đội mũ kết đeo khẩu trang đứng đứng trong đoàn diễn viên quần chúng đông đảo, Phan Lộ Lộ sững người, dù đã che chắn kỹ càng nhưng đôi mắt đào hoa nhạt màu khẽ xếch ở phần đuôi khiến chị ta ko thể nào quên được.

Phan Lộ Lộ vội đưa tay với đạo diễn rồi tiến về phía này, nhìn người trước mặt cong cong đôi mắt cười nhìn mình càng khiến chị ta thêm chắc chắn.

"Ý Nhiên...phải em ko?". Phan Lộ Lộ hơi run giọng.

Đối phương ko trả lời, chỉ đưa một bàn tay ra, Phan Lộ Lộ vội vàng nắm lấy, kéo cô vào lều nghỉ tạm dành cho diễn viên của đoàn phim.

Kèo rèm che chắn kỹ càng, Phan Lộ Lộ bỏ mũ và khẩu trang trên mặt Lâm Ý Nhiên, giọng nói nghẹn ngào: "Đúng là Ý Nhiên, em biến đi đâu mất tiêu mấy tháng trời vậy?"

"Đi rong chơi, hưởng thụ cuộc sống.". Lâm Ý Nhiên tếu táo, cầm nón đội vào.

"Chị...chị ko nghĩ đến...". Phan Lộ Lộ nhớ đến chuyện trước đây

càng run rẩy dữ dội.

"Chị à!"Lâm Ý Nhiên khẽ gọi

"Chị ko biết làm gì nữa, chị chỉ trân trối nhìn mỗi một tin cứ nhảy lên trước mắt, chị biết, em ko phải như vậy mà, nhưng chị ko thể làm gì khác hơn...". Phan Lộ Lộ nức nở.

"Chị ko cần làm gì hết, Lộ Lộ, em thấy như vầy rất tốt.". Lâm Ý Nhiên hơi cảm động, nắm lấy những ngón tay đang run rẩy của Phan Lô Lô an ủi.

"Lòng người thật bạc bẽo...". Phan Lộ Lộ cảm thán một câu ko đầu ko đuôi.

Lâm Ý Nhiên cười xòa, ko để ý đến, đeo lại khẩu trang: "Không có nhiều thời gian để nói chuyện đâu, em phải đi ra bây giờ đây."

"Em...dao này tốt ko?".

"Rất tốt."

"Sao hôm nay lại xuất hiện ở đây thế?". Phan Lộ Lộ vẫn ko ngừng quấn lấy hỏi thăm.

"Em hiện tại đang làm thành viên của một nhóm diễn viên đóng thế, hôm nay đến hỗ trợ nhân lực cho cảnh quay cuối. Em đi nhé!". Lâm Ý Nhiên bất đắc dĩ quyết định nói rõ một chút tránh cho Phan Lộ Lộ hỏi thăm rồi đi ra ngoài.

Đoàn diễn viên quần chúng đã chuẩn bị sẵn sàng theo hiệu lệnh của đạo diễn.

Tất cả diễn viên bao gồm cả đội Trình Tranh cũng đã đeo đai bảo hộ và dây cáp đầy đủ, đang đứng trên các cần câu cao chục mét.

"3...2...1...action".

Tiếng hét vang dội, đoàn người dẫm đạp lên nhau ào ào chạy trốn. Những thân người như trái mít rụng rơi từ trên cao xuống, đập nát cả trần ô tô. Những chiếc xe mất lái lao thẳng vào đám đông hỗn loạn.

"Cắt!". Đạo diễn hô to lần nữa rồi chăm chú nhìn vào màn hình monitor.

"Tốt lắm, lại lần nữa, dàn diễn viên đứng đầu thể hiện nét mặt kinh hoàng hơn nữa, hai chiếc xe hơi mất lái lần này tông thẳng vào nhau nhé, chiếc xe mô tô kia cho một cú tạt ngang rồi lăn ra mấy vòng giùm tôi.".

Đạo diễn nhanh chóng phân phó thêm các cảnh hành động cho đội ngũ diễn viên đóng thế, dây cáp một lần nữa được kéo lên.

Lâm Ý Nhiên mặc bộ đồ da chạy xe motor đang kiểm tra lại thiết bị bảo hộ, cảnh sắp tới phát sinh thêm một tình tiết va chạm xe, sau đó chiếc moto bốc cháy, đây là một cảnh tương đối nguy hiểm, Trình Tranh muốn thay Lâm Ý Nhiên đóng cảnh này nhưng thời gian có hạn, bên đoàn phim ko tìm được bộ trang phục nào khác cho anh ta, cho nên cảnh này ko thể thay người.

Phan Lộ Lộ đang ngồi chờ cảnh quay cận, phân đoàn này chị chạy ra đến cửa tòa nhà quay người phát hiện ko thấy con gái mình đâu vội vàng lao trở vô tòa nhà.

Nghe đạo diễn phân phó, gương mặt Phan Lộ Lộ lo lắng nhìn vào màn hình.

Đạo diễn lại hô thêm lần nữa. Đoàn người lại dẫm đạp lên nhau vừa chạy vừa la hét.

Theo cái phất tay của đạo diễn, hai chiếc xe hơi đối đầu nhau, ngay sau đó là một chiếc xe moto lao vào đuôi xe, diễn viên lái xe lăn mấy vòng, đội cháy nổ được hiệu lệnh, chiếc xe moto phát nổ một tiếng

rồi cháy dữ dội.

"Cắt...đội chữa cháy nhanh lên!". Trợ lý đạo diễn đứng kế bên thúc giục liên hồi. Những vòi xịt khí CO2 ào ào phun tới. Lâm Ý Nhiên lồm cồm bò dậy xoa đầu gối, cú ngã vừa nãy là lần đầu thử nghiệm nên chưa ngã chuẩn cho lắm.

Phan Lộ Lộ vội vàng đi đến gần hỏi thăm, vì đang đội một cái mũ bảo hiểm to sụ, Lâm Ý Nhiên xua tay ý bảo ko sao, rồi quay sang chờ lênh đao diễn.

Vì muốn cảnh quay phải hoàn hảo hơn với nhiều góc máy, cảnh này phải quay thêm 4 lần nữa, tương đương với 4 chiếc xe moto bị phá hủy chỉ cho một phân đoạn ngắn này.

Đúng là đoàn phim lắm tiền nhiều của.

Cuối cùng cũng nhận được cái vỗ tay của đạo diễn.

Chương 42

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đoàn phim kết thúc đại cảnh cuối cùng, mọi người vui vẻ vỗ tay mừng đóng máy. Đạo diễn và nhà sản xuất hưng phấn mời cả ê kíp đi ăn buffet ở nhà hàng trong khu quảng trường gần đây.

Lâm Ý Nhiên cảm thấy ê ẩm mình mẩy sau cảnh quay kia, gương mặt bỏng rát do hơi lửa táp vào, chỉ muốn trở về, nhưng lại bị Phan Lộ Lộ nhiệt tình lôi kéo, cuối cùng cũng đồng ý ở lại.

Thấy Lâm Ý Nhiên được người quen giữ lại, nhóm mấy người Tống Triết, La Hầu và Chuột cũng ko khách sáo đi theo ăn chực một trận.

Trình Tranh chú ý thấy biểu cảm của Lâm Ý Nhiên ko quá nhiệt tình, đi đến gần nhỏ giọng hỏi thăm: "Nếu ko muốn đi thì thôi chúng ta về, mấy tên đó ham vui vô tư vậy chứ cũng hiểu chuyện lắm."

"Không sao, chỉ là hồi nãy lửa có hơi lớn nên bây giờ vẫn còn hơi khó chịu một chút, bây giờ để mọi người chạy về Vân Nhai thì lại qua giờ ăn mất, cứ để anh em thoải mái đi."

Lâm Ý Nhiên quyết định thả lỏng bản thân, giọng nói cũng có phần thoải mái hơn với anh ta. Cô ko muốn vì mình mà ảnh hưởng tâm trạng của mọi người.

Trình Tranh cũng không hỏi thêm, anh ân cần đi bên cạnh săn sóc cho Lâm Ý Nhiên cả buổi trời khiến Phan Lộ Lộ cũng không nén được tò mò thò đầu qua hỏi.

"Mùa xuân mới của em đó à?"

"Chị lại nghĩ cái gì vậy.". Lâm Ý Nhiên lườm một cái.

"Chị thấy anh chàng cũng được lắm đó, ngoại hình sáng sủa khỏe khoắn, tính tình vui vẻ lại rất biết chăm sóc người khác.". Phan Lộ Lộ ngắm một vòng rồi đánh giá

"Không bạc bẽo như ai kia...". Cuối cùng chốt bằng một tiếng thở dài.

"Chị à, chị nghĩ nhiều rồi.". Lâm Ý Nhiên giật giật chân mày một cái rồi duỗi tay vỗ vai Phan Lộ Lộ.

Thấy nhóm Lâm Ý Nhiên có vẻ thân thiết với Phan Lộ Lộ, lại bởi thái độ làm việc vô cùng chuyên nghiệp ko hề kêu ca trong buổi quay, mấy người trong ê kíp cũng thoải mái đưa rượu sang mời nhóm diễn viên đóng thế của Trình Tranh, thiện cảm càng tăng lên. Đạo diễn đã ngà ngà say, vỗ vai anh ta muốn lấy số liên lạc, hẹn sau này sẽ hợp tác lần nữa.

Bữa ăn diễn ra vui vẻ, kết thúc hài hòa.

~

Chiều nay, Tần Cảnh Sâm có một buổi gặp mặt với một đối tác ở một nhà hàng Nhật cao cấp đắt đỏ tại quảng trường trung tâm, khi đã an vị trong phòng bao riêng mới nhìn thấy một người nữa xuất hiện.

Triệu Vy Vân thời gian này phong quang vô hạn, bao nhiều thương hiệu mong muốn nhận được cái gật đầu làm đại diện của cô ta.

Buổi gặp mặt hôm nay là do đối tác mời cô ta đến, người đàn ông béo tốt gọi là Ôn tổng hi vọng hành động này của mình có thể lấy lòng được Tần tổng. Hai người này nhìn thế nào cũng thấy là tình trong như đã mặt ngoài còn e.

Nhìn kìa, ko phải Triệu Vy Vân vừa nghe đến Tần tổng cũng có mặt là nhanh chóng chạy đến sao.

Tần Cảnh Sâm ko mặn ko nhạt gật đầu một cái chào hỏi, cũng ko hề từ chối khi Triệu Vy Vân ngồi xuống bên cạnh.

Buổi gặp mặt diễn ra trong sự an tĩnh bởi Tần Cảnh Sâm không quá thích nói chuyện, bản hợp đồng cũng ko được ký xuống ngay như ý định ban đầu của phía Ôn tổng.

Thấy Tần Cảnh Sâm đã muốn rời đi, Ôn tổng vội vàng lê cái thân béo tốt ục ịch hớt hải chạy theo, trong lòng lo lắng mình có làm gì sai không nhỉ? Không phải còn lôi kéo được bạn gái của Tần tổng đến đây, còn ký hợp đồng đại diện thương hiệu, thế mà dường như người đàn ông trẻ tuổi kia có vẻ không quá cao hứng.

Vừa đuổi theo, vừa suy nghĩ, thân hình mập mạp của Ôn tổng đâm sầm vào lưng một vệ sĩ của Tần Cảnh Sâm đang đứng che trước mặt.

Sao lại dừng lại đột ngột thế này?

Thân hình Tần Cảnh Sâm cao ngất thẳng tắp đứng ở đó, đôi mắt sắc bén nhìn chòng chọc về phía bên kia đường đối diên.

Đoàn làm phim đang đứng xếp hàng lố nhố ngoài cửa nhà hàng chờ xe. Tiếng nói cười ồn ào huyên náo.

Phan Lộ Lộ đã uống vài chén, luôn miệng lôi kéo Lâm Ý Nhiên ở lại chơi thêm một hôm.

Vì đã có hơi men, sức lực trên tay Phan Lộ Lộ cũng không kiểm soát, mạnh mẽ bám lấy Lâm Ý Nhiên, trùng hợp đụng đến mấy nơi bầm tím trên người vì cảnh quay té ngã moto trưa nay của cô.

"A...". Lâm Ý Nhiên nhíu mày.

"Bị đụng đau à?". Trình Tranh vội vàng chắn cánh tay ma quỷ của Phan Lộ Lộ đang muốn vươn tới, cúi đầu nhỏ giọng hỏi.

"Ôi, chị làm em đau sao?". Lúc này Phan Lộ Lộ mới giật mình, bàn tay không khách khí vội vén một bên áo của Lâm Ý Nhiên lên, lộ ra một mảng eo bị trầy xước và bầm tím.

"Cô chịu khó chút nhé, trên xe có dầu nóng, lát nữa thoa vô sẽ đỡ hơn, còn không thì mình ghé bệnh viện...". Trình Tranh nhíu mày nhìn trên mảng da tuyết trắng của Lâm Ý Nhiên giờ này là từng mảng bầm tím rướm máu.

"Không sao, ko cần đi bệnh viện đâu, lát nữa lên xe lấy dầu nóng thoa là được mà.". Lâm Ý Nhiên cười cười, giữ lấy bàn tay đang đỡ mình.

Phan Lộ Lộ đang muốn cười chọc ghẹo hai người này, đột nhiên cảm nhận một luồng sát ý quét qua, ko chịu được rùng mình, ngắng đầu lên lơ đãng tìm kiếm.

Ngay khi nhìn thấy người đứng bên kia đường đối diện, Phan Lộ Lộ đã muốn khuỵu gối xuống sàn đá hoa cương.

Tần...Tần...đại tổng tài!!!

Hắn đứng đó, hai tay cho vào túi, ánh mắt lạnh lẽo hiểm độc như ác quỷ địa ngục.

Sự run rẩy của Phan Lộ Lộ cuối cùng cũng đánh động đến Lâm Ý Nhiên, cô theo hướng nhìn của Phan Lộ Lộ quay sang.

Lâm Ý Nhiên giật thót một cái, nhưng nhìn thấy Triệu Vy Vân đang điềm đạm nhu tình đứng bên cạnh Tần Cảnh Sâm, cô thấy yên tâm phần nào.

Hai người này đã ở bên nhau rồi, mà cô cũng chưa làm điều gì thương thiên hại lý với họ, không cần phải quá lo sợ, cùng lắm thì

chỉ chịu đựng vài câu châm chọc chế giễu.

Triệu Vy Vân không nhận ra Lâm Ý Nhiên vì cô vừa đội nón lại còn cúi đầu, nhưng khi nhìn lên người đàn ông đang ghi chặm ánh mắt về hướng đó, trái tim cô ta hẫng lên một nhịp.

Đạo diễn và nhà sản xuất bên đoàn làm phim cảm thấy mừng rỡ vô cùng, ko nghĩ đi ăn buffet một bữa lại có cơ hội được giáp mặt Phật, vội vàng tiến đến muốn chào hỏi.

Phan Lộ Lộ lo lắng, đang muốn kéo đạo diễn trở về, lại nghe giọng nói âm u vang lên từ phía đối diện.

"Qua đây."

Toàn bộ ê kíp ngẩn người.

Đạo diễn và nhà sản xuất nhìn nhau, vội vàng muốn bước đi thật nhanh, lại bị Phan Lộ Lộ dùng hết sức bình sinh giữ lại.

Câu nói này ko phải dành cho hai người đâu. Phan Lộ Lộ thầm than trong lòng.

Đạo diễn thấy hành động kỳ quặc của Phan Lộ Lộ, nhíu mày muốn giãy dụa: "Lộ Lộ, cô làm gì thế?" thì đã thấy trợ lý thân cận Hàn Duệ cùng 4 vệ sĩ đã đi đến trước mặt giơ tay mời.

Nhưng hướng mời lại ko phải là ông, mà là cô gái trong nhóm cascadeur đang đứng núp sau lưng Trình Tranh.

Đi theo Tần Cảnh Sâm bao nhiều năm, lại nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt ông chủ lớn khi gặp lại Lâm Ý Nhiên, Hàn Duệ ngay lập tức rõ như ban ngày, ông chủ nhà anh ta hẳn là không quên được tình cũ, tự động đưa vệ sĩ qua bắt người.

Lâm Ý Nhiên mới đầu cũng muốn giả ngu khi nghe tiếng của Tần Cảnh Sâm, nhưng bây giờ nhìn hàng người bao vây trước mặt, cô không thể không xuất đầu lộ diện rồi.

"A trợ lý Hàn, lâu quá ko gặp, anh khỏe ko?". Lại là một bộ dáng tươi cười lấy lòng giả tạo.

Hàn Duệ cũng rất lịch sự cười đáp lại: "Cô Lâm, Tần tổng cho gọi."

"Ha ha...Đúng rồi, tôi còn phải qua chào hỏi Tần tổng một tiếng nữa chứ, cám ơn trợ lý Hàn đã nhắc nhở.", Lâm Ý Nhiên cười giả lả, chậm rì rì rời khỏi bóng lưng của Trình Tranh bước lên phía trước.

Nhìn người đàn ông âm trầm nguy hiểm trước mặt, Trình Tranh có cảm giác bất an, anh ta nhanh chóng vượt lên nắm lấy tay Lâm Ý Nhiên muốn đi theo sau cô lại bị 2 tên vệ sĩ đứng gần nhất chặn lại.

Lâm Ý Nhiên nghe động tĩnh sau lưng, vẫy vẫy tay cười trấn an: "Chờ tôi chút nhé, tôi quay lại ngay."

Mà toàn bộ cảnh này đều rơi vào trong mắt Tần Cảnh Sâm, thổi bùng lên ngọn lửa tức giận đang âm ỷ cháy mấy tháng qua trong hắn

Giỏi, giỏi lắm, chưa gì đã câu dẫn người mới rồi.

Hắn vẫn còn chưa chết đâu.

Lâm Ý Nhiên không đọc được những suy nghĩ của Tần Cảnh Sâm, chỉ nghĩ muốn khua môi múa mép một chút rồi nhanh chóng rút đi.

Thế là trên gương mặt non mịn lại treo lên một nụ cười nịnh nọt quen thuộc: "Tần tổng, ngài khỏe không?"

"Có gì để nói ko? Nói đi.". Tần Cảnh Sâm lạnh lùng khoanh tay không cho Lâm Ý Nhiên một giây phút suy nghĩ đã ngay lập tức đánh phủ đầu.

Tròng mắt Lâm Ý Nhiên loạn chuyển, cái này là muốn tính sổ với

mình phải ko? Dù sao mạng sống vẫn là quan trọng hơn cả, lòng tự trọng gì đó có kéo dài được tuổi thọ đâu cơ chứ.

Nghĩ là làm, Lâm Ý Nhiên đột nhiên cúi gập người 90 độ, thái độ vô cùng thành khẩn mà ăn năn hối lỗi.

"Rất xin lỗi Tần tổng, xin lỗi cô Triệu, là tôi lòng dạ tiểu nhân, không biết lượng sức mình mà đem lòng ganh ghét đố kỵ với cô Triệu đây. Cô Triệu là người xinh đẹp thuần lương, hi vọng có thể mở lượng hải hà mà tha thứ cho những việc làm trước kia của tôi được ko?"

Để bổ sung cho câu nói của mình thêm phần thuyết phục, Lâm Ý Nhiên còn dùng tay vỗ vào đầu mình ba cái đến hoa cả mắt, nước mắt lã chã: "Thời gian trước đây là não tôi bị úng nước, tôi đã biết lỗi rồi, từ đây về sau tuyệt nhiên sẽ không bao giờ gây chuyện nữa."

Hành động của Lâm Ý Nhiên khiến nhiều người sửng sốt, Trình Tranh và Phan Lộ Lộ không nhịn được đẩy hai người vệ sĩ ra muốn kéo cô về. Chuyện cũ đã qua, hai người đó cũng ko bị tổn hại cái gì, còn Lâm Ý Nhiên thì bị cư dân mạng chửi mắng nặng nề, thậm chí còn bị phong sát ở Minh Thành, vậy mà hai người đó vẫn chưa hả dạ hay sao?

Thấy tình thế xôn xao bên kia, Lâm Ý Nhiên cắn răng tha thiết nói lại lần nữa, hi vọng nhanh chóng bị đả kích vài câu rồi được ân xá rời đi.

"Chỉ như vậy?". Nhưng gương mặt Tần Cảnh Sâm còn tối sầm hơn lúc nãy.

Ngay khi nhìn thấy thân hình cao lớn của Tần Cảnh Sâm có dấu hiệu muốn di chuyển, giọng nói nhẹ nhàng của Triệu Vy Vân lại vang lên.

"Nếu cô Lâm đã biết hối cải, tôi và anh Cảnh Sâm cũng không muốn truy cứu nữa, kết cục này là do cô tự chuốc lấy, là cái giá phải trả. Tôi chỉ có một yêu cầu, từ nay về sau mong cô Lâm không xuất hiện quấy rầy tôi và anh Cảnh Sâm nữa, để cuộc sống hai chúng tôi yên ổn, không biết cô Lâm có làm được ko?"

Yêu cầu này khác gì muốn đuổi Lâm Ý Nhiên khỏi Minh Thành mãi mãi, đời này đừng hòng xuất hiện ở đây nữa?

Phan Lộ Lộ sững người, máu nóng bốc lên đầu: "Nói như vậy có khác gì muốn đuổi cùng giết tận, đã phong sát không cho em ấy hành nghề nữa, bây giờ lại còn ko cho người ra tiếp tục kiếm ăn ở Minh Thành, Triệu Vy Vân, tôi không ngờ cô có thể nhẫn tâm đến như vậy đó."

"Ai da, tất nhiên rồi, tôi hiểu mà, cô Triệu cứ yên chí nhá, chị ấy uống say rồi, căn bản ko biết mình đang nói gì đâu, tôi đi ngay đây, đi ngay đây.". Lâm Ý Nhiên vội vàng xoa dịu, lòng thầm nghĩ chỉ bị đuổi khỏi Minh Thành vẫn còn tốt chán, tốt hơn nhiều so với kết cục bi thảm của nguyên chủ trong truyện gốc.

Lâm Ý Nhiên càng nghĩ càng thấy vui vẻ, hận ko thể gắn tên lửa sau mông một một phát bay đi luôn.

"Đứng lại đó.". Cái người âm hồn bất tán này dường như vẫn ko muốn buông tha.

Lâm Ý Nhiên quẹt mũi, không tình nguyện quay lại, cười như mếu: "Tần tổng còn gì phân phó ko ạ, cô Triệu đây đã kêu tôi đi rồi!"

Tần Cảnh Sâm ko nói gì, Hàn Duệ đương nhiên hiểu ý, đi đến gần Lâm Ý Nhiên giữ người.

Lúc này, ánh mắt sắc bén của Tần Cảnh Sâm mới quét qua Triệu Vy Vân đang đứng bên canh, nu cười giễu cơt treo trên khóe môi.

"Cô Triệu từ khi nào trở thành đại diện phát ngôn cho tôi rồi?". Giọng

nói không chút tình cảm.

"Em…em nghĩ…muốn giúp anh…giải quyết…". Triệu Vy Vân nhìn biểu tình lạnh lẽo của Tần Cảnh Sâm, gương mặt trắng bệch bạc, lắp bắp nói.

"Cô Triệu nghĩ quá nhiều rồi, cô cứ an phận làm minh tinh của cô, chuyện của Tần mỗ không đến lượt cô xen vào."

"Thời gian qua tôi đã cho cô Triệu đầy đủ mặt mũi, đừng vì thế mà ko biết thân biết phận."

"Người của tôi mà cô cũng dám đuổi à?".

Tần Cảnh Sâm từng câu cứ thế lạnh lùng ném xuống, không chút lưu tình.

Triệu Vy Vân sợ đến ngã ngồi trên mặt đất, phải nhờ đến trợ lý Địch Thanh đỡ lấy mới gượng lại được, vành mắt đỏ quạch, nước mắt lưng tròng, hai cánh tay run rẩy giơ ra bám lấy ống tay áo vest của hắn.

"Anh Cảnh Sâm...em...em.". Nức nở mãi mà ko thể nói thành câu.

Tần Cảnh Sâm ko hề đếm xỉa gì đến bộ dáng thảm hại của Triệu Vy Vân, bình tĩnh rút tay lại, ung dung cởi cáo vest ra, đưa cho một vệ sĩ đứng gần đó, nhàn nhạt nói: "Vứt đi."

"Tôi ko thích mặc đồ dã bị người khác làm dơ.". Một câu nói cuối cùng này triệt để cắt đứt toàn bộ tơ tưởng của mọi người ở đây.

Không phải nói cô ta là bạn gái Tần tổng, được ngài ấy nhất mực cưng chiều ư?

Sao hôm nay bị vứt bỏ thảm hại như thế này, còn ko bằng cái giày rách bên đường kia.

Cảnh tượng tiếp theo càng làm cho mọi người như muốn rửa mắt.

Tần Cảnh Sâm không thèm liếc Triệu Vy Vân lấy một cái, mạnh mẽ đi đến chỗ Lâm Ý Nhiên, nửa ôm nửa kéo đưa cô lên chiếc Maybach đen bóng đã đứng chờ từ lúc nào.

Đây rốt cục là tình huống gì đây? Chẳng lẽ từ trước giờ bọn họ đều nhầm lẫn hết rồi sao.

Ai đó có thể nói cho bọn họ biết đi?

Chương 43

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi đám người của Tần Cảnh Sâm như lang như hổ nghênh ngang rời đi, Trình Tranh lúc này mới vội vàng tỉnh táo trở lại đuổi theo, nhưng Phan Lộ Lộ lại sống chết không chịu buông tay.

"Cậu bình tĩnh lại đi."

"Ý Nhiên bị người ta đưa đi rồi, tôi phải đi tìm cô ấy.". Trình Tranh lo lắng giãy dụa, mà 3 người Tống Triết, La Hầu và Chuột cũng ko chịu yên tĩnh bên cạnh.

"Cậu biết người ta là ai ko? Cậu ko làm gì được đâu!". Phan Lộ Lộ hét lên.

"Vậy thì chị nói tôi phải như thế nào đây? Trơ mắt nhìn cô ấy bị mang đi?". Trình Tranh gầm lên..

"Nghe tôi nói, hai người đó trước đây có quan hệ, cho nên Ý Nhiên chắc chắn sẽ ko sao đâu.".

Lời nói của Phan Lộ Lộ đương nhiên thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

Triệu Vy Vân ko chịu được ánh nhìn soi mói của người khác, liêu xiêu nghiêng ngả leo lên xe mất hút.

"Cô nói là Lâm Ý Nhiên trước đây từng quen biết Tần tổng à?". Cả đạo diễn và nhà sản xuất cũng sán lại gần hỏi thăm.

Phan Lộ Lộ phát hiện mình lại để lộ chuyện riêng tư của Lâm Ý Nhiên, khó xử vặn tay không dám trả lời.

Trình Tranh thì không quan tâm lắm chuyện trước đây của cô, điều quan trọng bây giờ là phải tìm được Lâm Ý Nhiên về.

"Chị có biết bọn họ sẽ đi đâu ko?"

"Tần Cảnh Sâm có bất động sản khắp Minh Thành, cái này quả thật tôi chịu thua.". Phan Lộ Lộ lúc này cũng rầu rỹ ko kém.

"Thế này đi, nếu các cậu bận thì cứ trở về Vân Nhai trước, có thông tin gì tôi sẽ liên hệ ngay.". Phan Lộ Lộ trấn an, dù sao chị ta cũng đã có số liên hệ mới của Lâm Ý Nhiên.

Trình Tranh nãy giờ vẫn điên cuồng gọi vào số điện thoại của Lâm Ý Nhiên nhưng ko có ai bắt máy, lúc này cũng chỉ có thể nhận mệnh, dù gì bên Vân Nhai vẫn còn vài phân đoạn cần đến bọn họ.

"Tống Triết, anh đưa bọn họ trở về trước, em ở lại đây thêm một ngày xem sao rồi sẽ tập hợp với mọi người sau.". Trình Tranh phân phó.

Tống Triết biết tính Trình Tranh xưa nay đã quyết ý là không thể thay đổi, cũng vỗ vai trấn an anh một cái rồi kéo mấy thùng trang thiết bị lên xe tải trở về Vân Nhai.

Còn Trình Tranh ở lại Minh Thành, theo chân Phan Lộ Lộ đi kiếm một khách san ở tam.

Mọi người rã đám, nhóm người bên ê kíp cùng Ôn tổng dù rất tò mò những cũng ko có ai quá đáng đến mức đi lên hỏi thẳng, cũng đành mỗi người mỗi ngả, chờ sau này tìm hiểu sau.

Lâm Ý Nhiên không phòng bị để Tần Cảnh Sâm ôm mình lên xe khô, bây giờ có chút hối hận, lúc đó sao lại còn quay lại làm gì, không chạy luôn đi.

Len lén nhìn sang người đàn ông âm trầm ngồi bên cạnh, cô quả thực không nghĩ đến sự tình lại chuyển biến như thế này.

Như vậy thì có ảnh hưởng thì đến số mệnh nữ phụ như cô đây hay ko?

"Tần tổng, ngài như vậy có vẻ không được...". Lâm Ý Nhiên dè dặt mở lời.

"Tốt nhất lúc này em nên im lặng, nếu không tôi không biết là mình sẽ trừng phạt em đến mức nào đâu.". Tần Cảnh Sâm âm u liếc mắt qua.

Nghe Tần Cảnh Sâm đe dọa, Lâm Ý Nhiên giật thót một cái, quy quy củ củ ngồi thẳng lưng, không dám nói thêm lời nào nữa.

Điện thoại rơi bên cạnh đang rung lên bần bật, Lâm Ý Nhiên cũng không dám mở miệng nghe máy, ngón tay lén lút nhón qua muốn tắt, lại bị một bàn tay to phủ lên.

"Hửm? Trình Tranh? Là người đàn ông kia à?". Tần Cảnh Sâm một tay nắm chặt bàn tay của Lâm Ý Nhiên, tay còn lại cầm điện thoại lên nhìn

Lâm Ý Nhiên cứng ngắc, ko biết trả lời như thế nào thì có thể làm vui lòng vị đại sát thần này, cuối cùng chỉ có thể nở nụ cười miễn cưỡng.

Tần Cảnh Sâm hừ lạnh một tiếng rồi quăng điện thoại của cô sang một bên.

Chiếc Maybach dừng lại tại căn biệt thự trên núi của Tần Cảnh Sâm.

Nhìn tòa nhà nguy nga trước mắt, Lâm Ý Nhiên chỉ cảm thấy nó như một con quái thú đang mở miệng muốn nuốt chửng lấy cô.

Cô sợ hãi, bám lấy cửa xe, cười như mếu muốn thương lượng lại một chút: "Tần tổng à, ngài xem, chúng ta trai đơn gái chiếc, để tôi đến nhà riêng của ngài thì ko hay lắm, tôi cũng ko muốn làm cô

Triệu hiểu lầm..."

Cơn giận chưa kịp nguôi, lúc này nghe Lâm Ý Nhiên nhắc đến tên người kia, lại bừng bừng trở lại.

Cánh tay cứng như sắt thép không chút nể nang lôi cả người Lâm Ý Nhiên ra ngoài, thô bạo kéo cô một đường băng qua khoảng sân rộng lớn đi thẳng lên tầng hai của biệt thự.

"Tần Cảnh Sâm...buông ra...anh kéo tôi đau quá.". Lâm Ý Nhiên không nhịn được kêu ầm lên.

Âm thanh của Lâm Ý Nhiên vang vọng khắp biệt thự, nhưng tuyệt nhiên ko đánh động được bất kỳ người làm trong nhà, bọn họ lẳng làm việc của mình, tựa như không nghe thấy tiếng cô.

Cả người Lâm Ý Nhiên bị ném lên một chiếc giường lớn, cô chưa kịp nhận ra hoàn cảnh của mình, đã bị một bóng dáng cao lớn nằm đè lên.

Gương mặt của Tần Cảnh Sâm phóng đại trước mặt, đôi môi vồ vập cắn xé bừa bãi trên gương mặt Lâm Ý Nhiên.

"Dừng lại...đau quá...anh dừng lại đi!!!". Lâm Ý Nhiên giãy dụa kịch liệt.

Tần Cảnh Sâm đang trong cơn điên cuồng, không hề thương tiếc người dưới thân, răng nanh căn xuống bờ môi dưới của Lâm Ý Nhiên đến bật máu, nếm vị rỉ sắt nồng đậm trong khoang miệng, lại mút mạnh một cái, lúc này hắn với khản đặc giọng mà lên tiếng.

"Nói, nói hết cho tôi, em đến tột cùng là đã làm cái gì?".

"Tôi không biết anh đang nói cái gì hết.". Lâm Ý Nhiên bụm miệng

sưng đỏ.

"Tốc độ của em tốt thật đấy, bán tôi cũng rất nhanh mà chạy trốn càng không phải nói.". Hắn cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi mà nói.

" "

"Em...thực sự có thể nhẫn tâm đẩy tôi cho người phụ nữ khác sao?". Tần Cảnh Sâm ghì chặt cả cơ thể Lâm Ý Nhiên, môi mỏng tỉ tê bên vành tai cô, trong giọng nói ẩn chứa mấy phần ấm ức tuyệt vọng.

"Tôi cũng ko phải người như thế, nếu anh không phải Tần Cảnh Sâm, ít ra tôi cũng còn muốn suy nghĩ một chút...". Lâm Ý Nhiên vùi đầu vào chăn, nhỏ giọng than.

"Tôi là Tần Cảnh Sâm thì đã làm sao? Tôi không xứng với em hay là đối với em không tốt? Hả!". Tần Cảnh Sâm rít lên.

"Chỉ cần anh là Tần Cảnh Sâm, thì tôi nhất định là không thể xứng với anh, là tôi không thể, được chưa?". Lâm Ý Nhiên lật tấm chăn ra, cũng gào mồm lên.

Tần Cảnh Sâm sửng sốt một giây: "Vì sao chứ?"

"Vì anh là Tần Cảnh Sâm, người đã định sẵn là sẽ kết đôi cùng Triệu Vy Vân rồi. Tôi không có cách nào...không thể...".

"Ai nói với em, người phụ nữ của tôi, tôi muốn người thế nào chẳng lẽ tôi không biết sao?". Tần Cảnh Sâm tức quá hóa cười.

"Tôi biết điều đó, tôi biết anh sẽ yêu Triệu Vy Vân, vì cô ta mà thanh trừng cả giới showbiz của Minh Thành, mà tôi cũng bị anh phong sát...". Vì suy nghĩ mình đã thực hiện xong cốt truyện, Lâm Ý Nhiên cũng không giấu diếm, trực tiếp nói thẳng.

"Nếu đã biết rồi, tôi còn dám dây dưa gì với anh nữa đây, chi bằng giúp hai người đến với nhau sớm hơn một chút, còn tôi cũng nhanh chóng rút lui, sống an ổn qua ngày..."

""

"Anh nói đi, như vậy có tốt hơn ko, chẳng lẽ còn phải mặt dày phá đám để anh cho người đến hủy dung, đuổi cùng giết tận sao?". Lâm Ý Nhiên nghĩ về số phân của nguyên chủ, lai cảm thấy ấm ức thay.

"Tôi ko..."

"Anh có, anh sẽ như thế, tôi chỉ muốn giữ lấy mạng nhỏ này thôi, chẳng lẽ đó là sai sao, cũng chính anh trước đây tìm đến tôi không phải là muốn tôi diễn trò cùng anh để thu phục Triệu Vy Vân sao?". Lâm Ý Nhiên càng nói càng thấy khó chịu.

Có chuyện đó sao? Hắn có tìm Lâm Ý Nhiên để diễn trò tán tỉnh Triệu Vy Vân sao? Hắn thế mà lại ko biết đấy.

"Bây giờ Triệu Vy Vân đã một lòng một dạ với anh, tôi cũng chịu lệnh phong sát rồi, anh cứ nhất định phải lôi tôi ra làm bình phong để tiếp tục trêu chọc Triệu Vy Vân ư? Anh thật sự khiến tôi sống không bằng chết, mà chết rồi cũng ko có chỗ chôn thây phải ko?"

"Ai dám đụng đến em? Tôi giết hắn!". Tần Cảnh Sâm ôm rịt lấy Lâm Ý Nhiên đang nức nở, giọng lạnh như hầm băng.

"Là anh, chính là anh, anh có dám đi tự sát ko?". Lâm Ý Nhiên giãy ra, tức giận lớn tiếng.

" ..."

Tần Cảnh Sâm càng nghe càng cảm thấy Lâm Ý Nhiên điên rồi, nói nhăng nói cuội, hắn yêu thương cô còn ko hết, sao có thể muốn hại cô sống ko bằng chết, chết rồi cũng ko có chỗ chôn thây.

"Tôi sẽ không...". Tần Cảnh Sâm nhẹ nhàng vuốt tóc cô, lưu luyến không buông.

"Anh sẽ, sẽ làm như thế, không phải bây giờ anh đã phong sát tôi rồi sao? Cho nên sau này, anh chắc chắn sẽ vì Triệu Vy Vân mà muốn hại tôi thê thảm, cho nên anh làm ơn tha cho tôi đi, vui vẻ mà chạy đến với cô Triệu kia, cho tôi một con đường sống được ko?". Lâm Ý Nhiên hít hít cái mũi đỏ ửng.

"Tôi không có phong sát em..."

Hắn nghe đến hai từ phong sát này lại thấy khó hiểu. Sao cô cứ luôn miệng đổ oan cho hắn vậy chứ? Hắn đã làm gì đâu?

Khoan đã, phong sát Lâm Ý Nhiên sao?

Tần Cảnh Sâm nhớ lại khoảng thời gian vừa qua. Lúc đó hắn tức giận, nên trực tiếp từ bệnh viện trở về dinh thự Tần gia một thời gian, không muốn quan tâm cô, mục đích để cô ăn khổ một chút mà nhớ kỹ, cho nên cũng vì vậy mà ko cho người dập hot search trên mạng, bản thân hắn cũng muốn lợi dụng Triệu Vy Vân một chút để xem thái độ của cô. Nhưng mà...

Sau đó, cô biến mất.

Sau đó nữa, dự án "Bông tuyết màu đỏ" thông báo thay diễn viên.

Sau đó nữa nữa, công ty quản lý của cô tuyên bố chấm dứt hợp đồng.

Đây còn ko phải là bị phong sát hay sao!!!

Thế mà bây giờ hắn mới nhận ra chuyện này.

Nhớ lại những lời trước kia, cô nói hắn nếu có chuyện gì xảy ra, hắn có thể hay không có thể tha thứ cho cô một đường sống, cùng lắm là phong sát thôi có được ko?

Hắn lúc đó đã nói thế nào à, hắn khinh thường việc phong sát ai đó, chuyện tình cảm có hợp có tan, hắn không phải kẻ nhỏ nhen đến mức chia tay còn phong sát bạn gái cũ.

Nhưng đến cuối cùng, Lâm Ý Nhiên vẫn bị phong sát.

Bởi vì hắn.

Tần Cảnh Sâm cảm thấy tức giận đến nghẹt thở, Lâm Ý Nhiên bị phong sát, còn bị cư dân mạng mắng đến thảm, công ty quản lý thì chấm dứt hợp đồng, còn có thể ngụp lặn trong giới showbiz ở Minh Thành được hay sao?

Mà hắn lúc đó lại bàng quang đứng nhìn.

"Thật sự, tôi chưa bao giờ ra lệnh phong sát em...". Tần Cảnh Sâm đàu xót ngã trên người Lâm Ý Nhiên.

"Nhưng tôi chính là bị phong sát, vì anh, vì Triệu Vy Vân, cho nên bây giờ hãy để tôi sống một cuộc đời thoải mái của riêng mình ko?"

"Để em sống một cuộc đời thoải mái tức là em sẽ không chứa chấp tôi trong đó, phải ko?"

""

"Em không thể chấp nhận tôi, nhưng tên kia thì được!". Tần Cảnh Sâm ngắng đầu, đôi mắt đen sẫm lại như có sóng ngầm đang chuyển động trong đó.

"Không có, tôi và Trình Tranh chỉ là bạn, là đồng nghiệp...". Lâm Ý

Nhiên ý thức được phần đen tối trong Tần Cảnh Sâm có dấu hiệu ngóc đầu dậy, vội vàng giải thích.

"Gọi tên cũng thân mật như vậy!". Tần Cảnh Sâm cười tà.

" "

"Em còn chưa bao giờ gọi tôi như thế, vậy mà dám nói là không có gì, em lừa tôi.". Hắn gầm lên.

"Buông tay ra, anh lại nổi điên gì nữa vậy?". Lâm Ý Nhiên sợ hãi giãy dụa.

"Buông à, ko cần biết em nghĩ cái gì, tôi đã xác định là em, đừng hòng nghĩ đến chuyện tôi sẽ buông tay!"

"Tôi ko phải, anh lầm rồi..."

"Tôi rất chắc chắn, là em, Lâm Ý Nhiên".

"Anh phải nghĩ đến Triệu Vy Vân...còn cô ta...".

"Hửm? Cô ta không liên quan đến tôi."

Nói xong thì gương mặt như tượng tạc của Tần Cảnh Sâm cũng vùi sâu xuống hõm cổ của Lâm Ý Nhiên.

Hắn điên cuồng mút lên da thịt của cô, tạo thành những dấu đỏ hồng, miệng nỉ non: "Em là của tôi...ở bên cạnh tôi...đừng nghĩ có thể trốn..."

Bàn tay to ngăn hai bên mạn sườn đã bò lên vòng eo nhỏ, vạt áo bị kéo lên gần cổ, hơi lạnh theo ngón tay thon dài thấm lên bầu ngực.

Lâm Ý Nhiên sợ hãi giãy dụa: "Đừng mà...dừng lại đi!!!"

"Gọi tên tôi...Nhiên Nhiên...gọi tên tôi đi!!!". Tần Cảnh Sâm như say

như mê.

"Tần...Tần Cảnh Sâm, dừng lại đi!!!"

"Đúng rồi, gọi tên tôi đi...". Người đàn ông trần trọc ở một bên ngực của cô thủ thỉ.

Đầu lưỡi ấm nóng của hắn quét qua hạt đậu đỏ khiến nó rùng mình vềnh cao. Tiếng chùn chụt vang lên khắp căn phòng.

Không thỏa mãn với hiện tại, Tần Cảnh Sâm quyết định giật mạnh áo sơ mi trên người Lâm Ý Nhiên xuống, những chiếc nút áo văng lả tả xuống thảm, bàn tay to di động xuống dưới chiếc rốn nhỏ, xoa xoa vài cái rồi trực tiếp chui vào trong chiếc quần dài.

"Anh đừng...đừng làm bậy!!!" Lâm Ý Nhiên gào lên.

Những ngón tay của Tần Cảnh Sâm vẫn không dừng lại, tiếp tục chen lấn vuốt ve hai phần đùi ngọc mịn màng của cô.

Cho đến khi đầu ngón tay sượt qua phần xương nhô cao chỗ quần lót, rốt cục Lâm Ý Nhiên cũng rơi nước mắt.

"Tần Cảnh Sâm...không được!"

Ngón tay dừng lại trên mặt vải mỏng của quần lót nhưng không rời đi.

Tần Cảnh Sâm hơi thở nóng bỏng vì tình dục thở hổn hển bên tai Lâm Ý Nhiên, giọng đứt quãng: "Đừng khóc, anh không làm gì đâu, chỉ ôm em, như thế này thôi."

Lâm Ý Nhiên nức nở, gương mặt vùi hẳn vào tấm chăn mỏng, không có khả năng chống cự người đàn ông cao lớn thân dài đang căng mình chịu đựng cỗ dục vọng bốc lên từ dưới thân.

Một đêm bị người ôm cứng, thê thảm ko chịu được.

Chương 44

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tần Cảnh Sâm giam cầm Lâm Ý Nhiên trong lồng ngực cả một đêm.

Những lời nói mơ hồ của Lâm Ý Nhiên quanh quần trong đầu, cuối cùng biến thành một cơn ác mộng.

Trong mơ, hắn thấy bản thân mình vậy mà lại ôm ấp tình tứ cùng với Triệu Vy Vân thật. Cô ta như chim nhỏ nép vào lòng hắn, khóc nức nở như đã chịu nhiều ấm ức, mà người phụ nữ thê thảm nằm trên đất, bị vệ sỹ hai bên chấn giữ, đầu tóc rũ rượi, lại là Lâm Ý Nhiên.

Lâm Ý Nhiên cay đắng nhìn hắn, trong đôi mắt hiện lên một tầng đau thương. Mà hắn lạnh nhạt ngồi đó, vừa vuốt ve an ủi Triệu Vy Vân trong lòng, vừa không chút lưu tình nhìn một đám phụ nữ hung dữ ra tay đánh đập hủy dung nhan của cô.

Cô, bị hắn vứt ra đường như một phế phẩm.

Còn Triệu Vy Vân lại được hắn cưng như trứng hứng như hoa trong lòng bàn tay, vì cô ta mà hắn còn bằng lòng ra mặt chỉnh đốn cả giới showbiz của Minh Thành, thậm chí không tiếc xuất nhiều tài lực trải thảm đỏ cho cô ta bước lên đỉnh cao nhất trong sự nghiệp minh tinh.

Triệu Vy Vân sống như bà hoàng trong cung điện hắn xây đắp, vui vẻ hạnh phúc trong vòng tay bảo hộ của hắn, hưởng thụ mọi đặc ân và ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Còn Lâm Ý Nhiên thì bộ dáng thảm hại lang thang đầu đường xó chợ, không bao giờ có thể đặt chân về Minh Thành.

Dường như điều này còn chưa làm hắn và Triệu Vy Vân hả dạ, cuối cùng vì một tiếng than thở bâng quơ của Triệu Vy Vân, hắn lại vung

tiền, ném đá giấu tay, để Lâm Ý Nhiên một lần nữa rơi vào tay một đám côn đồ, bị hãm hiếp đến gần chết, cuối cùng không chịu nổi mà gieo mình xuống đập nước.

Thân hình Lâm Ý Nhiên lung lay trên cao trước khi rơi xuống, đôi mắt đã mất đi ánh sáng, ảm đảm nhìn hắn khiến Tần Cảnh Sâm giật mình tỉnh dậy.

Tại sao hắn có thể mơ một giấc mơ khốn nạn như vậy chứ?

Giấc mơ khốn nạn, mà trong đó hắn cũng càng thêm khốn nạn.

Hắn ko thể tưởng tượng nổi hắn lại có thể đê tiện, nhẫn tâm tàn bạo với một người phụ nữ như thế. Chỉ vì để lấy lòng một ả đàn bà khác!

Huống chi đó lại là Lâm Ý Nhiên.

Tần Cảnh Sâm run rẩy vuốt sườn mặt đang ngủ yên của cô, trống ngực đập bình bịch.

Hắn ko dám ngủ tiếp, cả một đêm ngồi nhìn người con gái trong lòng, mọi thứ trước đây từng chút một hiện lên trong đầu.

Hắn phải công nhận một điều, đúng là lúc trước hắn từng có chú ý đến Triệu Vy Vân.

Không hiểu lí do vì sao, mỗi khi cô ta xuất hiện, cả thân hình đều tỏa sáng, ánh sáng ấy lấn át tất cả những người xung quanh, như muốn thu hút cái nhìn của hắn, bắt buộc hắn phải chú ý đến cô ta.

Thời gian đầu, Tần Cảnh Sâm quả thật không tránh được bị thứ ánh sáng ấy hấp dẫn.

Nhưng đó chỉ là do hắn tò mò, hắn muốn biết vì sao người phụ nữ ấy lại phát ra hào quang lấp lánh trong mắt hắn.

Từ khi Lâm Ý Nhiên xuất hiện, Lâm Ý Nhiên làm trò, Lâm Ý Nhiên

giả vờ giả vịt trước mặt hắn, thế mà hắn lại ko còn nhìn thấy ánh sáng ấy trên người Triệu Vy Vân nữa.

Ánh sáng ấy, cứ thế từ từ lụi tàn, cuối cùng là tắt ngúm.

Mà khi không còn được thứ hào quang lộng lẫy bao bọc, Triệu Vy Vân trở nên vô cùng tầm thường. Chỉ còn lại một bộ da tốt bên ngoài và tâm hồn đơn điệu đi cùng sự lương thiện dối trá.

Còn ko đẹp và sinh động như Lâm Ý Nhiên của hắn.

Đột nhiên Tần Cảnh Sâm rùng mình, nếu Lâm Ý Nhiên ko xuất hiện, có phải kết cục hắn sẽ sa vào ánh hào quang giả tạo ấy của Triệu Vy Vân hay ko? Có phải hắn cũng sẽ giống như trong giấc mơ, mắt mờ mù quáng vì một ả đàn bà thổi gió bên tai mà ra tay tàn độc hành hạ người khác?

Tần Cảnh Sâm nắm chặt bàn tay của Lâm Ý Nhiên, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, may mắn hắn đã gặp được cô, không sớm ko muộn, rất đúng lúc, để hắn có thể động lòng trước cô mà dứt mình ra khỏi thứ ánh sáng độc hại đó.

Hắn nhất định sẽ ko để mình trở thành người trong giấc mơ kia.

Cũng không để cho Lâm Ý Nhiên của hắn chịu hành hạ đau khổ đến mức gieo mình tự sát như thế.

Cảm giác bị đè chặt ập đến khiến Lâm Ý Nhiên cảm thấy khó chịu mở mắt.

Toàn bộ gương mặt của Tần Cảnh Sâm đều thu vào trong mắt.

Hắn dường như một đêm ko ngủ, cứ thế nhìn chằm chằm vào cô, dưới mắt đã có một mảng xanh nhạt.

"Tỉnh rồi à? Ngủ ngon ko?". Tần Cảnh Sâm vô cùng dịu dàng

"Anh cứ thử bị người ta kiềm chặt trên giường một đêm thì biết có ngủ ngon hay ko?". Lâm Ý Nhiên bị phá rối giấc ngủ, khó chịu làu bàu.

"Vậy em ngủ tiếp đi."

"Không cần đâu, bây giờ tôi chỉ muốn trở về với đội của mình.". Lâm Ý Nhiên trở mình ngồi dậy.

"Là cái đám người Trình Tranh kia?". Tần Cảnh Sâm nheo mắt.

"Hôm qua tôi đã nói rất rõ ràng với anh rồi, anh còn muốn sao nữa đây?". Lâm Ý Nhiên khổ không kể hết, thở hổn hển chỉ thẳng Tần Cảnh Sâm.

"Em không cần đi, ở lại Minh Thành đi, tôi sẽ chống lưng cho em, có tôi rồi thì lệnh phong sát kia cũng không còn hiệu lực, tôi sẽ đưa em trở lại giới showbiz, tài nguyên cũng đưa cho em hết..."

"Ngừng...tôi bây giờ đã ko cần, cũng ko mặn mà với những thứ đó, tôi cảm thấy hài lòng với công việc và cuộc sống hiện tại.". Lâm Ý Nhiên day mi tâm.

"Công việc diễn viên đóng thế nguy hiểm lại ko được coi trọng đó có gì mà hài lòng.". Chỉ cần một buổi tối, tất cả thông tin của Lâm Ý Nhiên trong hơn 2 tháng qua đã được gửi qua email cho Tần Cảnh Sâm.

"Đối với tôi rất phù hợp, tôi cũng cảm thấy vui vẻ." Lâm Ý Nhiên kiên định nhìn thẳng Tần Cảnh Sâm khi nói ra câu này.

"Thôi được rồi, em thích thì cứ làm đi, nhưng em phải trở về bên cạnh tôi, chúng ta khôi phục mối quan hệ như trước. Tôi là bạn trai của em, em là bạn gái của tôi, không được lén lút trốn đi nữa.". Tần Cảnh Sâm nhường 1 bước.

"Chúng ta thực sự...không có được đâu!!!". Lâm Ý Nhiên rầu rỹ.

"Tôi nói được là được, em chỉ cần ở bên cạnh tôi, dù trời có sập xuống tôi cũng đỡ cho em.".

"...". Không đến mức trời sập đâu, chỉ là cái cốt truyện quả quái này có muốn tha cho cô hay ko thôi.

Thấy Lâm Ý Nhiên ko nói gì, Tần Cảnh Sâm khẽ cười, ngón tay xoa xoa đầu vai của cô, đôi môi ghé sát gò má thổi khí hòng dụ dỗ: "Cho em đi với đám người kia cũng được, nhưng em phải làm cho tôi một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Tự mình kêu Trình Tranh đến đây, trước mặt hắn thừa nhận mối quan hệ của hai chúng ta, như vậy tôi sẽ đồng ý cho em tiếp tục công việc kia.". Tần Cảnh Sâm tính toán nói.

"Tôi đã nói là hai chúng tôi ko có cái gì cả!"

"Nếu ko có gì thì càng tốt, coi như là em giới thiệu bạn trai với bọn họ thôi."

"Tôi chưa đồng ý...cái kia..."

"Hửm? Em chưa đồng ý cái gì? Nói tôi nghe xem nào!". Tần Cảnh Sâm tà ác day day hàm răng ở bên một vành tai Lâm Ý Nhiên, cảm tưởng chỉ cần cô phản bác một tiếc sẽ bị hắn cắn đứt.

"Không...không có gì!". Lâm Ý Nhiên vẫn là tham sống sợ chết mà quy phục cường hào ác bá.

Dùng xong bữa sáng cũng đã đến gần trưa, Tần Cảnh Sâm có việc phải đến công ty một chuyến, hắn để Lâm Ý Nhiên ở trong biệt thự

cùng một đám người vệ sĩ.

Lâm Ý Nhiên nhìn quanh một vòng rồi đóng kín cửa, mở miệng gọi.

[Hệ thống ơi, có chuyện ko ổn rồi.]

Không gian im lìm.

[Hệ thống chết tiệt kia.].

Gọi lần nữa.

[Cháy nhà rồi, động đất rồi, giết người cứu mạng đi!!!].

[Đây đây, cháy ở đâu, ai cứu mạng???]. Cuối cùng cũng lên tiếng rồi.

[Ngươi trốn cũng kỹ ghê đó.]. Lâm Ý Nhiên cười nhạt.

[Ký chủ phải thông cảm cho tôi, tôi đang bận làm báo cáo mấy hôm nay. Có chuyện gì thế?]. Hệ thống cười hềnh hệch.

[Ta đã hoàn thành các tình tiết xảy ra với nữ phụ rồi, thế nhưng tại sao nam chính vẫn dính lấy ta thế? Ngươi kiểm tra một chút đi!] Lâm Ý Nhiên lo lắng.

[Ô, thế thì có điểm kỳ lạ nhỉ? Theo như tôi thấy thì đến thời điểm này đã thông báo hoàn thành các tình tiết của vai nữ phụ này rồi.]

[Ta đã thay nguyên chủ hoàn thành vai diễn, sự kiện kia cũng đã xảy ra theo như cốt truyện, nhưng dường như tình cảm của nam nữ chính vẫn có vẻ bất ổn. Thế thì có bị tính là trách nhiệm của tôi ko?] Lâm Ý Nhiên lo lắng hỏi

[Để tôi xem lại cái đã, bởi vì ký chủ chỉ là một nhân vật thay thế để trình diễn cho xong vai nữ phụ này thay cho người tiền nhiệm bỏ của chạy lấy người giữa chừng. Cấp trên cũng ko yêu cầu quá cao

đối với phần thể hiện của kí chủ, mấy ngày nay tôi đã làm xong báo cáo về nhiệm vụ của ký chủ cho cấp trên rồi, nhưng vẫn còn trong giai đoạn xét duyệt, chưa được đóng dấu mộc xác nhận.] Hệ thống cũng mơ mơ hồ hồ.

[Thế thì bây giờ ta phải làm sao đây? Ta không muốn diễn tiếp đâu. Mà có vẻ như Tần Cảnh Sâm cũng ngửi được mùi gì đó rồi. Hắn khác hẳn trước đây...]. Lâm Ý Nhiên giãy nảy.

[Chờ tôi về tổng bộ xin lệnh mới được. Hiện tại ký chủ cứ chịu khó ở bên cạnh nam chính quan sát hai người kia tình hình như thế nào.]. Hệ thống cố gắng trấn an.

[Không ổn đâu, ta không thể tiếp tục diễn tiếp đâu, sự kiện trước đã xé mặt nhau ra rồi, còn diễn được cái rắm.]. Lâm Ý Nhiên tức giận không đồng ý.

[Nếu đã xé mặt nhau ra rồi thì ký hủ cũng ko cần diễn, cứ thế nào hay thế ấy đi, có khi lại hay, đến lúc đó nam chính lại ngộ ra được điều gì đó.]. Hệ thống qua loa nói.

""

[Cứ vậy nhé, cố gắng giữ mình, tôi về tổng bộ hỏi thăm xem sao, thời gian này tạm thời vắng mặt, có tin tức gì tôi sẽ báo cho kí chủ ngay.].

Sau đó, ngay lập tức biến mất.

Cái hệ thống vô trách nhiệm này. Lâm Ý Nhiên muốn chửi thề.

Những lời hệ thống nói không phải ko có lý, nhưng điều quan trọng trước mắt đây là phải thoát khỏi nơi này.

Như vậy chỉ còn cách giả vờ thuận theo hắn trước đó, sau khi rời đi thì xé bỏ mặt na chưa muộn.

Lâm Ý Nhiên rung đùi ngồi chờ Tần Cảnh Sâm cả một buổi chiều. Nhìn thấy bóng dáng mặc tây trang của hắn bước ra khỏi xe lập tức giật bắn người đứng nghiêm như quân lính canh phòng biên giới.

"Anh...anh về rồi!!!". Lâm Ý Nhiên mấp máy môi.

"Ùa, anh đã về.". Tần Cảnh Sâm ngắng đầu nhìn người con gái đang đứng chờ trước cửa, cảm giác thỏa mãn lan khắp tứ chi.

Nhìn người đàn ông bình thường có thể hét ra lửa giờ đây mỉm cười dịu dàng với mình, Lâm Ý Nhiên da gà da vịt rơi đầy đất, vội vội vàng vàng quảy quả bước vô trong phòng ăn.

"Sau này nếu tôi có về muộn thì cũng đừng chờ, cứ ăn trước đi.". Tần Cảnh Sâm cưng chiều nói.

Lâm Ý Nhiên ậm ừ trong miệng ngồi xuống nhìn một bàn đầy ắp đồ ăn, trong lòng phân vân muốn hỏi mà ko dám.

"Anh...anh từng nói là cho tôi trở về tiếp tục công việc kia, phải không?". Lâm Ý Nhiên cắn môi.

"Anh sẽ ko ép buộc em, nhưng em phải nghe lời anh, không được chạy trốn, còn có việc kia.". Tần Cảnh Sâm tao nhã bóc một con tôm đặt vào chén của Lâm Ý Nhiên.

"Được, anh đưa tôi điện thoại, tôi gọi cho Trình Tranh.". Lâm Ý Nhiên dứt khoát ra quyết đinh.

Tần Cảnh Sâm ngắng đầu nhướng mày nhìn Lâm Ý Nhiên, từ tốn lau những ngón tay cho cả hai người rồi mới cho người mang điện thoại của cô đến.

Vừa cầm điên thoại lên, eo thon đã bị người ôm lấy, cả người Lâm Ý

Nhiên bị nhấc bổng đặt lên đùi Tần Cảnh Sâm. Hắn vùi mặt vào hõm cổ của cô, đôi môi miết một đường dài rồi, chừng như thỏa mãn rồi mới ồm ồm giọng nói: "Ngồi đây gọi điện thoại, tôi muốn nghe."

Lâm Ý Nhiên cứng đơ cả người không dám phản bác, run tay bấm xuống.

"Ý Nhiên, cô đang ở đâu? Cô có ổn không? Tôi rất lo cho cô...". Tiếng chuông vừa đổ 1 tiếng ngay lập tức có người bắt máy, đầu dây bên kia Trình Tranh có vẻ vô cùng lo lắng.

"Nói cho hắn biết, em đang ở bên cạnh anh.". Tần Cảnh Sâm vừa gặm cắn vừa thủ thỉ bên tai Lâm Ý Nhiên.

"Tôi...đang ở chỗ biệt thự bên vành đai Đông Minh Thành...á...cùng với...với Tần Cảnh Sâm.". Lâm Ý Nhiên ko đề phòng đột nhiên bị Tần Cảnh Sâm cắn xuống một cái, cuối cùng phải đầu hàng.

"Em đang ở cùng với Tần tổng phải ko? Chị biết ngay mà!". Tiếng Phan Lộ Lộ vang lên bên cạnh.

"Chị Lộ Lộ, Trình Tranh, hai người...hai người đến đây đón em được ko?". Lâm Ý Nhiên liếc nhìn người bên cạnh rồi hít một hơi nói ra.

"Được, cô cứ ở đấy, tôi sẽ đến ngay." Trình Tranh ko hỏi thêm, vội vàng thu xếp chay đến nơi.

Trong lúc chờ đợi, Lâm Ý Nhiên vội vàng gọi cho Trần Hồng, y như rằng trong điện thoại vang lên tiếng gào thét của chị ấy.

"Cái con bé này, bây giờ mới biết gọi cho chị, em có biết chi lo cho em lắm ko?". Sau đó là một tràng tiếng khóc.

"Không phải bây giờ em đang gọi cho chị đây sao?". Lâm Ý Nhiên gãi đầu.

"Chị xin lỗi, chị ko làm được gì cho em cả, để em chịu khổ rồi.". Trần

Hồng nghẹn ngào.

Lâm Ý Nhiên không lên tiếng liếc mắt nhìn qua Tần Cảnh Sâm đang nhăn mày.

"Tại sao lại có người ác độc nhẫn tâm, em tôi ko làm điều gì quá đáng để bị phong sát cả. Nhìn đi, giờ Triệu Vy Vân phong quang vô hạn biết bao, đi đến đâu có người nịnh nọt đến đó, còn ko phải dựa hơi vào kim chủ đằng sau sao? Tần thị mạnh thì có mạnh đấy nhưng ko có mắt nhìn người, Ý Nhiên của chị, đang lẽ chỉ cần chờ đến cuối năm chiếu phim sẽ có thể vươn lên thành tiểu hoa lưu lượng, thế mà...". Trần Hồng nuốt không trôi cục ức này liền tìm chỗ xả.

Lo lắng những lời của chị ấy có thể gây mất lòng ông chủ lớn, Lâm Ý Nhiên vội vàng cắt ngang nói qua loa vài câu: "Em ổn lắm chị à, rất tốt, hiện tại em cũng đã có việc rồi, công việc này em rất thích, hơn hẳn lúc làm diễn viên trước đây, em báo chị biết đã chị không lo nữa, nói với Lý Nhi em rất nhớ cô bé, đợi em sắp xếp xong xuôi em sẽ gặp hai người nhé."

Nói xong liền cúp máy.

Lâm Ý Nhiên sợ còn đông dài thêm nữa thì thế nào Trần Hồng cũng mang họa.

Nhìn căn biệt thự sáng rực rỡ đang tọa trấn trên đỉnh núi, Phan Lộ Lộ cảm thán đúng là cuộc sống của người giàu có.

Trình Tranh quyết đoán đi thẳng vào trong, dàn vệ sĩ đã nhận được thông báo từ trước, không ai có động thái bước lên ngăn cản.

Phòng khách vô cùng rộng rãi, được trang hoàng toàn những thứ đắt đỏ.

Trên bộ ghế sofa nhập khẩu bằng da thật cỡ đại đang có hai người ngồi chờ sẵn.

Lâm Ý Nhiên gượng gạo vẫy tay chào, mà Tần Cảnh Sâm nhàn nhã ngồi ở bên, một cánh tay ôm rịt lấy bả vai của cô như muốn nhét cô vào trong lòng mình.

Vô cùng tình tứ, tràn ngập dục vọng chiếm hữu.

Trình Tranh không chút để ý, mỉm cười với Lâm Ý Nhiên, lịch sự chào hỏi: "Chào anh, tôi đến đón Lâm Ý Nhiên trở về."

"Em, giới thiệu một chút đi.". Tần Cảnh Sâm thân sĩ quay đầu kề sát đôi môi lên gương mặt Lâm Ý Nhiên khẽ cất tiếng.

"Uhm...đây là Trình Tranh, là đồng nghiệp cũng là bạn của tôi."

" "

"Còn đây là...là Tần Cảnh Sâm...là...á....bạn trai...bạn trai của tôi.". Lâm Ý Nhiên không tình nguyện nói ra hai từ bạn trai.

"Rất cám ơn anh đã chiếu cố cho bạn gái của tôi trong thời gian qua.". Tần Cảnh Sâm lịch sự đứng lên đối diện với tầm mắt của Trình Tranh.

"Lâm Ý Nhiên là bạn của tôi, việc đó là đương nhiên."

Nhìn hai người đàn ông đang gườm gườm nhau, Phan Lộ Lộ tặc lưỡi nhìn qua Lâm Ý Nhiên đang khó xử bên cạnh lắc lắc đầu.

"Vậy tôi có thể trở về Vân Nhai chưa?". Lâm Ý Nhiên khẽ khàng hỏi.

"Được, em thích làm gì thì cứ làm, chờ tôi cho lái xe đưa em đi. Hai vị có muốn đi chung ko?". Tần Cảnh Sâm ra vẻ tốt tính.

"Được được, cám ơn Tần tổng!". Chưa đợi Trình Tranh lên tiếng, Phan Lộ Lộ đã đồng ý. Xe của Trình Tranh đã đưa cho đám Tống Triết lái về Vân Nhai trước, bọn họ có đi cũng chỉ có thể ra bến xe bắt xe bus.

Mà tình hình này nhìn vào Phan Lộ Lộ chắc chắn trăm phần trăm Tần Cảnh Sâm không muốn thả người.

Vậy thì đi cùng nhau là tiện nhất, chị ấy cũng muốn đu theo hóng hớt một phen.

Không muốn chậm trễ, cả nhóm người lục tục lên chiếc limousine đã chờ sẵn ở ngoài sân, một đường xuất phát đến phim trường Vân Nhai.

Trên xe có cả Tần Cảnh Sâm và Hàn Duệ.

Chương 45

Nguồn: EbookTruyen.Net

Theo kịch bản, nhóm của Trình Tranh còn mấy phân cảnh hành động nguy hiểm sẽ được sắp xếp thực hiện trong 3 ngày cuối cùng của đoàn phim.

Nhờ nhóm người Tống Triết đã đến trước để bàn bạc với đạo diễn, cho nên nhóm Lâm Ý Nhiên và Trình Tranh có chậm trễ một chút cũng ko bị mọi người soi mói.

Chỉ là sáng nay, đạo diễn và nhà sản xuất của dự án này lại như vừa được trúng số vậy, ai nấy vui mừng hớn hở, gặp nhóm người Trình Tranh cũng tay bắt mặt mừng hỏi han đủ chuyện như thân quen từ lâu.

Phan Lộ Lộ lấy cớ người quen đến phim trường thăm ban ngay lập tức đánh hơi được sự tình.

Còn không phải có vị đại tôn thần nào đó từ đâu xuất hiện tọa trấn ở đoàn làm phim nhỏ nơi tỉnh lẻ này sao.

"Tần tổng thật là si tình, vì theo đuổi em mà chấp nhận lăn lộn ở đoàn phim nhỏ này.". Phan Lộ Lộ cảm thán bên tai Lâm Ý Nhiên.

Từ khi gặp lại hắn, Lâm Ý Nhiên vô cùng rối rắm, biểu hiện của hắn đối với cô càng ngày càng lộ rõ, bộ dáng chiếm hữu vô cùng mạnh mẽ, còn những hành động thân mật kia nữa, nếu Lâm Ý Nhiên ko phản kháng mãnh liệt thì đã bị ăn sạch sành sanh rồi, đôi mắt hắn nhìn Lâm Ý Nhiên giờ đây tràn ngập hai chữ tình và dục.

Hắn đối với cô như vậy, thế còn Triệu Vy Vân thì sao?

Nữ chính cốt truyện mà hắn lại không cần, cứ ra sức quấn lấy một

vai nữ phụ qua đường như cô?

Rốt cục Lâm Ý Nhiên đã làm sai chuyện gì mà khiến tình tiết cốt truyện bị lệch lạc như vậy?

Tin vui với đoàn phim không chỉ đến có một mà là hai.

Đạo diễn và nhà sản xuất dường như cảm thấy vận may cả đời họ tích góp dường như xài hết trong dự án lần này.

Vừa nhận được tin Tần đại tổng tài người đứng đầu Tần thị danh tiếng số một Minh Thành đến đây thăm ban tiện đường kiểm tra mức độ hợp tác cho những dự án sắp tới, thì giờ đây bên họ nhận được tin vị tiểu minh tinh mới nổi đình nổi đám gần đây Triệu Vy Vân lại đồng ý vào vai khách mời trong bộ phim lần này.

Bạn trai chân trước đến phim trường, chân sau bạn gái đã nhung nhớ rồi.

Đạo diễn và nhà sản xuất nhìn nhau cười đến mức sắp không nhìn thấy được Tổ quốc nữa, vội vàng cho người sắp xếp đi đón Triệu Vy Vân.

Trên xe bảo mẫu, quản lý Địch Lan luôn miệng nhắc nhở: "Em xem, có phải dạo này em bận rộn quá đến mức không hỏi thăm Tần tổng nên ngài ấy mới có bộ dáng tức giận như vừa rồi. Em đó, dù tâm sự nghiệp có cao đến mức nào thì cũng phải biết, nếu đã là người của Tần tổng, tương lai sẽ trở thành phu nhân hào môn thì nên cân bằng giữa hai bên, lần này chị vất vả lắm mới nghe ngóng được mấy ngày nay Tần tổng đi đến phim trường Vân Nhai, em cố gắng dỗ dành ngài ấy, tiểu tiên nữ rơi lệ một chút, đàn ông không phải ko nằm rạp dưới váy sao, nếu được, đừng quá giữ kẽ, phụ nữ phóng túng một chút đàn ông họ mới thích, huống chi Tần tổng anh tuấn mạnh mẽ như thế, làm sao có thể đợi em mãi được chứ. Hiểu ý chị nói ko? Chị đã đặt cho em phòng tổng thống của khách sạn Royal Park đêm nay. Xong việc thì đi thẳng đến đó là được. Chị đã cố gắng giúp em đến mức này, đừng làm chị thất vọng."

Triệu Vy Vân cắn môi rũ mắt, cuối cùng cũng gật đầu: "Em biết rồi a."

"Ngoan, chị đều là vì em.". Địch Lan hài lòng nhìn cô gái trước mặt, mỏ vàng đã sắp tới tay, chị ta không để cho bất kỳ ai đoạt lấy, huống chi chị ta hoàn toàn hài lòng với người dưới trướng mình.

Chị ta biết Triệu Vy Vân là hoàn toàn động lòng với người đàn ông đó. Mỗi khi nhắc đến Tần Cảnh Sâm, cô ta đều một bộ e thẹn đỏ mặt, khóe môi không giấu được sự hạnh phúc.

Nhưng chị ta ko biết rằng Triệu Vy Vân đã giấu giếm và nói dối với chị ta rất nhiều. Rằng Triệu Vy Vân ko hề có số điện thoại cá nhân của Tần Cảnh Sâm, rằng cả hai người chưa bao giờ trao đổi riêng tư lần nào, rằng Tần Cảnh Sâm chưa lần nào đồng ý gặp mặt Triệu Vy Vân cho dù cô ta đã năm lần bảy lượt từ tế nhị đến thẳng thắn đề nghị với trợ lý Hàn.

Tất cả đều thông qua công việc, mà bọn họ tình cờ gặp nhau cũng đều nhờ vào công việc, Triệu Vy Vân nếu không có cái danh bạn gái của Tần Cảnh Sâm được cư dân mạng đồn thổi thì quả thực những nhà đầu tư cũng ko đến tìm cô ta, mà như vậy cô ta cũng ko có cơ hội được sóng vai cùng người đàn ông quyền lực nhất Minh Thành này.

Còn lý do vì sao cư dân mạng lại ra sức gán ghép hai người họ, đều là một tay phòng marketing và Địch Lan thuê thủy quân rải tin và tung hình ảnh.

Triệu Vy Vân biết, từ sau sự kiện kia, Tần Cảnh Sâm có phần dung túng với cô ta, những tin tức đó tung ra không hề bị Tần thị xóa bỏ, chính vì vậy mà bên Địch Lan càng làm tới, mà bản thân Triệu Vy Vân cũng bắt đầu ôm mộng tưởng, cảm thấy những tin đồn đó là sự thật, Tần Cảnh Sâm hẳn là cũng đã để ý đến mình.

Cho đến hôm ấy, khi Lâm Ý Nhiên xuất hiện, sự lạnh nhạt xa cách

của Tần Cảnh Sâm như chém vào tim cô ta một đao.

Triệu Vy Vân bắt đầu lo sợ, cô ta không muốn giấc mộng hoang đường của mình kết thúc.

Cô ta thà rằng tin tưởng những lời Địch Lan nói chứ không muốn tỉnh dậy.

Xe bảo mẫu đã dừng lại ở phim trường Vân Nhai.

Triệu Vy Vân được nhân sự đoàn làm phim đón tiếp nồng nhiệt. Vẫn bộ dáng nhỏ nhắn điềm đạm, Triệu Vy Vân cúi đầu chào một lượt tất cả mọi người, lại nhận về bao nhiêu là thiện cảm.

Chỉ có điều, người đàn ông mặc tây trang tối màu vô cùng đắt đỏ đang ngồi đó lại ko hề đoái hoài.

Tin tức của hai người đã bùng nổ cả một thời gian dài, cư dân mạng còn thành lập có cả hội những người ship couple bọn họ, cho nên những người trong đoàn làm phim này cũng không thể không biết.

Một người trong số đó không biết sống chết lớn tiếng muốn gây sự chú ý: "Triệu Vy Vân ở ngoài đời cũng xinh đẹp thanh nhã như vậy, Tần tổng thật là tốt số, đi công tác thôi mà bạn gái cũng lặn lội đến thăm."

Triệu Vy Vân cười hiền, e thẹn xua tay: "Mọi người đừng chọc tôi, tôi hôm nay là đến đây làm việc."

"Đúng đúng, cô Triệu đến đây là làm việc nghiêm túc, mọi người không được trêu nữa.". Đạo diễn cười ha hả giải vây, đoạn dẫn đường cho Triệu Vy Vân đi đến khu vực ngồi nghỉ trong phim trường của Tần Cảnh Sâm

"Tần tổng, ngài xem cô Triệu đã đến đây.". Nhà sản xuất không nhịn muốn giành nói trước.

Tần Cảnh Sâm không hề động đậy, đôi mắt vẫn dán vào màn hình laptop. Hàn Duệ đứng bên cạnh giờ đây đã thông suốt mọi thứ, cứ như cái máy phát ngôn thay cho ông chủ: "Tôi có nói với đạo diễn từ trước, Tần tổng không muốn bị người khác làm phiền khi đang làm việc cơ mà."

"Tôi biết, nhưng đây là cô Triệu mới đến..."

"Có liên quan đến Tần tổng của chúng tôi?". Hàn Duệ miệng lưỡi sắc bén không hề nhận người quen.

Câu nói của Hàn Duệ khiến đám người chưng hửng.

"Cô Triệu, trí nhớ của cô quá kém hay là vì tôi nói chưa rõ.". Tần Cảnh Sâm lúc này lạnh lùng liếc mắt qua.

""

"Tôi với cô thân thiết lắm sao? Thân phận và vị trí của cô như thế nào, chẳng lẽ cô vẫn chưa rõ ràng?". Tần Cảnh Sâm cười khẩy đứng lên, từ trên cao khinh khỉnh nhìn xuống.

Mà Triệu Vy Vân lúc này đã run rẩy, lắp bắp nói: "Xin lỗi, đã...đã làm phiền rồi."

Sau đó nhanh chóng quay đầu mất hút.

Mọi người ngỡ ngàng nhìn nhau ko dám nói ra. Đây là tình huống gì thế, hình như không giống bạn trai bạn gái gặp nhau.

Quản lý Địch Lan và trợ lý Địch Thanh nhìn tình hình này thấy có vẻ không ổn, vội vàng rút lui chạy theo Triệu Vy Vân vào phòng hóa trang.

"Triệu Vy Vân, đây là tình huống gì vậy, sao Tần tổng đối với em..." Địch Lan cảm thấy thật khó nói ra.

Cứ như là người xa lạ vậy, còn tệ hơn người xa lạ nữa.

"Em không biết...". Triệu Vy Vân nức nở.

"Hẳn là còn giận đi, chắc chắn là như thế rồi, em cứ ngoan ngoãn, đến cuối ngày tìm cách hẹn gặp Tần tổng, đưa cho ngài ấy nhìn thấy thẻ phòng khách sạn, thế nào cũng xong xuôi, đàn ông mà, cứ lăn giường là xong hết."

"Thật ko?". Triệu Vy Vân cắn môi hỏi lại

"Chị đây kinh nghiệm đầy mình.". Địch Lan trấn an một lần nữa.

Triệu Vy Vân bán tín bán nghi, lòng bàn tay nắm chặt thẻ phòng, quyết định không muốn giữ kẽ nữa.

Cô ta không tin trước lời mời gọi ấn ý của một người con gái xinh đẹp như vậy, đàn ông không bị hạ gục.

Lau nước mắt, Triệu Vy Vân bình ổn tâm trạng lần nữa mà chuẩn bị quay.

Phân đoạn này là một cảnh hồi tưởng trong phim, vai diễn mà Triệu Vy Vân đảm nhận chính là một vị sư tổ, người đã lập ra môn phái của nam chính và tu tiên thành thần.

Còn cảnh quay chuẩn bị diễn ra là cảnh vị sư tổ trong lần giao đấu với bọn ma tộc đã tình cờ đả thông kinh mạch, từ đây về sau một đường tu luyện, trở thành vô địch thiên hạ. Từ đây cũng chính thức kết thù trăm năm giữa môn phái của nam chính và ma tộc.

Đoàn phim đang tập trung setup đèn và máy quay cho phân đoạn này.

Triệu Vy Vân mắt nhìn về nhóm diễn viên đóng thế đang đeo đai bảo hộ, nhỏ giọng hỏi trợ lý Địch Thanh vừa đi đến gần: "Mọi chuyện em có làm như chị dặn chưa?"

"Chị yên tâm, em đã thu xếp ổn thỏa."

Triệu Vy Vân thở ra một hơi, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

Mọi người chuẩn bị vào vị trí.

Nhóm người Triệu Vy Vân và Lâm Ý Nhiên trong bộ trang phụ của hắc y nhân bắt đầu gắn dây cáp kéo lên.

Khi đến độ cao thích hợp, tất cả bắt đầu vô tư thế chuẩn bị ra chiêu.

"3...2...1...action". Đạo diễn lớn tiếng hô.

Năm sau người dậm chân nhún mình bay đến, tiếng kim loại vang lên, từng hắc y nhân bị Triệu Vy Vân phát huy công lực lần lượt hạ gục. Chỉ còn lại một người.

"Hôm nay là ngày tàn của ma tộc các người.". Nữ tử gầy yếu đơn bạc, trên khóe có một vết máu nhưng vẫn hiên ngang lẫm liệt, hét to một tiếng rồi chém xuống.

Phut!

Tiếng ròng rọc bị trượt dài, dây cáp đang kéo căng hiện ra một vết cắt đột nhiên thống xuống, thả rơi người đang được treo trên không trung.

Lâm Ý Nhiên là người rơi xuống trước theo hướng ngửa mặt lên trời, Triệu Vy Vân trong tư thế chúi người bay xuống cầm kiếm muốn đâm thẳng vào ngực Lâm Ý Nhiên.

Thấy thế Lâm Ý Nhiên dùng sức uốn người điều khiển dây cáp xoay một vòng hạn chế tốc độ rơi, ngay sau đó với tay kéo lấy Triệu Vy

Vân hòng làm giảm sức kéo của dây cáp bên cô ta.

Có Lâm Ý Nhiên chụp lấy, Triệu Vy Vân may mắn không rơi thẳng xuống đất, nhưng Lâm Ý Nhiên cũng không đủ sức giữ nổi cô ta khi hai người lơ lửng trong không trung, vội vàng hét lên: "Dây cáp!!!"

Dây cáp trượt xuống một đường rồi khựng lại, cách mặt đất khoảng gần 1m cô không giữ nổi nữa cuối cùng cũng buông tay thả Triệu Vy Vân xuống đất.

Cả cánh tay là những vết cào dài sọc do móng tay của Triệu Vy Vân.

Mọi người la hét inh ỏi.

"Chị Vy Vân đã hạ mình đến làm cameo cho đoàn phim ko lấy catse, vậy mà lại bị đối xử như thế!!!" Trợ lý Địch Thanh nhào lên ầm ỹ.

"Đây là sự cố ko ai ngờ."

"Không ai ngờ cái gì, đội diễn viên đóng thế và đạo cụ bình thường đều kiểm tra rất kỹ lưỡng tại sao đến lượt Vy Vân thì lại xảy ra sự cố chứ.". Địch Lan tru tréo.

"Chắc chắn là có người muốn ám hại chị Vy Vân, vết đứt trên dây cáp rõ ràng là vết cắt.". Địch Thanh đổ thêm dầu vào lửa.

"Ai lại muốn hãm hại cô Triệu chứ.". Nhà sản xuất lau mồ hôi.

"Ai ư? Hỏi cô ta thì biết, phải không Lâm Ý Nhiên.". Trợ lý Địch Thanh chỉ thẳng vào Lâm Ý Nhiên đang đứng kế bên Trình Sở Tiêu.

Cái tên Lâm Ý Nhiên rất quen, mọi người khó hiểu nhìn qua cô gái đang từ từ kéo mặt nạ vải đen xuống.

Bây giờ mọi người mới nhận ra vì sao từ đầu nhìn Lâm Ý Nhiên đã quen mắt, còn ko phải cô gái từng gây chuyện với Triệu Vy Vân kia sao.

"Mọi người nhìn tôi làm gì? Tôi cũng ko biết chuyện gì xảy ra." Lâm Ý Nhiên nhíu mày khó chịu.

"Cô là người đội diễn viên đóng thế, nhóm của cô cũng có cắt cử người đi kiểm tra thiết bị bảo hộ và dây cáp trước khi quay, khả năng cô ra tay hình như không thể tránh khỏi.". Quản lý Địch Lan âm hiểm đổ vấy.

"Thôi chị à, chuyện xảy ra cũng xảy ra rồi, em cũng ko sao hết, ai có lòng hãm hại em thì người đó tự hổ thẹn thôi..." Lúc này Triệu Vy Vân đang được Địch Thanh đỡ lấy đột nhiên mở miệng giải vây.

Nhưng mà mấy lời giải vây của cô ta nghe như có vẻ càng thêm khẳng định tội trạng của Lâm Ý Nhiên vậy.

Mọi người trong đoàn phim đồng loạt nhìn qua, cái nhìn mang vài phần ý tứ.

"Chúng tôi ko phải người như vậy, cô đừng có mà đổ oan cho chúng tôi." Chuột Nhắt và La Hầu thanh niên nóng tính ngay lập tức khó chịu muốn đi qua.

Mọi người nhìn nhóm Trình Tranh, lại nhìn qua Triệu Vy Vân, ko ai dám đứng ra bênh vực, đây là bạn gái của Tần tổng đó, nếu có mệnh hệ gì bọn có có 10 cái mạng cũng ko đền nổi, còn có cản đảm đứng ra nói hộ vài câu sao.

Mọi người khó khăn nhìn nhau, lại quăng một ánh mắt thương hại kèm trách móc cho Lâm Ý Nhiên.

Trong khi đám người đang xôn xao, nhân vật quan trọng đã xuất hiện.

Tần Cảnh Sâm nhíu mày nhìn về phía Lâm Ý Nhiên đang ôm tay đứng trên đài.

Mà Hàn Duệ đã đưa nhóm vệ sĩ bước vào hiện trường.

Gương mặt Tần Cảnh Sâm có vẻ tức giận.

Hắn nghiến răng nhìn Lâm Ý Nhiên lần nữa, gằn giọng hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra?"

"Là Lâm Ý Nhiên, cô ta ganh tỵ với chị Vy Vân, ngầm cắt dây cáp muốn hại chị Vy Vân bị té ngã từ trên cao.". Trợ lý Địch Thanh tuổi còn nhỏ không biết nhìn mặt đoán ý, lanh chanh lên tiếng.

"Không bằng không chứng, ai cho các cô vu oan cho Ý Nhiên chứ hả?'. Chuột Nhắt sấn lên muốn phân rõ phải trái.

"Đứt dây cáp? Không sao chứ, anh đưa em đi bệnh viện kiếm tra.". Tần Cảnh Sâm hắn vừa ra ngoài nghe điện thoại, sao lại xảy ra chuyện rồi chứ.

Tần Cảnh Sâm vội vàng bước lên đài, chân dài nhanh chóng đi đến chỗ hai người họ đang đứng.

"Đúng đúng, Tần tổng nhanh xem Vy Vân của chúng tôi có vấn đề...". Quản lý Địch Lan nhanh chóng mở miêng.

Nhưng có phải có gì đó sai sai ko?

Hướng Tần Cảnh Sâm đi đến là chỗ Lâm Ý Nhiên đang đứng. Trước mặt mọi người hắn kéo tay áo của cô lên, hiển thị 5 đường cào đỏ ửng dài sọc đang rướm máu.

"Hàn Duê, chuẩn bi xe."

"Tần tổng, không phải, chị Vy Vân ở đây.". Địch Thanh bối rối hét lên.

"Im miệng.". Tần Cảnh Sâm không thể nhịn nữa gầm lên.

""

"Hàn Duệ, cậu canh giữ ở đây, điều tra kỹ lưỡng cho tôi, đợi tôi trở về sẽ tính sổ một lượt, tôi muốn xem ai dám gây chuyện, ném đá giấu tay dưới mí mắt tôi."

Ánh mắt rét lạnh của hắn quét qua Triệu Vy Vân đang được Địch Thanh đỡ xuống đài.

"Đến lúc đó, tôi nhất định sẽ khiến cho người đó không còn đất sống ở Minh Thành này."

Nói đoạn, Tần Cảnh Sâm mạnh mẽ bế bổng Lâm Ý Nhiên bước ra ngoài trước mấy chục gương mặt đang há hốc của đoàn phim.

Quá mạnh mẽ đi, quá soái đi. Phan Lộ Lộ đúng trong đám người giơ ngón tay cái lên xuýt xoa.

Mà Triệu Vy Vân, giờ đây ngã ngồi trên mặt đất, mặt cắt không còn giọt máu.

Chương 46

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lâm Ý Nhiên được Tần Cảnh Sâm mạnh mẽ một đường đưa ra ngoài liền giãy dụa không muốn.

"Anh thả tôi xuống, không cần đi bệnh viên đâu."

"Em bị thương.". Tần Cảnh Sâm nhăn mày.

"Tôi ko sao, thật đó, anh đưa tôi vô phòng nghỉ đi đã.". Lâm Ý Nhiên nài nỉ.

Cuối cùng Tần Cảnh Sâm cũng mềm lòng, chuyển hướng đi về phía phòng nghỉ của đoàn phim.

Trình Tranh đã kinh qua khá nhiều chấn thương từ khi còn là vận động viên thi đấu tranh huy chương cho đến khi chuyển nghề sang làm diễn viên đóng thế, anh nhanh nhẹn lấy ra hòm y tế cá nhân muốn sơ cứu cho Lâm Ý Nhiên.

Tần Cảnh Sâm không cố kỵ ngồi bên cạnh, ánh mắt nóng bỏng đang chăm chú nhìn vào cánh tay của Lâm Ý Nhiên khiến cô thấy không thoải mái, vội vàng đưa mắt tìm Phan Lộ Lộ hòng phân tán sự chú ý.

"Lộ Lộ, chị đâu rồi...!"

"Chị đây, chị đây, may mắn hồi nãy chị thấy có điềm chẳng lành, nên vội vàng đi ra ngoài tìm Tần tổng, nếu ko em còn ko bị cái đám sài lang hổ báo kia táp chết sao!". Phan Lộ Lộ nhanh nhảu khoe công trạng trước mặt mọi người.

"Muốn đổ tội cho em, có vẻ cũng qua loa đại khái quá rồi.". Lâm Ý

Nhiên cười nhạt.

"Vết cắt trên dây cáp rất nông, như thể một người gấp gáp cầm dao cứa đại khái mấy đường để tạo chứng cứ giả.". Trình Tranh tiếp lời.

"Quan trọng là kiếm ra người vặn lỏng ròng rọc, nhưng mà, với mức độ đó cũng không có khả năng khiến Triệu Vy Vân rơi xuống, chỉ có thể làm cô ta trượt một đoạn, cho nên tóm lại vẫn là không có gì nguy hiểm...". Lâm Ý Nhiên quả quyết.

"Việc cô ta cùng đội ngũ tru tréo ăn vạ ngay sau khi xảy ra chuyện còn không phải là muốn đổ vấy cho em sao!". Phan Lộ Lộ tức giận.

Mấy người Tống Triết nghe xong cũng nộ khí xung thiên, ầm ỹ đòi ra ngoài nói chuyện cho ra lẽ.

Tần Cảnh Sâm lúc này đang ngồi bên cạnh Lâm Ý Nhiên, không mặn không nhạt lên tiếng: "Có anh ở đây, em ko cần lo."

Thật ra Lâm Ý Nhiên cũng ko lo lắng mấy, cô chỉ ko muốn ảnh hưởng đến mối quan hệ công việc của Trình Tranh. Dù sao bây giờ Triệu Vy Vân vẫn là con cưng của giới giải trí, xử lý không khéo lại thiệt thân.

Nhưng con cưng thì đã làm sao chứ, có thể đấu chiến thắng Phật sao? Giờ đây đã xác định Tần Cảnh Sâm đứng về phe mình. Cô có gì phải sợ chứ.

Lâm Ý Nhiên luôn tâm tâm niệm niệm làm người tử tế không tranh với đời, nhưng ai dám đụng đến cô thì cô cũng không ngại ăn miếng trả miếng với họ.

Triệu Vy Vân, cô ta quá sai lầm, chỉ vì một người đàn ông mà nghĩ muốn vu oan giá họa hại chết cô, còn muốn liên lụy đến bao nhiêu người.

"Đi, chúng ra ra ngoài, đòi lại công đạo.". Lâm Ý Nhiên khí thế bừng

bừng kéo tay mọi người đi ra ngoài.

Hiện trường im phăng phắc, bên trong chỉ còn nhóm người đạo diễn và nhà sản xuất cùng đội của Triệu Vy Vân đang ngồi co cụm một chỗ, bên ngoài cửa là dàn vệ sĩ mặc vest đen một bộ dáng không để cho bất kỳ một ai rời khỏi nơi này.

Hàn Duệ đang đứng chờ lệnh, vừa nhìn thấy ông chủ xuất hiện đã nhẹ nhàng bước đến: "Camera đã tra xét kỹ càng, người cũng đã bắt được."

Lúc này, đám người Lâm Ý Nhiên cũng đã nhìn thấy một người đàn ông thấp bé bị hai vệ sĩ cưỡng chế đang run rẩy.

"Bình Bột?". Tống Triết ngạc nhiên.

Hắn ta là tổ trưởng một tổ đạo cụ nhỏ của đoàn phim, chuyên gia tạo hình bằng bột và xốp nên được mọi người gọi là Bình Bột. Mấy ngày nay đều qua lại không tệ với nhóm Tống Triết.

Nghe tiếng Tổng Triết gọi, Bình Bột mừng rỡ kêu lớn tiếng: "A Triết, cứu tôi với!!!"

"Anh chính là người đụng vào ròng rọc của cảnh quay lúc nãy?". Trình Tranh nhíu mày nói thẳng ko chút cả nể.

"Không phải tôi cố ý đâu, mọi người làm chung với nhau thời gian qua, tôi cũng coi các anh như đồng nghiệp, làm sao nỡ hại mọi người chứ, cái kia...cái kia hoàn toàn không gây nguy hiểm, chỉ là làm mọi người hoảng sợ một chút thôi!!!". Bình Bột lắp bắp giải thích.

"Tại sao anh lại làm như vậy? Anh cũng nói mọi người là đồng nghiệp làm chung với nhau cả tháng trời, tại sao anh lại phá hoại đạo cụ, gây ảnh hưởng đến tiến độ công việc của đoàn phim chứ?". Lâm Ý Nhiên chất vấn

"Tôi...tôi...!"

"Nói, nói cho rõ ràng, nếu không, đừng hòng lăn lộn trong cái nghề này nữa, kể cả Minh Thành hay Vân Nhai, anh cũng không có đường sống tiếp". Hàn Duệ lạnh lùng cảnh cáo.

"Là...trợ lý Địch Thanh, cô ta nói muốn bày trò một chút để cô Triệu thử lòng ngài Tần đây, cô ta còn nói là Tần tổng đang giận dỗi với cô Triệu, cô ấy phải bỏ hết công việc đến đấy để dỗ dành ngài Tần nhưng ngài ấy vẫn còn chưa nguôi giận, mới kêu tôi tạo một ít trục trặc để Tần tổng quan tâm cô Triệu hơn, từ đó mà hai người có thể làm lành với nhau..."

"Tôi nói thật, làm nghề bao nhiêu năm, tôi làm sao có cái gan đi hãm hại đồng nghiệp được chứ, vì trợ lý Địch Thanh nói như vậy, mà tôi cũng cảm thấy là không gây ra hậu quả gì nghiêm trọng nên mới nhận lời, cô ta còn hứa nếu chuyện thành, Tần tổng và cô Triệu đây tình cảm gắn bó keo sơn, bọn họ nhất định sẽ không quên tôi, cho tôi nhiều cơ hội hơn ở Minh Thành, ko cần lăn lộn trong mấy đoàn phim tỉnh lẻ nữa...". Bình Bột thành thành khẩn khẩn có nhiêu nói hết ra, không dám giấu diếm.

"Ha...". Âm thanh như tiếng cười gần phát ra từ lồng ngực.

Tần Cảnh Sâm đang ôm chặt bả vai của Lâm Ý Nhiên, bộ dáng tuy vẫn là thong dong nhưng gương mặt đã hàn lên sự giận dữ.

Hắn khi nào thì giận dỗi với Triệu Vy Vân?

Hắn khi nào phải nhờ Triệu Vy Vân đi dỗ dành?

Hắn khi nào mà gắn bó keo sơn cùng cô ta chứ?

Ngoại trừ lần đi đón cô ta từ bệnh viện ra, hai người chưa từng có

một sự tiếp xúc riêng tư nào cả, nói chi đến phần quan hệ thân thiết như trong lời người kia vừa thốt ra.

Giỏi, rất giỏi Triệu Vy Vân. Còn có thể dựng chuyện đến mức này.

Trước đây hắn nghĩ không muốn chấp nhặt mấy tin tức vớ vẩn hoang đường trên mạng, lại cũng muốn thử xem thái độ của Lâm Ý Nhiên, mới cho cô ta chút mặt mũi ở Minh Thành, không ngờ cô ta lớn gan dám dùng tên tuổi của hắn như bức bình phong cho những màn dối trá hại người thế này.

Mà lại còn kéo đến trên người Lâm Ý Nhiên.

"Cô Triệu, tôi với cô thân thiết từ bao giờ, sao Tần mỗ lại không biết nhỉ?". Giọng hắn âm u như vang lên từ cõi địa ngục

Triệu Vy Vân cắn chặt môi, run rẩy không dám nói một lời.

"Tần tống, ngài như vậy là sao? Nếu không còn tình thì cũng nên giữ lại chút nghĩa chứ, Triệu Vy Vân theo ngài mấy tháng nay mà ngài có thể phủi sạch tay như thế nào?". Quản lý Địch Lan không nhịn nổi nữa buông lời oán trách.

"Cô Triệu, ngay cả quản lý của mình mà cũng có thể nói dối ko chớp mắt, tôi cũng coi như mở rộng tầm mắt rồi.". Tần Cảnh Sâm cười ác độc.

Địch Lan ngẩn cả người.

"Cô Triệu Vy Vân, từ trước đến nay, chưa hề có cơ hội gặp mặt Tần tổng của chúng tôi, mọi thứ đều liên lạc thông qua phòng truyền thông và bộ phận trợ lý. Ngay cả số điện thoại cá nhân của Tần tổng, cô Triệu cũng không có, không thể nào liên lạc riêng với ngài ấy được. Toàn bộ tin nhắn của cô Triệu đều nằm trong điện thoại và

hộp thư của phòng truyền thông do tôi phụ trách, cô Triệu đây có cần tôi mở cho mọi người xem một chút ko?". Hàn Duệ chuyên nghiệp giải trình trước mọi người.

"Tôi đây còn ko biết, cô Triệu ủy khuất theo tôi mấy tháng nay đấy.". Tần Cảnh Sâm nhếch môi.

"Chuyện này là sao, Vy Vân, em nói rõ cho chị nghe nào, chính miệng em...chính em khoe với chị, em và Tần tổng là mối quan hệ kia, hai người đêm nào cũng nhắn tin gọi điện thoại cho nhau, Tần tổng còn vì em đưa đến biết bao nhiều là đại ngôn và dự án cấp S...". Địch Lan không thể tin vặn hỏi.

Triệu Vy Vân không dám ngắng đầu nhìn mọi người, hai bàn tay nắm chặt gấu váy, nước mắt rơi như mưa.

"Cô Triệu, những đại ngôn kia đúng thật Tần tổng đã chỉ thị đưa cho cô coi như bồi thường cho sự kiện lần trước. Thời hạn của các đại ngôn đó là một năm. Hết năm sau, mọi thứ sẽ trở về bình thường, cho nên cô Triệu đáng lẽ không nên nghĩ nhiều như vậy...". Hàn Duệ không chút tình cảm bồi thêm một tin tức.

"Như vậy có nghĩa là...". Quản lý Địch Lan thở hổn hển khuỵu xuống.

"Tần tổng và cô Triệu Vy Vân từ trước đến giờ không hề có bất kỳ quan hệ nào, các hợp đồng quảng cáo và đại diện cho ấn phẩm của TC group cũng chỉ kéo dài 1 năm, sang năm sau, chúng tôi sẽ rút lại toàn bộ.". Hàn Duệ thả xuống câu quyết định.

"Ai da, đừng thấy người sang bắt quàng làm họ, câu này đúng là không sai.". Phan Lộ Lộ lầm bầm trong miệng.

"Không...không thể nào.". Triệu Vy Vân đột nhiên đứng dậy, nhào đến bên người Tần Cảnh Sâm.

"Anh Cảnh Sâm, anh đang đùa Vân Nhi phải ko? Không thể nào như

vậy. Em cảm nhận được, trái tim em thật sự cảm nhận được anh đang nhìn em, anh thích em. Nếu không vì sao trước đây anh lại hỗ trợ giải vây cho em biết bao nhiều lần. Anh nhớ ko, lúc đó, cái sự kiện kia, anh đã lao đến ôm em trong vòng tay của anh, anh dỗ dành em là đừng sợ. Anh còn đồng ý để em gọi tên anh Cảnh Sâm thân thiết biết bao, tại sao bây giờ anh lại phủ nhận chứ.". Triệu Vy Vân gào khóc.

" "

"Ngay từ lần đầu nhìn thấy anh đã biết anh chính là người đàn ông của đời em. Em biết anh tài giỏi, gia thế hiển hách, em không muốn mình không xứng đáng với anh, em đã cố gắng rất nhiều. Khi bắt gặp ánh mắt anh nhìn em, trái tim em thổn thức, em cảm nhận được là anh có chú ý đến em. Nhưng tại sao, tại sao anh lại không thừa nhận, tại sao anh lại ko tiếp tục tiến về phía em như em mong đợi chứ? Em đã mong mỏi bao nhiêu lâu, em nhắn tin, gọi điện thoại, cầu xin anh cho em một cơ hội gặp gỡ, chỉ một lần thôi, em tin chắc mình sẽ khiến cho anh động lòng, anh sẽ yêu em, như em đối với anh vậy...". Cô ta như phát điên, liên tục chất vấn người đàn ông trước mặt.

"…"

"Tất cả là vì Lâm Ý Nhiên, cô ta xuất hiện, ánh mắt anh đang nhìn em dần dời sang cô ta. Nhưng cô ta chỉ là một con ả giả tạo màu mè, ham mê danh lợi, cô ta không thật lòng với anh, cô ta chỉ nhìn trúng gia thế địa vị và tài sản của anh thôi. Còn em, em mới là người có thể đứng bên cạnh anh, mãi mãi...". Triệu Vy Vân dùng hết hơi sức hét lên, bàn tay cố gắng bám víu lấy thân ảnh cao lớn trước mặt.

"Cô thì có gì tốt đẹp? Không phải cũng là một bụng đen tối tâm địa bất chính bên ngoài lớp da xinh đẹp hào nhoáng ư. Nếu không thì cô cũng không ngụy tạo nên một câu chuyện tình yêu hoang đường như vậy, lại càng không vì ganh tỵ mà hãm hại người khác.". Tần Cảnh Sâm nhat nhẽo đáp.

"Nói đến xinh đẹp, Ý Nhiên hơn cô gấp vạn lần. Ít ra, cô ấy tốt hay xấu đều vô cùng thẳng thắn. Mà tôi chính là thích cô ấy sinh động như vậy.". Hắn quay sang nhìn Lâm Ý Nhiên, bàn tay lại ôm chặt bả vai cô thêm chút nữa.

Triệu Vy Vân lần này ngã quỵ thật sự.

Cô đã thua Lâm Ý Nhiên không còn một mảnh giáp.

Tiếng khóc của cô vang vọng khắp phim trường, khiến ai nấy đều khó xử, có nói gì thêm cũng chỉ bằng thừa.

Chương 47

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lâm Ý Nhiên ngại ngùng nhìn người đàn ông vừa mới thổ lộ cùng mình trước đám đông, trong lòng rối rắm không biết nên tiếp nhận như thế nào, cuối cùng thở dài quay lưng đi vào khu vực nghỉ.

Phan Lộ Lộ xem xong kịch hay vội vã theo sau: "Vậy giờ xử lý cô ta thế nào đây?"

"Em không biết, để bên đoàn phim và Tần Cảnh Sâm lo liệu thôi, em chỉ cần rửa sạch nỗi oan của mình là được."

"Chị cũng thật ko ngờ, cô ta lại đến mức như thế, trước đây chị đã hiểu lầm Tần tổng rồi.". Phan Lộ Lộ tặc lưỡi.

"Em còn thế huống chi là chị, lúc đó tin tức phủ đầy mạng xã hội, Tần Cảnh Sâm lại ko ra mặt đính chính...".

"Em để ý việc đó?". Giọng người đàn ông rót vào lỗ tai.

""

Phan Lộ Lộ nhanh nhảu: "Dù Ý Nhiên ko để ý, nhưng những tin tức cũng là góp phần khiến cho căn bệnh hoang tưởng của Triệu Vy Vân thêm trầm trọng, Tần tổng không nên giữ lại."

"Tôi đã cho người xử lý toàn bộ rồi."

Ngay sau đó, super topic ship couple của Tần Cảnh Sâm và Triệu Vy Vân lập tức bị bay màu, toàn bộ các bài đăng và hình ảnh của hai người trong một ngày bị xóa bỏ.

Trang chính của tập đoàn TC group và TC Ent đồng loạt đăng bài

viết bác bỏ các tin đồn này, yêu cầu không tiếp tục lan truyền nếu không sẽ dựa vào pháp luật xử lí.

Cư dân mạng lại một phen nổi sóng trước động thái mạnh tay của ông vua Minh Thành.

[Thế này là thế nào, là phủ nhận quan hệ của hai người à?]

[Trước giờ toàn bên Triệu Vy Vân tự làm trò con bò, tự đăng tin, tự up hình, giờ thì đẹp mặt nhé. Tần tổng cứ là độc thân cho người ta thèm chơi đê.]

[Tần Cảnh Sâm thứ tra nam này, bao nhiều tháng nay không đính chính, bây giờ lên bài là thế nào, tội cho Triệu Vy Vân của tôi.]

[Chắc chắn là phải có ẩn tình gì đây, cầu Triệu Vy Vân ra mặt giải thích rõ ràng.]

Tình hình trên mạng chưa kịp lắng xuống, một bài báo đã tung ra tin tức chấn động hơn với tiêu đề đầy ẩn ý: "Hoàng Hậu bị hạ bệ vì Hoàng Đế sa chân vào bẫy của hồ ly tinh."

Hình ảnh mơ hồ ko rõ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy trong ảnh người đang ông đang ôm cô gái nhét vào trong xe. Tấm còn lại là Triệu Vy Vân ngồi khóc lặng lẽ đầy tang thương rõ mồn một.

[đã tra ra được danh tính của hồ ly tinh trong hình nha. Mạn phép chửi chết mẹ Lâm Ý Nhiên]

[Ò, hóa ra Tần tổng cũng chỉ là người phàm trần, cũng biết hỉ nộ ái ố, cũng biết đi ngoại tình]

[Lâm Ý Nhiên nghe quen quá ta.]

[Chính là cô diễn viên nhảy dù tham sống sợ chết hồi đợt quay sự án Bông tuyết màu đỏ]

[Lâm Ý Nhiên là đồ hồ ly tinh, ra đường cẩn thận coi chừng bị trời đánh.]

[Cả fandom đều bên cạnh chị, Triệu Vy Vân thẳng lưng mà trừng trị tiểu tam]

Lâm Ý Nhiên đã trở về Minh Thành, ngồi trong phòng khách rộng lớn, đưa mắt nhìn Trần Hồng và Lý Nhi đang nghiến răng nghiến lợi chửi bới.

"Rặt một đám người không biết lý lẽ phải trái.". Trần Hồng chửi tục.

"Bây giờ phải làm sao chứ bọn họ chửi chị Ý Nhiên ác quá mà.". Lý Nhi lại lo lắng

"Em đó, giấu kỹ quá, không cho chị hay biết một tí ti gì.". Trần Hồng dí trán Lâm Ý Nhiên.

""

Cô có thể nói gì đây, đều là tên kia tự tung tự tác, tự ép buộc người, tự công bố, từ đầu đến cuối cô chưa hề mảy may gật đầu đồng ý. Thế thì nói cái gì được bây giờ.

Lúc này, trên mạng, account chính chủ lại lên bài update mới.

[Triệu Vy Vân: cám ơn mọi người đã lo lắng cho tôi, tôi vẫn ổn, vẫn hết mình để mang lại những sản phẩm mới chất lượng cho mọi người, hãy theo dõi và ủng hộ cho tôi nhé.]

Chỉ một status của Triệu Vy Vân, toàn thể cư dân mạng đều khóc thuê giùm cho cô ta.

Một bộ phận fan đã nhảy vào tường nhà của Lâm Ý Nhiên buông lời

mắng chửi và nguyền rủa.

Có điều, Lâm Ý Nhiên đã lâu rồi không online nên cũng ko hề hấn gì.

ấy vậy mà, sáng hôm sau, phong ba dường như đã có phần đổi hướng.

[Đạo diễn Chung Thịnh: Ý Nhiên là một cô gái tốt, có tài năng diễn xuất, mong chờ nhìn thấy em ấy trên màn ảnh vào cuối năm nay cùng Nếu không là tình yêu.]

[Diễn viên Cao Lãng: Đã hợp tác với cô gái được 2 lần, mong chờ sẽ gặp nhau.]

[Tống Hiên: Vô cùng vui khi được làm việc với chị Ý Nhiên, mong chờ gặp lại chị giống như @ Cao Lãng]

Đây đều là bộ sậu của dự án Nếu không là tình yêu mà Lâm Ý Nhiên tham gia hồi giữa năm.

[Phan Lộ Lộ: chị ủng hộ em Ý Nhiên ơi, cũng vô cùng ngưỡng mộ em]

Phía dưới status của Phan Lộ Lộ là hình ảnh chụp buổi liên hoan của dự án Nếu không là tình yêu, trong đó ngoài mấy người bọn họ còn có cả Tần Cảnh Sâm và Hàn Duệ.

Mà Tần Cảnh Sâm khi ấy đang vô cùng dịu dàng ôm vai Lâm Ý Nhiên thầm thì bên tai.

Hình ảnh Tần Cảnh Sâm như thế này, chưa bao giờ xuất hiện bên cạnh Triệu Vy Vân.

Còn ai vào đây có thể tác động đến những người đó nói giúp cho Lâm Ý Nhiên đây? Thậm chí hình ảnh hậu trường quay phim cũng được đưa lên mạng.

[tôi ngửi ra mùi gì đó trong vụ này rồi nhen, bộ phim kia không phải quay vào lúc giữa năm sao?]

[nếu hai người kia là quen biết từ trước, vậy hóa ra Triệu Vy Vân mới là kẻ thứ ba nha.]

[Tin tưởng vào đạo đức của Triệu Vy Vân, Lâm Ý Nhiên cút đi.]

Cùng ngày, vào buổi tối, lại có 1 loạt video ngắn được up lên mạng.

Video đầu là cảnh Lâm Ý Nhiên dùng hết sức bình sinh cầm chiếc clutch đính đá phang dồn dập vào người tên khủng bổ làm loạn phim trường khiến hắn gục xuống đất.

Còn có các clip khác là audio ghi âm giọng quản lý Địch Lan đang chỉ huy mua thủy quân tung bài.

Hai video cuối là gần đây nhất, 1 video là cảnh trợ lý Địch Thanh đút tiền cho Bình Bột phá hoại đạo cụ

Video còn lại là cảnh Triệu Vy Vân đầu tóc rũ rượi mặt đầy nước mắt chỉ tay vào Lâm Ý Nhiên mắng chửi không ngừng.

Tài khoản tích xanh mang tên Tần Cảnh Sâm mới thành lập hôm nay đăng bài viết đầu tiên: [Tần Cảnh Sâm: Trải qua bao lâu mới có thể thu phục được lòng em. Cũng rất đáng giá!!!].

Ở dưới là hình ảnh Lâm Ý Nhiên đang nằm trên sofa đọc kịch bản.

Giông bão chính thức đổi hướng rồi.

[TC Ent: thông báo vì tình hình sức khỏe nên diễn viên Triệu Vy Vân

sẽ tạm thời lui về nghỉ ngơi trong thời gian tới, cám ơn mọi người đã ủng hộ]

Đây có phải chính là phong sát hay ko?

Hai chị em Địch Lan và Địch Thanh ngay sau đó cũng bị người qua đường bắt gặp đang cúi mặt ôm thùng đồ cá nhân rời khỏi tòa nhà của TC Ent.

Còn không phải là phong sát à? Ngay cả quản lý và trợ lý cũng bị sa thải rồi kìa.

Toàn bộ đại ngôn đã ký hợp đồng, các thương hiệu lần lượt thông báo giải trừ hiệp ước hợp tác ngay trong buổi chiều hôm sau.

Dự án "Bông tuyết màu đỏ" còn xui xẻo hơn, trước đó vừa thay đổi nữ phụ, bây giờ lại gấp gáp thông báo thay đổi nữ chính, coi như quay lại từ đầu.

Tuy nhiên dự án này được sự đầu tư lớn từ Tc Ent và TC group cho nên đoàn làm phim cũng ko quá lo, chỉ là mọi thứ đổ sông đổ bể, thật là đáng tiếc.

Người cần lo lắng lúc này nhất đương nhiên là Triệu Vy Vân.

Bị cấm ngôn.

Bị hủy hợp đồng.

Còn phải đền một số tiền lớn cho các hợp đồng còn tại nhiệm.

Dù cho cô ta chưa hãm hại ai thành công nhưng với những bằng chứng được đưa ra cho việc gian dối, giả tạo, có ý đồ hãm hại và phá hủy đạo cụ đã chính thức bị quay lưng bởi người hâm mộ, mà cục văn hóa cũng tung ra một văn bản cảnh cáo và phê bình những người hoạt động trong showbiz có tâm tư không sạch sẽ, đồng thời yêu cầu các nghệ sỹ phải rèn luyện đạo đức và bắt buộc thông qua

cuộc khảo thí về nhân cách cùng tri thức mới được cấp phép hoạt động.

Chương 48: H

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Em nhất định ko quay trở về nghề diễn viên nữa à?". Trần Hồng níu kéo lần nữa.

"Dạ, em cảm thấy nghề cascadeur rất thú vị, bản thân em cũng ko có năng khiếu làm diễn viên, nên chị à, buông đôi tay nhau ra đi.". Lâm Ý Nhiên nài nỉ.

"Ai da, cảm giác như chị nuôi heo bao năm cuối cùng nó lại chạy mất."

""

"Vậy thì quay bộ phim cuối cùng rồi rút lui được ko?". Trần Hồng dụ dỗ.

"Phim nào?". Lâm Ý Nhiên thờ ơ hỏi

"Bông tuyết màu đỏ.".

"...". Nghe quen quen ta.

"Cái dự án cuối cùng trước khi chị bị phong sat đó, quay chung với Triệu Vy Vân ý.". Lý Nhi nhắc nhở

"À, em ko đóng đâu.". Lâm Ý Nhiên lắc đầu.

"Sao vậy, dự án đại chế tác, người ta cũng đích thân đến tìm em.".

"Vai chính trước đó đã công bố Triệu Vy Vân rồi, em không muốn rước thêm gạch đá xây nhà đâu, fan tử trung của cô ta lại nhắm vào em nữa."

"Bên đạo diễn và biên kịch đã dứt khoát thay đổi kịch bản, đưa nhân vật của em thủ vai chính lúc trước lên làm thứ chính, vai của Triệu Vy Vân sẽ đẩy xuống, lấy nam chính làm nhất phiên, tác giả cũng đồng ý. Thật ra nguyên tác chính xác thì nhân vật chính là nam, nhà phân tích tâm lý tội phạm, nhưng trước đây vì muốn nâng đỡ Triệu Vy Vân của bên nhà đầu tư nên đã thay đổi phiên vị, đổi sang lấy nữ pháp ý là tâm điểm. Bây giờ thì coi như trở lại nguyên tác ban đầu thôi, em cũng ko hề thay thế Triệu Vy Vân, còn thông báo thay đổi vai phụ trước đó của em thì rất may mắn là đoàn làm phim lại không tung ra, nên nghiễm nhiên vẫn còn tên của em, coi như em quay lại hoàn thành thôi, ai dám nói gì.". Trần Hồng giải thích.

Lâm Ý Nhiên ngẫm nghĩ một chút hỏi lại: "Vậy vai nữ pháp y định đưa cho ai thế?".

Trần Hồng: "Tất nhiên là người quen của em rồi. Phan Lộ Lộ, cái này là bên phía TC Ent báo cho chị biết đấy. Lộ Lộ cũng mới ký hợp đồng với bên đó luôn, từ giờ hợp tác vui vẻ."

Phan Lộ Lộ chỉ nhỉnh hơn Ý Nhiên 3 tuổi, năm nay là 26 tuổi, đứng với ảnh đế Hàn Đống 30 tuổi sẽ vừa vặn hơn cái người non choẹt như Triệu Vy Vân. Vả lại, hai người các cô cũng có mối quan hệ tốt.

"Được rồi, em nhận dự án này, chị Hồng báo với họ nhé, khi nào bắt đầu quay lại thì cho em xin lịch trình.". Lâm Ý Nhiên gật gật đầu.

Thông tin dự án "Bông tuyết màu đỏ" tiếp tục tiến hành nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhìn lại dàn diễn viên mới thay đổi trông rất vừa mắt, đều là những người có thực lực cả.

Quan trọng là Lâm Ý Nhiên đã quay trở lại phim trường.

Những sự kiện vừa qua đã thu hút cho cô thêm một lượng lớn fan hâm mộ, con số follow trên tường nhà đã nhảy lên 20 triệu +.

Chưa đến mức xếp vào hàng minh tinh hay đại lưu lượng nhưng cũng đã lọt vào top tiểu hoa mới nổi.

Đã vậy bộ phim Nếu ko là tình yêu đã bắt đầu phát sóng.

[ai nói với tôi, cho dù Nhiên Nhiên đóng vai phản diện vẫn không thể nào ghét được vậy]

[kịch bản rất hay, không đi theo lối mòn, tiểu tam nhưng không bị u mê, biết nhìn nhận đàn ông xấu, dứt khoát với tên chồng kia, lại còn thông minh vạch ra kế hoạch hạ bệ nam nữ chính, tiểu tam này có ở ngoài đời chắc nam nữ chính ko sống nổi 2 tập.]

[Sau khi phát hiện nam chính lừa dối và muốn chiếm đoạt chiếc ghế giám đốc bệnh viện của cha mình thì nữ phụ ko còn là tiểu tam nữa rồi nha, mọi thứ chỉ là diễn kịch để hạ bệ anh này.]

[Sao ko để cho nữ chính và nữ phụ đến với nhau đi trời, hai chị bắt tay nhau đưa ông chồng tra nam về với đất mẹ là ez game luôn đó, đấu đá với nhau làm chi dzị.]

Nội dung gay cấn với hàng loạt plot twist lại tôn vinh nữ quyền, bộ phim Nếu không là tình yêu nhanh chóng xếp đầu rating các bộ phim chiếu cùng thời điểm, điểm đánh giá trên các app xem phim cũng cao vô cùng.

Cho nên dự án "Bông Tuyết màu đỏ" công bố lại đội hình diễn viên càng khiến người xem vô cùng háo hức, đây còn ko phải tổ hợp diễn viên trong mơ hay sao.

"Em nói là không muốn làm diễn viên nữa.". Tần Cảnh Sâm rầu rỹ bám dính lấy khiến Lâm Ý Nhiên càng thêm tiền đình, tại sao bây giờ cô mới phát hiện người đàn ông cao to thét ra lửa này có khả

năng hóa cún chứ.

"Đây là dự án cuối cùng..."

"Phải đi hai tháng đó..."

""

"Trước khi đi em phải bù đắp cho anh."

"Bù đắp cái gì?". Lâm Ý Nhiên cô cũng không nợ nần gì anh ấy.

Một lực đạo nâng cả người Lâm Ý Nhiên lên, thoáng chốc lưng cô đã chạm vào chiếc giường lớn, thân hình đàn ông cao to rắn chắc phủ lên trên.

"Cái này.". Tần Cảnh Sâm vội vàng hôn xuống gò má

"Cái này.". Đôi môi di chuyển xuống cằm.

"Cái này.".

Hai phiến môi mọng ngay lập tức bị nghiến xuống nuốt chửng. Lâm Ý Nhiên bất ngờ không phản ứng kịp đã bị cuốn lấy chiếc lưỡi nhỏ kéo ra ngoài.

Trần trọc một lúc lâu cho đến khi Lâm Ý Nhiên thở ko ra hơi, đôi môi bóng nước, chảy xuống đến cằm mới được người nọ buông tha.

Lúc này hai bầu ngực đã bị tập kích từ lúc nào.

"Nhiên Nhiên, cho anh được ko?". Tần Cảnh Sâm nỉ non.

Lâm Ý Nhiên đờ đẫn, sau vụ việc của Triệu Vy Vân, Tần Cảnh Sâm dứt khoát nửa o nửa ép cô về biệt thự sống chung với hắn.

Mà như vậy tình cảnh giống hôm nay xảy ra như cơm bữa.

Tần Cảnh Sâm cấm dục bao năm, nay súng đã lên cò, như lang như hổ vồ vập lấy cô mỗi ngày không đủ, nhưng lại chưa bao giờ vượt qua được ngưỡng kia.

Vì vẫn bị nguyên tác ám ảnh, Lâm Ý Nhiên e sợ Triệu Vy Vân có hào quang nữ chính sẽ một ngày nào đó lật ngược tình thế.

Mà hệ thốnglúc này lại bặt vô âm tín, không thể giải đáp giúp cô.

"Chưa...Tần Cảnh Sâm, bây giờ chưa phải lúc.". Lâm Ý Nhiên giãy dụa.

Tần Cảnh Sâm chôn đầu trước ngực cô, miệng và tay vẫn bận rộn ko ngừng, hàm hồ nói qua tiếng thở dốc: "Vậy…em giúp anh đi."

Tần Cảnh Sâm ko muốn ép buộc cô, nhưng hắn là đàn ông đang độ sung mãn, ở bên cạnh cô gái xinh đẹp như thế này, lại còn là người hắn vô cùng yêu thích, khó có thể kiềm nén ham muốn.

"Em giúp anh ra đi...được ko?". Miệng vẫn không buông trái anh đào đỏ rực, bàn tay kia đã nắm lấy cổ tay của Lâm Ý Nhiên và kéo xuống thân dưới.

Cảm giác cứng rắn nóng hổi ập đến khiến Lâm Ý Nhiên giật mình.

Tần Cảnh Sâm ngắng đầu cười tà ác: "Anh cảm thấy nó rất vừa tay em."

"Anh...". Lâm Ý Nhiên đỏ mặt lắp bắp.

"Hay em không thích dùng tay? Muốn dùng cái khác?". Vừa nói, đôi môi của hắn lai áp xuống hai cánh môi đỏ mong của cô.

"Không...tay là được...tay là được."

Ngay lập tức Tần Cảnh Sâm ngồi thẳng dậy, từ trên cao nhìn xuống Lâm Ý Nhiên, cười xấu xa: "Vậy thì còn chờ gì nữa...em...cởi cho anh đi."

Lâm Ý Nhiên rướn người, bàn tay nhỏ rối loạn kéo phéc mơ tuy quần xuống, để lộ đai thương hiệu của một hàng đồ lót nam nổi tiếng.

"Nhanh lên, nó chờ em ko kịp nữa rồi.". Tần Cảnh Sâm cúi đầu thở dốc.

Lâm Ý Nhiên cắn răng, với tay vào bên trong, cảm giác nóng bỏng còn hơn cả hồi nãy. Vô cùng cứng, vô cùng nóng.

"A…"

Bàn tay to của Tần Cảnh Sâm đè lại, bao lấy toàn bộ những ngón tay của Lâm Ý Nhiên, vuốt ve lên xuống: "Vuốt nó đi, giúp anh nào."

Lâm Ý Nhiên cắn răng hoạt động, những thớ gân to nổi rõ dưới lòng bàn tay, nảy lên thình thịch.

Âm thanh trong cổ họng của Tần Cảnh Sâm bắt đầu vang lên những tiếng ồ ồ trầm đục, hắn cúi đầu cắn một ngụm thật mạnh lên ngực của Lâm Ý Nhiên rồi mút thật mạnh, bàn tay mò xuống kéo phăng quần lót tụt đến cổ chân, ngón tay nặng nề xoa lên chỗ xương gồ cao ở phía dưới rốn.

Lâm Ý Nhiên co quắp những ngón chân, nức nở: "Nhẹ...nhẹ một chút."

Vừa dứt lời, cô đã cảm thấy chỗ đó bị một ngón tay đâm mạnh vào trong.

"Nhiên Nhiên đã giúp anh, nên anh cũng sẽ giúp em, ngoan, thả

lỏng ra nào.". Tần Cảnh Sam dụ dỗ.

Ngón tay ko đi sâu vào trong, lúc mạnh lúc nhẹ xoa bên ngoài, chốc chốc lại ấn một cái vào trong khiến Lâm Ý Nhiên vô cùng khó chịu.

"Em chảy nước rồi.". Tần Cảnh Sâm cười tà ác.

Sau đó, một đầu tóc đen nhánh vội vã chìm xuống giữa hai bắp đùi trắng nõn của Lâm Ý Nhiên. Cảm giác mềm mại ấm nóng không xương của chiếc lưỡi quét tới quét lui chỗ u cốc huyền bí, rồi đột ngột lại bị hai phiến môi vồ tới liên tục mút mát, tiếng nước chảy róc rách và tiếng chùn chụt hòa cùng nhau khiến người nghe vô cùng xấu hổ.

"Đừng...đừng day chỗ đó.". Lâm Ý Nhiên thét lên.

"Nhiên Nhiên chờ anh, để anh khiến cho em thật sướng nhé.". Tần Cảnh Sâm không hề dừng lại, tốc độ mút mát còn nhanh hơn nữa, ngón tay cái không ngừng xoay tròn vân vê hạt châu nhỏ lồi ra khiến nó sưng đỏ lên.

Phần thân dưới đã không kìm được cảm giác muốn tràn nước, Lâm Ý Nhiên nấc lên một tiếng, cổ họng phát ra một tiếng than dài, cả người nâng lên cao.

Cảm giác được nước đã trào ra, một số rơi xuống drap giường, còn lại được Tần Cảnh Sâm nhanh chóng liếm sạch.

"Em thật là nhiều nước, anh đã cố gắng lắm những vẫn không thể làm sạch hết được."

Lâm Ý Nhiên mệt mỏi nằm đó, không còn khí lực để cãi lại, nhìn Tần Cảnh Sâm gương mặt hoàn toàn bị tình dục chi phối, bàn tay đang nắm lấy những ngón tay của cô vuốt ve lên xuống.

"Đến lượt anh ra."

Những sợi gân càng ngày càng nổi rõ dữ tợn, hai gò má của Tần Cảnh Sâm đỏ ửng, màu đỏ lan đến mang tai, tần suất vuốt ve càng ngày càng nhanh, đôi cánh tay của Lâm Ý Nhiên dù đã được hắn đỡ lấy phần nào sức vẫn cảm thấy mỏi nhừ.

Cho đến khi Lâm Ý Nhiên không thể chịu đựng nổi nữa, Tần Cảnh Sâm thở dốc hổn hển, nhìn cô: "Mở mắt ra, nhìn anh, nhìn xem anh vì em mà bắn tinh như vầy."

Tiếng gầm vang vọng khắp căn phòng, một luồng chất lỏng sền sệt bắn mạnh ra, văng lên bụng nhỏ và bắp đùi Lâm Ý Nhiên nhớp nháp.

Tần Cảnh Sâm đổ rạp lên người cô, miệng cười thỏa mãn, bàn tay di di tinh dịch xoa khắp bụng dưới của Lâm Ý Nhiên, lại ác ý dùng ngón tay thấm đẫm tinh dịch của mình vào cắm vào u huyệt thần bí.

"Thật muốn đưa thứ này vào bên trong em."

Lâm Ý Nhiên thẹn quá hóa giận, vung tay gạt ra, vùi đầu vô chăn, cuối cùng được Tần Cảnh Sâm lúc này đã trở lại phong thái ung dung ngày thường ôm lấy đưa vào bồn tắm.

Chương 49

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lâm Ý Nhiên trở về khu bệnh viện ngoại tỉnh, hoàn thành dự án cuối cùng mang tên Bông tuyết màu đỏ.

Vai diễn của cô vẫn là nữ cảnh sát của đội hình sự, có nhiều cảnh phải đánh võ bắn súng nguy hiểm.

Nhưng những kinh nghiệm trong thời gian làm diễn viên đóng thế giúp Lâm Ý Nhiên vượt qua dễ dàng.

Đã vậy cô còn có cơ hội lôi kéo nhóm Trình Tranh tham gia dự án lần này với mức lương vô cùng hậu hĩnh.

Đoàn phim toàn là người quen cả, sau trận long trời lở đất vừa rồi, Lâm Ý Nhiên càng được ê kíp o bế, sợ làm cô phật lòng mà khiến Tần thị rút vốn đầu tư lần nữa.

Lâm Ý Nhiên vẫn ko thay đổi chút nào, vẫn vô tư cười nói mỗi khi đến phim trường, cúi chào cám ơn sau mỗi lần thực hiện xong cảnh quay, điều này khiến nhiều người cảm thán ko thôi.

Người đã đẹp, tính tình cũng rất tốt.

Hôm nay Lâm Ý Nhiên có cảnh quay quan trọng khá nguy hiểm, phân đoạn này nhân vật của cô bị một tên giết người tâm thần bắt cóc, nhốt trong một căn nhà gỗ, hắn đưa ra câu đố cho sở cảnh sát, trong vòng 8 tiếng tìm được vị nữ cảnh sát này thì hắn sẽ tự thú, còn ko, cô ấy sẽ bị thiêu rụi cùng căn nhà này.

Vì cảnh quay này mà đoàn phim và tổ đạo cục đã hì hục chuẩn bị suốt 3 ngày liền.

Lâm Ý Nhiên được cột hai tay vào một cái cột, hai chân cũng bị dán băng dính chắc chắn.

Đạo diễn xoa tay, ngồi trên ghế, trong lòng vô cùng khẩn trương, hi vọng cảnh này 1 take ăn ngay.

Lúc này lại có tiếng hô: "Xin chào Tần tổng" của nhà sản xuất.

Ngay phân đoạn nguy hiểm này, Tần Cảnh Sâm lại xuất hiện ở phim trường.

Thật ra hắn là cố ý đến đây, bởi hắn đã nghe Hàn Duệ báo về lịch quay ngày hôm nay, hắn cảm thấy ko yên tâm lắm nên đã cố gắng thu xếp công việc, từ sáng sớm đã cho xe chạy một đường đến phim trường.

Tần Cảnh Sâm ra hiệu cho mọi người im lặng, ko muốn ảnh hưởng đến diễn viên trong khu vực quay, hắn thật sự mong muốn Lâm Ý Nhiên sớm sớm hoàn thành vai diễn trở về nhà.

Đã gần hai tháng hắn ko được ôm cô ngủ rồi.

"3...2...1...action!" Đao diễn cầm loa hét to.

Camera nương theo cánh cửa chật hẹp thu hết sự hoảng loạn trên mặt Lâm Ý Nhiên, cô vùng vẫy liên hồi, miệng bị nhét giẻ lau ko thể kêu thành tiếng.

Một mồi lửa rơi xuống, nhờ vào sự hỗ trợ của xăng dầu đã nhanh chóng bao vây ngôi nhà gỗ.

Đạo diễn ngồi đếm nhịp trong lòng, chờ ngọn lửa dâng cao, che lấp căn nhà phía sau sẽ hô cắt.

Đột nhiên phim trường rung động, mấy cây cột nhà dựng tạm bị hở móng, lại thêm lửa đốt trên đất, đang ầm ầm gãy đổ.

Lúc này lửa cháy rất mạnh, Lâm Ý Nhiên vẫn bị trói bên trong.

"Nhanh, dập lửa đi, đưa người ra ngoài." Đạo diễn kinh hãi gào thét trong loa.

Đám người bên diễn viên đóng thế của Trình Tranh vội vàng cởi dây cáp lao đến cùng với đội thiết kế đạo cụ của đoàn phim.

Trình Tranh dốc ngược mấy chai nước suối đổ lên tấm thảm quấn quanh người lao nhanh vào đám cháy.

Bên người lại thấy một bóng đen nhanh chóng lướt qua.

Hàn Duệ chỉ kịp kêu lên một tiếng: "Tần tổng!!!"

~

Lâm Ý Nhiên tỉnh lại nhìn thấy trần nhà trắng toát trên đầu, đã biết mình được đưa vào bệnh viện rồi.

Trần Hồng cùng Phan Lộ Lộ và Lý Nhiên đang ngồi bên cạnh, đôi mắt đỏ hoe.

Chỉ trong 1 thời gian ngắn mà cô đã phải vào bệnh viện hai lần, Lâm Ý Nhiên cảm thấy mình cũng quá xui xẻo đi.

"Tỉnh rồi là tốt, cũng may có Tần tổng lao vào cứu em, nếu ko thì..." Trần Hồng nức nở.

"Cảnh Sâm? Anh ấy đến phim trường à?" Lâm Ý Nhiên kinh ngạc.

"Phải đó, em may mắn lắm, nếu Tần tổng ko kịp thời chạy đến, thì khả năng em bị bỏng rất cao đó!!!" Phan Lộ Lộ huơ tay.

"Anh ấy ở đâu rồi?" Lâm Ý Nhiên vội vàng hỏi.

"Chị bình tĩnh, Tần tổng đang nằm bên phòng bên cạnh." Lý Nhi đỡ cô dậy.

Lâm Ý Nhiên loáng thoáng nhớ đến bóng người đứng ngược sáng chạy đến ôm cô trước khi cô ngất xỉu. Thế mà lại là Tần Cảnh Sâm.

Cô ko yên tâm trong lòng, muốn đến nhìn hắn một cái.

Phòng bệnh rộng rãi nhưng cũng quạnh quẽ, Tần Cảnh Sâm im lìm nằm trên giường bệnh trắng toát, bông băng kín người.

Không! Sao lại thế này? Hắn là nam chính cơ mà? Sao lại thành ra nông nỗi này?

Lâm Ý Nhiên ko tin nổi vào mắt mình, nhào người đến bên cạnh hắn.

Tần Cảnh Sâm vẫn đang hôn mê, gương mặt được quấn băng nửa gương mặt. Trông vô cùng thê thảm.

"Cảnh Sâm, ko thể được, anh ko thể làm sao được!" Lâm Ý Nhiên khuyu xuống bên giường nấc lên.

[Hệ thống đâu rồi, ngươi ra đây đi, cứu Cảnh Sâm đi, anh ấy là nam chính cơ mà?]

Mọi thứ vẫn im lìm ko có gì thay đổi.

Lâm Ý Nhiên gào lên, muốn ôm lấy Tần Cảnh Sâm.

"Sao anh ngốc vậy, sao lại lao vào làm gì chứ...!!!" Lâm Ý Nhiên trách móc.

"Anh như vầy hỏi em phải làm sao đây chứ?"

"Tần Cảnh Sâm là tên ngốc, em ko đáng để anh hi sinh thế này!!!"

Cho dù cô có van xin năn nỉ cỡ nào, Tần Cảnh Sâm vẫn ko hề nhúc nhích.

Lâm Ý Nhiên ngồi bên cạnh giường hắn cả đêm, bàn tay nắm chặt những đầu ngón tay của hắn, muốn cảm nhận hơi ấm của hắn, những rung động trên cơ thê hắn.

[Hệ thống, ngươi nói xem, nếu ta bằng lòng trả lại cuộc sống này, rời đi, Tần Cảnh Sâm có thể tỉnh lại hay ko?]

[Ngươi nói ta sẽ có phần thưởng khi hoàn thành vai diễn này mà, vậy ta muốn Tần Cảnh Sâm tỉnh lại khỏe mạnh như trước đây, đổi bằng cuộc sống của mình được ko?]

Lâm Ý Nhiên thì thầm.

Ting! Tiếng động trong đầu vang lên.

Lâm Ý Nhiên mừng rỡ, cô biết đây là tín hiệu hệ thống đã xuất hiện rồi.

[Hệ thống ngươi đã trở về rồi.]

[Phải, tôi đã về rồi đây ký chủ, nhưng tôi có đem lại một tin tức ko vui dành cho ký chủ.] Hệ thống có phần rầu rĩ.

[Là chuyện gì?] Lâm Ý Nhiên nổi sóng trong lòng những cố gắng trấn định.

[Cấp trên quyết định, ký chủ ko hoàn thành vai diễn nữ phụ này, bởi ký chủ ko tác thành được cho cặp đôi nam nữ chính trong nguyên tác, cho nên ko có thưởng.] Hệ thống cũng ko biết làm sao, mấy

ngày nay đau đầu ko thôi.

[Tại sao chứ, ta đã thực hiện hết các tình tiết trong truyện rồi mà?] Lâm Ý Nhiên sửng sốt.

[Nhưng nam nữ chính ko đến với nhau, cho nên nhiệm vụ diễn vai nữ phụ này coi như ko hoàn thành.]

[Vậy phải làm sao đây, ngươi nói đi, Cảnh Sâm phải làm sao đây, ta đã trông chờ ngươi trở lại để đổi phần thương cứu lấy anh ấy, giờ ngươi nói ta ko hoàn thành nhiệm vụ, ta phải làm sao đây?] Lâm Ý Nhiên lã chã khóc.

[Tuy ký chủ ko hoàn thành được nhiệm vụ cá nhân, nhưng nhiệm vụ chính của cốt truyện thì đã đi đến đích.]

[Nhiệm vụ cốt truyện?]

[Thế giới này có tên là "Đại Boss lãnh khốc sủng vợ đến tận trời", nhiệm vụ chính của nó chính là làm cho nam chính Tần Cảnh Sâm mở lòng, đón nhận và yêu thương một người. Cho nên hiện tại nhiệm vụ của cốt truyện đã hoàn thành, nam chính lạnh lùng vô tình, ko biết yêu lại sống vị kỷ suốt bao nhiêu năm nay, cuối cùng có thể xả thân cứu một cô gái. Đây chính là yêu!] Hệ thống hồ hởi thông báo.

[Nhưng bây giờ Cảnh Sâm đã như vậy rồi, còn nhiệm vụ cốt truyện gì nữa chứ?] Lâm Ý Nhiên đau khổ nói.

[Hệ thống có một bàn tay vàng duy nhất dành cho ký chủ sau khi hoàn thành cốt truyện, nếu ký chủ muốn cứu sống nam chính thì hệ thống có thể, nhưng đây là cơ hội duy nhất, đồng nghĩa với việc ký chủ ko thể trở về, ký chủ có muốn lựa chọn ko?]

Cô còn cơ hội để trở về sao?

Lâm Ý Nhiên hoang mang, cô nhớ nhà, nhớ cha mẹ, nhớ anh trai,

nhớ đứa cháu nhỏ xíu của mình.

Nhưng nhìn qua Tần Cảnh Sâm đang nằm trên giường bệnh, Lâm Ý Nhiên ko cam tâm bỏ mặc hắn.

[Cứu hắn, ta đồng ý từ bỏ cơ hội quay về, ngươi cứu hắn đi!]

Hệ thống mỉm cười: [Như ý nguyện của ký chủ, hệ thống và ký chủ hoàn thành giao ước, đành phải chia tay nhau tại đây thôi, hãy sống thật tốt và hạnh phúc nhé!]

Dù ko gắn bó lâu dài, nhưng thời gian qua quả thật nó đã đồng hành rất tốt cùng cô, hai người kết hợp cũng vô cùng ăn ý, hệ thống còn an ủi cô rất nhiều lần.

Lần này phải chia tay thật rồi!

~

Câu chuyện nhỏ trong hậu trường:

[Báo cáo sếp, đã hoàn thành nhiệm vụ.]

[Cô ấy có nghi ngờ gì ko?] Một âm thanh lạ vang lên

[Không, tôi đã xử lí rất kín kẽ]- Hệ thống cười giảo hoạt.

[Ây da, lần đầu tiên có trường hợp khó nghĩ đến vậy, nếu chúng ta ko nhanh trí nghĩ ra cách này thì khó mà qua mặt được Lâm Ý Nhiên đó. Làm sao có thể nói với ký chủ này rằng cô ấy ko còn khả năng để trở về chứ, thân xác bên kia đã tắt hơi thở và chộn dưới 3 tấc đất được cả tháng trời rồi.]- Hệ thống than thở.

[Chính vì thế mà chúng ta mới ngụy tạo ra tai nạn này cho nam chính Tần Cảnh Sâm để thử lòng của ký chủ ấy một phen, nghĩ mà xem, tai nạn nhỏ như con muỗi thế làm sao có thể khiến nam chính cường đại lâm vào hôn mê như thế chứ.]

[May mắn, ký chủ này đúng là ko phụ lòng của hệ thống chúng ta, đã chọn lựa từ bỏ phần thưởng để cứu nam chính. Rất tốt!]- Một âm thanh lạ nữa lại nói xen vào.

Sau đó là một tràng cười hắc hắc vô cùng khoái chí của đám hệ thống.

Chương 50

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tần Cảnh Sâm ko cảm thấy mình bị thương tổn chỗ nào, chỉ là hắn ko thể nào mở mắt hay cử động được.

Còn mọi thứ hắn đều nghe thấy rõ mồn một.

Đêm đó, hắn biết Lâm Ý Nhiên ở bên cạnh hắn, ôm hắn.

Hắn còn nghe được cô đang nói chuyện với ai đó, cô còn khóc rất nhiều. Sau đó người đó hỏi cô có muốn trở về ko?

Cuối cùng cô lựa chọn cứu hắn.

Ánh sáng chói lòa khiến hắn ko kịp thích ứng phải nhíu chặt mi mắt, một lúc sau hắn mới chậm rãi mở mắt ra.

Ò, hắn vậy mà lại cử động được rồi.

Gương mặt lem luốc của Lâm Ý Nhiên đập thẳng vào mắt hắn. Cô vừa khóc vừa cười trông đáng yêu chết đi được.

"Cảnh Sâm, anh tỉnh lại rồi!" Cô ôm chầm lấy hắn, nước mắt nước mũi tèm lem.

"Ủa, anh đã tỉnh rồi." Hắn giơ tay vuốt tóc cô, lần đầu tiên sau bao nhiêu ngày tháng, cuối cùng hắn cũng cảm nhận tình yêu của cô dành cho mình rồi.

Đội ngũ bác sỹ y tá nhanh chóng chạy đến, sau một hồi kiểm tra, hoàn hảo ko có bất kỳ chỗ nào bị thương tổn.

Như thể Tần Cảnh Sâm chưa hề bị thương vậy.

"Đã yên tâm chưa?" Tần Cảnh Sâm cưng chiều ôm lấy Lâm Ý Nhiên ngồi lên giường bệnh, hôn một cái thật mạnh lên môi cô.

"Không tin thì để anh làm cho em xem nhé." Hắn cười xấu xa, thổi khí vào tai cô.

Cô biết chắc ý của hắn muốn nói là gì, nhảy xuống giường, lườm hắn đến cháy mặt.

Vì Tần Cảnh Sâm ko thích nằm bệnh viện, cho nên mọi người nhanh chóng thu dọn trở về biệt thự.

Cảnh quay của Lâm Ý Nhiên cũng đã hoàn thành xong, cô chào đoàn phim rồi quay về Minh Thành.

Tần Cảnh Sâm nhân cơ hội làm nũng với Lâm Ý Nhiên, yêu cầu cô ở nhà với hắn, chăm hắn ăn, đỡ hắn đi tắm, thậm chí công việc cũng dứt khoát đưa về làm tại nhà.

Hàn Duệ mỗi ngày lại phải chạy đông chạy tây hết đưa văn kiện, đến nộp báo cáo, khổ ko sao kể hết.

"Anh cứ làm vậy ko sợ trợ lý Hàn đi ăn máng khác sao?"

"Cậu ấy ko dám đâu." Tần Cảnh Sâm thoải mái gối lên đùi Lâm Ý Nhiên, giọng chắc nịch.

Lâm Ý Nhiên lắc đầu, đút thêm một muỗng sữa chua vào miệng hắn.

~

Mùa xuân đã sắp qua hết rồi, Lâm Ý Nhiên thay một váy đầm hoa

dài, nhẹ nhàng ôm hộp cơm đến tòa nhà Tần thị.

Hôm nay chẳng hiểu sao Tần Cảnh Sâm nằng nặc đòi cô mang cơm tối đến công ty cho hắn, lí do là phải tăng ca để kết toán quý đầu tiên trong năm.

Nhưng khi đến nơi, đại sảnh tối om im lìm khiến Lâm Ý Nhiên có hơi lo lắng. Cô chần chừ ko bước vào mà lấy điện thoại ra gọi cho Tần Cảnh Sâm.

Tiếng chuông điện thoại vang lên đột nhiên ánh sáng tràn đến, màn hình LCD lớn thật lớn treo trước tòa nhà hiện hình ảnh, nhạc vang lên, là bài hát "Marry you" của Bruno Mars.

Trên màn hình chạy dòng chữ lớn, là lyric của bài hát.

Câu hát "I think I wanna marry you" liên tục vang lên, nhấp nháy trên màn hình.

Lâm Ý Nhiên ngẩn người, nhìn bóng dáng cao lớn thẳng tắp mặc một thân tây trang thủ công đang thong thả tiến về phía mình.

Tần Cảnh Sâm đến gần ôm lấy bả vai của Lâm Ý Nhiên, hướng mắt nhìn lên màn hình LCD đang nhấp nháy: "Thích ko?"

Hắn đã nghĩ rất lâu, dù cho hai người đã ở bên nhau, nhưng Tần Cảnh Sâm ý thức được Lâm Ý Nhiên vẫn còn lấn cấn trong lòng.

Giấc mơ đêm đó mỗi lần hắn nhớ lại vẫn còn thấy rùng mình thay, huống chi là cô.

Cho nên Tần Cảnh Sâm muốn làm gì đó, để có thể nhổ cái gai trong lòng của Lâm Ý Nhiên, giúp cô tự tin ở bên cạnh hắn.

Hắn là thật lòng thật dạ, yêu cô, sủng cô, muốn tạo dựng gia đình nhỏ với cô.

Cho nên màn cầu hôn này ko thể bỏ qua được.

"Anh thật đã suy nghĩ chưa, bây giờ hối hận còn chưa kịp." Lâm Ý Nhiên ko nhìn hắn, chỉ nhỏ giọng hỏi.

"Từ khi gặp em, anh chưa bao giờ thấy hối hận."

"Sau hôm nay trở đi, anh ko còn cơ hội nào nữa, vĩnh viễn chỉ có thể ở bên cạnh em." Lâm Ý Nhiên quay đầu nhìn hắn, đôi mắt long lanh ánh nước.

Cô đồng ý. Đồng ý cả đời này bên cạnh hắn, yêu hắn.

Tần Cảnh Sâm mỉm cười, những ngón tay đan xen vào nhau, nhẹ nhàng hôn lên hai cánh môi mềm mại của cô.

Sau khi nghiền ngẫm đôi môi anh đào của cô xong, dường như ko thể nhịn được nữa, hắn bế bổng cô lên, hướng về chiếc xe Maybach đang đợi sẵn.

"Nếu em đã đồng ý rồi, đêm nay có phải là anh có thể...?" Hắn cười tà, thấp giọng bên tai cô.

Lâm Ý Nhiên muốn giãy ra, mặt đỏ đến mang tai, tay chân đá loạn xạ, sao cô ko phát hiện ra tên này là một sắc quỷ chính hiệu chứ.

Cái gì mà nam chính cao lãnh cấm dục.

Trong đầu hắn suốt ngày chỉ nghĩ chuyện xấu xa, làm sao có thể ăn cô sạch sành sanh mà thôi.

Lâm Ý Nhiên thầm than, đêm nay cô ko thoát khỏi móng vuốt của hắn rồi.

Nhưng Lâm Ý Nhiên đã lầm.

Không chỉ mỗi đêm nay mà còn rất nhiều đêm về sau nữa. Cho nên khi cô bụng bầu vượt mặt, sinh ra hai đứa nhóc quậy như quỷ.

Mỗi đêm của bọn họ luôn là đêm xuân đáng giá ngàn vàng.

[Tiểu thuyết Đại Boss lãnh khốc sủng thê đến tận trời đã kết thúc vô cùng tốt đẹp, nam nữ chính sống hạnh phúc với nhau đến cuối đời.]-Hệ thống đóng lại hồ sơ, mỉm cười lưu trữ vào máy chủ.

Chương 51: Phiên Ngoại Nhỏ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Xin chào mọi người đã đến với nhật ký của Tần Khải Thiên.

Tớ là Tần Khải Thiên, năm nay 6 tuổi, tên ở nhà là Hạt Đậu Nhỏ, mẹ tớ nói là khi phát hiện tớ nằm trong bụng mẹ, bố tớ đã chê tớ nhỏ xíu như hạt đậu đen ý, cho nên mẹ tớ quyết định gọi tớ là Hạt Đậu Nhỏ.

À quên mất, tớ chưa nói qua nhỉ, mẹ tớ tên là Lâm Ý Nhiên, là bảo bối trong nhà. Còn bố tớ là Tần Cảnh Sâm.

Tớ chẳng biết bố tớ làm gì, chỉ nghe mọi người nói ông ấy rất nhiều tiền, đi ra đi vô lúc nào cũng có một nhóm mấy chú mặc đồ đen đi theo, trông đến oách xà lách. Lâu lâu còn thấy họ cúi đầu ra vẻ cam chịu lắm mỗi khi bố tớ nổi giận đùng đùng.

Mỗi lần như thế, chú Hàn lại lén nháy mắt với tớ, ý là kêu mẹ tớ về để dỗ bố tớ ý.

Nhưng ko phải lần nào cũng may mắn như thế, vả lại, đa phần sự tức giận của bố tớ là đến từ mẹ tớ cơ.

Mọi người có tò mò về mẹ tớ ko?

Để tớ kể cho nghe nhé.

Mẹ tớ là người mạnh nhất trên đời này. Tớ cảm giác mẹ còn khỏe hơn bố nữa cơ.

Không tin tớ sẽ dẫn mọi người đến gặp mẹ tớ một lần cho mà xem.

Mẹ tớ chỉ có một khuyết điểm duy nhất là ko giàu có và nhiều tiền

như bố tớ thôi. Nhưng ko sao cả, bố nói mẹ là bảo bối của bố, tất cả những thứ trên đời này mà bố có được đều là của mẹ hết. Cho nên suy ra mẹ tớ còn trên cả bố cơ.

Nhưng mẹ thì ko nghĩ thế, mỗi ngày mẹ vẫn đi làm đều đặn, cũng ko khoa trương như bố đâu.

Mẹ mở một trung tâm đào tạo tài năng trẻ với chú Trình Tranh, mẹ nói là nghề nào cũng là nghề cả, mẹ muốn tạo ra một nơi có thể giúp đỡ những thanh thiếu niên có đam mê với nghề diễn viên đóng thế cảnh hành động.

Tớ rất thích đến nơi làm việc của mẹ. Mỗi lần như thế tớ đều có thể thấy được phong thái vô cùng oai phong của mẹ tớ.

Mẹ tớ sẽ đu trên những sợi dây cáp nhảy từ trên bục cao xuống như chim ưng đang sải cánh ý, mẹ còn có thể một lúc quật ngã 3-4 chú trong trung tâm nữa, mỗi lần như vậy mấy chú lại đập tay la làng xin tha.

Một điều khiến tớ thích đi làm chung với mẹ hơn là lên công ty của bố là vì chú Trình Tranh sẽ tập võ cho tớ. Tớ muốn trở lên cao lớn và mạnh mẽ để bảo vệ cho mẹ và cả Tiểu Ba ở trên lớp nữa.

Tớ ko tin ông bố thối nhà mình đâu, bố chỉ toàn bắt nạt mẹ thôi. Có mấy lần tớ phát hiện ra mẹ bị bố đè trên sofa, ông ấy còn muốn ăn thịt mẹ nữa cơ, khiến mẹ la oai oái. Tớ giận lắm nhưng ko làm gì được cả, chỉ có thể để cho ông Lễ và bà Lư ôm lên lầu thôi.

Dạo gần đây tớ hay bắt gặp vẻ suy tư của chú Trình Tranh lắm, có vẻ chú có chuyện gì đó, mỗi lần chú ấy tập võ cho tớ, lại đứng trầm tư dữ lắm, lâu lại vò đầu đau khổ ghê gớm.

Sau đó chú Trình Tranh biến mất, thay vào đó là cô Phan Lộ Lộ liên tục đến trung tâm. Lúc thì lôi kéo mẹ đi shopping điên cuồng, khi thì lại nằm dài trong văn phòng khóc lóc than thở gì đó.

Tớ đã hỏi thăm mẹ nhưng mẹ chỉ nói: "Chuyện người lớn, con nít ko nên nghe."

Rồi quăng tớ cho chú Tống Triết, La Hầu và chú Chuột.

Cho nên tớ chẳng biết hai người đó có chuyện gì nữa.

Chú Trình Tranh biến mất đến ngày thứ 3 rồi, tớ bắt đầu cảm thấy lo lắng, nên quyết định gọi điện thoại cho bố xin ý kiến.

Bố tớ nghe xong, ông ấy chẳng những ko cho tớ lời khuyên nào, còn chửi một trận trong điện thoại, nói y như mẹ, con nít ko được xen vào chuyện người lớn.

Nhưng rõ ràng đêm hôm trước tớ đứng ngoài cửa, nhìn thấy bố nằm đè lên người mẹ trên giường, liên tục gặm cắn mặt của mẹ, còn rủ rỉ rù rì to nhỏ với nhau: "Hai người họ đã là người trưởng thành, em lo làm cái gì? Bây giờ quan trọng nhất là chuyên tâm với việc sắp làm đi."

Sau đó thì bà Lư đi đến bế tớ đi ngủ, tớ chỉ kịp nghe thấy tiếng mẹ rên ư ử, tay đánh vào lưng bố tớ nhưng vô dụng.

Haizzz, đêm nào bố cũng bắt nạt mẹ như thế, tớ là con trai bảo bối của mẹ, lòng đau xót vô cùng.

Nhưng ông ấy là bố tớ đấy, tớ lại ko làm gì được ông ấy cả.

Một tuần trôi qua, chú Trình Tranh đã trở về rồi.

Chú vừa đến trung tâm là cô Phan Lộ Lộ cũng hộc tốc chạy tới.

Tớ thấy hình như cô ấy khóc, mắt cô ấy đỏ họe à.

Cô nhìn chú Trình Tranh, có vẻ tức giận lắm, cô còn chửi mắng nữa: "Có giỏi thì anh trốn hết cả đời đi, đừng xuất hiện nữa."

Vừa chửi mắng vừa ném túi xách vào người chú Trình Tranh.

Mà chú ấy thì chỉ lẳng lặng chịu trận, cuối cùng cầm lấy túi xách cho cô Lộ Lộ, nói xin lỗi rồi hai người ôm nhau một trận.

Lúc này thì mẹ tớ đã bịt mắt lôi tớ vào văn phòng rồi. Không biết sau đó hai người đó có làm lành hay ko nữa.

Rất nhanh tớ đã biết được kết quả rồi, khi hai người đó nắm tay nhau ghé thăm mẹ tớ bên biệt thự.

Cô Phan Lộ Lộ có vẻ niềm nở và thân thiện khi nhìn thấy bố tớ chỉ có chú Trình Tranh vẫn mặt lạnh như tiền, nghe bảo chú ấy với bố tớ có vài chuyện trong quá khứ vẫn chưa giảng hòa với nhau.

Người lớn chán ghê, thù dai thật, tớ với Tiểu Béo trong lớp ngày nào mà chả đánh nhau, nhưng đánh xong lại làm huề ngay ý mà.

Hóa ra cô Lộ Lộ đến đầy để mời tớ làm hoa đồng trong đám cưới của cô ấy.

Cô ấy và chú Trình Tranh sẽ kết hôn với nhau.

Cô ấy còn nói nếu sinh con gái sẽ đưa đến nhà chơi với tớ. Nghe có vẻ vui lắm đây.

Tối hôm đó mẹ nằm trong lòng ba, ôm tớ ngồi trên đùi, mẹ nói: "Cuối cùng chị Lộ Lộ cũng tu thành chính quả rồi!"

Bố tớ xì một tiếng: "Phụ nữ theo đuổi đàn ông như cách một tầng sa, như vậy vẫn còn chậm lắm!"

Mẹ tớ đánh vào đùi ba tớ bùm bụp: "Chị ấy lớn hơn Trình Tranh, cho nên ít nhiều trong lòng cũng có chướng ngại, thêm nữa anh ấy trước giờ đối xử với ai cũng rất thân thiện, khiến chị ấy ko đủ tự tin."

"Đúng vậy, nhất là với em, phải ko?". Tớ thấy bố tớ lườm mẹ tớ cháy cả mặt.

"Sao anh cứ ghen tuông vô cớ thế nhỉ, Trình Tranh với em chỉ là đồng nghiệp, mối quan hệ vô cùng thuần khiết."

"Anh vẫn chưa quên ngày đó em bỏ anh đi mấy tháng trời, lúc đó là em ở bên hắn ta đúng ko?"

"Không nói chuyện này nữa, dù sao hai người họ sẽ kết hôn, mọi chuyện đã qua rồi." Mẹ ngồi dậy, ôm lấy vai ba dỗ dành.

"Ưa bỏ qua chuyện của họ đi, tính chuyện của mình." Ba tớ lại lộ ra vẻ mặt xấu xa âm hiểm rồi.

Tớ có cảm giác chẳng lành chút nào.

Ngay lập tức, bố tớ bế bổng mẹ lên, tà ác nói với mẹ: "Lộ Lộ đã có thai rồi, chúng ta ko thể thua được, anh cũng muốn có con gái."

Nói xong bố ôm mẹ lên lầu, quăng vào phòng ngủ, để tớ cho bà Lư và ông Lễ ôm đi.

Mấy tháng sau, mẹ thông báo mẹ có em bé lần nữa. Bố tớ ngồi bên mặt, vẻ mặt khoe khoang thiếu đòn, hất hàm kiêu ngạo nhìn chú Hàn và chú Trình Tranh, ra vẻ năng lực của mình vô cùng tốt.

Hai chú ấy nhìn nhau thở dài, loại người như thế này thì ko nên so đo làm chi.

Mùa xuân năm sau, mẹ tớ đã tặng cho tớ một em gái xinh xắn tròn ủm như búp bê vậy. Bé có đôi mắt to màu nâu và mái tóc xoăn mềm như bông.

Cô Lộ Lộ cũng sinh em gái trắng trẻo xinh xắn, khi cười lên có núm đồng tiền trông đáng yêu cực.

Biệt thự nhà tớ trở thành nơi trông trẻ rồi.

Bố tớ chuyển hẳn công việc về nhà làm để trông hai em cho mẹ tớ đi làm.

Tớ thấy mẹ tớ ôm bố tớ nói: "Thiệt thời cho anh rồi!"

Bố tớ cười tươi như hoa, hôn lên trán mẹ tớ: "Đời này có em và con, anh rất hạnh phúc, ko thiệt thời."

Tớ biết mà, bố tớ bên ngoài lạnh lùng nghiêm nghị vậy thôi chứ với mẹ thì miệng ngọt như đường ý.

Tớ cũng cảm thấy đời này có bố mẹ, em gái, nhà cô Lộ Lộ và chú Trình Tranh, cùng các cô chú và các bạn trên trung tâm và lớp học là hạnh phúc nhất trần đời rồi.

